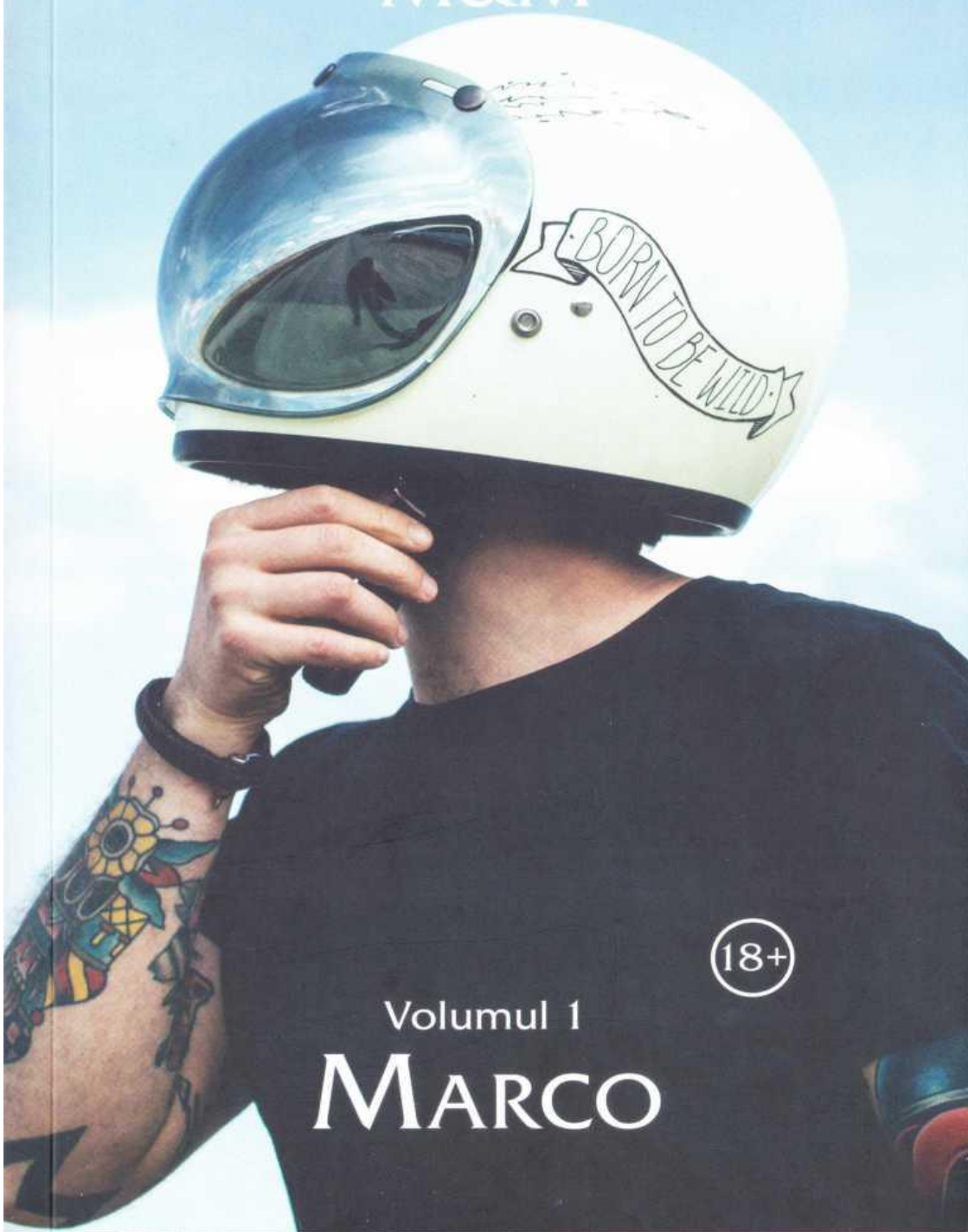

Alexandra Andreica
M&M

18+

Volumul 1
MARCO

Alexandra Andreica

M&M

Volumul 1

MARCO

O carte în care drama, suspansul, umorul și erotismul spun cele mai frumoase povești despre Marco și Elena. Un bădăran și o acritură, cărora timpul trebuie să le explice partea frumoasă a iubirii.

„Văzând că nu mă retrag, își trecu încet limba peste buza mea de jos, ca mai apoi să îmi deschidă buzele pentru a adânci sărutul. Măinile mele îi găsiră pieptul și se agătară de cămașa lui, în timp ce ne sărutam așa cum eu nu am mai făcut-o niciodată. Cu nimeni.

Când ne-am oprit, amândoi rămăseserăm fără aer.

- Respiră, Elena, șopti el blând.”

ISBN general 978-606-9017-44-9
ISBN ură 1 978-606-9017-45-6

9 786069 017456

ALEXANDRA ANDREICA

M&M

Volumul 1

MARCO

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANDREICA, ALEXANDRA

M&M/Andreica Alexandra.

— Timișoara: Stylished, 2019 3 vol.

ISBN 978 - 606 - 9017 - 44 - 9

Vol. 1.: Marco. - 2019. - ISBN 978 - 606 - 9017 - 45 - 6

821.135.1

Editura STYLISHED

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+ 40) 727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

PARTEA I

Capitolul I

— Alt băiat, Maria? Serios? Câți au fost luna asta, trei?

— Nepotrivire de caracter, zâmbi ea malefic. Haide, nu te supăra!

— Ar trebui să înveți mai mult! De fapt, dacă mă gândesc mai bine, chiar mi-ai promis asta!

— Știu, știu, dar chiar îmi place băiatul ăsta. Are el ceva ce mă atrage, iar dacă te face să te simți mai bine, oftă ea resemnată, dându-și ochii peste cap când îmi văzu expresia, o să stau doar puțin, apoi vin să învățăm. *E bine așa?*

— Mult mai bine, am zâmbit triumfătoare. Vezi că te aștept! am spus întinzând un deget spre ea, apoi am pupat-o de rămas bun.

Maria era o prietenă bună, foarte bună, doar că avea slăbiciunea băieților și a petrecerilor, în care mă țâra după

ea de fiecare dată când prindea ocazia. Am dat din cap zâmbind. Eu mă lăsam în voia ei, poate ăsta era motivul pentru care eram prietene atât de bune, pe lângă faptul că suntem așa de diferite, totuși avem o chimie extraordinară.

Ai mei nu erau acasă, munceau mult, în special tata. E arhitect și pot să spun că lui îi datorăm totul: casa mare cu etaj, cele două mașini, vacanțele în străinătate... Și mama muncea, însă salariul ei era pentru banii ei de buzunar. Cel puțin, așa spunea tata că se numește suma modestă pe care ea o primea de la editura la care lucra. De ce muncea? Din plictiseală probabil, din respect pentru sine... nu știu. Cert e că mă înțelegeam mult mai bine cu tata decât cu ea, se obișnuise cu răsfățul și viața bună pe care tata i-o crease și devenise o „doamnă a societății”, cum îi plăcea ei să își spună.

Iar eu... eu aveam doar optsprezece ani, eram în ultimul an de liceu și voiam să învăț din greu pentru a avea o carieră strălucită, la fel ca tata. Așa că nu am mai așteptat-o pe Maria și m-am pus să învăț. Tocmai terminasem un eseu, când prietena mea apăru la ușă.

I-am deschis și era toată numai un zâmbet.

— Oh, Elena, habar nu ai ce super e băiatul ăsta, păcat că a trebuit să vin să învăț, se posomorî ea dintr-odată, fluturând din gene spre mine.

— Sunt sigură că o să fie la fel de „super”, am spus accentuând ultimul cuvânt și data viitoare. Acum, ne așteaptă Geometria! I-am aruncat în brațe o carte și o culegere suficient de groase, cât să o văd strâmbând din nas.

— Super, bombăni ea nemulțumită.

Am tras-o de mână până sus în camera mea și ne-am pus amândouă pe jos, înconjurată de cărți și de caiete. Am stat în liniște un timp, încercând să rezolvăm problemele dificile cu o grămadă de subpuncte.

— Aș fi vrut să fi fost și tu cu mine, Elena, vorbi ea iar într-un final. Se vedea clar că mintea ei zbura în altă parte. Andrei e foarte drăguț și are un prieten chiar foarte arătos, îl cheamă Marco.

— Îhî...

— Hei, tocmai ți-am spus că are un prieten!

— Știi că nu mă interesează, Maria. Un băiat nu ar face altceva decât să complice lucrurile și să-mi distragă atenția de la ceea ce mi-am plănuț de mult timp.

— Dar e atât de plăcut să ți se distragă atenția câteodată, zâmbi ea cu subînțeles și ne-a pufnit râsul pe amândouă.

Aproape se înserase când Maria își pregăti ghiozdanul ca să se întoarcă acasă, deși nu plecă până nu mă puse să îi promit că îl voi cunoaște și eu pe Andrei al ei. I-am promis mai mult pentru a scăpa de insistențele ei și așa m-am trezit cu ziua de mâine programată fără voia mea.

Mi-am așezat cu grijă hainele pentru mâine, imediat cum am ieșit din duș. Am apăsat pe butonul „play” al casetofonului cu CD cumpărat acum câțiva ani și care, prin nu știu ce minune, încă mai mergea. Camera era inundată de acordurile fine ale unei melodii de dragoste, iar un mic oftat mi-a scăpat printre buze.

Da, poate că era o senzație plăcută să te plimbi cu cineva de mână, el să îți fure un sărut, să te privească timid și să se bâlbâie din cauza fiorilor primei iubiri. Cineva atent și grijuliu.

Mi-am scuturat ușor capul. Da, se vede că este târziu, încep să am idei tot mai prostești.

M-am întins în pat și am lăsat somnul să mă fure pe nesimțite.

Capitolul II

Soarele plăcut de primăvară era cel mai bun deșteptător. Eram odihnită și gata de școală. Mi-am îmbrăcat jeanșii preferați, de un albastru deschis, o cămășuță albă din material fin și un cardigan subțire. Mi-am prins părul șaten, lung până la brâu, în coadă și mi-am rimelat genele pentru a scoate culoarea verde a ochilor puțin în evidență. Eram gata.

La ora de geometrie tocmai Maria fusese chemată să prezinte tema și răsufă ușurată, doar o făcusem împreună cu o zi înainte. I-am trimis o privire care era echivalent cu „ți-am spus eu” și ea a afișat zâmbetul ei nevinovat.

Istoria a fost la fel de plictisitoare, predată de o doamnă care ieșise de ceva timp în pensie. Dar, când ea îl întreabă pe unul dintre colegi ce știe despre Napoleon, el răspunde: „El știe ceva despre mine?” A fost una dintre puținele dăți când clasa s-a animat la ora ei.

Când soneria anunță sfârșitul orelor, Maria mă așteptă nerăbdătoare să îmi strâng lucrurile.

— Haide, Elena! Va crede că nu mai vin!

— Relaxează-te, am liniștit-o. O fată trebuie să se lase mereu așteptată.

— De aceea o să mori tu virgină, glumi ea și eu mi-am dat ochii peste cap în fața umorului ei total nepotrivit. Haide!

M-am lăsat apucată de braț și aproape târâtă afară. Nu aveam chef de întâlnirile ei, dar îmi dădusem cuvântul cu o zi înainte.

— Și, unde mergem mai exact? am întrebat-o.

— În parc, răspunse ea senină.

Ne-am grăbit spre parcul din centru unde la jumătatea acestuia stătea pe o bancă un băiat înalt și răsfirat, aproape blond și cu ochi albaștri, care zâmbi când ne văzu.

El trebuia să fie.

Maria se grăbi spre el și îi sări în brațe, sărutându-se aproape fără rușine câteva minute. Mi-am întors privirea așteptând ca cei doi să își consume dragostea. Într-un final, draga mea prietenă își aduse aminte și de mine.

— Stai, stai, stai! chicoti ea. Andrei, vreau să ți-o prezint pe cea mai bună prietenă a mea, Elena. Elena, el este Andrei.

Băiatul întinse o mână spre mine, zâmbind blând. Deși nu îmi plăcea faptul că arăta ca un vagabond, atitudinea lui caldă mă făcu să îi strâng mâna și să îi zâmbesc și eu.

— Deci, tu mi-ai furat prietena în ultimele zile? am glumit.

— Nu am ce să fac, pur și simplu nu mă pot sătura de ea, spuse el, și o ridică în brațe, învârtind-o în aer de câteva ori.

Lipsa lor de inhibiție mă stânjenea puțin, dar văzându-

mi prietena atât de fericită, mă gândeam că probabil băiatul ăsta face și ceva bun.

— I-am spus Elenei despre Marco, poate le faci cunoștință, chicoti Maria.

Băiatul mă privi în semn de scuză.

— Nu cred că e o idee bună. Pe Marco îl văd cu fete doar când are chef de nebunii, nu cred că prietena ta caută un prieten cu beneficii, spuse el privindu-mă din cap până în picioare.

Nu, nu arătam ca una de-a lor care chiar ar face asta.

— Bineînțeles că nu! am răspuns repede, ignorând gura Mariei care tocmai se deschidea să spună ceva. Nu am nevoie de golani în viața mea.

Replica mea fusese cam acidă, pentru că l-am văzut pe Andrei lăsând privirea în jos. Dar, ce îmi păsa mie? Era un străin pentru mine și în cele din urmă, spusese adevărul. Asta simțeam.

— Eu mă întorc acasă, Maria. Bănuiesc că rămâi aici, am oftat.

— Mai rămâi cu noi, mă rugă ea.

— Știi că nu...

Dar, vocea mea fu acoperită de un zgomot din ce în ce mai tare de motor. M-am răsucit iritată spre zgomot și am văzut o motocicletă mare și neagră oprindu-se exact lângă mine. Era călărită de un băiat... mai degrabă bărbat, înalt, musculos, cu păr șaten închis tuns scurt pe laterale și mai mare în față, ciufulit din cauza vântului. Atât am putut să observ din scurta cercetare.

— Ce dorești? l-am întrebat printre dinți.

— De ce aș vrea ceva? îmi răspunse tot printr-o întrebare, în timp ce puse piedica motocicletei și se rezemă de ea.

Își aprinse o țigară cu o brichetă mică, argintie și suflă tot fumul spre mine.

— Nu e trotuarul suficient de mare pentru tine și ego-ul tău? m-am răstit.

I-am auzit pe cei doi porumbei chicotind în spatele meu și m-am întors să îi privesc încruntată. Andrei ridică o mână în semn de salut, rânjind spre noul venit.

— Hei, Marco, ce faci? îl întreabă el pe băiat și eu am închis ochii, dorindu-mi să mă pot face invizibilă.

— Dădeam o raită. Cine e înțepată? întreabă în timp ce continuă să tragă din țigara aia stupidă și zâmbind răutăcios când mă văzu tușind de două ori.

— Ea este Elena, prietena Mariei, răspunse Andrei.

— Pot să mă prezint și singură, am spus privindu-l pe așa-zisul Marco în ochi, cu ciudă, dar chiar nu am niciun motiv pentru a o face!

Apoi m-am întors spre Maria și i-am spus:

— Nu știu cum suporti un anturaj ca ăsta. Eu plec acasă, sună-mă când ajungi și tu ca să știu că ești bine.

Apoi am pupat-o și le-am întors spatele, îndepărtându-mă, dar nu înainte de a-l auzi pe acel nesuferit de Marco strigând după mine:

— Să ai o zi la fel de acrå ca tine!

Capitolul III

Patul meu mă liniștea puțin. Doar puțin, pentru că nervii mei încă erau întinși la maxim. Cine se crede acel bătăran să îmi vorbească așa? Mai și strigă după mine în gura mare! Bine, adevărul e că eu l-am luat la întrebări prima, dar nu asta contează, m-a înțepat primul cu remarca lui neobrăzată! Cât tupeu!

Dar nu aveam de gând să îl las să îmi strice seara, spre ușurarea mea nu mai eram nevoită să îl văd vreodată. Nu mai aveam de gând să merg la vreo întâlnire de-a Mariei de acum înainte. Slavă Domnului că am ajuns cu bine acasă măcar!

Am adormit agitată și nu am început încă o zi de școală la fel de încântată cum o făcusem cu o zi înainte, însă până la cina cu ai mei, incidentul era aproape uitat.

— Cum merge cu școala? mă întrebă tata în timp ce își mai tăia o bucată din friptură.

— Foarte bine, i-am zâmbit. În curând o să ai competiție serioasă.

Tata râse, privindu-mă mândru.

— Nu mă îndoiesc de asta, draga mea.

— Familia Constantin ne-a invitat în weekend la cină, interveni mama.

— Lisa Constantin? Directoarea editurii? întrebă tata.

— Bineînțeles că ea, Carol. Soțul ei tocmai a intrat în politică și vor să sărbătorească.

Grozav. Asta lipsea, să îl mai văd încă o dată pe Paul. Fusesem împreună în vara anului trecut, dar nu îmi puteam explica încă de ce. Nu mă atrăgea într-un mod special, dar fiind insistent, am acceptat să îi fiu iubită. Nu a durat prea mult, spre disperarea mamei, însă continua să îmi facă avansuri de câte ori avea ocazia.

— Eu am terminat. Pot să plec în camera mea?

— Sigur, răspunse tata. Noapte bună scumpo.

— Noapte bună.

* * *

— Astăzi avem petrecere! strigă Maria încântată în curtea liceului în timp ce ne așezam pe una dintre băncile din lemn, ca să mâncăm.

— Iar? am întrebat-o, mușcând din sandvișul meu.

— Cum adică, iar? Au trecut deja 3 săptămâni de la ultima. În plus, e vineri, nu poți să mă refuzi.

— Unde mai e de data asta?

— Lângă lac. Un prieten de-a lui Andrei își sărbătorește ziua de naștere.

— O, nu, nici nu mă gândesc, i-am tăiat eu elanul.

— Poftim? De ce nu? se plânse ea.

— Nu vreau să am de a face cu oameni de genul ăla Maria, ți-am mai spus.

— Nu e așa cum crezi tu. Părinții băiatului sunt medici, face parte dintr-o familie bună.

— Dar cu un anturaj prost.

— Vrei să nu mai critici atât și să te relaxezi și tu o dată

în viață?

Am respirat adânc. Poate că avea dreptate, eram încordată mai mereu din cauza școlii și a imaginii de fiică perfectă creată de mama, în mare parte, pentru statutul familiei. Poate că puțină distracție nu ar strica.

— Bine, la ce oră? am oftat.

Patru cuvinte și prietena mea era în extaz.

— La opt sunt la tine, te ajut să te aranjezi.

Am dat din cap aprobator și am mai mușcat o dată din sandviș.

Desigur că orele trecuseră repede, când Maria apăru la ușa camerei mele eu aveam deja temele pregătite pentru luni și un eseu gata. Nu îmi plăcea să las lucrurile pe ultima sută de metri.

De data aceasta mă îmbrăcasem într-o salopetă vaporosă și fină cu mânecă lungă, de un roz pal, care avea mici detalii aurii. Era elegantă și comodă, în plus era suficient de cald afară pentru o seară de primăvară.

— De data asta te-ai întrecut pe tine, zâmbi Maria din prag.

Ea purta o fusta mulată din piele, roșie ca focul și o cămășuță albă.

— Iar tu ești indecentă, i-am răspuns chicotind.

— Asta e și ideea. Haide, te ajut eu cu părul.

Maria îmi prinse câteva șuvițe de păr la spate cu un elastic mic și eram gata.

— Unde le-ai spus alor tăi că mergem?

— La ziua Ioanei.

— Și cadourile? se panică ea.

— Sunt la tine, am rânjit.

Prietena mea mă privi mândră, apoi butonă telefonul pentru a comanda un taxi. Spre norocul nostru, ai mei nu au pus prea multe întrebări și noi am urcat vesele în mașină.

Într-adevăr, casa nu arăta atât de rău pe dinafară, comparativ cu ce am găsit înăuntru. Băuturi, multe băuturi. Sticle, unele sparte, doze și pahare peste tot, ba chiar mă și împiedicam de ele, nereușind să le văd în întuneric și pe cele de pe jos. Doar un glob disco cu lumini colorate însuflețea muzica dată mult peste limita normală.

— Haide, l-am văzut pe Andrei! îmi strigă ea în ureche.

Băiatul era la fel de cald și vesel ca și ultima dată când îl văzusem, ceea ce mă făcea să mă rușinez cumva, eu fusesem destul de dură cu el. De aceea voiam cumva să mă revanșez și mi-am spus că astăzi mă voi relaxa și mă voi simți bine.

Am mers toți trei pe ringul de dans improvizat lângă mulți alții care deja se mișcau frenetic și am început să dansăm și noi liberi, fără a ține cont de mișcări. După aproape o oră ne-am dus să ne luăm ceva de băut, pentru că eram însetați din cauza dansului.

— Ce să fie? ne întrebă Andrei.

— Eu vreau vin cu apă minerală, răspunse Maria.

— O cola, te rog, am cerut eu.

— O, haide! exclamă el. Alege ce vrei tu.

— Doar o cola, am dat din cap râzând și el nu mai insistă.

Cu băuturile în mână, am ieșit afară pentru a ne auzi ce

vorbim. Era chiar plăcut să stau cu ei și nu îmi venea să cred că mă simt bine.

— Și, tu nu bei deloc? Adică... niciodată? mă întrebă Andrei și Maria chicoti.

— Nu, nu beau. Nu îmi place.

— Bineînțeles că nu, ce ar spune tatăl dacă ar afla că fetei lui îi plac lucrurile interzise?

M-am încordat dintr-odată, toată relaxarea de dinainte risipindu-se într-o clipă. Știam vocea aia enervant de calmă și disprețuitoare, deși nu o auzisem decât o singură dată.

M-am întors și iată-l aici, în toată splendoarea lui, bădăranul din parc.

— Nu mă aștept ca tu să înțelegi, am răspuns cât de urât am putut. Un nimeni ca tine nu gândește prea mult!

Atunci i-am văzut ochii pentru prima dată. Erau de un cenușiu închis, dar acum parcă prindea viață și mocneau de furie. L-am văzut pe Andrei foindu-se și îmi dădeam seama din toată agitația că am trecut o limită pe care eu nu o înțelegeam.

Dar, furtuna nu dură decât o clipă, pentru că el își reluă postura de „hai să te iau peste picior”.

— Fac ce vreau, când vreau și cu cine vreau, răspunse el rânjind și acel zâmbet ștrengar chiar avea farmecul lui. Poate că l-aș fi apreciat în alte circumstanțe. Sau dacă ar fi aparținut unui alt om. O da, cu siguranță ultima parte.

— Fără a avea un scop în viață. Cât de minunat, am spus sarcastică.

Băiatul făcu doi pași spre mine până era să ne atingem

și spuse, privindu-mă în ochi:

— Nu știi nimic despre mine.

Apoi se întoarse la fel de relaxat cum a venit și cuprinse o blondă, care dansa amețită cu încă o prietenă, pe după brâu. Aceasta țipă surprinsă și se lăsă în brațele lui, sărutându-l. L-am văzut cum o prinse de braț și o conduse într-unul dintre dormitoare, dar nu înainte de a se întoarce spre mine și de a-mi face cu ochiul.

— Cât de nesimțit poate să fie? am spus cu voce tare.

— Nu e atât de rău după ce îl cunoști, râse Andrei. M-a scos de multe ori din belele și fetele îl iubesc. Țsta e el, ridică băiatul din umeri.

Am inspirat nervoasă și am știut că nu voi mai putea intra în starea de dinainte. Toată seara mea fusese distrusă.

Capitolul IV

Îl înjuram în gând pe blestematul ăsta care mi-a stricat încă o dată ziua. De ce trebuie să apară el mereu, de parcă ar avea un radar care luminează și sună când mă simt bine?

La naiba cu el și la naiba cu toți tipii din lume, măcar îmi întărea și mai mult convingerea că o relație nu este deloc potrivită pentru mine. Toți sunt la fel, bădărani. Îl vedeam pe Andrei coborându-și mâna pe fundul Mariei în timp ce se mișcau lent pe ritmul muzicii. Tocmai ce spuneam, bădărani.

— Eu plec acasă Maria, mi-a fost suficient pentru o seară, am anunțat-o. Vii și tu?

Aceasta îl privi pe iubitul ei lipit de ea ca o ventuză, apoi

dădu din gene spre mine. Am oftat. Cunoșteam prea bine privirea asta...

— Ne auzim mâine, am spus resemnată și le-am făcut cu mâna.

Da, îmi era greu să mă trezesc. Ajunsesem acasă destul de târziu și nu dormisem suficient. Aveam cearcăne, mă dureau ochii și căscam mereu.

— Elena? bătu mama în ușă de câteva ori și dacă văzu că nu îi răspund, intră neinvitată. Încă nu te-ai ridicat din pat? exclamă ea dramatic, de parcă m-ar fi văzut sărind încălțată pe lenjeria ei cumpărată din Milano. Vreau să te văd sus, acum! Diseară mergem la familia Constantin și trebuie să arăți impecabil, poate băiatul lor îți mai dă o șansă și o să intri mai târziu într-una dintre cele mai bune familii din oraș.

— El mi-ar da multe șanse, mamă, eu nu mai vreau să le primesc, am mormăit întorcându-mă pe cealaltă parte, sperând din suflet că își va încheia aici discursul și va pleca.

Somnul, practic, se zvârcolea după atenția mea.

— Prostii, zise ea, de parcă nu m-ar fi auzit bine. Avem programare la coafor, manichiură și spa astăzi, enumeră ea în timp ce trase draperiile și soarele mă lovi direct în față.

— Nu vreau să îmi pierd ziua prin saloane, am spus încruntându-mă din cauza soarelui. De ce nu mergi cu una dintre prietenele tale?

— Sus am spus! exclamă ea, trăgând plapuma de pe mine.

Și iată-mă în fața oglinzii, îmbrăcată într-o rochie albă

strâmtă din bumbac, lungă până la genunchi, cu mânecă scurtă; teniși albi și părul ondulat. Simplă ca bună ziua.

— Sper că nu vii așa? Întrebă mama îngrozită, oprindu-se din drum când mă văzu coborând.

— De ce? Ce e în neregulă?

De fapt vedeam și eu ce era în neregulă. Mama avea o rochie lungă, purpurie, din mătase, cercei cu diamante și părul prins într-un coc elegant. Tata avea pantaloni de costum și cămașă, dar renunțase la sacou și la pantofii eleganți.

— Las-o în pace, doar nu mergem la bal, spuse el amuzat și îmi trase cu ochiul.

Mama renunță la cicăleală, însă îmi aruncă o ultimă privire disperată, înainte să își dea ochii peste cap.

Ne-am urcat toți în mașină și ne-am îndreptat spre casa opulentă a familiei Constantin. I-am salutat formal pe toți când am ajuns, iar părinții mei au intrat în discuții cu diverși oameni, mie rămânându-mi „plăcerea” de a mă distra singură.

Ochii mi-au căzut imediat pe bufet și m-am servit cu câteva saleuri, rezemându-mă de masă. Mestecam plictisită, când l-am zărit pe Paul în mulțime. Voiam să dispar de acolo, dar era prea târziu. El mă văzuse deja și venea spre mine.

— Elena, mă bucur să te văd, spuse el rânjind și apropiindu-se prea mult de mine, făcându-mă să mă simt inconfortabil.

— Hei, am spus fără tragere de inimă.

— Te-am sunat de câteva ori și ți-am trimis și mesaje.

— Da... scuze... sunt ocupată cu școala, cu învățatul...

— Eu aș ști cum să te fac să te relaxezi Elena, poate de data asta nu mă vei refuza.

Am făcut ochii cât cepele. Ce naiba?

Eram pe punctul de a-i spune vreo două, când deodată am rămas suspendată cu ideile undeva în aer. Pe ușă tocmai intră o familie pe care nu o mai văzusem. Un bărbat brunet, înalt, athletic, cu o față dură și o femeie subțirică, blândă, cu păr șaten închis tuns bob. Dar, bărbatul în devenire din spatele lor îmi atrase mie atenția, îmbrăcat cu niște blugi aproape mulați pe coapsele lui musculoase, dar cu o cămașă din bumbac albastră suflecată până la coate și deschisă la primii nasturi. Doar acum îi observam brațele dezgolite care erau pline de tatuaje. Părul lui șaten era dat peste cap într-un mod neglijent, dar care arăta foarte bine.

Se putea ca el să fie același băiat care îmi puse la încercare nervii? Arăta exact ca el, dar parcă nu îmi venea să cred. Nu mai părea un golan... bine, cu excepția tatuajelor. Ochii lui cercetară camera imensă și se opriră asupra mea. Rânjetul lui malefic îi apărură în colțul buzelor. Și... a revenit.

— Deci, ce spui?

Am clipit de câteva ori. Paul încă era aici? Of, pentru numele lui Dumnezeu, ce mai vrea?

— Scuză-mă, ce ziceai?

— Vrei să vii cu mine sus să îți fac un tur al casei? mă invită el, zâmbind pervers.

— Mulțumesc, Paul, dar cred că va trebui să te refuz. Acum și pentru totdeauna, i-am tăiat-o și m-am îndepărtat

de el.

— Te lași greu, aproape strigă el după mine, dar știi că mă vrei!

Mi-am dat ochii peste cap și mi-am continuat drumul, neștiind de fapt, unde vreau să ajung. Am privit în jur. Ah, uite o terasă. Sunt sigură că aici nu este nimeni și voi putea sta în liniște un timp, apoi îl voi ruga pe tata să mă lase să plec acasă.

Liniștea mea fusese însă întreruptă de ușa terasei care se deschise.

— Paul, ți-am mai spus că... am început iritată, dar când m-am întors, mi-am înghițit cuvintele. Nu era Paul, era Marco.

— Încep să mă cam satur de asta, am pufnit spre el nervoasă.

— Și ce îmi spui mie? întrebă el plimbându-se până la balustradă cu mâinile în buzunar, apoi se rezemă de marginea acesteia.

— Ce cauți aici? l-am întrebat.

— Aparent, gazdei noastre nu îi place fumul de țigară în casă, deși când am vizitat-o săptămâna trecută, nu părea să o deranjeze, zâmbi batjocoritor când îmi văzu fața șocată. Așa că am ieșit să fumez liniștit. Dar, am dat de tine, arătă el cu țigara spre mine și apoi o plasă între buze, aprinzând-o.

M-am întors cu spatele la el. Nu îmi venea să cred! Oscilam între a merge înapoi în casă și a da iar cu nasul de Paul, sau a rămâne aici, așteptând cuminte ca bădăranul să își termine țigara și să plece. Speram ca ultima variantă să

nu dureze prea mult.

— Este evident că îl așteptai pe iubitul tău, Paul, vorbi el și batjocura îi era acum predominantă în voce. Nici nu mă mir, același caracter acru, aceleași cercuri infecte.

Vorbele lui mi-au aprins sângele și m-au făcut să mă înroșesc de nervi.

— Unu la mână, acel pervers nu este iubitul meu. Și doi, se pare că împărțim aceleași cercuri, altfel ce cauți aici?

— Din obligație, răspunse el scurt.

— Se pare că nu doar eu sunt fata lui tata, i-am trântit-o repetându-i cuvintele și el își îndreptă poziția, ridicând un deget spre mine.

— Eu îmi muncesc banii și mă bazez doar pe forțele mele, nu vorbi dacă nu mă cunoști!

— Nici nu aș vrea asta!

— De parcă tu ai fi mai interesantă, pufni el și i-am întors spatele încă o dată, clocotind. M-am calmat doar când am auzit din nou ușa, semn că el plecase.

Doamne, cred că era cea mai enervantă ființă de pe pământ! Era greu de crezut că un asemenea om mai are și prieteni.

Seara se lăsa și m-am gândit că am stat suficient aici, așa că m-am dus la tata, cum am plănuit.

— Dar, de ce să mergi singură, Elena? Mai așteaptă puțin și o să mergem împreună.

— Chem un taxi, tată, mă ia de aici și mă lasă în fața casei. Simplu.

— O conduc eu, domnule, am auzit vocea lui Paul și mă

rugam în gând să am halucinații. Așa o să stăm mai mult de vorbă.

— O idee foarte bună. Poți să pleci doar însoțită de Paul.

Îmi venea să mă zgârii pe față, însă nu mai puteam să dau înapoi. Mi-am luat jerseul pe mine și am pornit amândoi pe stradă în jos.

— Nu înțeleg de ce mă ții în suspans, comentă el tot drumul și mă simțeam mai mult decât pedepsită. E pentru că te-am lăsat atunci singură pe plajă și m-am dus cu Mihai la biliard? Doar cunoști orașul, ai fi putut să te întorci și singură. Asta e? Vrei să fiu mai atent cu tine? Asta e, așa-i? Atunci, de acum înainte o să îți acord mult mai multă atenție. Și, poate așa o să avem și noi parte de puțină acțiune, încă nu am uitat cum toți prietenii noștri și-au ales atunci câte o cameră, numai noi ne-am uitat la film. De data asta nu mai ai motive că ești prea mică.

Îl ascultam... și nu prea. Pentru mine nu conta ce spunea, oricum tot ce voiam era să ajung acasă. Și dorința mi se împlini după douăzeci de minute, care mi s-au părut două zile.

— Am ajuns, am exclamat ușurată. Poți să te întorci acasă acum.

— Nu mă inviți înăuntru? rânji el.

— Nu!

— Atunci, îmi dai un sărut de noapte bună?

— Nici nu mă gândesc!

— Oh, haide, știu că vrei...

Paul veni spre mine, făcându-mă să dau înapoi până m-

am lovit cu spatele de gard. Se aplecă spre mine, iar eu mi-am pus mâinile pe pieptul lui, pentru a-l putea respinge, dar el interpretează mișcarea în mod greșit, așa că îmi puse o mână pe coapsă și una pe talie. De data asta ajunse prea departe și am început să îl împing, dar faptul că eram încolțită nu mă ajuta prea mult.

— Lasă-mă, Paul! Lasă-mă sau țip!

În momentul ăla corpul lui Paul se smuci cu forță înapoi, dezlipindu-se de mine. L-am văzut întors cu spatele la mine și capul zburându-i într-o parte. Pumnul lui Marco făcuse asta.

— Domnișoara a spus să o lași în pace, îi explică el calm, ca unui copil de doi ani, apoi îl prinse de gulerul cămășii. Ai înțeles sau trebuie să îți mai traduc o dată?

— Am înțeles, am înțeles, se bâlbâi Paul și Marco își ridică mâinile în sus, în semn de dezgust, eliberându-l.

Paul o luă la goană, înapoi pe stradă.

L-am privit gâfâind de la efortul de mai devreme, neștiind ce să îi spun în acel moment.

— Ești bine? mă întrebă el, cercetându-mă cu privirea.

Am dat afirmativ din cap.

— Ar trebui să intri, spuse încet, arătând spre casă. M-am întors automat și am intrat în curte, apoi am fugit până la ușă, m-am grăbit să o deschid ca să intru în casă și am închis-o imediat în urma mea.

Oh, Doamne, ce mai zi!

Capitolul V

Bolul cu cereale stătea neatins în fața mea. Încă eram puțin agitată de la incidentul de aseară, mă întrebam până unde avea să meargă Paul dacă nu intervenea Marco. Sper că n-ar fi îndrăznit prea departe. Doar părinții noștri sunt prieteni, ce naiba! Aș putea să le spun oricând!

Dar de un lucru eram mai mult decât conștientă: nu îi mulțumisem bădăranului. Adică da, era nesuferit, dar ar fi putut să nu se bage între noi, ținând cont că nu ne suportăm. Nu voiam să îi rămân datoare, așa că am sunat-o pe Maria.

— Când te mai vezi cu Andrei? am întrebat-o.

— Astăzi. De ce?

— Pot să vin și eu?

— Dar, parcă spunei...

— Știu ce am spus, dar azi vreau să ies.

— Bine, ne vedem în parc, la ciupercă.

Știam unde e. Era o ciupercă veche din lemn, tocmai în capătul parcului, scrijelită de mulțimea de cupluri care trecuseră pe acolo. Nu m-am apropiat niciodată de acel loc, dar se pare că toate au un început.

La ora stabilită mi-am tras repede o pereche de jeanși, un tricou alb, mi-am luat tenișii și micul ghiozdan, apoi am pornit pe jos spre parc. Îmi plăcea căldura de afară și soarele îmi dădea o dispoziție bună.

Zăream din depărtare ciuperca și vreo cincisprezece tineri râdeau și se prosteau în jurul ei, printre care și Maria, Andrei și lângă ei... Marco, însoțit de o brunetă, de data

aceasta, care îi stătea în poală.

Se pare că va fi mai dificil decât am crezut.

Haide, Elena, poți să o faci! mă îmbărbătam în sinea mea.

Am respirat adânc și m-am îndreptat spre ei. Nu erau genul de oameni cu care eu eram obișnuită, de aceea aveam emoții și mă simțeam stânjenită.

Când m-am apropiat, Marco se opri din râs și își dădu jos ochelarii de soare, ținându-mă cu privirea. Eu m-am oprit la Maria, am pupat-o, l-am salutat pe Andrei, care era la fel de binevoitor, apoi m-am întors spre Marco și destrăbălată care îi stătea în brațe.

— Bună, am spus încet. Crezi că am putea să vorbim puțin?

Simțeam privirea uimită a Mariei și a iubitului ei, precum și cele curioase ale celorlalți, dar continuam să îl privesc pe el în ochi.

— Ina, ridică-te, îi ordonă brunetei, care se conformă, strâmbându-se.

Am făcut câțiva pași, ca să ne depărtăm de ei, iar el mă urmă cu mâinile în buzunarele pantalonilor de trening negri, din bumbac.

— Am venit să... să îți mulțumesc, am spus privind-l în ochi. Pentru ce ai făcut aseară.

— Deci, gheața începe să se topească? răspunse el sarcastic, dar fără urmă de răutate în voce.

— Puteai să mă lași acolo, am continuat, fără să îi bag în seamă remarca.

— Crezi că aş fi putut să îl las să îşi facă de cap cu tine? Ce fel de om crezi că sunt? Întrebă el, încruntându-se.

M-am înfiorat la răspunsul său şi el mă privi într-un mod ciudat. Vântul trimise o adiere şi părul meu lung se învolbură puţin. El întinse mâna şi îmi dădu la o parte o şuviţă, mângâindu-mi totodată obrazul cu vârful degetelor, apoi şi le băgă repede în buzunare. Nu ştiu de ce, dar acest gest îmi trimise mii de fiori în tot corpul.

Momentul fu întrerupt de bruneta căreia nu îi plăcea că fusese dată la o parte şi acum mă săgeta cu privirea din cauza gestului lui Marco.

— Haide, iubitele, mi-e frig, se mâţai ea, la care eu am ridicat o sprânceană; erau peste douăzeci de grade afară, ce Dumnezeu! Am eu o idee despre cum ne putem încălzi.

Cu aceste cuvinte, îşi trecu o mână pe după umerii lui şi îşi lipi buzele de gâtul lui. El rămase, însă, cu mâinile în buzunare, privindu-mă în continuare.

— O zi... minunată, am accentuat ultimul cuvânt, apoi m-am întors să le fac cu mâna Mariei şi lui Andrei, dar prietena mea se ridicase deja şi venea spre mine.

— Mergem acasă la Andrei mai târziu, vrei să vii şi tu?

— Chiar mai e cazul să mă întreb? am ridicat o sprânceană, în timp ce îi priveam pe aceşti apucaţi cu subînţeles.

Deşi Marco făcuse câţiva paşi în spate şi lipitoarea aia de Ina încă îi mai stătea atârnată de gât ca o caracatiţă cu braţele întinse peste tot, privirea lui nu m-a părăsit şi mă făcea să mă simt inconfortabil, schimbându-mi poziţia de pe

un picior pe altul.

— O, haide! Nu sunt chiar așa de răi, dacă ajungi să îi cunoști, insistă ea. Și de Andrei ai avut aceeași părere la început.

— Și nu mi-am schimbat-o prea mult, am mormăit.

— Haide, Elena, ieși puțin din tipare, glumi iubitul prietenei mele, dar nu era nicio aluzie răutăcioasă în asta.

— Lăsați șoarecele de bibliotecă acolo unde îi e locul, vorbi Ina cu superioritate și simțeam cum îmi urcă tensiunea.

Câțiva au pufnit, chicotind, și Marco, cu un rânjel mare pe față, își luă o țigară din pachetul din buzunar.

— La ce oră și unde?

Cuvintele mele l-au făcut să se întoarcă brusc spre mine, lăsând fumul să iasă în rotocoale.

— Deci, vii? Oh, ce bine îmi pare! Nu îți face griji pentru locație, vin eu să te iau pe la șapte. E bine?

— Perfect, am spus și m-am întors să plec, după ce; un salutat-o pe ea și i-am făcut cu mâna lui Andrei, care îmi răspunse zâmbind.

Am vrut să îi mulțumesc, și asta am făcut. Atunci, de ce mă simt ca și cum m-ar fi lovit două autobuze și un tramvai?

* * *

Cu ce să mă îmbrac? Clar nu aveam haine la fel de perverse și nerușinate ca ale Inei și nici nu aș fi purtat vreodată ceea ce ea numește haine. Dar, nici nu cred că va fi o întâlnire la care ne îmbrăcăm frumos și bem ceai. Așa că am luat din dulap o pereche de blugi negri, mulați și o

cămăsuță albă cu mâneci trei sferturi, ușor transparentă. Părul l-am lăsat desfăcut, doar l-am pieptănat.

La șapte fără zece prietena mea era în fața casei și asta era o premieră, pentru că, de obicei, eu o așteptam pe ea. Înseamnă că e chiar nerăbdătoare, de a ajuns așa devreme.

— Cât mă bucur că vii, îmi spuse ea în timp ce mă îmbrățișă peste scaune, apoi porni repede, neavând timp să răspund. Adică, e prima dată când merg la ei acasă și sinceră să fiu am ceva emoții, dar nu știu de ce, pentru că am petrecut mult timp împreună și chiar simt că ne potrivim, știi?

— Stai puțin, ai zis la *ei* acasă? am întrebat-o.

— La Andrei și Marco. Stau împreună.

Îți bați joc de mine?

— Nu, nu, nu! Întoarce sau lasă-mă să cobor!

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă ea, privindu-mă speriată. Ți-e rău?

— Da, am Marco-alergie! m-am răstit la ea. Nu vreau să îl mai văd, Maria, nu îl suport pe nesuferitul ăla!

Prietena mea izbucni în râs.

— Marco-alergie?

— Spune-i cum vrei, dar nu vreau să îl văd, m-am îmbufnat.

— Fă-o pentru mine, te rog! în plus, nu trebuie să stăm cu el și promit că nu o să te las singură!

Promisiunea ei mă liniști puțin, dar tot am rămas cu mâinile în sân, îmbufnată. Drumul până la marginea orașului a fost suficient de lung și tot cheful mi-a pierit până am ajuns

acolo. Simțeam ceva ciudat în stomac la gândul că îl voi revedea, însă partea asta aveam de gând să o ignor.

Maria parcă mașina în fața unui bloc gri, cu vopsea scorojită, căruia îi lipsea ușa de la intrare.

— Ești sigură că aici e?

De la etajul trei muzica bubuia și vocile se amestecau cu râsetele gălăgioase.

— E o petrecere? am întrebat-o pe Maria, și aceasta doar ridică din umeri.

Am oftat și m-am alăturat ei, resemnată. Deja îmi părea rău că am venit.

Am urcat până sus, unde muzica deja îmi făcea să vibreze toate organele. Doi băieți stăteau în ușă, cu beri în mână, deja amețiți și ne-au făcut loc să trecem, în timp ce rânjeau tâmp spre noi.

Am intrat în apartament și, spre surprinderea mea, era destul de spațios, dar nu prea mobilat. În schimb, avea multe fotolii, două canapele și o masă plină cu sticle de băutură și pahare de unică folosință.

— Ți-am spus că nu îmi pasă, doar ocupă-te naibii de mașina aia până mâine dimineață!

— Frate, mi-e rău...

M-am întors să aud sursa zgomotului, deși una dintre voci deja îmi era oarecum familiară. Marco țipa cu țigara în gură la un băiat care avea o bască întoarsă în cap și o poziție spăsită în fața lui. De nervi, uitase să o aprindă.

— Mă doare fix în cur de dispoziția ta, George! Eu mi-am făcut treaba, mai trebuia tu să ți-o faci pe a ta și

terminam! Era a dracului de simplu!

Își trecu mâna prin păr nervos și își scoase țigara din gură, gesticulând cu ea între degete spre așa-numitul George:

— Mergi și dormi două ore, dar dacă mașina nu este gata până dimineață, jur că te omor cu mâinile goale!

Băiatul se întoarse brusc și ieși val-vârtej din apartament. Marco își aprinse țigara, trase cu sete și se întoarse, iar privirea lui se opri asupra mea.

Ne-am privit lung câteva clipe și am rupt contactul doar când am simțit căldura din obraji. De ce mi se întâmplă asta?

M-am grăbit să o prind din urmă pe prietena mea, care îl găsisese pe Andrei și acum era în poala lui, cu o bere în mână.

M-am așezat pe fotoliul de lângă ei, în timp ce băiatul mă salută vesel. Am privit în jur și mi-am dat seama că eu nu aș putea să fiu niciodată prietenă cu asemenea oameni. Cuplurile se sărutau, scârbos de evident, și se pipăiau aproape animalic, în timp ce alții dansau de parcă ar fi singuri în cameră.

— Ce faci, păpușă? îmi distrase atenția un băiat care se apropiase de mine și când am ridicat privirea l-am recunoscut ca fiind unul dintre cei doi pe care i-am văzut la intrare.

— Poftim? am întrebat, încruntându-mă.

— Văd că te plictisești, poate îți redau eu buna dispoziție, rânji el.

— Poate îți scot eu dinții, rând pe rând, am auzit o voce

groasă din spatele bețivului, înainte să apuc să mă apăr.

Acesta se întoarse și întâlni privirea nimicitoare a lui Marco.

— Hei, frate, spuse el, pierzându-și zâmbetul. Căutam doar o distracție.

— Caută mai departe, dacă nu vrei să te învăț să zbori de la etaj!

Bețivul ridică mâinile în semn de predare și se îndepărtă.

— Mă pot apăra și singură, i-am spus ridicând puțin bărbia.

— Ah, serios? Ce zici să îl chem înapoi? m-a întrebat în batjocură.

— Nu e nevoie, am răspuns, și el rânji.

— Așa credeam și eu.

Apoi se așază lângă mine, pe micul fotoliu.

— Ce naiba faci? m-am răstit spre el.

— Mă așez pe acest nenorocit de fotoliu! Ți se pare că mai este un loc unde aş putea să stau în casa asta, care întâmplător este a mea?

Avea dreptate. Toate locurile erau ocupate, dar asta nu însemna că trebuie să mă înghesuie așa. Se pare că Maria și Andrei nu auziseră discuția cu bețivanul, ori din cauza muzicii ori pentru că erau prea ocupați să se înghită unul pe celălalt, dar acum ne priveau uimiți.

— Dacă nu stai comod, poți oricând să poposești la mine în poală, spuse el arătându-mi un zâmbet al naibii de pervers.

— Nu, mersi, m-am strâmbat. Stau bine.

L-am auzit râzând încet și mi-am dat ochii peste cap. La timp pentru draga de Ina, care tocmai intră în apartament, își învârti în jur ochii ăia exagerat de machiați și, când îl văzu pe Marco, se luminează. Dar se pare că rămase fără curent când dădu cu ochii de mine.

Veni țintă spre noi iar când Marco o remarcă, înjură printre dinți. Nu știu de ce, dar acest lucru mă bine dispuse, într-un fel.

— Ce faci, iubire? i se adresă ea hotărâtă să i se pună în poală, deși era evident că doi erau prea mulți pe acest fotoliu mic.

Spre surprinderea mea, Marco o prinse de șolduri și o ridică înapoi.

— Lasă-mă în pace, Ina, astăzi nu am chef de tâmpeniile tale.

Nicio palmă peste față nu cred că ar fi durut-o mai tare.

— Ți-ai găsit o jucărie nouă? întrebă ea, aruncând sulite din priviri spre mine.

— Mereu am jucării noi, știi foarte bine.

Asta a durut; cel puțin, în partea ei. Nu înțelegeam cum se poate ține după un băiat atât de rău și arogant, care mai și umblă din pat în pat, de față cu toată lumea.

— Dar tot la mine te întorci, zâmbi ea triumfătoare. Cum ai făcut-o și aseară.

Ochii mei s-au mărit pentru câteva clipe și deja mă săturasem să fiu martoră la discuția lor.

— Așa că poți să mergi naibii, mi-o trânti ea.

Dar înainte ca Marco să mai spună ceva, am ridicat o sprânceană care spunea: „serious?” apoi am vorbit tare și clar:

— O spui de parcă ar fi ceva bun. Dar hei, dacă pe tine te consolează faptul că îți mai aruncă câte un os, între mese, mă bucur pentru tine.

Mâinile ei s-au năpustit asupra mea în încercarea ei nebună de a mă lovi, însă Marco fu mai rapid și o prinse la timp. Maria se ridică și ea, gata să îmi sară în ajutor.

— Am plecat de aici, am spus, încruntându-mă. Îmi pare rău că am venit.

Maria îmi spuse adresa doar și mă lăsă să plec aproape în fugă. Știa că orice cuvânt este în zadar și era mai bine pentru mine dacă mă îndepărtam cât mai repede de locul ăla. De el.

Capitolul VI

Marco

Mă foiam în pat de două ore. Nu puteam să îmi scot privirea ei din minte. Ce dracu' Marco, unde îți stă capul? Îmi spuneam în sinea mea. E doar o fată!

M-am ridicat nervos, cu pantalonii de trening atârându-mi pe umeri și la bustul gol. A naibii căldură! Ținta mea: frigiderul. Am găsit o doză de Cola printre atâtea beri și am golit-o dintr-o răsuflare. Era ceva mai bine, dar tot trebuia să mă întorc în camera mea. La patul meu, la gândurile mele... La ea. Unde rămăsesem? Doar o fată?

Una a naibii de înțepată, o acritură în toată puterea cuvântului, o nesuferită și o belea pe capul oricărui bărbat! Avea o gură mare, care ar trebui spălată cu săpun! Dar în mintea mea, imaginea părului ei răsfirat de vânt și ochii mari care mă priviseră pentru prima dată cu reținere, nu mi se părea a fi deloc acră, ba din contră. Era chiar frumoasă, o frumusețe naturală cum nu am văzut demult prin cercurile în care mă învârt eu.

Și ce mama mă-sii să-i fac eu, dacă e frumoasă? Nu e nici prima, nici ultima și pot să mă laud cu niște femei adevărate care mi-au trecut prin pat. Sau eu într-al lor, nu prea mai contează. Și nu o dată. Gândul ăsta mă făcea să rânjesc.

Și totuși, Crăiasa Zăpezii se pare că are și inimă. O inimă moartă și înghețată, dar totuși o inimă. A venit să îmi mulțumească, deși este evident că prietenii mei îi provoacă repulsie și felul în care i-a dat jet Inei mă făcu să o privesc cu alți ochi. Asta chiar este de apreciat, are ceva curaj.

Ce dracu' faci, Marco? De ce naiba te gândești atât de mult la ea? Fetele sunt doar pentru sex și cu cât nu te bat mai mult la cap, cu atât mai bine! De aceea e bine să le faci vânt imediat după, să nu înceapă să aibă cine știe ce pretenții stupide de la tine. Astăzi vrea o cină, mâine un film și așa ajungi captiv într-o relație în care ea te modelează cum vrea, înainte să îți dai seama. Și să te culci cu aceeași femeie, de fiecare dată? Ce pedeapsă mai aspră există pentru un bărbat, în afară de asta?

Mie îmi plăcea să fiu cât mai diversificat. Și precaut. Mereu precaut. Protecție și tot tacâmul. Cu fetele nu mă

băgăm niciodată în neazuri, în schimb, îmi plăcea să mă bag în alte chestii. Asta mă descătușa și mă lăsa să mă eliberez de tot căcatul de acasă.

Îmi plăcuse să îi ștanțez un pumn în moacă perversului ăluia, mai ales după ce am văzut expresia de pe chipul ei. Era înspăimântată și nu avea cum să se apere, pentru că boul o pusese la colț. Imaginea îmi reveni în minte și mi-am strâns pumnii, încordându-mă. Acum îmi pare rău că nu l-am nenorocit pe nemernic. Da, făcusem pe eroul, dar aș fi făcut asta pentru oricare altă fată aflată la ananghie. Numai că, dacă era oricare alta, încercam să fac și pe bunul samaritean după aceea și ea, având încredere în mine, poate mă invita și prin camera ei, prin patul ei... dar nu fusese o fată la întâmplare. Fusese ea, acritura. Și am lăsat-o baltă.

Dar, de ce?

Nu era vorba că nu arată bine, ba da, este atrăgătoare, a naibii de atrăgătoare! Fața ei, atunci când i-am spus să îmi stea în poală, fusese inedită, aproape rușinată și uimită de ce am putut să îi propun. Nu m-ar fi deranjat dacă ar fi acceptat, ba mai mult, mi-ar fi plăcut a dracului de mult, doar că atunci când mă uit la ea nu pot să văd numai asta. Parcă ceva îmi bruiază apetitul sexual, singurul lucru pentru care îmi doresc fete lângă mine; și treaba asta începe să mă calce pe toate bătăturile. Nici măcar Ina, cu care mă mai culc când nu am chef să ies la agățat nu m-a calmat.

La naiba!

Concentrează-te, controlează-te. Ești Marco, ce Dumnezeu! Nu te face pe tine o acritură!

Capitolul VII

Elena

Încă îi mai simțeam degetele pe obraz. De ce naiba simțisem acei fiori, doar eram perfect conștientă că un bădăran tot un bădăran rămâne, un gest nu schimbă o întreagă personalitate. Și totuși...

— Domnișoară Elena, doriți, vă rog, să repetați ceea ce tocmai am spus?

Vocea groasă a profesorului care îmi pronunța numele mă făcu să tresar și să revin la realitate.

M-am ridicat în picioare.

— Îmi pare rău, domnule profesor, nu am fost atentă, am spus rușinată.

Profesorul mă privi pe sub ochelarii lui rotunzi și apoi spuse:

— Știu cât de mult muncești și cât ești de silitoare. De aceea te iert, de data aceasta.

— Mulțumesc, am șoptit și m-am așezat la loc.

Concentrează-te!

— Ce a fost cu tine azi? mă întrebă Maria, în timp ce ne îndreptam spre casă.

— Nimic, de ce?

— Mi s-a părut că ai fost cam visătoare. Și nu îți stă în fire.

— Nu am reușit să mă odihnesc cum trebuie azi-noapte,

am mințit. Cum ești cu Andrei?

— Bine, zâmbi ea.

— Mi se pare mie, sau e una dintre cele mai lungi relații ale tale?

— Da, este, chicoti ea ca un copil. Nu știu de ce, dar simt că mi se potrivește, că are ceva ce nu au avut ceilalți până acum.

— O viață destrăbălată? am glumit. O, stai, de fapt și câțiva dintre ceilalți aveau.

Am râs amândouă.

— Vrei să ieșim mai târziu?

— Maria, este luni!

— Știu, dar nu stăm până târziu. Doar mâncăm o înghețată.

— Bine atunci, am acceptat.

La ora patru mi-am făcut apariția la gelaterie, unde Maria și Andrei deja se sărutau cu foc la o masă.

— Cred că voi doi aveți serioasă nevoie de o pauză, am spus râzând.

— Hei! exclamă Maria și se ridică să mă pupe. Andrei îmi făcu cu mâna.

— Nu ați luat nimic?

— Nu, am vrut să vă așteptăm și pe voi, răspunse Andrei.

— Voi? am înghețat. Care voi?

— Vine și Marco cu Ina.

Haide! Nu există o zi lăsată de bunul Dumnezeu fără să îi văd pe ăștia doi?

Am așteptat să își facă apariția „vedetele”. Perfect, vor fi două cupluri și eu singură. Minunat.

Ca printr-o amară coincidență, Marco se așează exact în fața mea, în timp ce lipitoarea de Ina se lipise de brațul lui. Nu trecuseră cinci minute, căci își mai făcu apariția un băiat drăguț, înalt și destul de musculos. El dădu mâna cu Andrei și cu Marco.

— Salut Saul, îl întâmpină Andrei.

— Hei, îl salută și Marco. Ce faci aici?

— Andrei m-a invitat, răspunse el zâmbind.

Toți ochii se îndreptară spre cel al cărui nume tocmai fusese rostit.

— Mi-am dat seama că vom fi două cupluri, așa că i-am adus și Elenei... companie.

L-am privit cu ochi mari. Maria chicoti, Andrei zâmbi strâmb, Saul mă privi senin, Marco își îngustă ochii încruntându-se și Ina butona telefonul.

— Ăă, ok... sparse Maria tăcerea. Mergem să comandăm?

— Vin cu tine, am sărit de pe scaun și ne-am îndreptat amândouă spre vitrina cu o grămadă de sortimente de înghețată, fără a-i mai întreba și pe ei ce doresc.

— Tu știai de asta? am șuiert spre ea.

— Jur că nu am știut nimic, răspunse ea sincer. Și în plus, ce e atât de rău în asta?

— Nu vreau un iubit, m-am strâmbat.

— Este doar pentru astăzi, Elena, asta nu înseamnă că deja te duce la altar!

Într-un fel, avea dreptate. Puteam să facem conversație și fără să ne apropiem prea mult.

Am luat pentru fiecare câte trei globuri diferite, topping de ciocolată și alune de pădure.

M-am așezat lângă Saul, bineînțeles, și m-am prefăcut că nu văd când el își trase scaunul mai aproape de mine.

— Și, câți ani ai? mă întrebă.

— Optsprezece, tu?

— Douăzeci.

— Oh, am răspuns încet. Și mergi la facultate, sau...

— Nu, lucrez deocamdată. Sunt salvamontist de pădure, cum îmi place mie să spun.

— Cât de minunat, cu floricele și urzici, îl luă Marco peste picior și eu m-am uitat urât la el.

De aici corpul athletic al băiatului... Tocmai mă pregăteam să mai spun ceva, când se auzi o voce pițigăiată.

— Ce e asta? întrebă Ina, învârtind scârbită cu lingurița în globul de înghețată roșu. Zmeură?

— De fapt, e cu fructe de pădure, am răspuns.

— Bleah, strâmbă ea din nas.

— Mănâncă ce e lângă, îi spuse Marco răspicat, pierzându-și răbdarea, iar când l-am privit, am observat că și el mă privea încruntat.

— Dar s-au atins, se plânse ea și el își dădu ochii peste cap, nervos.

— Atunci, nu mai mânca!

Am zâmbit fără să vreau și l-am văzut fulgerându-mă cu privirea.

— E plăcut aici, ar trebui să mai venim, spuse Saul, întinzând o mână pe care și-o rezemă de spătarul scaunului meu; mi-am dat seama că era o subtilitate pentru încă o întâlnire, de aceea nu am spus nimic. În schimb, îi vedeam maxilarul lui Marco zvâcnind.

— Poți oricând să vii și singur, dacă tot îți place așa de mult, comentă el și eu deja îmi pierdeam răbdarea. L-am muștrat din priviri și el îmi zâmbi nevinovat.

De ce se comporta așa? Chiar nu suporta să stea la masă cu mine? Știam că este nesimțit, dar el exagera.

— Eu și Marco dăm o petrecere la cabană în weekend, așa că sunteți toți invitați, ne anunță Andrei.

— Nu știu dacă am să pot veni, am spus zâmbindu-i strâmb.

— Haide, Elena, e în weekend! Încercă băiatul să mă convingă.

— Nu știai că Elena nu umblă cu cei ca noi? Prietenii ei trebuie să fie ori putred de bogați, ori, nu știu... oamenii pădurii.

O, nu! Nu era corect să se tot lege de Saul, nu după ce el a apărut cu parașuta asta aici.

— Sunt încă aici, nu? aproape am mârâit spre el. Asta ce înseamnă?

Dar, nu mai spuse nimic, doar aruncă lingurița înapoi în bol cu un zgomot deranjant.

— E în regulă, sincer, spuse Andrei privindu-mă când pe mine, când pe bădăran, neînțelegând ce se întâmplă. Nu are nimic dacă nu poți.

— Voi fi acolo, am spus hotărâtă.

Am simțit-o pe Maria privindu-mă puțin uimită, dar și curioasă. Însă, spre norocul meu, nu putea să mă descoasă aici, de față cu toți. În schimb spuse:

— Când plecăm, vrei să vin la tine să facem rezumatul acela împreună?

— Mi-ar plăcea, m-am forțat să îi zâmbesc.

— Despre ce este? întrebă Saul cu o curiozitate prost mimată.

— Despre un roman istoric din perioada interbelică, am răspuns.

Dar atenția noastră acum se îndrepta spre Ina care, plictisindu-se, își băgă degetul în înghețată și apoi în gură, încercând să îi atragă atenția lui Marco.

— Iubitule, mă plictisesc. Vrei să îți arăt cât de bine mă pricep la asta? îl întrebă fluturând din genele ei false și își mai băgă degetul, o dată, în înghețata roșie, lingându-l de jos până sus.

Și, fără să îmi dau seama, vorbele răutăcioase mi-au ieșit automat din gură:

— Parcă nu îți plăcea înghețata de fructe de pădure.

Prietenii mei au chicotit, iar Marco făcu ochii mari pentru o clipă, ca mai apoi să mă privească intens. Nu îmi dădeam seama la ce se gândea și nici nu conta, pentru că zâmbetul lui din colțul gurii aducea numai belele.

— Și ce îți pasă ție ce fac eu? se rățoi ea.

— Crede-mă, nici măcar cât negru sub unghie, am răspuns acid și m-am întors spre Maria. Mergem?

— Da, răspunse ea și se întoarse spre Andrei pentru a-și lua rămas bun. L-am salutat pe Saul, cam răstită pot să spun, pentru că și el mă salută înapoi și în afară de asta, nu mai spusese nimic, apoi am trecut pe lângă cei doi nesuferiți ca și cum nici măcar nu erau acolo.

Am ieșit afară și am așteptat-o pe Maria, însă Marco ieșise înaintea ei și veni la mine. Se opri în fața mea și privind în jos, spre mine, se răsti:

— Dacă ai de gând să ne chemi la întâlniri doar pentru a face tu cunoștință cu băieți, te rog nu te mai deranja.

— Oh, crede-mă, pot să cunosc băieți și singură, am răspuns cât de acid am putut. Iar tu, dacă nu ți-ai învățat femeia cum să se comporte în societate, data viitoare cumpără-i o lesă. Să fie una cu electroșocuri!

— Te-a deranjat faptul că s-a dat la mine? pufni el. Am știut că nu o să iasă bine! Își trecu nervos o mână prin păr.

— De ce ai mai venit, atunci? m-am răstit, încruntându-mă.

— Pentru tine! aproape că strigă el iar eu am rămas câteva secunde cu gura căscată.

Își mai trecu, o dată, mâna prin par încordându-și mușchii brațelor.

— Bună glumă, am râs nervos. Ai venit să îți răsfeți parașuta aia lăcuită și știi ce, puteți să mergeți naibii amândoi!

M-am întors pe călcâie și m-am îndepărtat de el, simțind furia clocotindu-mi în vene. Maria fugi după mine și mă prinse din urmă, știa că mă certasem din nou cu Marco iar ea

credea că din cauza faptului că nu ne suportam. Ceea ce nu știa ea era că de data aceasta ne certasem din cauza unui nou sentiment, care tocmai își scosese timid capul din pământ.

Capitolul VIII

Îmi părea groaznic de rău că am ieșit cu ei. Poate îmi va fi învățătură de minte să nu mai ies în timpul săptămânii, cât timp am școală. Nesuferitul ăla, împreună cu animalul lui de companie mă scosese încă o dată din sărite rău de tot. De data asta eram hotărâtă, chiar dacă Maria era împreună cu Andrei, asta nu înseamnă că trebuie să îl suport și pe Marco. Pur și simplu nu ne suportăm, de prietenie nici nu se putea pune problema, deci începând de azi, el pentru mine va fi un străin... ceea ce și este. Dacă mă gândesc mai bine, ce știu despre el? Doar faptul că este un nemernic, căruia nu îi pasă de nimeni în afară de el și care umblă dintr-un pat în altul. Un nemernic sexy și arătos, cu brațe puternice și încordate, cu buze frumos conturate și o atitudine atât de masculină... Un nemernic și nimic mai mult!

Încă eram furioasă pe el când am ajuns acasă de la școală și m-am răstit atunci când mama bătu la ușă.

— Mi se pare mie sau ești cam încordată azi? întrebă ea, privindu-mă lung.

— Doar o neînțelegere, am spus.

— Bine atunci, continuă ea și mă așteptam să nu mă întrebe ce s-a întâmplat, sau dacă sunt bine. În curând urmează balul caritabil al orașului și aș vrea să te pregătești

din timp, nu mai vreau să te văd îmbrăcată ca ultima dată, mă anunță mama, strâmbând din nas.

Ah, balul! Am uitat complet!

Locuiam într-un oraș mic, în care se organiza în fiecare an un bal unde fiecare dona cât voia, ce voia, pentru familiile mai puțin norocoase.

— Bine, am mormăit. Atât?

— Da, atât, spuse ea, și ieși închizând ușa.

Am privit în urma ei minute bune și într-un final m-am apucat de teme oftând.

* * *

— Mă bucur că vii, spuse Maria, în drum spre petrecere.

— Mda... asta se întâmplă când vorbesc la nervi.

— Atunci ar trebui să te enervezi mai des, râse ea și eu nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

— Am ajuns, domnișoarelor, ne anunță șoferul iar eu am cercetat cabana, plină de curiozitate. Era plină de luminițe albe pe dinafară iar înăuntru se vedea jocul de lumini al unui sistem disco. Muzica bubuia, făcându-mi stomacul să tremure. Gândul că Marco și parașuta sunt înăuntru mă făcu să fiu agitată.

— Deja mă simt rău, am icnit, dar Maria nu mă auzi din cauza muzicii.

— Haide, mă trase ea de mână.

Am intrat împreună și am înaintat încet prin mulțime, până l-am zărit pe Andrei.

Cei doi aveau chef de distracție și i-am convins să se ducă singuri la dans, chiar nu puteam să intru în atmosferă

acum. Eram aici doar pentru că mă provocase bădăranul.

Și acum? Nu știam ce să fac, nu mă simțeam în largul meu și mă loveam mereu de oamenii din jurul meu. Am găsit bucătăria și m-am refugiat acolo. Am deschis o doză de Cola și am luat o gură mare, sperând că mă va calma puțin.

Un băiat care de abia se ținea pe picioare întră împleticindu-se în bucătărie, se apucă cu ambele mâini de blatul mesei și aplecându-se înainte, începu dintr-odată să vomite.

Am rămas împietrită și scârbită de ceea ce poate omul să își facă cu mâna lui. Nici nu am observat o siluetă trecând pe lângă el și l-am privit doar când mă prinse de mână.

— Vino, spuse Marco, trăgându-mă de acolo, și deși planul meu era să îl ignor total, m-am lăsat condusă de el afară, deoarece dorința de a mă îndepărta de conținutul unui stomac era mai mare.

Am ieșit afară, în fața cabanei, și doar atunci se opri și îmi dădu drumul.

— Nu știu cum faci, dar mereu ești la locul nepotrivit, chicoti el. Își scoase pachetul de țigări din geaca de piele neagră și băgă una în gură, aprinzând-o.

Nu i-am răspuns și nici nu aveam de gând să o fac.

— Așa deci, acum nu mai vorbești cu mine? mă întrebă batjocoritor, trăgând un fum.

Mi-am încrucișat brațele la piept și mă uitam oriunde, numai la el nu.

— Nu e iubita mea, continuă el serios și înainte să îmi dau seama, îl priveam în ochi.

— Dar te culci cu ea.

Nu era o întrebare și el nu răspunse. Nu înțelegeam de ce, dar acest lucru mă întrista groaznic.

— Nu îmi pasă, am spus încet.

— Ești sigură de asta?

Am dat din cap afirmativ.

— Bine.

— Elena! Ce cauți aici?

Vocea lui Paul îmi atinse un nerv și mă făcu să închid ochii pentru a mă calma. Ne-am întors amândoi pentru a-l privi cum se apropie și când Marco văzu cine e, începu să râdă nervos, mușcându-și buza de jos cu nervozitate. Am rămas cuplată câteva secunde la gura lui.

— Nu știam că vei fi și tu aici, spuse Paul, ajungând lângă noi. Era bine dispus, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— De când trebuie tu să știi tot ce face ea? se răsti Marco la el și doar acum Paul văzu mai bine în compania cui eram. Din instinct, făcu un pas în spate.

— Hei, prietene, nu vreau probleme, încercă el să zâmbească.

— „Prietene” îi spui la mă-ta, pufni Marco și făcu un pas spre el.

— Bine, bine! am spus repede, intervenind între ei. Ce vrei, Paul? m-am răstit.

— Doar să văd ce faci. Și să îmi cer iertare pentru... continuă el repede, văzând expresia lui Marco.

— Vreau doar să știu cât de departe ai fi mers, am spus

afectată. Pentru că nu știu dacă mai pot să te consider prieten.

— Haide, Elena! Doar mă cunoști! Încercă el să mă convingă. Voiam doar un sărut, să îți arăt că și tu mă vrei.

— Ce înseamnă pentru tine un „nu”, imbecilule? se aplecă Marco pe lângă mine și eu m-am întors spre el, punându-i mâinile pe piept pentru a-l opri. Vrei să te învăț eu alfabetul? Un dinte pentru fiecare literă! scrâșni Marco, aproape scuipând cuvintele.

— Ar trebui să pleci, i-am spus peste umăr și ca la un semn, Paul se întoarce și dispăru în casă.

— Atât a luptat pentru tine, spuse Marco, privindu-mă încruntat. Țștia sunt prețioșii tăi prieteni, greșos de bogați.

— Nu vreau să lupte pentru mine, am șoptit și amândoi am devenit brusc conștienți de faptul că eram atât de aproape unul de celălalt.

Îi simțeam mirosul, un miros plăcut și bărbătesc a parfum, tutun și *a el* care mă amețea. Mâinile mele încă erau pe pieptul lui tare, dar mi le-am retras repede.

— Ce vrei, Elena? mă întrebă el și am lăsat capul în jos, întristându-mă.

Cu degetul mare și arătător îmi prinse bărbia și mi-o ridică încet spre el.

— Ce îmi faci tu mie, acritură mică?

Cuvintele lui au explodat în stomacul meu, pentru că îl auzeam vorbindu-mi pe un ton nou, puteam să spun că era chiar... dulce.

— Bădăranule, am șoptit.

— Bădăran? chicoti el.

Am dat afirmativ din cap.

— Da, poate că sunt câteodată, zâmbi el ștrengar și mie începu să îmi bată inima de două ori mai tare.

— Elena? Elena, ești bine? am auzit vocea prietenei mele undeva din spate, dar care se opri brusc când ne văzu atât de apropiați. Am venit doar... l-am văzut pe Paul și... dar văd că ești bine, zâmbi ea conspirativ.

— Da, sunt bine, am răspuns. M-am întors spre Marco și i-am zâmbit, apoi am urmat-o pe Maria în cabană.

Nu l-am mai văzut în seara aceea, dar simțeam că ceva s-a schimbat între noi, ceva ce nici măcar eu nu puteam să descriu în cuvinte.

Marco

Am plecat de la cabană pentru că simțeam nevoia să mă gândesc. La ea.

Zburam pe motor pe străzile pustii, fără nicio direcție. Nu am mai simțit asta pentru nicio fată. Mereu au fost o pradă ușoară, nu am fost nevoit să lupt pentru niciuna și niciuna nu m-a scos din sărite în felul ăsta.

Este atrasă de mine, dar este și o încăpățânată incurabilă! Nu știu ce mi-a făcut, dar m-am gândit la ea zilele astea mai mult decât am făcut-o cu oricare alta.

Poate că acritura are șiretlicurile ei, dar până la urmă eu nu mă numesc degeaba Marco Sima.

Capitolul IX

— Deci? Ce se întâmplă între voi? întrebă Maria nerăbdătoare.

— Nimic, am răspuns încă o dată la întrebarea cu care mă stresase de câteva zile încoace. Doar m-a salvat de Paul... de două ori. Și, dacă mă mai întrebi ceva, am continuat înainte să apuce să mai spună ceva, jur că îți închid telefonul în nas!

— Bine, bine, oftă ea nemulțumită. Dar să știi că te așteaptă.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o și nu știu de ce, inima mea tresări.

— Păi, mereu se uită în jur când ne întâlnim, deci presupun că așteaptă pe cineva și am o singură idee despre cine ar putea fi vorba, chicoti ea.

— Termină cu prostiile, am muștrat-o zâmbind. Nu pot lăsa pe nimeni să se bage în viața mea, mai ales acum, când se apropie examenele finale.

— Știu, răspunse ea încet. Îmi auzise teoriile de prea multe ori. Deci, continuă pe un ton mai vesel, pentru a schimba subiectul, mergi la bal?

— Da, mama mă obligă să merg. Dar tu?

— Eu am scăpat, le-am spus alor mei că urmează o perioadă grea la școală și vreau să mă axeze mai mult pe învățat.

— Nu pot să cred că ți-au ascultat balivernele! am râs.

— Știu! E incredibil, nu? chicoti ea.

— Ești norocoasă, am oftat. Nu știu ce va fi mai distractiv, să privesc vecinele cum joacă Bingo, sau pe bătrânul Aron dansând în cadru.

Râsul Mariei răsună tare prin telefon.

— Sună minunat! Aproape te invidiez, glumi ea. Distracție plăcută!

— Mda... mulțumesc, am spus și am închis.

Weekendul veni repede și săptămâna ce trecuse mă ambiționasem cu toată forța să mă concentrez pe școală. Făcusem și ore suplimentare, băiatul ăsta chiar era greu de scos din minte.

Ieri, toată ziua umblasem cu mama prin magazine pentru a-mi căuta rochia potrivită pentru bal. Dar, faptul că aveam gusturi total diferite și eram încăpățânate amândouă nu ne ajuta prea mult. Mama era toată paiete, sclipici și pietricele, adică opulență, eu eram culori pastelate și materiale fine, adică simplitate. Într-un final, am ales o rochie albă, simplă, lungă până în pământ, cu decolteu în „V” și mâneci căzute în valuri pentru a-mi lăsa umerii descoperiți. Era perfectă.

Urma coaforul, ceea ce eu uram cel mai tare. Două mâini străine să îmi tot tragă, întindă și răsucescă părul... Dar, într-un final, rezultatul a fost satisfăcător, pentru că împletitura într-o parte cu câteva șuvițe rebele ondulate lăsate în jurul feței chiar îmi plăcea.

Toți eram eleganți, poate prea eleganți iar mama se simțea în elementul ei. Ajunși la bal, se comporta perfect, având maniere și ținuta impecabile, demne mai degrabă de

un bal regal, nu de o acțiune caritabilă.

Și iată-mă din nou singură cuc la doar 5 minute de când intrasem în cortul uriaș, special amenajat pentru această ocazie. Îl vedeam pe Paul care dădu doar din cap în semn de salut, mă bucuram că își învățase lecția. Bufetul încărcat nu mă atrăgea deloc, în schimb mi-am pus un pahar de limonadă și m-am așezat pe un scaun, la o masă aparent goală. Unii oameni dansau, alții discutau între ei, unii erau la masă și mâncau și alții tocmai cărau pachete cu lucruri aduse pentru donații.

— E ocupat locul ăsta, domnișoară, am auzit o voce dureros de cunoscută.

M-am întors încet.

Costumul albastru închis, croit dintr-un material lucios, îi venea mai mult decât perfect, cămașa albă, descheiată la primii nasturi, îmi făcu privirea să alunece peste pieptul lui puternic. Părul dat puțin pe spate și aranjat frumos arăta perfect, iar ochii... ochii lui care treceau prin mine.

Arăta ca un adevărat bărbat, în toată puterea cuvântului.

— Scuze, am șoptit. Nu știam...

M-am ridicat în picioare, neluându-mi ochii de la el.

— Unde ai dispărut? Întrebă el și simțeam o umbră de nemulțumire în voce.

— Nicăieri, am răspuns.

Nu era mulțumit de răspunsul meu, dar nu mai spusese nimic.

— Nu știam că vei fi aici, am spus.

— Tot orașul e.

Avea dreptate.

— Și, unde e... partenera ta? l-am întrebat cât de indiferent am putut.

— Cred că tocmai am găsit-o.

Felul în care mă privea, îngustându-și ochii, mă făcea să respir sacadat și să mă hiperventilez singură.

— Elena, vino! Tocmai ne va prezenta doamna Marta, ți-am spus să nu lipsești! șuieră mama venind spre mine și făcându-mi semne să mă ridic.

Am văzut felul în care se uita la Marco și nu îmi plăcea, însă nu puteam să spun nimic acum. Am urmat-o, dar nu înainte de a-i mai arunca o privire băiatului.

Doamna Marta era o femeie cam la 40 de ani, tot din cercul de prietene al mamei și care găzduia balul de când îmi amintesc. Și, ca în fiecare an, tata făcea o donație generoasă iar ea ne ridica în slăvi pe scenă, de față cu toată lumea.

— Haideți să o aplaudăm pe minunata familie Maier, pentru frumoasa donație pe care și în acest an o aduce în sprijinul celor care au nevoie!

Lumea aplaudă și noi ne-am urcat pe scenă. Tata luă microfonul pe care femeia i-l întinse și vorbi:

— Anul acesta ne-am hotărât să mărim puțin suma și vom dona cinci mii de euro în scopuri caritabile. Vă mulțumim!

Încă un rând de aplauze, pupături cu doamna Marta și asta a fost tot.

— Nu știu cine e băiatul ăla și nici nu îmi pasă, dar nu

mai vreau să te văd în preajma lui, îmi șopti mama la ureche.

— Dar, mamă... am spus privind-o cu ochi mari; dar ea mă întrerupse:

— Ce vor spune celelalte familii despre noi? Ce vor spune soții Constantin? Se presupunea că trebuie să te împaci cu băiatul lor! Nu mă face de rușine! exclamă ea și înainte să mai apuc să spun ceva, se îndepărtă de mine.

Oh grozav, asta mai lipsea! Încă un motiv ca să nu mă înțeleg cu ea. M-am plimbat printre oameni, am stat de vorbă cu câțiva vecini și am ronțăit niște prăjiturile mici și tari de pe mese. Mă plictiseam groaznic, dar, la un moment dat formația se opri puțin din cântat și m-am întors și eu ca toți ceilalți să văd ce se întâmplă. Marco era acolo, îi șoptea ceva solistului la ureche, apoi îi înmână discret niște bancnote. Formația începu să cânte o piesă lentă și Marco veni spre mine, dându-și între timp sacoul jos. Îl așază pe un spătar de scaun și își ridică mânecile până la cot. Gestul ăsta mă hipnotiză.

— Dansezi cu mine? mă întrebă el, întinzându-mi o mână acoperită cu tatuaje.

Nu îmi venea să cred ce tocmai se întâmpla, dar inima mea era acum mai puternică decât rațiunea, așa că mi-am pus mâna într-a lui. El îmi zâmbi, apoi îmi trase cu ochiul, făcându-mi stomacul să tresare. M-am lăsat condusă pe ringul din mijlocul cortului, fără să bag în seamă multitudinea de priviri îndreptate spre noi.

Marco se opri, se întoarse spre mine și încruntându-se puțin, de parcă s-ar concentra, îmi puse cealaltă mână în

jurul taliei, strângându-mă și lipindu-mă de el. Eu mi-am așezat mâna pe umărul lui și am început să ne mișcăm lent pe ritmul muzicii. Nu era o coregrafie adevărată, doar mișcări de bază pe care el le executa foarte bine, ceea ce îmi spunea că mai făcuse asta.

— Dansezi bine, i-am spus.

— Mama m-a învățat tot ce știu.

— Cred că e o profesoară bună.

— Da, chiar este.

Mă învățai ușor o dată, apoi mă trase din nou lângă el.

— Spune-mi ce simți acum, în clipa asta.

— Acum... îmi doresc ca dansul ăsta să nu se mai termine, am răspuns sincer și el îmi oferă zâmbetul lui ștrengar, apoi îmi ridică amândouă mâinile și mi le puse în jurul gâtului său. Am simțit cum roșesc ușor, deoarece și el avea amândouă brațele înfășurate în jurul mijlocului meu și nici măcar un firicel de aer nu mai avea loc între noi.

— Ești foarte frumoasă, șopti Marco, privindu-mă în ochi.

— Mulțumesc, m-am înroșit de plăcere. Și tu ești foarte chipeș, i-am zâmbit.

— Eu mereu sunt chipeș, comentă el și eu am chicotit.

Piesa se termină și oamenii ne aplaudară zâmbind.

M-am fâstâcit puțin și l-am lăsat să mă ia de mână. Mă trăgea după el și habar nu aveam unde avea de gând să meargă, dar se grăbea tot mai tare. Am ajuns aproape de intrarea în bucătăria special amenajată, care avea două culoare de-a stânga și de-a dreapta. Marco o luă la stânga, pe

culoarul cel mai întunecat și ajunși printre cutii de tot felul, mă întoarse cu spatele la perete, se rezemă cu o mână de el, în timp ce cu cealaltă mă lipi de trupul său. Foarte blând, se aplecă și își frecă buzele de ale mele.

Eram topită toată, inima îmi bubuia în piept și simțurile se adunaseră să culeagă fiecare senzație delicioasă.

Văzând că nu mă retrag, își trecu încet limba peste buza mea de jos, ca mai apoi să îmi deschidă buzele pentru a adânci sărutul. Măinile mele îi găsiră pieptul și se agățară de cămașa lui, în timp ce ne sărutam așa cum eu nu am mai făcut-o niciodată.

Cu nimeni.

Când ne-am oprit, amândoi rămăsesem fără aer.

— Respiră, Elena, șopti el blând.

Am luat o gură de aer care nu prea mi-a folosit, pentru că era încărcat cu mirosul lui și eram oricum amețită.

— Nu aș fi crezut niciodată că noi... am spus încet, însă mi-am lăsat fraza neterminată. Încă nu îmi venea să cred.

— Știu, spuse zâmbind. Și permite-mi să îmi cer scuze. Nu ești deloc o acritură, ba din contră, ești extrem, extrem de dulce, pronunță el cuvintele rar, în timp ce se aplecă și mă sărută iar, făcându-mă din nou să mă pierd în simțuri.

Am ieșit să ne plimbăm, de mână pe străduțele pustii din Centrul Vechi al orașului, nu prea departe de cort. Aveam sacoul lui Marco pe umeri și îi inhalam din când în când mirosul plăcut. Ne-am așezat, la un moment dat, pe o bancă iar el își aprinse o țigară, dându-și capul pe spate și lăsând fumul să iasă alene.

— De când fumezi? l-am întrebat.

— De la cînșpe ani, răspunse el simplu. Te deranjează?
mă întrebă apoi repede.

Am dat din cap că nu.

— Și acum câți ani ai?

— Douăzeci și patru.

Avusesem dreptate, era mai mult un bărbat decât un băiat, dar nu mă deranja acest detaliu.

— Povestește-mi despre tine, i-am cerut.

— Ce vrei să știi?

— Vorbește-mi despre familia ta, m-am hotărât.

— Sunt singur la părinți, se încruntă el, de parcă nu îi plăcea să vorbească despre asta. Mama este o persoană minunată, în schimb tata... e doar un nenorocit, se strâmbă și lăsă fraza în aer, trăgând încă o dată din țigară și apoi privind-o fix.

— Nu trebuie să îmi spui, dacă nu vrei.

Își întoarse capul și mă privi blând, apoi își trecu degetele peste obrazul meu.

— Ești atât de dulce, cum de nu am văzut asta până acum? vorbi mai mult pentru sine.

— Poate, pentru că erai prea ocupat cu altcineva, i-am sugerat, la care el zâmbi, dând din cap.

— Îmi place când ești geloasă.

— Nu sunt! am sărit.

Mă privi pe sub sprâncene și simțeam cum mă citește, îmi intra sub piele.

— Toate târfele astea sunt o distracție, o distragere

pentru mine. Dar, niciodată nu am avut ceva serios cu niciuna.

— De ce ar fi diferit cu mine? l-am întrebat temătoare.

— Nu știu, ridică el din umeri. Știu doar că atunci când te văd, toată tensiunea dispare, indiferent cât de grea mi-a fost ziua.

— Aici erai!

Vocea lui Paul răsună în liniștea nopții și amândoi ne-am ridicat în picioare. Ochiul mi s-a mărit de teamă și confuzie, pentru că nu era singur. Încă cinci siluete îl însoțeau și aveau o postură amenințătoare.

— Ce dracu' mai vrei? mârâi Marco.

— Deci, m-ai respins pe mine pentru corcitură asta? Oh, draga și prostuța mea Elena, hai să îți spun câte ceva despre eroul tău.

Marco se poziționează în fața mea, aplecându-se ușor în față într-o poziție defensivă.

— Las-o naibii în pace, îl avertizează el.

— De ce nu vrei ca ea să afle adevărul? Ai ceva de ascuns? Întrebă Paul rânjind, apoi continuă privindu-mă și arătând cu degetul spre el: ultimii doi ani de școală și i-a petrecut la școala de corecție, acum trei ani și-a bătut tatăl până l-a băgat în spital și apoi și-a incendiat casa!

— A fost un accident! strigă Marco încordându-se, și mie nu îmi venea să cred ce tocmai auzisem. Dar, partea cea mai șocantă era că el nu nega aceste acuzații.

— Minți! țipă Paul. Acum, ți-ai pus labele jengoase pe ea. Cum ai vrăjit-o, ha? Sunt foarte curios să afl, pentru că

oricum nu ai ce să îi oferi. Ești un nimeni!

În acel moment Marco sări asupra lui și îi stinse țigara, care încă o mai ținea în mână, direct de obraz, apoi îl lovi atât de tare în față, încât l-am văzut pe Paul scuipând sânge. Doar atât a apucat, pentru că ceilalți s-au apropiat și ei. Doi l-au prins de brațe, chinuindu-se să îl țină, în timp ce ceilalți au început să îl lovească cu pumnii și cu picioarele.

— NU! am țipat disperată, dar unul dintre ei își înfășură brațele în jurul meu și mă ținea strâns, ca într-o menghină. Nu, nu, vă rog! VĂ ROG! Nu! LĂSAȚI-L ÎN PACE!

Strigătele mele erau în zadar, pentru că ei nu se opriră până când Marco nu era acoperit de sânge. Paul își scoase batista din buzunar și își tamponă cu ea buza.

— Asta, rânji el, e ca să știi cu cine ai de-a face. Dar nu mă voi opri aici, am să te distrug până am să te văd cum te târăști ca un vierme!

Apoi le făcu semn celorlalți și împreună se îndepărtară spre cort. Am fugit într-un suflet și m-am oprit câteva secunde deasupra lui, privindu-l îngrozită. Hainele, cămașa albă acum era roșie, fața lui... fața lui era umflată și era acoperită de sânge. M-am ghemuit lângă el, am tras de umerii în valuri ai rochiei mele până când aceștia au cedat și i-am șters cu ei fața, cât de bine și ușor am putut.

— Marco, am șoptit, simțind cum îmi dădeau lacrimile și mi se încețoșa privirea. Marco, poți să te ridici?

L-am auzit gemând greu când a încercat să se miște, dar dădu încet afirmativ din cap.

— Haide, te ajut eu.

I-am trecut o mână pe după gâtul meu și l-am sprijinit cât de bine am putut. Era greu, extrem de greu, însă după câteva încercări, am reușit să îl ridic în picioare și ne-am îndreptat împleticindu-ne spre prima bancă, pe care l-am așezat cu grijă. Apoi, i-am căutat telefonul în buzunare și am apelat numărul lui Andrei.

— Alo?

— Andrei, am spus sugrumată de lacrimi. Am nevoie de ajutor.

Nu chemasem un taxi de frica șoferului, care ar putea pune prea multe întrebări, sau mai rău, ar fi putut chema poliția. Iar eu, în momentul ăsta, nu eram sigură ce era mai corect de făcut.

Capitolul X

Marco era întins în pat și din când în când se crispa din cauza durerii. Stăteam lângă el și îi tamponam cu o compresă fruntea de transpirație. Rochia mea era ruptă și pătată cu sânge, dar nu îmi făceam deloc griji pentru asta. Poate doar pentru faptul că era sângele lui... îl uram pe Paul pentru ceea ce făcuse, îl uram din adâncul sufletului și aveam de gând să îi spun tatii despre asta. Nu, nu voiam să par o fetiță care fuge în brațele tatii când dă prima dată cu fundul de pământ, dar singură știam că nu prea aveam ce să rezolv.

Îmi trăgeam nasul mereu, încercând să-mi stăpânesc lacrimile și de fiecare dată când reușeam să mi le înghit, ele

reveneau în forță.

— Elena, șopti el, căutându-mă cu privirea.

Am tresărit când mi-am auzit numele, faptul că mă căuta pe mine îmi făcu stomacul să vibreze.

— Șșșt, sunt aici, am șoptit blând. Dormi, odihnește-te.

Cuvintele mele parcă l-au liniștit cumva, respirația lui devenea tot mai egală și mi-am dat seama că a adormit.

M-am ridicat cât de ușor am putut și m-am dus în bucătărie, unde Andrei îmi pregătise un ceai.

— Nu ar trebui să îl ducem acasă?

— Aici e casa lui, Elena, răspunse el și îl vedeam mocnind. Îmi imaginam cum se simțea, văzându-și cel mai bun prieten în asemenea hal. Și sunt convins că nu l-ar primi tatăl lui așa.

L-am privit confuză. Era rănit, ce părinte își respinge copilul când are cea mai mare nevoie de el?

— Ce se întâmplă între ei? am întrebat temătoare.

— Aș putea să îți povestesc eu, sau poți să îl lași pe el să îți spună.

— Cred că va vorbi despre asta când va fi pregătit, am spus încet. Dar rănilor lui...

— L-am mai văzut așa, recunosc Andrei. Niciodată nu îi este frică. În plus, la spital se pun întrebări.

— Poate că asta ar trebui să facem, ar trebui să îl băgăm în pușcărie pe nenorocit!

— Gândește-te puțin, spuse Andrei aplecându-se în față, ce dovadă ai că el a fost? Și, ținând cont că familia lui învârte totul în orașul ăsta, cine crezi că va avea mai mare dreptate?

Știam că are argumente solide, dar dorința de a-l face pe nenorocit să sufere era mult prea mare.

— Nu ar trebui să mergi acasă? Ai tăi știu unde ești? mă întrebă el, privindu-mă îngrijorat.

— Da... adică nu, nu știu, am tresărit, gândindu-mă că ai mei probabil sunt extrem de îngrijorați. Dar... Marco...

— E pe mâini bune, zâmbi el și începeam să îl plac destul de mult pe băiatul ăsta. Știi... mă bucur că te-a găsit. Văd lucruri noi la el, lucruri pe care nu credeam că o să le văd vreodată.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi și mi le-am șters repede cu dosul palmei. M-am dus înapoi lângă patul lui Marco și l-am sărutat ușor pe frunte. Nici nu îmi dădusem seama când acest băiat pus mereu pe scandal îmi intrase atât de adânc sub piele.

Andrei îmi chemă un taxi și am tresărit, amintindu-mi ceva.

— Andrei, eu nu am... poșeta. A rămas în cort când am ieșit la plimbare, am spus rușinată. Nu aveam niciun ban.

Băiatul se căută în portofel și îmi întinse trei bancnote, puțin mai mult decât era necesar. „Pentru orice eventualitate”, spuse el.

I-am mulțumit de câteva ori și am urcat în mașină cu inima strânsă. Îl pusesem pe Andrei să promită că mă anunță când vede și cea mai mică schimbare la Marco și tot nu mă liniștisem complet, nici după ce el îmi făcu pe plac.

Mă gândeam și la o scuză pentru a-i mei, dar la orice mă gândisem suna ridicol, nu aveam idee ce o să le spun și

începea să îmi fie frică de reacția pe care o vor avea când mă vor vedea așa. Spre marele meu noroc, casa era cufundată în beznă când am ajuns, așa că primul lucru pe care l-am făcut a fost să iau repede telefonul și să formez numărul tatii.

— Alo? răspunse el și îmi dădeam seama după tonul vocii că suspecta ceva.

— Tată, eu sunt. Am venit acasă.

— De ce nu ne-ai anunțat, Elena? Am fost îngrijorați, nu te mai găseam! Dacă nu ne spunea Paul că nu te simți bine și că te-a dus acasă, nu știam unde ești!

Așa deci, nemernicul avuse atât de mult tupeu încât să vorbească cu ai mei primul și să facă și pe sfântul. Nu voiam să vorbesc cu tata la telefon despre cele întâmplare în seara aceasta, așa că am intrat puțin în joc.

— Da, mi-a fost rău. Să nu te atingi de fursecurile alea de pe mese, am încercat chiar să fac o glumă proastă. În grabă, mi-am uitat și poșeta acolo. Iartă-mă, tată.

— Bine, mă bucur că ești bine. Venim și noi într-o jumătate de oră, nu o să mai supraviețuiesc pentru încă o mamba.

Am răsuflat ușurată și am fugit sus, urcând câte două trepte, m-am băgat sub duș și m-am spălat repede, frecându-mi pielea cu buretele atât de tare încât toată s-a înroșit, apoi m-am îmbrăcat cu haine curate. Nu după mult timp se auzi mașina părinților mei parcând în garaj.

I-am întâmpinat în sufragerie și privirea mamei mă îngheță, însă nu spuse nimic, bănuisem că tata deja discutase cu ea în mașină.

— Eu merg în dormitor, anunță ea. Am avut parte de suficiente migrene în seara asta.

Rămași singuri, tata merse la mica măsuță cu tărie și își turnă un pahar, apoi se așeză obosit în fotoliu.

— Acum îmi spui ce s-a întâmplat cu adevărat?

M-am așezat turcește la picioarele lui și i-am povestit tot, evitând să menționez partea cu sărutul.

— Paul a făcut asta? Întrebă el șocat.

— Da, am răspuns cu lacrimi în ochi. Și nu poate scăpa atât de ușor, ce e de făcut?

— Au fost martori?

— Nu, din păcate.

— Nu știu cum să îi dovedești vinovăția. Nu ai martori, provine și dintr-o familie puternică... e cuvântul tău împotriva cuvântului său.

— Nu e corect, m-am răstit și o lacrimă îmi alunecă pe obraz.

— Viața nu e corectă mereu, draga mea.

Mi-am pus capul pe picioarele lui și tata mă mângâie pe păr.

— Ce simți pentru acest băiat?

Știam că va urma și această întrebare.

— Eu... încă nu știu, am spus. Îl plac, chiar mult, dar după tot ce a spus Paul despre el... Tată, chiar e adevărat?

— Am auzit și eu despre acel incendiu, acum vreo doi sau trei ani. Dar, ar fi mai bine să auzi o explicație chiar de la el, nu crezi?

Am dat din cap și am stat lângă el încă câteva minute

bune. Îmi făcea bine și reușise să mă liniștească. Dar, gândul meu tot la Marco rămase și abia așteptam să îl văd a doua zi.

Capitolul XI

Orele treceau atât de greu, încât la un moment dat mi se părea că ceasul merge înapoi. Era pentru prima dată când școala mi se părea plictisitoare și profesorii incredibil de lenți. Maria îmi înțelesese nerăbdarea și la un moment dat, îmi strânse mâna sub bancă, i-am zâmbit strâmb.

Soneria puse punct chinului pe care îl îndurasem de dimineață și în cea mai mare grabă, mi-am aruncat toate lucrurile în ghiozdan. Aproape că am alergat pe stradă împreună cu prietena mea, până la casa celor doi băieți. Odată ajunse, am bătut la ușă nerăbdătoare și emoționată.

Andrei deschise zâmbitor.

— Bună! Intră, te așteaptă.

— Mulțumesc, i-am spus sincer și m-am grăbit spre camera lui Marco.

Am deschis ușa și l-am văzut stând pe un scaun, cu țigara în mână. Când mă văzu, fața i se luminează și așază țigara în scrumieră.

— Ești bine? a fost tot ce am putut să spun, pentru că lacrimile mă înecau.

— Da, răspunse el încet.

Se ridică, strâmbându-se de durere.

— Ți-a fost dor de mine? mă întrebă și auzind aceste cuvinte, nu am mai putut să mă controlez și lacrimile au

început să îmi curgă pe obraji. Plângi? șopti mirat.

M-am îndreptat direct spre brațele lui întinse și l-am strâns tare, inhalându-i mirosul.

— Au, icni el iar eu m-am retras repede.

— Nu, nu, protestă el repede. Vino aici, spuse prinzându-mă de mână și trăgându-mă lângă el.

Își puse o mână pe obrazul meu iar eu mi-am lăsat capul în palma lui.

— Ce îmi faci tu mie? șopti el și se apleca să mă sărute.

Simțeam cum mă încălzesc din interior spre exterior, până când aveam impresia că fața mea ajunsese la temperatura de fierbere a apei.

— Căldura pielii tale e minunată, șopti el, frecându-și nasul de al meu.

— Mi-am făcut atâtea griji pentru tine, am recunoscut, punându-mi capul pe pieptul lui și respirând în sincron cu ritmul inimii sale.

— Știu, Andrei mi-a spus tot. Mulțumesc, iubito.

Am zâmbit la auzul aceluia cuvânt. Suna atât de bine spus de el!

Când ne-am îndepărtat într-un final, ne-am așezat pe pat. L-am văzut pe Marco devenind serios și aveam o idee despre ceea ce urmează.

— Cred că trebuie să vorbim, spuse el grav.

— Toate acuzațiile lui Paul... speram să spui că nu e adevărat.

— Nu vreau să te mint, Elena, mai ales acum când abia te-am găsit. Da, am fost mereu un nenorocit de copil

problemă și am fost la școala de corecție, pentru că mă băteam prea mult cu alți băieți, până într-o zi când m-am trezit lovind un profesor. Iar partea cu tata... nu îmi place să vorbesc despre rahatul ăla cu ochi. Pot doar să îți spun că mi-a alimentat furia în toți anii ăștia. Și da, l-am băgat în spital, dar nu îmi pare rău. Aș face-o din nou, dacă aș avea de ales, vorbi el cu ură, pierzându-se în amintiri dureroase, dar îți jur că incendiul a fost un accident. Bineînțeles că a fost ușor să dea vina pe un copil care oricum era deja considerat o problemă a societății.

Faptul că era sincer cu mine și accepta să îmi vorbească despre trecut, înseamnă enorm pentru tot ceea ce reprezentam „noi” la început de drum. Eram mai liniștită acum și chiar dacă nu intrase în detalii despre ce se întâmplă între el și tatăl lui, hotărâsem că pot avea încredere în el. Eram conștientă că era un subiect mult prea delicat, de aceea nici nu am insistat pe această temă.

— Te cred, i-am spus.

Mă privi cu ochi mari.

— Vorbești serios?

— Da. Am încredere în tine.

Ochii i s-au luminat și acum eram sigură că începeam să mă îndrăgostesc nebunește de el.

* * *

La aproximativ cincizeci de metri de casa lui, dau nas în nas cu Ina, parașuta care își înecase degetul în înghețată. Mă privi cu scârbă din cap până în picioare și se opri fix în fața mea.

— Dă-mi voie să trec, i-am spus tăios.

— Stai așa, păpușă, să clarificăm ceva, zise ea ridicând o mână. Poate că acum dai din coadă pentru că Marco ți-a oferit o mângâiere, dar nu o să dureze. Eu îl cunosc mai bine decât tine și te asigur că nu e genul care să stea cu o singură fată.

— Ai terminat? am întrebat-o calmă. Nu voiam să fac spectacol în plină zi, deși îmi mușcam limba să nu îi răspund.

— Se va întoarce la mine. Mereu se întoarce și dacă ziua face pe irezistibilul cu voi, noaptea e la mine în pat.

Cuvintele ei mi-au făcut inima să tresară, dar nu am arătat nicio clipă asta. Îl văzusem de atâtea ori cu ea, deși mai agățase și alte fete între timp, cum ar fi blonda aceea amețită de la petrecere. Deși nu îmi place să recunosc, îndoiala mi s-a strecurat într-un colț acolo în suflet.

— Mă bucur să aflu că nu te deranjează să fii folosită. Ține-o tot așa, i-am urat cu un zâmbet larg și am trecut pe lângă ea cu ochii în pământ.

Trebuia să ne vedem în weekend. El opri motorul în fața casei și am ieșit grăbită, oprindu-mă când l-am văzut rezemat de acea mașinărie.

— Nu mă urc pe asta, l-am avertizat.

Marco râse și își dădu ochelarii de soare jos.

— De ce? întrebă amuzat.

— Este... mare! Mi-e frică!

— Parcă spuneai că ai încredere în mine, râse el iar.

— Da, în tine, nu în ea!

— Promit că o să fiu blând, spuse el cu o voce perversă și eu m-am înroșit, totul căpătând un alt sens.

— Perversule, l-am acuzat.

— Nici nu ai idee, își mușcă Marco buza de jos, privindu-mă lung, și am simțit fluturii din stomac încăierându-se.

L-am lăsat să mă ajute să mă urc și îmi fixă casca pe cap. Apoi se urcă și el și își ridică mâinile. Am înțeles ce aveam de făcut și l-am cuprins strâns pe după talie. Chicoti încet, apoi porni motorul.

— Unde mergem? am strigat pentru a mă auzi peste zgomotul motorului.

— Vreau să îți arăt cu ce îmi ocup eu timpul.

Opri după 20 de minute lângă un fel de garaj mare, în fața căruia se aflau o stivă de anvelope și prin ușa imensă, care era larg deschisă vedeam o mașină suspendată și doi băieți lucrând ceva sub ea. L-am recunoscut pe unul dintre ei ca fiind băiatul cu bască, la care el țipase, acum ceva timp, la el acasă.

— Țsta e atelierul meu, spuse el mândru.

Cei doi băieți ne-au salutat când ne-au auzit vorbind și fluierară când mă văzură lângă Marco, făcându-mă să chicotesc rușinată.

— Chiar e al tău? l-am întrebat împărtășindu-i încântarea.

— Da, am cumpărat mai întâi spațiul și apoi l-am utilat. Totul din banii mei. Munceam din greu deja ca mecanic pentru că asta îmi plăcea cel mai mult să fac. Acum am câțiva

băieți care au ajuns să fie familia mea tâmpită și facem treabă bună împreună, zâmbi ștrengar.

— Ești un luptător, am spus cu admirație în voce și el mă sărută pe frunte.

— Am fost de prea puține ori băiatul cel bun, Elena. Mai mereu eram băgat în tot felul de probleme și asta îmi plăcea a dracului de mult. Dar, de când sunt cu tine, ceva nu mă mai lasă să fiu mândru de toate tâmpeniile pe care le-am făcut, sau să îmi asum riscuri inutile. Vreau... vreau să fii mândră de mine.

Am zâmbit și simțeam cum inima îmi crește de emoție. *El* voia să se schimbe pentru *mine*, fără ca eu să îi fi cerut asta.

M-am ridicat pe vârfuri și i-am atins ușor buzele cu ale mele.

— Aș vrea să te prezint tatălui meu, i-am spus. În calitate de iubit, desigur.

— Doar tatălui?

— Și mamei, am oftat. Deși, aș prefera să nu fie acasă când facem asta.

— E chiar așa de rău?

— Eu... nici nu știu, am spus încet. Doar că, nu suntem pe aceeași lungime de undă. Asta e tot.

Marco mă strânse și mai tare în brațe și simțeam că eram în locul cel mai potrivit din lume pentru mine.

Capitolul XII

În seara asta urma să luăm cina împreună, toți trei. Nu făceam asta în fiecare seară, pentru că erau zile când întârzia tata de la muncă sau când mama pierdea noțiunea timpului alături de cercurile ei de prietene, formate în funcție de interes și statut. Dar astăzi voiam să le povestesc despre Marco, să le spun cum, în ciuda greutăților care l-au apăsât și a etichetei puse de societate, el continuase să lupte și chiar ieșise învingător. Nu are tot ce își dorește, dar ceea ce are înseamnă totul pentru el. Da, aveam să le spun asta. Și cât de mândră sunt de el.

Bineînțeles că mama nu gătea, aveam angajată o femeie – Ana, care avea în jur de treizeci de ani – care venea câteodată și ne pregătea cina, lăsându-ne în frigider mâncare pentru a o reîncălzi, dacă aveam nevoie în următoarea zi.

Am ajutat-o pe Ana să pună masa și i-am chemat pe ai mei, când totul a fost gata.

— Creveții sunt delicioși, spuse tata, răsucind cu furculița tagliatelele.

— Eu una îi prefer pe cei de la „J’adore”, pronunță mama numele restaurantului ei preferat.

— Mamă, tată, am început eu să vorbesc și simțeam cum îmi transpiră mâinile. Era primul băiat despre care vorbeam cu ei. Mi-ar plăcea să vă fac cunoștință cu... iubitul meu.

Furculița tatii se opri între farfurie și gură, iar mama

îngheță, privindu-mă de parcă acum m-ar fi văzut pentru prima dată.

— Sper că e vorba despre Paul, spuse ea calmă, însă era un calm care prevestea furtuna.

— Nu, mamă, nu este. E vorba de Marco, băiatul cu care am dansat la bal, am răspuns, alungându-mi din minte ceea ce urmasse după momentul nostru minunat, pentru a nu începe să roșesc.

Mama lovi cu palmele în masă, făcându-mă să tresar.

— Pot să știu de ce nu e vorba de el? se răsti ea.

— Las-o în pace, ridică tata vocea, de data aceasta. Acel băiat nu o merită pe fiica noastră.

— Și un vagabond oarecare, da? îl întrebă, fulgerându-l cu privirea, apoi se întoarse spre mine. Pot să știu cu ce ți-am greșit vreodată ca să ne faci de rușine în asemenea mod?

— Mamă, nu e vorba despre voi, am încercat să îi explic, pur și simplu el m-a făcut să simt ceva ce alți băieți nu au făcut. Ceva ce Paul nu poate!

— Ce poți să simți pentru un nimeni în drum? Ce poate el să îți ofere? O viață mizerabilă și o mulțime de copii?

— Sunt suficient de deșteaptă ca să mă pot întreține și singură! am exclamat, respirând greu, vorbele ei urâte enervându-mă la culme. Nu am nevoie de un bărbat pentru a face asta.

Cuvintele mele au lăsat-o pentru câteva clipe nemișcată, făcând ochi mari. Era ca o lovitură sub centură ceea ce tocmai spusese, dar nici nu aveam de gând să o las să îmi vorbească așa.

— Deci, o să îl întreții și pe el? Poate chiar asta urmărește, știe din ce familie faci parte! râse ea nervos, în timp ce schimba tactica.

Tata întinse o mână spre ea și spuse spăsit:

— Haide să nu exagerăm, e încă tânără, savurează viața. Mai are suficient timp să se răzgândească de zeci de ori.

— Nu pot să accept așa ceva, spuse mama, trântind nervoasă șervetul pe care îl ținea în poală pe masă. Anunțămă când o să ajungi iar cu picioarele pe pământ sau mai rău, când acest băiat o să te facă să dai cu fundul de el.

Spunând aceste cuvinte, se ridică și se duse glonț în dormitorul lor. Am oftat cu greu.

— A mers bine, zise tata și am zâmbit fără să vreau.

— Și tu ești supărat pe mine? l-am întrebat, întristându-mă iar.

— Bineînțeles că nu. Atâta timp cât la școală nu văd nicio schimbare, eu sunt fericit. Nu văd de ce nu te-ai distra și tu puțin.

— Mulțumesc, tată, am spus, ridicându-mă și pupându-l pe tâmplă.

— Când va veni în vizită?

— Mâine după-amiază.

— Poate reușesc să o îmbunez puțin și pe mama ta până atunci. Acum, du-te la somn, o voi ruga pe Ana să strângă aici înainte să plece.

L-am mai pupat, încă o dată, și m-am dus în camera mea. Doamne, cât îl iubeam pe omul ăsta!

Am făcut un duș fierbinte, care mi-a relaxat toți mușchii

și știam sigur că mă va ajuta să dorm. Întinsă în pat, cu lumina stinsă în cameră, aproape ațipisem, când telefonul meu vibra.

„Aprinde lumina”.

Era un mesaj de la Marco. Ce voia să spună?

Am aprins mica lampă de lângă pat și m-am ridicat în fund.

Un zgomot și o mișcare la geam mă făcură să tresar. Capul lui Marco apăru de undeva din dreapta și își duse un deget la gură, făcându-mi semn să tac și zâmbindu-mi ștremgărește. Am respirat ușurată și am fugit la geam, să îl deschid.

— Cum ai intrat? l-am întrebat în șoaptă după ce s-a strecurat înăuntru și m-am aplecat peste margine să văd de ce se ajutase. Am recunoscut scara dublă de lângă garaj. Ce faci aici?

— Am vrut să te văd.

— Am putea avea mari probleme, am spus și el veni încet spre mine, ținându-mă cu acea privire care mă topea până la oase.

— Vom avea grijă, răspunse el și mă prinse de talie cu o mână și mă lipi de trupul său.

Sărutul lui era tandru și posesiv, înnebunea și îngenunchea, stăpânea fiecare celulă, îmbăta fiecare nerv. Când l-am simțit ridicându-mă în brațe, mi-am băgat mâinile în părul lui de la ceafă, aducându-l și mai aproape de mine, adâncind și mai mult sărutul.

Marco se întoarse cu mine în brațe și mă așeză pe pat,

astfel încât eu eram pe spate, iar el deasupra mea. Se ridică în genunchi și, dintr-o mișcare, își dădu tricoul jos.

Sfinți părinți din ceruri!

Umeri bine conturați, piept lat și musculos, abdomenul perfect, cu pătrățele apetisante, care se întindea până la V-ul ilegal de sexy. Brațe sculptate, pline de tatuaje care reprezentau diferite trepte ale vieții sale și tendoane proeminente. Oficial eram pe spate, la propriu și la figurat. Reușea să mă îmbete doar cu imaginea bustului său dezgolit.

— Respiră, Elena, mă tachină el și un zâmbet superior îi apăru în colțul gurii; am tras adânc aer în piept. Știu ce efect am asupra fetelor, dar nu a leșinat niciuna... încă.

Mi-am dat ochii peste cap, iar el a rânjit pervers.

Se aplecă din nou să mă sărute, însă de data aceasta începu de la maxilar și continuă cu gâtul, pe care îl răsfăță cu săruturi și mușcăături obraznice, până am scăpat un oftat de plăcere. Se părea că îi face mare plăcere să mă chinuie lent.

Dinții lui prinseră marginea de jos a tricoului și îl ridică în sus, dezgolind unul dintre sâni. Gura lui îl dezmierda în multe moduri și toate mă duceau la extaz, încât mi-am lăsat auzită plăcerea, l-am simțit mâna prinzând de marginea pantalonului; un declic se produse în mintea mea.

— Stai, am șoptit și el se ridică puțin ca să mă privească.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu chiar, am spus, șovăind puțin.

— Elena, poți să îmi spui orice, mă îndemnă Marco blând. Știi asta, nu?

— Știu. Eu doar... eu nu... nu am mai... m-am bâlbâit

înroșindu-mă, în încercarea mea patetică de a-i explica una dintre temerile mele. Și nu știu dacă chiar vreau să...

Dar nu era nevoie să-i explic. Făcu ochii mari când înțelese, apoi mă privi într-un fel nou, parcă mult mai dragăstos și totodată mai serios ca înainte.

— Te iubesc, Elena, spuse el, și eu mi-am simțit inima în gât din cauza emoției.

— Și eu te iubesc, am reușit să șoptesc.

Marco îmi așează hainele la loc și se răsuci în așa fel încât eram cuibărită acum la pieptul lui gol.

Am stat așa un timp, ascultându-i bățile puternice ale inimii, parcă nevenindu-mi să cred că acum băteau și pentru mine.

Marco

O sărutam pe gât, acolo unde parfumul era mult mai intens. Parfum de femeie, de dorință, de extaz. Atât de *ea* încât nu m-am putut abține și am mușcat-o de câteva ori, simțind cum pielea ei răspunde atingerii mele. Scoase un oftat de plăcere și sângele îmi zvâcni în tot corpul, oprindu-se undeva la mijloc și trezindu-mă la viață. Eram a dracului de excitat, iar faptul că nu mai avusesem parte de sex de câteva săptămâni nu mă ajuta deloc. Ba din contră.

Mi-am coborât capul și cu dinții i-am ridicat tricoul, până am descoperit un frumos și delicat sân. Eram deja în extaz, pielea ei mă înnebunea atât de tare încât aș fi fost în stare să îi descopăr trupul ore întregi, fără să mă satur.

Am început să îi alint sânul și stomacul meu tremura deja nerăbdător. Dar nu aveam de gând să mă grăbesc, voiam să o descopăr bucătică cu bucătică. Dorința însă îmi forța limitele și sunetele scoase de ea erau muzică pentru urechile mele.

Am descoperit marginea pantalonilor ei și în urechi îmi răsună deja o întreagă simfonie imaginară, când ea se opri brusc.

Ce dracu' am făcut? În afară de faptul că m-am excitat ca un taur în călduri. Da, eram aproape.

— Stai, am auzit-o spunând și mă gândeam că poate am greșit cu ceva.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat-o.

— Nu chiar, spuse ea reținută.

— Elena, poți să îmi spui orice. Știi asta, nu? i-am vorbit blând. Nu voiam să se rușineze față de mine, nu avea de ce. Era atât de frumoasă, pielea ei era fină și catifelată, așa cum rar am întâlnit, și avea o naturalețe care mă aprindea într-o secundă.

— Știu. Eu doar... eu nu... nu am mai... și nu știu sigur dacă chiar... se fâstâci ea și din felul în care pielea ei deveni roșie ca focul, am realizat ceea ce voia să spună. Era virgină!

Ce naiba?

Mi-au trebuit câteva clipe. Nu îmi venea să cred că fosta acritură, cea care avusese o falcă în cer și una în pământ, până la focurile veșnice, era virgină. Și mă sfidase de atâtea ori!

Dar amuzamentul meu s-a transformat într-o emoție

amestecată cu un sentiment nou, pe care nu l-am mai simțit pentru nicio dată până acum.

Aproape mi se dăruise *mie*.

— Te iubesc, Elena! i-am spus și simțeam asta cu adevărat. Iubire, acesta era sentimentul care începea să pună stăpânire pe mine acum.

— Și eu te iubesc, răspunse ea, timid.

În clipa aceea eram cel mai fericit bărbat de pe pământ.

Capitolul XIII

— O să fie bine, i-am zâmbit încurajator.

Fața lui avea o expresie îngrijorată. Și haioasă. Și puțin ciudată. Era teamă amestecată cu emoție și îndoială.

— Cred că mi-e rău, vorbi el și am chicotit fără să vreau. Încercasem în tot acest timp să fiu serioasă.

— Oh, haide! Nimeni nu o să îți sugă sângele, am glumit și am mers cu pași hotărâți spre ușă.

— În afară de maică-ta, l-am auzit bolborosind și mi-am ascuns un zâmbet.

Am deschis ușa, am trecut de prag și am strigat:

— Am ajuns!

Ne-am descălțat și am intrat în sufragerie. Tata se ridică din fotoliu și veni zâmbind spre noi.

— Tu trebuie să fii Marco, spuse el, și îi întinse mâna.

— Corect, domnule, răspunse el și se salută bărbătește.

Mama coborî înțepenită scările, de parcă ar fi avut nevoie de ulei la încheieturi. Îmi venea să îmi dau ochii peste cap în fața acestei scene tragice.

— Ah, au ajuns! spuse ea pe un ton grav.

— Bună ziua, doamnă Maier, eu sunt Marco.

Mama aprobă doar din cap și se așează pe singurul scaun din încăperea, departe de canapea. Dacă tata îi privise brațele tatuate doar în treacăt, pentru a nu fi nepoliticos, mama le studia cu ochi mari și reci.

— Haide, ia loc, îl îndemnă tata și ne-am așezat pe canapeaua ocolită de mama.

— Vă aduc ceva de băut? i-am întrebat, dar amândoi m-au refuzat. Nu m-am deranjat să o întreb și pe mama, situația dintre noi era aceeași.

— Deci, Marco, spune-mi câte ceva despre tine, îl îndemnă tata; îi mulțumeam în gând că măcar el era politicos.

— Am douăzeci și patru de ani, locuiesc cu cel mai bun prieten al meu și dețin un atelier auto, în care muncesc și eu, cot la cot cu băieții mei.

— Serios? Când voi avea probleme cu mașina voi ști la cine să apelez, râse tata.

— Sunteți binevenit oricând, răspunse Marco și l-am văzut relaxându-se puțin.

— Și familia ta?

— Sunt din oraș, dar nu pot să stau la nesfârșit cu ei. Iar mie îmi place să fiu pe cont propriu.

— E bine să știi cum să iei viața în piept și dacă

supraviețuiești atunci poți să spui că ai trecut peste ce a fost mai greu.

— Și ce poți să îi oferi fiicei noastre dacă, printr-o minune, veți avea un viitor împreună? îl întrebă mama cu dispreț și l-am văzut încruntându-se. Cred că se abținea cu greu să nu îi dea un răspuns marcă înregistrată „Marco”.

Deși tata deschise gura să spună ceva, se răzgândi. Cred că era și el curios, nu neapărat de răspuns, ci de felul în care îi va răspunde.

— Nimic, doamnă! spuse el privind-o pe mama intens. Aceasta pufni nervoasă. Nu am nimic să îi ofer, în afară de două mâini care vor munci și o inimă care bate numai pentru ea. Știu că pentru voi e prea puțin, dar asta a făcut și mama mea pentru mine, iar eu nu aș da efortul ei la schimb, pentru nimic în lume.

Tata zâmbi larg, privindu-l mândru, și mi-am dat seama că îi câștigase respectul.

* * *

— Ai fost minunat, am spus, privindu-l cu drag.

— Am fost doar sincer, ridică el din umeri. Nu vreau să par ceea ce nu sunt.

Știam. De aceea era uneori atât de bătăran. Pur și simplu, spune ce gândește sau ce simte, fără să se cenzureze.

— Unde vrei să mergem? mă întrebă el, mângâindu-mi obrazul; atingerea lui îmi trimisese furnicături în tot corpul.

— Ce spui de un film?

— S-a făcut, îmi zâmbi și încăleacă motocicleta.

Nu mai aveam nevoie de ajutor, deja mă obișnuisem cu

ea și cu senzația de libertate pe care ți-o oferea. Îmi plăcea să îl strâng în brațe și să mă las în voia lui, iar de fiecare dată când pornea motorul trăiam aceleași senzații.

Marco se strecură printre mașinile blocate în trafic și reuși să ajungă până la primul semafor. Acolo, în primul rând, apăru un alt motociclist, care se opri exact lângă noi.

Simțeam cum îmi îngheață sângele în vene și mi-am ținut respirația. Era unul dintre bărbații care îl bătuseră pe Marco în seara balului.

L-am simțit încordându-se, dar de data aceasta era diferit. Corpul îi tremura, mâinile îi zvâcneau și respirația i se precipită.

— Marco, am șoptit, dar călăul l-a privit rânjind și a turat motorul.

L-am auzit pe Marco mârâind nervos. A început să răsucească coarneaule motocicletei, turând-o la maxim.

L-am strâns, cât de tare am putut, de mijloc, pentru că la culoarea verde amândoi au pornit ca din glonț, startul aproape smulgându-mă din șezut.

Îmi era cumplit de frică; îi vedeam călăului față schimonosită, îi plăcea adrenalina, dar și acest joc în care ne ademenise. Marco era aplecat în față și era atât de încordat, încât părea din piatră. La viteza aceea, abia puteam să respir, iar inima îmi tresărea la fiecare curbă periculoasă. Mașinile treceau pe lângă noi cu un șuierat și nu puteam să le disting forma. Un țipăt de spaimă îmi ieși din piept când un camion imens se apropie, în viteză, de noi. Ce doi înaintau unul lângă altul, fără a da vreun semn de retragere; aș fi vrut să urlu în

gura mare, să îi spun să oprească sau cel puțin să încetinească, dar nu puteam să vorbesc din cauza fricii ce mă stăpânea.

Eram pe punctul de a ne lovi de camion, dar Marco smuci coarnele motorului, cât de tare putu. Ne-am aplecat extrem de aproape de pământ, într-un viraj mortal. Am închis ochii, tremurând de frică, conștientă fiind că acesta ar putea fi sfârșitul nostru. Nu voiam să văd cum ajungem sub roțile imense ale camionului și nici cum acestea trec peste noi ca peste niște cutii de carton.

Dar, din fericire, Marco reuși să redreseze motocicletă într-o fracțiune de secundă și ne-am reluat poziția inițială.

Această mișcare ne-a încetinit, iar celălalt motociclist s-a îndepărtat în viteză, ridicându-și degetul mijlociu și arătându-ne semnul păcii.

Marco coti pe o străduță pustie și opri motorul, se dădu brusc jos și scoase un urlet de furie.

Simțeam ceva ud pe față și, spre surprinderea mea, erau lacrimi. Le ștergeam nervoasă, dar altele le luau repede locul.

— Vrei cumva să ne omori? am strigat spre el și toată spaima care mă paralizase în această cursă nebună se transformă în furie.

Dar el nu mă auzea, era atât de nervos încât pieptul i se ridică și cobora în respirații adânci, iar fața lui avea o expresie nimicitoare.

— Nenorocitul naibii! strigă el, cu o ură incredibilă, în timp ce se învârtea în cerc, ca un leu în cușca. O să îi rup

capul și apoi o să-mi bag p...

Un al camion trecu pe lângă noi și claxonă puternic o mașină care îi tăiașe calea.

— ... în gura lui! termină el propoziția și își trecu nervos o mână prin păr, întorcându-se cu spatele.

M-am dat și eu jos de pe motor și m-am apropiat încet de el.

— Puteai să ne omori, am spus pe un ton rece, nemaiavând curaj să țip.

— Știu ce dracu' fac, spuse el, cu spatele la mine, apoi privi în jos pentru câteva clipe. Respiră sacadat, dar trase dintr-odată aer în piept și se întoarse ca să mă privească. Știu ce fac, bine? Și nu te-aș pune niciodată în pericol, îmi cunosc limitele. Cu tine nu le depășesc.

Am simțit cum ochii mi se umezesc, din nou, iar el veni repede lângă mine și îmi cuprinse fața în mâini.

— Ești bine? mă întrebă.

Am dat doar din cap. Teama încă nu dispăruse.

— Crezi că Paul l-a trimis? l-am întrebat și vocea îmi tremura.

— Sunt convins de asta. A spus că nu va ceda până nu mă va distruge.

— A vrut să ne facă rău?

Gândul ăsta îmi făcu pielea de găină. Marco mă prinse de talie și mă trase în brațele lui puternice. Era mult mai bine.

— Nu, a vrut doar să ne sperie. Sunt sigur că atunci când își va pregăti marea lovitură, nenorocitul va vrea să fie

de față.

Cuvintele lui erau atât de dure, dar, din păcate, eram conștientă de veridicitatea lor și lucrul ăsta mă speria cel mai tare.

— Trebuie să facem ceva, nu îl putem lăsa să se joace cu mințile noastre!

— Stai liniștită, iubito, voi fi atent. Și voi afla ce pune rahatul ăla cu ochi la cale!

Capitolul XIV

— Domnișoară Maier, puteți să îmi spuneți ce aveți aici? Eram confuză.

— Tema pentru astăzi, am răspuns.

— Și unde sunt punctele patru și cinci?

Am închis ochii pentru o clipă, dar nu îmi aminteam să le fi văzut și pe acelea.

— Îmi pare rău, am spus rușinată. Nu le-am văzut.

Profesoara mă privi pe deasupra ochelarilor, cu buzele ținute.

— Ai primul punct negru luat vreodată la materia mea și, poate, primul din viața ta. Nu sunt deloc mândră de această premieră, mă dojeni ea, iar mie îmi venea să intru în pământ de rușine.

Nici eu nu eram mândră. Din ziua incidentului cu motocicleta, eram mereu îngrijorată, mă temeam de faptul că Paul îi va face rău lui Marco, pentru că era răzbunător și crud. O dovedise din plin.

Dar faptul că mintea mea era ocupată cu aceste lucruri nu mă ajuta deloc. Numai în această săptămână, îmi uitasem proiectul la geografie acasă, întârzasem cu terminarea cărții de citit și acum asta.

— Ești bine? mă întrebă, în șoaptă, Maria, după ce m-am așezat.

— Da, i-am răspuns și mi-am dat toată silința să fiu atentă la orele care au urmat.

L-am găsit pe Marco în atelier, lucrând ceva sub o mașină. Purta o salopetă simplă, albastră, cu bretelele lăsate și un maiou alb. Am profitat de faptul că nu era întors spre mine și l-am cercetat atentă cu privirea. Brațele lui musculoase erau încordate, încercând să desfacă ceva, punându-i în evidență fiecare mușchi. Pieptul lat îi cobora și urca din cauza respirației, întrerupte din când în când, iar pete mari de ulei și urme negre de degete îi acopereau îmbrăcămintea, făcându-l să pară mult mai sexy.

Un fior de dorință îmi trecu prin stomac și am înghițit în sec.

Marco se întinse după ceea ce părea a fi o cheie franceză mare și mă observă, într-un final.

— Hei, spuse el surprins. De când stai acolo?

— Nu de mult, am mințit, îmbujorându-mă.

Îmi zâmbi șiret.

— Îți place ceea ce vezi? întrebă el, iar rozul din obraji deveni un roșu aprins. Sper că da, pentru că îți aparține.

Se apropie de mine și se aplecă să mă sărute încet, tachineându-mă.

— Mi-a fost dor de tine, mărturisi el.

— Și mie, am șoptit, aflată sub vraja lui.

Se aplecă spre pachetul de țigări aflat pe jos și își fixă o țigară între buze. Îmi făcu semn spre scaunul de lângă mine.

— Îmi dai, te rog, bricheta?

M-am uitat printre lucrurile aruncate pe scaun și am văzut un pachet de cărți, câteva șuruburi, o bască și, sub ea, am găsit o brichetă din metal. Am luat-o în mână și am simțit, cu degetele, niște șanțuri. Era gravată, avea inițialele lui pe ea. „M. S”.

— Marco Sima.

— E frumoasă, am spus, și i-am înmănat-o.

— E un cadou de la mama, îmi explică el.

— Aș putea să o cunosc... cândva? l-am întrebat.

Marco ridică din sprâncene.

— Ți-ar plăcea?

— Nu vorbești des despre ea, dar și când o faci, ai toată admirația pentru ea. Deci da, mi-ar face plăcere.

Marco mă pupă pe frunte, apoi îmi dădu un sărut marca: „Fluturi în stomac”.

— Intră și ia loc pe canapea, mă invită el. Mă duc să mă spăl și să mă schimb, promit că nu stau mult.

L-am ascultat și am intrat în micul birou unde se afla, bineînțeles, un birou plin cu acte, un dulap mare cu sertare, o canapea și un dulap descoperit, plin cu tot felul de scule bărbătești. Nu am așteptat mult, pentru că Marco se întoarse repede, schimbat și curat.

— Unde mergem? mă întrebă el, luându-mă de mână și

împletindu-și degetele cu ale mele.

— Mi-e foame, ce spui să mergem la Mc?

L-am văzut încruntându-se puțin.

— Cred că glumești, spuse Marco, privindu-mă. Orice ai cumpăra de acolo, vine în miniatură. Trebuie să mănânc înainte acasă, ca să mă pot sătura.

Am început să râd, în timp ce el își argumenta reacția.

— Oh, haide! Fă-mi pe plac de data aceasta, mie îmi place mâncarea de acolo.

Marco mă privi din cap până în picioare, cu o privire nerușinată.

— Nu se vede, spuse el.

— Pentru că nu merg atât de des pe cât mi-aș dori, chicotesc la complimentul său indirect. Mergem?

El oftă, dar nu mai spuse nimic și i-am mulțumit, sărutându-l pe obraz.

Parcă motocicleta în parcare fast-food-ului și intră resemnat. Era aglomerat, ca de fiecare dată, așa că mă întrebă, din timp, ce doresc. La casă se afla un băiat îmbrăcat în uniforma corespunzătoare, cu bască în cap.

— Cu ce vă putem servi astăzi? mă întrebă el, zâmbindu-mi larg.

Nu mă deranja să comand eu, așa că tocmai deschideam gura ca să vorbesc, când Marco mi-o luă înainte.

— Vrem două sandviciuri Big Mac, un Chicken Grill, două porții mari de cartofi, două Cola medii și să îți ștergi zâmbetul ăla tâmpit de pe față.

Băiatul rămase încremenit câteva secunde și îl

înțelegeam perfect. La fel de surprinsă eram și eu.

L-am privit cu ochi mari pe Marco, care stătea drept și își privea victima, care tasta pe ecranul tactil comanda noastră.

— Vă mai pot ajuta cu ceva? Întrebă el, zâmbind iar, dar mai reținut, ce e drept.

— Nu, răspunse Marco scurt și băiatul se întoarse pentru a ne pregăti comanda.

— Ce a fost asta? l-am întrebat, dar nu îmi răspunse.

— Comanda dumneavoastră este gata, spuse el, întinzându-mi tava și continuă, privindu-mă: dacă mai aveți nevoie de ceva, sunt aici.

Nu știam ce să răspund, în schimb, Marco îi luă tava din mână și o trânti pe tejghea, cu zgomot. Ochii câtorva persoane s-au întors spre noi, făcându-mă să roșesc. Apoi, Marco întinse mâna și își pocni degetele în fața băiatului, pentru a-i atrage atenția.

— Tâmpitule, fii atent aici! tună el, arătând acum cu degetul spre sine, iar eu m-am făcut mică în stânga lui. Ea e a mea! Clar? Așa că, șterge-te frumos la gură și nu o mai privi așa, dacă nu cumva vrei să te ajut să îți iei licență de handicapat.

Ochii mei s-au mărit, în timp ce ai bietului băiat au privit în pământ.

— Îmi pare rău, domnule. Nu se va mai repeta.

— Știu! Pentru că data viitoare nu o să mai apuci să belești ochii.

Apoi aruncă banii pe tejghea, luă cu o mână tava, iar cu

cealaltă mă prinse pe mine de mână și am ieșit afară. Mă duse până la cea mai îndepărtată masă și puse tava jos, așezându-se.

Am rămas în picioare, privindu-l.

— Și totuși, ce a fost asta? l-am întrebat.

— Asta, scumpo, a fost stabilirea teritoriului. Ești a mea și oricine se apropie prea tare de tine, va fi dat dracului!

Nu știam dacă să râd sau să mă enervez, văzându-l atât de gelos. Cert era că îmi plăcea puțin partea în care explicase clar și răspicat că eram a lui, așa că mă hotărâsem să nu spun nimic despre ieșirea lui. Deocamdată.

* * *

— Elena, poți să cobori puțin, te rog? am auzit-o pe mama strigându-mă și o „simțeam” încordată.

Nu am apucat să cobor toate treptele, că am și simțit cum sângele începe să îmi fiarbă, urcând din tălpi, până în vârful capului. M-am oprit pe penultima scară și încă mă gândeam dacă să dispar cât mai repede în camera mea sau să mă duc țintă ca să îi dau un pumn în gură nenorocitului.

Nu am făcut niciuna, nici alta, pentru că tata a apărut lângă mine și mi-a făcut un semn discret să mă liniștesc.

— Elena, aici erai! exclamă Paul, cu un zâmbet larg, iar părinții lui se întoarseră spre mine.

Se pare că era ora vizitei.

Nemernicul se îndreaptă spre mine și se aplecă să mă sărute pe obraz.

— Îndrăznește să mă atingi și jur că îți scot ochii! i-am șoptit.

Se retrase, fără să mă atingă, și mă întrebă încet, în timp ce părinții noștri se îndreptau spre sala de mese:

— Se pare că ești la fel de înțepată. Oricum, de ce îți pasă de vagabondul ăla?

— Este iubitul meu, ai grijă cum vorbești! l-am avertizat.

— Iubit, pufni el în batjocură. Haide, Elena, credeam că ai gusturi mai bune de atât! Ce poate el să îți ofere, mai mult decât mine?

— Nu mă interesează banii tăi, Paul! Fă ceva util cu ei și cumpără-ți o personalitate!

— Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? se înfurie el.

— Nu îmi pasă din ce familie provii, cine sunt părinții tăi sau ce sume de bani donați anumitor instituții, ca voi să învârtiți orașul din umbră, i-am spus-o în față, privindu-l în ochi. Vreau să ne lași în pace, și nu e o rugămintă. Sunt sigură că ai treburi mult mai importante de făcut, decât să urmărești un om care, până la urmă, nu înseamnă nimic pentru tine.

— Ou, nu, nu, nu! spuse el, dând din cap. Nu merge așa. Îmi vreau răzbunarea și o s-o am.

— Dacă te atingi de el, îți jur...

— Că ce? Ce poți tu să faci? Haide, Elena, nu mă face să râd, spuse rânjind și se îndreptă și el spre sala de mese, dar nu înainte de a se întoarce spre mine, întinzând un deget. Îmi vreau revanșa!

Îl uram cu fiecare celulă din corpul meu și îmi doream să am puterea să îl bat până cere îndurare! îl priveam stând

la masă relaxat, zâmbind și povestind, și mă întrebam ce mama naibii am văzut la el. Până și tata îl privea oarecum sceptic, deși nu îi spusese de incidentul cu motocicleta, pentru că fusese mult prea la limită și mă temeam să nu intre în panică.

— Tată, pot să merg în camera mea? l-am implorat din priviri.

— Poate Paul ar dori să îți țină companie, zâmbi mama conspirativ. Îmi doream ca măcar o dată să nu mai vorbească în momente nepotrivite.

— Îmi pare rău, dar nu mă simt prea bine. Poate nicio... ăăă... altă dată, am spus, cât de politicoasă am putut, și m-am ridicat de pe scaun, îndreptându-mă repede spre camera mea.

Nu aveam de gând să îi spun lui Marco despre asta, l-ar ghilotina pe Paul în Centrul Vechi, de față cu toată lumea, dacă ar afla.

Am oftat doar și m-am aruncat în pat, obosită.

Ne plimbam de mână, pe străzile luminate de vitrinele magazinelor și de felinare. Era seară și weekend, deci aveam voie să stau mai mult afară.

— M-am hotărât să te duc acasă, spuse el brusc.

— Eu... când? l-am întrebat surprinsă.

— Săptămâna viitoare e ziua mamei. Voi munci din greu ca să fac niște bani în plus, aș vrea să îi iau ceva special, poate un lăncșor de aur. M-am gândit că ai putea să mă însoțești.

— Mi-ar face mare plăcere, i-am zâmbit cu drag.

Asta însemna că trebuia să mă gândesc și eu la un cadou. Cu acest gând am adormit în acea seară, temându-mă de faptul că nu voi găsi ceva pe placul ei.

Le-am povestit și alor mei, a doua zi, despre aniversare. Le-am spus că Marco are de gând să îi cumpere mamei lui un lăntșor, dar eu nu aveam nicio idee, nu știam ce aş putea să îi cumpăr, ce cadou ar fi mai potrivit, în timp ce tata se oferi să îmi dea bani pentru cadou, mama pufni, cu dezgust.

— Sunt sigură că orice îi cumperi, îi va fi pe plac, ținând cont de situația în care se află...

Am simțit cum mă încălzesc și tremur de nervi.

— Nici măcar nu o cunoști, am privit-o urât. Mulțumesc, tată, dar nu am nevoie de nimic, am spus zâmbindu-i.

Și m-am grăbit spre camera mea. De Paul nu mai auzisem nimic de la ultima lui vizită și speram că, în sfârșit, vom putea râsufla ușurați. Datorită acestui lucru, mă puteam concentra mult mai bine la școală, redevenisem vechea Elena, cea silitoare și muncitoare.

* * *

Astăzi aveam plănuită o ieșire cu Maria, avea să mă ajute să caut un dar potrivit.

— Unde vrei să mergem prima dată? mă întrebă ea.

— Cred că în mall am mai multe opțiuni.

Și aveam dreptate. Mall-ul era extrem de mare, pe două nivele, în formă de „U”, decorat, în totalitate, cu luminițe aurii și flori de sezon. La parter găseai toate magazinele bune. De la îmbrăcăminte de firmă, până la articole drăguțe

pentru casă și grădină, suveniruri, bijuterii fine, decorațiuni interioare, jucării pentru copii, cele mai frumoase flori. Nu știam sigur ce să aleg, pentru că nu o cunoscusem încă pe mama lui Marco, pentru a-mi putea face o idee despre ce anume i-ar plăcea.

Am intrat din magazin în magazin, dar parcă nimic nu mă atrăgea în mod special. Erau doar lucruri superficiale și, din ceea ce îmi povestise Marco, mama lui era o femeie simplă și plină de afecțiune.

— O floare? Întrebă Maria, cu gura plină de *M&M's*.

— Prea simplu, am răspuns. Și nu este frumos să mănânci singură, am atenționat-o, în timp ce îmi umpleam și eu pumnul.

Tocmai treceam, a doua oară, pe lângă magazinul cu jucării, când ochii mi-au căzut pe niște mașinuțe.

— Mi-a venit o idee, am spus zâmbind.

— Îi cumpărăm jucării? se holbă prietena mea.

— Nu. În schimb, am o idee genială!

Bineînțeles, magazinul enorm avea și motociclete de jucărie, iar când am văzut vreo trei modele care semănau izbitor de mult cu modelul pe care îl conducea Marco, am fost în al nouălea cer. Am cumpărat una imediat, ignorând privirea sceptică a prietenei mele. Am târât-o, după aceea, în magazinul de flori și m-am dus țintă la domnișoara brunetă, care stătea într-un colț, la un mic birou.

— Bună ziua, am spus cât de prietenoasă am putut. Aș avea nevoie de puțin ajutor.

— Desigur, cu ce vă pot ajuta?

Zâmbetul ei prietenos îmi spunea că ne vom înțelege.

— Am această motocicletă, am spus, arătându-i jucăria, pe care aş vrea să o transform într-un obiect decorativ. Credeți că a-ți putea să îi atașați, cumva, un fel de suport pentru flori ca să punem un ghiveci frumos în el?

Tânăra întoarse motocicleta pe ambele părțile și, după o cercetare atentă, spuse:

— Cred că vă pot ajuta.

Am privit-o cum ia un suport de mărime mică, de culoare neagră, și îl potrivește cu dibăcie pe roata din spate a jucăriei, iar cu un pistol de lipit îl sigilă perfect. Curăță bine urmele lăsate după lipire și decoră suportul cu o dantelă albă, pe care o legase într-o frumoasă fundiță. Apoi, îmi arată câteva vase mici cu flori.

— O vreau pe cea albă cu flori roz, am spus. Voiam să dau puțină culoare ornamentului.

Arăta perfect, eram mai mult decât încântată, iar Maria mă felicită pentru idee. Tot ce aveam acum de făcut era să țin planta „în viață” până vineri.

Așezasem micul meu dar, cu grijă, pe biroul meu, lângă fereastră. Mă gândeam că are mai multă lumină acolo. Răsfoiam o carte, pe care oricum o mai citisem, când telefonul meu vibra.

„Vin!”

Poftim?

Geamul se deschise cu un ușor tremurat, făcându-mă să icnesc înfundat. Marco era deja în cameră.

— M-ai speriat, l-am acuzat, ținându-mi o mână pe

piept, de frică că inima o va lua la galop.

— Mi-a fost dor de tine, vorbi el pe un ton jos și cuvintele lui parcă se adresau stomacului meu.

Se apropie de mine și se urcă, în patru labe, în pat, făcându-mă să mă las pe spate. Se urcă deasupra mea și își apropie fața atât de tare, încât răsuflarea lui se îmbină cu a mea.

— Mi-ai simțit lipsa? șopti el.

Am dat din cap afirmativ, înghițind în sec. Cum reușea să îmi trezească tot corpul cu o singură frază? Și nici măcar nu m-a atins, încă!

Se aplecă și mă sărută ușor pe obraz, spunându-mi la ureche:

— Vreau să mi-o demonstrezi.

Apoi își aplecă capul spre gâtul meu, sărutându-l tandru, iar eu mi-am lăsat capul pe spate, lăsându-i drumul liber. L-am simțit cuprinzându-mi gâtul cu buzele, mușcându-mă de câteva ori, făcându-mă să închid ochii de plăcere și să respir zgomotos.

— Doar atât? mă tachină el și se rezemă cu o mână de pat, în timp ce cu cealaltă îmi ridică bluza, mângâindu-mi totodată pielea, făcându-mă să mă încălzesc brusc. Nasul lui împinse bluza în sus, iar când îmi descoperi sânii, scoase un geamăt de încântare.

Am simțit cum mă lichefiez atunci când, pe rând, îmi cuprinse între buze fiecare sfârc în parte și îi supse leneș, trecându-și mai apoi limba peste ei. Privirile ni s-au întâlnit și ardeam într-o singură flacără.

— Știu că nu ești pregătită, spuse el încet. Și nu mă deranjează asta. Vreau doar să te simt.

Își puse capul pe pieptul meu gol, ascultându-mi bătăile inimii, în timp ce eu mă jucam cu degetele în părul lui.

— Trebuie să plec, spuse, într-un final, și dorul pentru el stătea deja la pândă. Măine e o zi mare, zâmbi el. Dar promit să te sun.

— Ai grijă de tine, i-am spus, trăgându-i fața spre a mea și sărutându-l apăsător.

— Mereu am, îmi zâmbi ștrengar, apoi dispăru pe geam.

Da, acum puteam dormi liniștită. Se pare că nu observase micul meu cadou; își îndreptase toată atenția spre mine și asta mă făcu să zâmbesc prosteste.

Marco

Tocmai sărisem pe geam, din camera iubitei mele, și mă îndreptam spre casă. Oare cum se numea ceea ce noi făceam? Pentru că nu era sex, dar nici prea cuminte nu eram. Giugiuleală? De când te giugiulești tu cu fetele, Marco? Cuvântul ăsta mă făcu să rânjesc. De când sunt cu ea.

Dacă era vorba despre altă fată, nu acceptam așa ceva. Dacă vrei atenția mea, vreau și eu ceva la schimb. Sex. Nu așteptam după nimeni, pentru că niciuna nu era de neînlocuit, dacă nu voia una, voia alta, și îmi era, de multe ori, prea ușor să îmi găsesc parteneră în pat. Dar ea... cu inocența și simplitatea ei, deși venea dintr-o familie poate prea înstărită, cu felul ei matur de a gândi și cu acel corp

delicat și atât de feminin... doar gândul la corpul ei mă făcea să mă jeneze pantalonii.

La dracu'!

Acum trebuia să merg așa pe stradă, de ce naiba nu venisem cu motorul? A da, pentru a avea timp de gândire.

Proastă decizie. Aveam o erecție de toată frumusețea și asta numai pentru că m-am gândit la ea. Era a naibii de sexy când gemea în mâinile mele; așa fi putut să o fac să simtă atât de multe lucruri, să îi arăt în câte moduri pot să o fac să mi se dăruiască. Dar am răbdare. I-am spus că nu mă deranjează să aștept și am vorbit serios. Nu pot să o privesc doar ca pe un obiect care mă satisface, cum am făcut înainte și cum așa mai face și acum, dacă ea nu ar fi apărut. O iubesc, chiar o iubesc și încerc să fac tot posibilul să nu o rănesc prin felul meu drăcos de a fi.

Știu că sunt dat naibii câteodată, dar asta m-a făcut să fiu respectat și temut în toate cercurile de rahat prin care mă învârt și acolo chiar contează asta.

M-am oprit puțin să îmi scot pachetul de Marlboro și să îmi aprind o țigară.

— Vrei un foc, frumosule?

Vocea asta îmi dilata timpanul.

— Nu am nevoie, îi răspund.

— Ce îmbufnat suntem în seara asta, nu ai primit nimic de la prințesa din turn? Ce ai spune dacă noi doi ne-am distra puțin, ca înainte?

Cu aceste cuvinte, Ina se apropie de mine și mă prinse de prohab. O suportasem înainte, pentru că îmi era la

îndemână când aveam nevoie de sex. Dar acum nu mai aveam de ce să îi suport mintea încuiată.

Simțise și ea jumătatea de erecție și zâmbi încântată.

— Nu te flata singură, i-am răspuns, trăgând un fum în piept. E ce a rămas de la iubita mea.

Am pus accent pe „iubita mea” și mă amuză teribil cum aproape îi ieșiră ochii din orbite la auzul acestor cuvinte.

— Mă bucur să te văd tot cu ea, spuse ea acru, deși mă îndoiam de asta. Dar vreau să văd dacă o să mai zâmbești când o să afli că mi-a întârziat.

O priveam încă amuzat și nerăbdător, de aceea nu îmi picase fisa din prima.

— Ți-a întârziat trenul în gară sau ce? am luat-o la mișto.

— Nu dragule, menstruația. Și cum ești ultimul cu care mi-am tras-o, când tu umblai după fundul ăleia, aș putea să te felicit încă de pe acum.

Simțeam o dorință nebună să îi șterg zâmbetul superior de pe față, dar, ca să nu o fac, am strâns pumnii atât de tare, încât am simțit cum unghiile îmi intră în piele.

— Ești nebună? Dacă vrei să ne desparti și nu știi cum, îți sugerez să găsești altă cale. Nu te-aș fute fără prezervativ.

— Accidente se mai întâmplă, Marco! Poate că s-a rupt. Tot ce știu e că nu mi-a venit încă. Așteaptă vești de la noi, cât mai curând.

Felul în care spusese „noi” îmi făcuse greață. Am trecut pe lângă ea, aproape lovind-o, și am scos o țigară, trăgând cu sete din ea.

Cine dracu' se crede? Eu nu îmi fac probleme de genul acesta cu fetele, mereu folosesc prezervativ. Mereu. Nu vreau să mă trezesc pe cap cu vreun plod al vreunei curve. La cum o știam eu, mințea. În ciuda faptului că o folosisem, ea era destul de posesivă. Nu mă iubea, dar îi plăcea să aibă atenția mea. Și Elena o înfuria teribil, mai ales că o înfruntase cum nu prea multe îndrăzniseră. Am zâmbit la gândul ăsta. Asta era, o frustrată penibilă. Nu aveam de gând să o las să mă enerveze acum, când în sfârșit aveam și eu un scop în nenorocita asta de viață.

Să o iubesc pe ea.

Capitolul XV

— Mamă! am exclamat, oprindu-mă din cauza șocului. Ce cauți aici?

— Am venit să văd care este situația ta la școală, având în vedere în ce anturaj ai intrat, în ultima perioadă.

Îmi era puțin frică de ceea ce va afla mama. Avusesem acea săptămână complicată, în care făcusem câteva greșeli, dar îmi revenisem repede. Din păcate, știam că mama e genul de om care nu vede zece lucruri bune, ci doar pe al unsprezecelea, pe cel rău.

— Dacă nu ai nimic de ascuns, nu ai de ce să te îngrijorezi, spuse ea, privindu-mă bănuitoare.

— Sigur, am încercat să zâmbesc. Ne vedem după.

Spunând aceste cuvinte, am intrat în sala de clasă, direct în bancă, lângă Maria.

— Mama e aici, i-am spus, în timp ce ea mușca cu poftă dintr-un sandvici.

— Aici, aici? mă întrebă, cu gura plină, făcând ochi mari.

— Da, și va afla tot.

— Relaxează-te Elena, ești cea mai bună din clasă. Orice om greșește măcar o dată, dar ținând cont de situația ta impecabilă, sunt sigură că nu va spune nimic.

Încercam să mă liniștesc, știind că prietena mea avea dreptate, dar totodată o cunoșteam și pe mama.

Am oftat și mi-am îndreptat atenția spre profesorul care tocmai intrase la clasă. Eram tensionată și agitată, iar când soneria anunța sfârșitul orei, am ieșit pe coridor, căutând-o pe mama din priviri. Tocmai venea spre mine.

— Deci, cum a fost? am întrebat-o, încercând să fiu bine dispusă.

— Pot să știu și eu de unde a apărut punctul ăla negru la doamna profesoară în caiet? Și de ce proiectul tău este singurul care a lipsit?

Avea o privire pătrunzătoare și o voce atât de amenințătoare, încât am făcut un pas în spate.

— Proiectul l-am uitat acasă, în grabă, și nu mi-a dat voie să îl prezint următoarea oră, am încercat să îi explic. Iar punctul este din cauza unei teme, îmi lipseau două puncte, dar chiar nu le-am observat!

— Bineînțeles că nu, de când ești cu nenorocitul ăla, mai vezi și altceva?

— Mamă, a fost doar o greșeală, am spus rugător. Nu s-a mai repetat!

— Și nici nu o să se mai repete, pentru că îi spun tatălui tău. O să fie extrem de dezamăgit de tine!

Și a plecat, lăsându-mă să privesc tristă în urma ei. Nimic nu o mulțimea, niciodată, și simțeam cum neputința face loc furiei.

Ajunsa acasă, m-am descălțat și am aruncat ghiozdanul pe un scaun. I-am auzit pe părinții mei vorbind în bucătărie și aveam de gând să îi înfrunt.

— Ai venit la fix, spuse mama pe un ton iritat. Tocmai îi povesteam tatălui tău cum ne-ai făcut de rușine.

Tata mă privi curios.

— Oh, haide! am izbucnit, ridicând mâinile în sus. Pentru un proiect uitat dramatizezi atât, de ce nu mă dezmoștenești direct, ar fi mult mai simplu decât să te plângi mereu cât de mult te dezamăgesc! Haide să îți spun ceva, mamă! A greși e omeneste și dacă acum nu sunteți mulțumiți de mine, când sunt cea mai bună din toată școala, ce ați spune ca de acum înainte să fac lucrurile așa cum îmi doresc eu?

Cei doi mă priviră uimiți, însă mamei parcă îi dădusem o palmă.

— Ești pedepsită, vorbi ea calm. Dacă ar fi țipat la mine ar fi fost mai puțin înfricoșătoare decât era în acest moment. Nici nu mai vreau să aud de acea aniversare stupidă.

Tocmai mă pregăteam să ripostez, când tata vorbi înaintea mea:

— Nu, nu este.

Amândouă l-am privit cu ochii mari.

— Eu cred că ar trebui să te mai gândești... încep mama amenințător, dar tata îi tăie vorbele.

— Eu cred că tu ar trebui să te gândești mai mult la cum să o sprijini pe fiica noastră, nu să o îndepărtezi de noi. I-am cerut atât de multe și mereu a ținut pasul, oricât a fost de dificil. Să nu uităm că încă este un copil, pentru numele lui Dumnezeu!

Am lăsat capul în jos, simțind lacrimile care se adunau în colțul ochilor. Mama se ridică nervoasă de la masă și ieși din bucătărie.

— Mulțumesc, tată, am spus, îmbrățișându-l, iar el mă strânse la piept.

— Sunt mândru de tine, fata mea. Promite-mi doar că nu mă vei dezamăgi.

— Niciodată, am spus, și acesta devenise un legământ extrem de important pentru sufletul meu.

* * *

Un ciocănit în ușă mă făcu să tresar. Îmi priveam atentă fustița albă din tul, până la genunchi și bluzița roz, cu mâneci scurte, crețe. Părul, ondulat puțin mai devreme, îl prinsesem într-o coadă voluminoasă.

— Pot să intru? l-am auzit pe Marco întrebând.

— Da, am răspuns.

Frumos ca un zeu pus pe rele, Marco intră în camera mea, îmbrăcat într-o pereche de blugi mulați și o cămașă albă cu mânecile suflecate.

— Ești atât de frumoasă, spuse el, privindu-mă.

Am zâmbit, înroșindu-mă.

— Și tu arăți minunat, l-am complimentat.

Atracția dintre noi aproape că era vizibilă; Marco rupse, într-un final, tăcerea.

— Mergem?

L-am urmat afară și m-am urcat în spatele lui pe motor, aranjându-mi cu grijă fusta sub fund și ținând bine cadoul cu o mână.

Am mers cam douăzeci de minute, până am ajuns într-un cartier cu case modeste, aflat la marginea orașului. Ne-am oprit în fața unei case, cu curtea plină de oameni, scaune și mese, și decorată cu o mulțime de baloane.

Marco chicoti și mă ajută să cobor, apoi mă luă de mână și mă conduse printre invitați, oprindu-ne să îi salutăm pe Andrei și Maria, care erau și ei acolo. Ne-am oprit apoi în fața unei femei, mică de statură, cu păr șaten, tuns bob, care mai puneă un platou cu aperitive pe una dintre mese.

— Bună, mamă, o salută Marco și ea se întoarce cu un zâmbet larg pe față, ridicându-se pe vârfuri pentru a-l pupa pe obraz. Vreau să ți-o prezint pe Elena, iubita mea.

Am simțit un fior în tot corpul, dar era o senzație caldă și plăcută.

— Doamnă Sima, mă bucur să vă întâlnesc, în sfârșit. Marco vorbește mereu despre dumneavoastră.

I-am întins mâna, însă ea veni și mă îmbrățișă cu drag, surprinzându-mă plăcut.

— Mă bucur atât de mult să te cunosc, îmi șopti ea la ureche. Ești prima fată pe care o aduce acasă, știu cât de specială trebuie să fii pentru el.

Apoi îmi dădu drumul și mă privi cu drag.

— Haide, mamă, nu mă face de rușine chiar din primele minute, o tachină el.

— Acest cadou este pentru dumneavoastră, am spus, întinzându-i cutia, pe care ea o primi zâmbind.

— Te rog, spune-mi Cornelia. Și nu trebuia să te deranjezi.

Dar, când scoase cadoul, ochii i se umplură de lacrimi, iar Marco mă privi uimit și drăgăstos.

— Îmi pare rău dacă v-am supărat, am spus panicată. Știam că Marco nu stă cu voi, m-am gândit că acest ornament vă va aduce aminte de el.

— Nu, nu, draga mea, ai înțeles greșit. Pur și simplu, îl ador, doar m-ai emoționat.

Marco o cuprinse pe după umeri și o strânse la pieptul său.

— Să ai grijă de fata asta, spuse ea, trăgându-și nasul. Altfel, o să ai de a face cu mine, îl amenință ea amuzată, apoi se scuza, pentru că alți invitați își făcură apariția.

— Mi-ai cucerit mama într-o secundă, spuse el. Mie mi-au trebuit nouă luni ca să fac asta.

Am râs amândoi.

— Vino să îți fac un tur al casei.

Mă luă de mână și îmi arătă micuța casă; deși el era îngrijorat, pentru că eu eram obișnuită cu altfel de condiții, mie îmi plăcu la nebunie.

Am dansat împreună, am gustat din mâncarea delicioasă pe care Cornelia a pregătit-o și ne-am distrat cu

trei piniata mari și colorate.

După ce s-a înserat și toți invitații s-au risipit pe la casele lor, am ajutat-o pe Cornelia să strângă din curte și să ducem scaunele înăuntru. Marco intră în sufragerie cu un buchet imens de flori și un cadou micuț, împachetat frumos.

— Voiam să îți dau cadoul meu când suntem doar noi prezenți, spuse el.

Mama lui îl pupă cu drag și așază florile într-o vază, în mijlocul mesei din sufragerie, apoi deschise micul cadou. Era un lăntișor foarte frumos, din aur, cu un medalion în formă de inimioară, bătut cu câteva pietre prețioase.

— Oh, dragul meu, cred că te-a costat o avere, exclamă ea.

— Haide, să te ajut, spuse Marco, evitând întrebarea și îmi făcu cu ochiul. I-am zâmbit încurajator.

— Măi, măi, uite cine-i aici, se auzi din hol o voce împleticită, de bărbat beat. Fiul risipitor s-a întors acasă?

Era tatăl lui Marco. Mă întrebam pe unde era, dar acum îmi părea bine că nu am spus nimic.

— Unde ai fost până acum? îl întrebă Marco cu dezgust, când își făcu apariția, rezemându-se în ușa sufrageriei.

— Ce îți pasă ție? întrebă el, bâlbâindu-se.

— A fost ziua mamei, nenorocitul, mârâi Marco și Cornelia îl prinse de braț.

— Așa, și? pufni el, apoi ochii îi căzură pe cadoul primit de la mine. Ce e asta?

— Doar un cadou, răspunse Cornelia și acum vedeam că tremura de frică.

— Un motor... nu e suficient că vine și pleacă când vrea el? se enervă bărbatul, dând cu ornamentul de podea. Acesta se sparse la picioarele mele.

L-am văzut pe Marco tremurând de nervi și privindu-l cu o ură incredibilă.

— Ah, văd că de data aceasta ai adus și o târfă cu tine, rânji el spre mine, privindu-mă cu niște ochi roșii, afundați în orbite.

Atunci Marco sări, urlând de furie, și îl puse la pământ.

Capitolul XVI

Marco era deasupra lui. Îi dăduse un pumn în față, cu toată forța, și acum îl ținea de gulerul cămășii.

— De ce ai venit tocmai acum? mârâi el. Nu puteai să te abții nici măcar astăzi?

Apoi îi dădu drumul și se îndepărtă de el, lăsându-l să zacă pe podea.

— Te-am întrebat de zeci de ori, de ce mai stai lângă el? vorbi nervos, adresându-se Corneliei.

— Este soțul meu, Marco, se plânse ea.

— Și când vine acasă în acest hal, e soțul tău? Și când sparge lucruri? Și, mai ales, și când te lovește?

Cornelia se uită repede la mine, apoi lăsă capul în jos, rușinată. Un fior rece îmi coborî pe spate când am făcut legăturile. De aceea Marco nu stătea acasă și, mai mult ca sigur, de aceea era atât de rebel și amenințător, câteodată. Tatăl său era violent, poate mereu fusese așa.

— Dacă m-ar lăsa să îl duc la o clinică, sunt sigură că totul s-ar îndrepta, șopti Cornelia.

— Ți se pare că ne va lăsa vreodată să îl ajutăm? pufni Marco, privindu-l cum rânjește batjocoritor la auzul vorbelor lor, încercând totodată să se ridice.

— Dacă te atingi de ea, jur că mă întorc și continui ce am început. Ai auzit, nenorocitul? îl amenință Marco.

Mă luă apoi de mână și spuse încordat.

— Plecăm.

Se opri să își pupe mama pe obraz, iar eu i-am făcut, tristă, cu mâna.

Conducea cu viteză, mult peste limita legală, dar nu am spus nimic. Știam că, într-un fel, asta îl liniștește, așa că mi-am pus capul pe spatele lui și l-am strâns tare în brațe.

Parcă motocicletă în fața casei mele și se rezemă de ea, băgându-și mâinile în buzunare.

— Acum știi, spuse el rece, privind undeva în dreapta lui.

— Îmi pare rău! am șoptit.

— Da, și mie!

— Marco, eu...

— Dacă crezi că ți-ar fi mai bine fără unul ca mine în viața ta, te înțeleg perfect.

Îl priveam și nu îmi venea să cred cât de rece e cu mine acum.

— Cât de superficială crezi că sunt? l-am întrebat, încruntată.

— Elena...

— Nici nu vreau să aud, i-am tăiat-o. Am văzut cât de mult te-ai schimbat de când ești cu mine, pentru mine... lucrurile astea contează cel mai mult.

L-am îmbrățișat, cuibărindu-mă la pieptul lui și el mă cuprinse cu mâinile.

— Haide înăuntru, i-am spus.

— Ești sigură că e în ordine? mă întrebă, privind spre casă.

— De ce nu? Doar m-ai condus acasă. Și e doar ora nouă.

Am intrat în casă și el își puse geaca pe fotoliu. M-a urmat în bucătărie, unde s-a așezat pe un scaun, la bar.

— Bună seara, domnule, am spus, cât de serioasă am putut. Cu ce vă putem servi azi?

Marco mă privi pe sub sprâncene, cu acel zâmbet pervers și aducător de rele, apoi se ridică și veni încet spre mine.

Am dat de dracu'. Dar, dacă ar arăta așa, l-aș mai căuta de câteva ori.

Își puse mâinile pe talia mea și mă ridică pe masă, strângându-mă de șolduri și poziționându-se între picioarele mele.

— Dacă tot m-ai întrebat, vorbi el cu o voce joasă și al naibii de sexy, aș vrea o bucățică de aici – se aplecă și mă mușcă ușor de gât, trimițându-mi fiori dulci în tot corpul.

— Asta e masa barmanului, am șoptit, în timp ce el îmi dezmiarda, în continuare, gâtul. Nu ai voie să faci... asta.

— Dacă ai ști tu câtă creativitate îmi oferă masa asta, murmură el și își strivi buzele de ale mele.

Cuvintele lui îmi făcură stomacul să tremure de dorință, iar faptul că se lipi și mai tare de mine, lăsându-mă să simt cât de tare mă dorește, mă făcu să mă topesc toată!

Cineva își drese nervos glasul. Mama stătea în ușa bucătăriei și ne privea. Marco mă dădu jos, cu un zâmbet aducător de belele pe față.

— A-ți putea să vă țineți hormonii în frâu, măcar până... nu știu... termină școala? ne întrebă ea rece.

— Îmi pare rău, doamnă, dar e irezistibilă.

L-am privit cu ochi mari și i-am băgat un cot în coaste, însă asta înrăutăți lucrurile pentru că Marco chicoti amuzat, fără ca măcar să încerce să se ascundă.

— Sunt sigură că este, îl privi ea din cap până în picioare, apoi se întoarse spre mine. Am venit doar să te anunț că mâine ținem o mică petrecere acasă și aș vrea să participi și tu. Poate să vină și... el, își dădu mama ochii peste cap.

— E necesar? am întrebat-o.

— Este important pentru mine, Elena. Ai putea măcar o dată să accepți, fără alte comentarii?

— Bine, am spus încet.

Mama se întoarse și plecă.

— Iarăși o petrecere dintr-aia plictisitoare, cu oameni plictisitori, am oftat. Dacă vrei, o să ieșim undeva, i-am spus, înveselindu-mă. Poate îi luăm și pe Maria și Andrei!

— Eu cred că ar fi mai bine să o ascultăm, vorbi el. Credeam că nu am auzit bine. Adică, nu a spus nimic că *aproape te-am luat* pe blatul de la bar, apoi mi-a dat și mie

voie să vin la petrecere. Probabil, încearcă să se schimbe. E de apreciat, într-un fel, ridică el din umeri.

Nu îmi plăcea să recunosc, dar avea dreptate. În schimb, dacă venea și Marco, nu avea să fie atât de rău. Nu îmi puteam scoate din minte expresia: „aproape te-am luat”.

Am rămas de acord să ne vedem următoarea zi.

— Deja mi-e dor de tine, am spus, conducându-l la motocicletă.

— Vrei să vin mai târziu pe la tine?

Felul în care m-a întrebat și cum m-a privit când a spus asta, îmi făcură picioarele să tremure. Îl doream. Săptămânile minunate petrecute împreună și faptul că s-a deschis în fața mea, cum nu a mai făcut-o cu nimeni înainte, erau un motiv solid pentru a-i arăta și eu cât de special este pentru mine. Știam că decizia e deja luată când am spus, după o pauză scurtă:

— Da!

L-am privit îndepărtându-se și am fugit înapoi în casă, oprindu-mă doar în camera mea. Aveam emoții, dar nu le băgăm în seamă. Am căutat în dulap o lenjerie mai specială și am găsit una roșie, cumpărată din Paris, cred. Am luat și un prosop și am intrat la duș.

Apa fierbinte îmi relaxa toți mușchii și am început să torn, din belșug, gel de duș pe burete, acoperindu-mă cu spumă. Am verificat picioarele, erau încă mătăsoase și fine, apoi mi-am spălat repede părul și eram gata.

Am îmbrăcat lenjeria minusculă, cu sutienul numai din dantelă transparentă și mi-am luat halatul peste, în timp ce

băgăm uscătorul în priză. Mi-am uscat părul pe jumătate, puțină mascara... gata!

Am ieșit din baie și am tresărit speriată. Marco era acolo, stătea întins pe pat, răsfoind „Cosmopolitan”.

— Știai că Selena Gomez s-a despărțit de „The Weekend”?

Am chicotit amuzată.

— Sau invers. Ce cauți aici? Dacă te prindea cineva?

— Mă băgăm sub pat, ridică el din umeri.

Am mers la ușă și am închis-o încet, apoi m-am îndreptat spre el. Marco se așează în fund, privindu-mă atent.

— Ce avem noi aici? Întrebă el și întinse o mână spre cordonul halatului. Îl desfăcu și mă privi din cap până în picioare. Să-mi bag... șopti el și ochii lui se întunecară atât de tare, încât se făcură negri ca noaptea.

Întinse amândouă mâinile deodată și îmi dădu jos halatul de pe umeri, lăsându-mă doar în lenjerie.

Marco se ridică în picioare și mă întoarse, așezându-mă pe pat și urcându-se deasupra mea.

— Doamne, iubito, cât ești de frumoasă!

Gura lui îmi aprindea pielea și unde mă săruta, simțeam că ia foc. Mă săruta cu o foame nemaipomenită, mușcându-mi buzele și trecându-și limba peste ele, făcându-mă să vreau tot mai mult. Îmi plăcea când mă mușca de gât, mi se făcea pielea de găină și mii de fiori îmi electrizau tot corpul. Îmi dădu, cu grijă, sutienul jos și îmi dezmierdă, cu poftă, ambii sâni, până am simțit pulsații dulci care coborau spre locul meu cel mai intim. Se opri doar ca să se dezbrace și el,

iar corpul lui musculos și tare mă făcea să îmi pierd mințile. Era perfect sculptat, iar mușchii care coborau ca să formeze un „V” al naibii de pervers, îmi întorceau lumea pe dos.

— Respiră, Elena, șopti el cu voce groasă, excitată.

Gura lui era magică; coborî spre abdomen, lingând, sărutând, mușcând, până ajunse la bucata mică de material. Mă sărută prin ea, iar eu am scos sunete lungi de plăcere.

— Oricât de mult mi-ar plăcea ce porți acum, vreau să te văd toată, șopti el, și îmi dădu jos ultima piesă de lenjerie.

Obrajii îmi ardeau, dar felul în care mă săruta în cel mai sensibil loc, mă făcea să strâng tare cearșaful în pumni. Simțeam cum plăcerea se adună și aproape mă seacă de puteri, dar nu mă lăsă să scap atât de ușor. Se ridică, din nou, să mă sărute și mă întrebă serios.

— Ești sigură?

Am dat afirmativ din cap.

Marco se ridică, din nou, pe mine și, cu grijă, se așează între picioarele mele. Am simțit o rezistență și apoi o durere intensă venind din acel loc, dar când el începu să se miște, durerea fu înlocuită de plăcere, iar modul în care se mișca deasupra mea, încordat de plăcere, era minunat!

Am simțit plăcerea explodându-mi în corp, trimițând pulsații în toate zonele sensibile și ne-am contopit, devenind, pentru prima dată, unul.

Capitolul XVII

Mă pregăteam pentru petrecerea mamei. Nu mă

îmbrăcasem cu nimic pompos, doar o rochiță simplă, de un albastru deschis, și sandale. Zâmbeam fără să îmi dau seama, gândindu-mă la noaptea trecută. Nu mă simțeam altfel... sau mă simțeam? Adică, ar trebui să mă simt doar pentru că alte fete spun asta mereu? Eu mă simt îndrăgostită până peste urechi și nu îmi vine să cred că cineva a reușit să mă facă să mă pierd de tot. De câte ori în viață întâlnești așa ceva? O dată? De două ori? Niciodată? I-am auzit motorul și mi-am zâmbit în oglindă, înainte să fug jos. Am deschis ușa, cu o smucitură, și i-am sărit în brațe.

— Te iubesc, am spus, strângându-l în brațe.

— Nu mai mult decât mine, șopti el, sărutându-mă pe creștet.

Am intrat în casă, ținându-ne de mână.

Invitații erau deja în sufragerie și Ana se plimba printre ei, servindu-i cu aperitive. Familia Constantin nu avea să vină, am avut grijă să o întreb pe mama, înainte să vină Marco. Muzica ambientală răsună prin micile boxe mascate în colțurile camerelor și era chiar relaxantă. Ne-am înghesuit amândoi pe un singur fotoliu, până când Marco mă puse la el în brațe, punându-mi o mână pe picior. L-am privit în ochi și am văzut cum privirea i se întunecă iar.

— Toată noaptea m-am gândit la tine, șopti el.

— Și eu, am recunoscut, mușcându-mi buza de jos și simțind cum obrajii îmi capătă o tentă de roz.

Mâna lui se strecură sub fustă și urcă pe picior, făcându-mă să închid ochii și să simt. Doar să simt.

— Aperitive?

Vocea Anei mă trezi din transă și amândoi am chicotit.

De afară, niște lumini roșii și albastre se vedeau prin geam, luminând tot mai tare sufrageria. Ce se întâmpla?

Ușa de la intrare se trânti de perete și trei polițiști intrară în casă. Mama veni repede din bucătărie.

— Ce s-a întâmplat, domnilor? întrebă ea, surprinsă.

— Bună seara, doamnă, cunoașteți un anume Marco Sima?

Mama se întoarse spre noi și odată cu ea, toți ochii din încăpere. Am înghețat și l-am simțit și pe el încordându-se. Polițistul care vorbise mai devreme veni până în fața noastră și scoase un obiect mic, din metal, cu două litere gravate pe el.

— Tu ești Marco Sima?

— Da, răspunse el.

— Asta îți aparține?

— Da, afirmă din nou.

— Domnișoară, recunoști acest obiect? mă întrebă, fluturând bricheta spre mine. Este a lui?

— D... da, am spus speriată. Dar, ce se întâmplă?

— Marco Sima, ești arestat pentru furtul unui obiect valoros de la amanetul „For Rent”, vorbi el și le făcu semn celor doi polițiști rămași la intrare. Aceștia s-au apropiat repede și l-au ridicat, punându-i cătușele.

— Stați puțin, am strigat panicată. Este o greșală!

— Am găsit bricheta la locul faptei, în plus, vânzătoarea a depus deja o plângere împotriva lui, explică polițistul. Ai dreptul la un avocat...

Cuvintele lui se pierdeau undeva în subconștientul meu, pentru că șocul și neputința mă învăluiau repede. Marco acuzat de furt? Îl arestau?

— Lăsați-l în pace! am strigat.

— Iubito, iubito, liniștește-te, încercă el să mă calmeze. Totul o să fie bine, sunt sigur că e o neînțelegere.

Am dat din cap, ștergându-mi repede lacrimile. Am simțit două mâini cuprinzându-mi umerii. Era mama.

Am privit neputincioasă cum îl conduc spre ieșire și îl bagă în mașina de poliție, parcată lângă motocicletă, cu semnalele luminoase aprinse.

M-am întors spre mama și, spre surprinderea mea, ea mă îmbrățișă.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o.

— Nu știu. Vom afla mâine, presupun.

Am întâlnit privirea tatii prin mulțimea de oameni care încă era în stare de șoc. Era uimit și el, însă mai vedeam ceva. Dezamăgire.

— Dragi invitați, haideți să ne continuăm petrecerea și să sperăm că totul a fost o mare neînțelegere, vorbi mama, zâmbind calm.

Am fugit în camera mea, cu lacrimile încă curgându-mi pe obraji. Am sunat-o pe Maria.

— Alo? răspunse ea.

— Maria, poți să vorbești puțin?

Tonul vocii mele o făcu să intre în alertă.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă ea, îngrijorată.

— L-au arestat pe Marco, am spus, suspinând.

Se lăasă o liniște grea, pentru câteva secunde.

— Cum adică l-au arestat? Când?

— Acum cinci minute, la mine acasă.

— Dar, de ce? Întrebă ea, confuză.

Motivul... nu fusesem foarte atentă la tot ceea ce spusese polițistul, dar îmi aminteam frânturi din conversație.

— Furt, am spus. Au spus că a furat ceva de la un amanet.

— Elena, vorbi Maria grav, nu ai spus tu că i-a făcut cadou mamei sale un lăncișor din aur?

Cuvintele ei m-au lovit cu puterea unui tren în viteză. Nu, nu avea cum. Lucrase în plus pentru a strânge bani, nu l-a furat. Marco nu era așa. I-am spus toate astea și Mariei, însă răspunsul ei mă deprimă și mai mult:

— Ești sigură că s-a schimbat sau doar te-a lăsat să crezi asta?

Simțeam o durere în piept, de parcă inima avea să se sfâșie, și nu știam ce să cred; să mai cred ceva sau nu. Era atât de *el* alături de mine, eram noi, fără să pretindem altceva. Cel puțin, din partea mea așa era. Așa fusese.

— Marco e nevinovat, am șoptit, în cele din urmă.

— O să vorbești despre asta cu el. Acum, încearcă să te odihnești, da?

I-am promis că voi încerca. Dar nu am reușit. Când m-am uitat, ultima dată la telefon, era ora trei dimineața. Atunci, în sfârșit, am simțit cum alunec în uitare.

* * *

Obiectivul era simplu. Mă îmbrăcam și apoi îi ceream tatii să vină cu mine la secția de poliție; el avea oricum mai multă influență. M-am bucurat când a acceptat și ne-am urcat amândoi în mașina lui.

Ajunși la secție, ne-am îndreptat spre un ghișeu mic, unde un polițist în uniformă scria ceva pe niște hârtii.

— Bună ziua, vorbi tata cu vocea lui impunătoare, dar respectuoasă. Suntem aici pentru Marco Sima.

— Sunteți din familie? întrebă el, plictisit.

— Nu, dar suntem apropiați și aș dori să știu de ce l-ați arestat și ce se poate face în cazul lui.

— Doar cei din familie au dreptul la asemenea informații.

Tata se încruntă și spune pe un ton mai jos, aplecându-se puțin în față.

— Haideți să lămurim ceva, domnule. L-ați ridicat pe acest băiat din casa mea, proprietate privată, fără consimțământ și fără un mandat. Vreau doar să știu ce se întâmplă cu el.

Polițistul își ridică nasul din hârtii și îl privi lung pe tata.

— Am vreo treizeci de oameni care pot confirma asta, continuă el, iar eu eram extrem de mândră de el.

Polițistul ridică telefonul și apăsă un buton.

— O să vină la tine un bărbat și o domnișoară. Răspunde-le la întrebări.

Puse telefonul înapoi în furcă și ne arătă cu mâna.

— Mergeți la dreapta pe coridor, apoi o luați la stânga și intrați în ultima cameră.

— Mulțumim frumos, dădu tata din cap și ne-am îndreptat spre direcția indicată.

Coridoarele erau reci și întunecate, podeaua era din beton gri și pereții scorojiți scoteau la iveală o culoare verde închis, de mult uitată de vreme. Ușile, aflate de-o parte și de alta a coridorului, erau din lemn, proaspăt vopsite în alb. Încă se mai simțea în aer mirosul de vopsea, iar pe lemn se vedeau urmele lăsate de pensulă.

Am mers unde ni s-a spus și tata a bătut la ușa indicată. Am fost invitați să intrăm și asta am făcut. Era o cameră destul de mică, cu două birouri vechi din lemn, la care erau așezați doi polițiști; mocheta roșie de pe jos era ruptă, în mai multe locuri, și singura lumină venea de la lămpile lor.

— Bună ziua, domnilor, mă numesc Carol Maier. Am venit pentru cazul lui Marco Sima.

— Da, este aici, răspunse sec polițistul din dreapta.

— Asta știu, dar care sunt acuzațiile care i se aduc?

— Furt de la un amanet.

— Ce anume a furat?

— Un lănțișor de aur. Vânzătoarea magazinului l-a recunoscut și am găsit un obiect personal, pierdut în timpul jafului.

— Bricheta, am spus încet, pentru că în mintea mea se repeta, la nesfârșit, cuvântul „jaf”.

— Exact, domnișoară, mi se adresă polițistul.

— Dar, dacă este o greșeală? Dacă l-a confundat cu altcineva? Aveți filmarea de la camerele de supraveghere? i-am întrebat, iar ei au făcut schimb de priviri.

— Camerele nu au funcționat în ziua aceea, dar martorul l-a descris perfect. În plus, avem și dovada.

Am simțit cum pământul se învâрте cu mine. Nu, nu era o greșeală. Se pare că, într-adevăr, Marco făcuse asta.

— Pot să îl văd? i-am întrebat.

Alt schimb de priviri, apoi unul dintre ei spuse.

— Ai doar zece minute la dispoziție.

— Vrei să vin cu tine? mă întrebă tata.

Am dat din cap în semn de negație.

Bărbatul luă un set de chei de pe masă și se îndreptă spre colțul drept din celălalt capăt al camerei. Acolo se afla o ușă pe care numai acum o observasem. Polițistul căută câteva clipe și, când ajunse la o cheie mare și lungă, deschise ușa.

— Strigă dacă vrei să ieși mai repede.

Înăuntru era un pat mic, făcut din scânduri, și un wc lipit de perete.

Atât.

Când mă văzu, Marco se ridică în picioare și veni spre mine, uimit.

— Iubito, șopti el. Cum ai reușit să vii?

— Tata, am reușit să spun.

Marco se apropie de mine și mă îmbrățișă, dar eu nu am reacționat și el a observat asta.

— Nu l-am furat, spuse el după ce se îndepărtă de mine.

— Au un martor. Te-a recunoscut și a făcut deja plângere împotriva ta.

— Elena, vorbi el, accentuând fiecare cuvânt. Ascultă-

mă! Nu l-am furat, îți jur!

— Și bricheta? Cum a ajuns acolo?

— Să fiu a dracului dacă știu. Mi-a dispărut acum câteva zile.

— Oh, haide, Marco! Nu mă mai minți! Toate dovezile sunt împotriva ta! Cum o mai pot privi acum pe mama în ochi, știind că în tot timpul ăsta, ea a avut dreptate? Faptul că i-am respins pe toți pentru tine, că am renunțat la modul meu de viață pentru a fi cu tine...

Marco veni repede lângă mine și îmi șterse o lacrimă care îmi scăpase pe obraz.

— Ascultă-mă, iubito, sunt nevinovat! Crede-mă! Am cumpărat acel lăntișor, îți jur că îți spun adevărul!

L-am privit în ochi câteva clipe, apoi am vorbit, simțind cum inima mea se rupe într-o tortură lentă.

— Am avut cu adevărat încredere în tine.

M-am întors și am ieșit, ignorând faptul că el mă striga, și i-am cerut tatii să plecăm de acolo.

— Un moment domnișoară, spuse unul dintre polițiști și m-am întors să îl privesc. Ținând cont că sunteți iubita lui, nu cumva știți unde este obiectul sustras?

Am clipit de câteva ori. Credeau că e la mine.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu e la mine și nici nu știu unde ar putea fi.

Cu aceste cuvinte, ne-am îndreptat direct spre mașină. Tata mă privea neputincios cum îmi ștergeam lacrimile și îi eram recunoscătoare că nu a spus nimic. Nu puteam să vorbesc încă despre asta.

A parcat în fața casei și am intrat, cu gândul să urc în camera mea. Mama ne aștepta pe canapea, iar când mă văzu, se ridică în picioare și își întinse brațele spre mine. M-am refugiat în brațele ei și am stat așa ore întregi, pe canapea, până am adormit, epuizată.

Capitolul XVIII

Maria mă privea îngrijorată, sorbind încet din paharul ei cu milkshake.

— Și dacă e nevinovat?

— Nu știu ce să mai cred, Maria. Sunt atât de confuză, încât nici să dorm nu mai pot.

— Dar el ce a spus, mai exact?

Cuvintele ei mi-au adus aminte de conversația noastră de ieri. Marco mă sunase.

— *Alo? am răspuns.*

— *Elena?*

Vocea lui îmi făcu stomacul să tresară violent. Era el.

— *Marco? am șoptit și m-am așezat pe pat, simțind cum îmi tremură picioarele.*

— *Ești bine?*

El mă întreba asta?

— *Da, am șoptit. Tu?*

— *Sunt bine, răspunse grav. Mi-e dor de tine, iubito.*

Am simțit cum două lacrimi se preling încet pe obraji și am închis ochii. Da, și mie îmi era dor de el. Mai mult decât îmi putea imagina, dar îndoielile nu mă lăsau să îi spun asta.

— *Sunt nevinovat, Elena. Îți jur.*

— *Chiar vreau să te cred, Marco, chiar vreau, am suspinat. Dar cu atâtea probe...*

— *La naiba cu ele! se răsti el, nervos. Nu știu cum au reușit să mi le bage pe gât, dar o să aflu.*

A respirat adânc, apoi a spus.

— *Procesul e săptămâna viitoare. Dumnezeu știe ce va fi atunci. Te iubesc, Elena, să nu uiți nici măcar o clipă asta.*

— *Și eu te iubesc, am spus, însă era prea târziu. Închisese deja telefonul și nu mă auzise.*

— Crede că cineva i-a înscenat asta? întrebă Maria, uimită.

— Așa cred. Singurul la care mă gândesc este Paul și el nu avea de unde să știe despre cadoul oferit mamei lui și nici nu s-au întâlnit, ca să fie suficient de aproape pentru a-i lua bricheta. Nimic nu se leagă, Maria. Toate indiciile duc numai spre el.

Am oftat. Simțeam nevoia să merg acasă și să îmi găsesc ceva de făcut, pentru a-mi ocupa cumva mintea.

Am intrat în casă și m-am descălțat la intrare, apoi am traversat sufrageria, cu gândul să mă refugiez în camera mea, când mama mă strigă, scoțând capul din bucătărie.

— Elena, scumpo, vino puțin, te rog.

Scumpo?

Am trecut peste șoc și am intrat în bucătărie. Un miros familiar, pe care nu l-am mai simțit de foarte mult timp, îmi inundă simțurile.

— Gătești? am întrebat-o, șocată. Dar, unde e Ana?

— I-am dat liber astăzi și nu te mai preface atât de mirată, se încruntă ea, dar continuă să zâmbească. Ți-am pregătit prăjitura ta preferată.

Și, într-adevăr, scoase din cuptor o tavă plină cu prăjitură cu brânză.

— Nu ai mai făcut-o de când eram mică, am spus.

— Știu, dar nu știam cum să te mai înveselesc puțin, așa că mi-am adus aminte de ea. Îți place? zâmbi ea, văzând că deja mă serveam, cu riscul de a mă arde la degete.

— Are exact același gust, am spus după ce am luat o mușcătură.

— Dar, ai grijă! Las-o să se răcească, altfel...

— O să mă doară stomacul, da, știu.

Mama chicoti și ieși din bucătărie. Am mai luat o mușcătură și am pus prăjitura jos. Ceva nu era în ordine. Mama nu gătea, nu a mai făcut-o de ani buni. Nici măcar când eram bolnavă. Iar ea nu chicotește ca o adolescentă pusă pe șotii. Nu, ceva nu e bine.

Măine urma să aibă loc procesul lui Marco. Dacă nu va avea un alibi puternic sau dovezi concrete, va fi condamnat. Durerea mă rupea în bucăți, nu reușeam să dorm noaptea și nu îmi găseam locul. Camera mea îmi amintea de el, de atingerile lui, de prima noapte petrecută împreună și de magia acelui moment. Puteau să îl pună sub acuzare, dar în sufletul meu știam că nu este vinovat. Simțeam asta.

M-am uitat la ecranul telefonului, era ora zece noaptea. Poate că tata încă nu doarme, poate el va reuși să îi negocieze o amânare și vom afla ce s-a întâmplat cu

adevărat.

Am sărit din pat, m-am încălțat în grabă și am coborât scările. O mișcare în fața porții mi-a atras atenția și m-am apropiat de geam, ca să văd mai bine. Era o siluetă lângă o mașină. Am recunoscut halatul mamei, dar nu vedeam cu cine vorbește. Am tras puțin perdeaua la o parte și mi-am apropiat fața de geam.

În acel moment, persoana din mașină se aplecă în față și întinse mâna pentru a lua ceva.

Atunci l-am văzut! Era Paul!

Am lăsat dintr-odată perdeaua să cadă, iar mișcarea bruscă le atrase atenția. Cei doi au privit spre mine, apoi mașina demară, în timp ce mama se întoarse grăbită în casă.

— Ce faci aici la ora asta? întrebă ea, încruntându-se.

— Ce naiba făceai afară cu Paul? am întrebat-o.

— Ai grijă cum vorbești, domnișoară, mă avertiză ea, dar nici măcar nu o ascultam.

— Voi ați fost... voi ați plănuit totul! am șoptit, făcând legăturile. Marco și-a dat geaca jos, la noi în sufragerie; avea țigările și bricheta în buzunar, le-am văzut, iar tu erai acolo! Ai știut că vrea să îi cumpere mamei lui un lănțișor, doar am vorbit cu voi despre asta! Și tu știai că nu își va permite să îl cumpere dintr-o bijuterie, că nu putea să îl cumpere din altă parte, numai de la singurul amanet din oraș!

Am privit-o cum îngheța, în timp ce îi deconspiram tot planul.

— Și cum doamna de societate vrea să rămână cu mâinile curate, a apelat la perversul de Paul, care a rezolvat

totul cu un telefon, nu-i așa? am strigat.

— Ce tot vorbești acolo? spuse ea într-un final. Ce-s cu aberațiile astea?

Tata apăru și el în sufragerie, trezit de gălăgia pe care o făceam.

— Nu mi-ai fost alături pentru că îți păsa de mine, am continuat să țip la ea, și amândoi mă priveau cu ochii mari. Ai vrut să alungi orice urmă de bănuială, dar lasă-mă să îți dau un pont! Data viitoare, să rămâi la comportamentul tău acru, o să dai mai puțin de bănuț!

— Ce se întâmplă aici? întrebă tata șocat.

— Întreab-o, am spus, arătând cu degetul spre ea. Acum zece minute vorbea cu Paul în fața casei.

M-am întors și am fugit înapoi în camera mea.

Mă simțeam ca un leu în cușcă, mă învârteam prin cameră nervoasă, uimită, dezamăgită și, din nou, furioasă. Știam că nu e cea mai bună mamă din lume, dar să mă trădeze, așa cum a făcut-o acum, nu m-aș fi așteptat niciodată! Iar nemernicul de Paul... nu aveam cuvinte care să poată descrie, în totalitate, ura față de el.

Și Marco... oh, Marco! Cum am putut să cred că ai putea fi vinovat? Te-am dezamăgit și te-am lăsat baltă când aveai mai mare nevoie de mine. Oare mă vei putea ierta vreodată?

Trebuia să pot face ceva. După ore întregi nedormite și o durere groaznică de cap, dimineața, în sfârșit, aveam un plan. Era singura șansă, pentru că astăzi era procesul și nu mai aveam timp de „planul B”.

La prima oră, am coborât și am vorbit cu tata. Era treaz,

tocmai își termina de băut cafeaua. Nu a deschis subiectul, am discutat numai despre ceea ce îl rugasem eu. Nu suflase un cuvânt despre mama, deși era trist și îngândurat.

După cincisprezece minute, am urcat amândoi în mașina lui și am pornit spre tribunal. Am verificat repede lista cu procesele din ziua respectivă și am găsit numele lui Marco. Etajul trei, camera șase. Nu am așteptat liftul, ci am urcat scările câte două, până la etajul stabilit.

Pe hol așteptau mai mulți oameni și trebuia să îmi dau seama care este camera care mă interesa. M-am apropiat de camera numărul șase și am băgat capul înăuntru. Erau foarte puțini oameni; cei din față, care bănuiam că erau avocații, pentru că purtau un fel de pelerine negre identice, și încă vreo opt oameni, printre care am zărit-o și pe mama lui Marco, care stătea încordată, strângând mânerul poșetei. Am simțit un val de milă și compătimire pentru ea. Marco nu era aici.

Am verificat, din nou, holul. Aici se aflau două doamne, mult prea bine îmbrăcate, un avocat și o femeie de vreo treizeci de ani, scundă și brunetă, care vorbea la telefon.

M-am apropiat de ea.

— Scuză-mă, ești martor în procesul lui Marco Sima?

Femeia mă privi, prima dată lung, apoi închise plictisită telefonul.

— De ce vrei să știi? întrebă ea, având aceeași atitudine.

— Pentru că știu că minți.

Femeia făcu ochii mari pentru o clipă, dar își reveni repede.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Am probe noi, am mințit cât de bine am putut, iar dacă intri acolo și depui mărturie mincinoasă, îți promit că vei ajunge în locul lui.

— Ce naiba vrei? mă întrebă, privindu-mă urât.

— Două minute din timpul tău, am spus, sigură pe mine.

Femeia o luă drept înainte pe hol și intră în baia femeilor. Verifică ca toate toaletele să fie goale și apoi spuse.

— Vorbește.

— Știu că e nevinovat și mai știu și că tu ai mințit când ai declarat că el a spart magazinul.

— Ai dovezi? întrebă ea.

— Se pare că în apropiere mai era un martor, de care voi nu știți, am spus, într-o secundă de inspirație sclipitoare, pentru care mă felicitam în gând.

— Nu se poate, vorbi ea și vocea îi tremura. Știam că trebuia să profit de faptul că am un avantaj.

— Va fi adus ca martor surpriză și totul se va întoarce împotriva ta. Asta îți dorești?

— Ei mi-au promis că totul va fi sigur, că nimeni nu va bănuși nimic! exclamă ea și vedeam cum devenea tot mai agitată.

— Care ei?

— Domnul Paul Constantin și femeia aceea care mi-a dat bricheta și banii.

— Bani? am șoptit uimită. Te-au plătit?

— Da. Dar, stai, nu trebuia să știi asta dacă ai dovezi? întrebă ea, privindu-mă suspicioasă. Cine spuneai tu că ești,

de fapt?

Nu am răspuns, doar am rânjit spre ea, în timp ce am ieșit în fugă din baia femeilor. Tata mă aștepta pe hol, gâfâind.

— Ai reușit? mă întrebă el.

— Totul e aici, am spus triumfătoare, scoțând din betelia blugilor reportofonul lui mic și negru.

— Bravo, fetițo! spuse el. Grăbește-te, a început. Ne vedem diseară.

Am dat buzna în sala de judecată, iar pușinii oameni prezenți s-au întors la unison să mă privească.

— Procesul a început, domnișoară. Stați jos, mi se adresă doamna judecător.

— De fapt, doamnă, am spus politicoș, trebuie să îi înmânez ceva foarte important avocatului apărării. O probă importantă.

Am ignorat privirea lungă cât sala a lui Marco și m-am concentrat pe privirea sceptică a doamnei judecător.

— Dacă asta este o glumă și mi-ai întrerupt procesul fără niciun motiv...

— Vă asigur că este cât se poate de serios, am spus.

Doamna judecător îmi făcu un semn din mână și m-am îndreptat, cu pași hotărâți, spre Marco și avocatul lui.

— Elena, ce se întâmplă?

— Domnișoară, ce naiba?

I-am întins reportofonul avocatului, în timp ce îl priveam pe Marco în ochi.

— Iartă-mă că nu te-am crezut, dar aici am dovada.

Vânzătoarea a mărturisit tot!

Avocatul lui îmi luă reportofonul și mă întrebă grav.

— Ești sigură de asta? Dacă o dăm în bară, ar putea fi mai rău.

— Absolut, am răspuns.

Doamna judecător își dresе glasul, iar eu m-am grăbit să mă așez lângă Cornelia. Am văzut avocatul cum cere permisiunea să se apropie și apoi îi spune ceva judecătoarei. Aceasta mă privește lung, urmează un schimb de replici, după care avocatul se întoarce la locul său.

— Se pare că avem parte de o răsturnare de situație. Luăm o pauză de cincisprezece minute, pentru ca domnul avocat să își pregătească noua probă.

Ne-am ridicat toți, dar nu am reușit să îi spun nimic lui Marco, pentru că a fost dus într-o cameră alăturată, însoțit de avocatul său. I-am explicat mamei sale totul, iar ea a plâns de fericire și ușurare, totodată. Știa și ea că este nevinovat.

Procesul s-a reluat și avocatul a prezentat proba. Martorul acuzării – vânzătoarea – nu s-a mai prezentat, așa că Marco a fost achitat și cazul închis.

Mă așteptam ca Paul să nu pățească nimic, era un nume mult prea influent. Implicarea lui a fost catalogată drept o „neînțelegere în urma unei erori”. Ce o mai fi însemnând și asta.

Dar, ceea ce voiam acum cu disperare, era să vorbesc cu Marco. Să îi sar în brațe, să mă țină la pieptul lui o veșnicie și apoi să îl implor să mă ierte. L-am văzut vorbind cu mama lui când a ieșit și am așteptat nerăbdătoare. După câteva

minute lungi, s-a îndreptat spre mine.

— Marco, vreau să îți spun cât...

— Șșt, spuse el, punându-mi un deget pe gură. Nu spune nimic, vreau să te duc undeva. Ai încredere în mine?

Am dat afirmativ din cap.

M-a luat de mână și am ieșit împreună afară, unde Andrei ne aștepta călare pe motocicletă pornită a lui Marco.

— Mulțumesc că mi-ai adus-o, îi spuse Marco, îmbrățișându-l.

— Mă bucur să te văd din nou liber, răspunse el și îi predă motorul.

Mă îmbrățișă și pe mine, apoi îmi făcu cu ochiul, înainte ca Marco să demareze în trombă.

Mi-am așezat obrazul pe spatele lui și am închis ochii. Doamne, cât îmi lipsise senzația asta! Putea să mă ducă acum în pădure și să mă taie bucăți, nu mai conta. Eram cu el aici, acum. Era perfect. Eram liberi.

Am simțit cum încetinește, până se opri de tot. Am deschis ochii și am privit în jur. Recunoșteam dealurile și pădurea, eram la vreo douăzeci de kilometri de oraș. Era un peisaj minunat, verdele parcă prindea viață, în nuanțe diferite pentru fiecare deal, copac sau bucată de teren. Cerul, de un albastru curat, împrăstia razele soarelui în toate părțile și dădea o strălucire fină întregului tablou. Am privit zâmbind în jur și am inspirat adânc aerul curat. În dreapta mea vedeam o bucată mare de teren, de un verde crud, și o căsuță de vacanță din lemn, ridicată pe un singur etaj, micuță, dar extrem de cochetă.

— Cât e de frumoasă, am spus, lăsându-l pe Marco să mă ajute să cobor.

— Îți place? mă întrebă Marco, zâmbind.

— E minunată! Și încadrată în acest peisaj... este perfectă.

— E a mea, spuse el, și l-am privit mirată. A fost a bunicului meu, s-a refugiat aici când bunica a murit și mi-a lăsat-o mie. Am fost tentat de câteva ori să o vând, mai ales când am vrut să îmi deschid atelierul, însă nu am putut. Ceva nu m-a lăsat.

— Mă bucur atât de mult că nu ai făcut-o, am zâmbit.

— Vino!

Marco mă luă de mână și mă conduse spre casuță. În fața ei, se opri și mă luă în brațe, făcându-mă să chicotesc și mă trecu pragul casei.

Înăuntru, totul era lucrat în lemn. Șemineul, frumos sculptat din lemn, încadrat cu protecții din metal, de un auriu cald, era poziționat în mijlocul sufrageriei, care se îmbina cu bucătăria. Am văzut trei uși, tot din lemn, și Marco mi-a explicat că una dă spre baie și două spre dormitoare.

În fața șemineului se afla o canapea și un fotoliu din piele crem, pline cu perne, iar o măsuță mică se zărea în mijloc. În dreapta, lângă blatul de bucătărie, era o masă destul de mare, cu patru scaune, toate din lemn lucios; am simțit nevoia să le ating, pentru a vedea dacă și la pipăit sunt la fel de fine cum îmi imaginam.

— Este atât de primitiv și cald... am început să vorbesc, dar Marco se lipi de spatele meu și îmi trecu mâna dreaptă

pe după mijloc, oprindu-se pe abdomen.

Am simțit cum cu cealaltă mână îmi dă părul la o parte și buzele lui îmi sărutară gâtul, mușcându-l blând. Buzele lui au urcat până la lobul urechii, pe care îl prinse între dinți și trase de el, făcându-mă să scot un geamăt scurt. Asta îl făcu să respire greu și își strecură mâna sub bluza mea, cuprinzându-mi un sân, prin sutien.

— Te vreau! Acum!

Cuvintele lui mi-au trimis un șoc electric prin corp, care s-a oprit exact în locul cel mai delicat. M-am întors spre el și gurile noastre s-au unit cu mult dor și pasiune! Limba lui o căuta pe a mea, o dezmierda, și îmi lungea fiecare buză în parte; apoi îmi mușcă buza de jos, făcându-mă să mă lipesc de el. Simțeam cât de mult mă dorește și voiam să îi arăt că și eu simt exact la fel.

Marco se aplecă, îmi cuprinse picioarele și mă săltă la el în brațe, ținându-mă de fund. Picioarele îmi atârnavă de-a stânga și de-a dreapta lui, dar aveam mâinile libere și le-am adâncit în părul lui mare, în timp ce îl sărutam neîncetat. Se îndreptă spre una dintre uși și o împinse cu piciorul. Am intrat într-una dintre camere. Am simțit cum mă lasă pe un pat și a rămas aplecat deasupra mea. Gura lui aluneca încet spre piept, în timp ce îmi ridica tricoul. Mi l-am dat repede jos și el își prinse tricoul de la baza gâtului, dându-l peste cap într-o clipă.

Oh, Doamne! Acel corp!

Mușchii ăia tari, pieptul lat, brațele sculptate, care acum îmi trăgeau și pantalonii jos și îmi cuprindeau șoldurile,

strângând pielea și apucând fiecare curbă a corpului meu cu o putere excitantă.

Limba lui făcea cercuri pe sânii mei descoperiți, iar când se opri asupra unui sfârc, pentru a-l suge, mi-am dat capul pe spate, gemând zgomotos.

— Așa, iubito, vorbi el cu o voce groasă și al naibii de sexy, ești atât de frumoasă când faci asta!

Continuă dulcea tortură, trecând de la un sân la altul, și simțeam cum mâna lui ajunge la marginea chilotului, pe care îl dădu ușor la o parte și îmi cuprinse *locul acela* în mână. Mă chinuia cu degetele lui iscusite, iar când limba le luă locul, am simțit cum înnebunesc de plăcere.

— Atât... de... pregătită, gâfâi el și am întins mâinile pentru a-l trage spre mine, pentru a-l mângâia, a-l simți.

Se ridică de pe mine, în genunchi, iar eu m-am ridicat în fund, deschizându-i nasturii blugilor. Marco scăpă repede de ei și veni în pat, lângă mine, trăgându-mă pe mine deasupra lui.

— Ești atât de frumoasă, spuse el, și mă luă captivă într-un sărut adânc, în timp ce mi-am coborât mâna să îl ating.

Geamătul lui gros era atât de excitant, încât l-am mușcat de buza de jos, trăgând cu dinții de ea. Ne-am potrivit și am început să ne mișcăm în sincron, lăsându-ne duși de valurile plăcerii, până când acestea au răbufnit, cuprinzându-ne cu totul.

— Te iubesc, spuse el, și l-am sărutat pe piept.

— Și eu te iubesc, am răspuns și mi-am rezemat bărbia de pieptul său, pentru a-l putea privi. O să mă ierți vreodată?

— Pentru ce?

— Pentru că nu am avut încredere în tine. Pentru că te-am dezamăgit.

— Iubito, nu m-ai dezamăgit, m-ai salvat, zâmbi el. Știam că, undeva în adâncul tău, mă crezi, doar că trebuia să îți dai și tu seama de asta.

— Dacă era prea târziu? Dacă te condamnau?

— Nu a fost, spuse el blând. Sunt aici cu tine.

L-am mângâiat încet cu vârfurile degetelor.

— Cum merge școala?

Întrebarea lui mă făcu să mă crispez. Rău, mult prea rău.

— Bine, am răspuns încet.

— Elena?

— Doar că... cu toată nebunia asta, nu am fost prea atentă și am ratat unele lucruri, dar încă sper că mă voi redresa în ultimul moment.

— Iubito, îmi pare rău. Știu cât de mult ai muncit, nu trebuie să te dai bătută acum.

— Nu vreau să îl dezamăgesc pe tata.

— Și nu o vei face.

L-am sărutat încă o dată pe piept și mi-am așezat obrazul pe același loc.

— Îmi pare rău pentru mama, am oftat.

— Nu trebuie să îți ceri tu scuze în numele ei. Poate e singurul mod în care știe să acționeze. În schimb, Paul nu va scăpa atât de ușor, spuse el, și vocea lui se transformă, tonul calm fu înlocuit de unul plin de furie.

— Nu, Marco, te rog! Gata cu răzbunarea, a adus doar necazuri până acum!

— Nu pot să îl las să scape atât de ușor, Elena. Nu după tot ce mi-a făcut.

Voiam să îl determin cumva să renunțe la idee, dar hotărârea din vocea lui mă reduce la tăcere. Am văzut cum focul din ochii lui cenușii se reduce, până au redevenit blânzi și apoi s-au întunecat din nou.

— Vino aici, femeie! Nu m-am săturat încă de tine.

M-am supus încântată.

Mă pregăteam în grabă pentru școală. Eram îmbrăcată și tocmai îmi puneam lucrurile de care aveam nevoie în ghiozdan. Ținând cont că era ultima săptămână, nu mai aveam nevoie de atât de multe lucruri.

Am coborât grăbită scările și mi-am îndesat picioarele în teniși, apoi am ieșit, închizând ușa în urma mea. Maria mă aștepta deja în mașina ei mică, iar acest lucru mă făcea să mă întreb, pentru a nu știu câta oară, dacă ar trebui să îmi iau și eu permisul.

— Unde ați fost ieri? Vreau toate detaliile, altfel te dau jos! mă amenință ea.

Am zâmbit, roșind.

— Elena Maier, roșești cumva? mă cicăli ea și am râs amândouă. Ați luat o cină romantică și apoi ați făcut dragoste până dimineața?

— Nu cred că mai este necesar să îți răspund, am spus încet. Oricum, ai nimerit doar una dintre ele.

— Reao, rânji ea. Este mai interesant să îmi povestești tu!

— Acum tu ești indiscretă, am spus și am râs.

Eram vesele și chiar aveam de ce. Examenele finale se apropiau, iar apoi urma o vacanță lungă și binemeritată, înainte de a începe facultatea. Lucrurile s-au simplificat extrem de mult și aveam o vară întreagă de petrecut alături de atrăgătorul meu zeu.

Am coborât amândouă din mașină, zâmbind, când Maria mă opri.

— Acela nu e tatăl tău?

Am privit în direcția indicată și am constatat că avea dreptate. Tatăl meu tocmai ieșea pe poarta mare a liceului. I-am făcut cu mâna și m-am apropiat de el.

— Tată, ce faci aici? l-am întrebat.

— Elena, dragă, putem să vorbim între patru ochi, te rog?

— Ne vedem înăuntru, spuse Maria, care înțelese aluzia. Am dat din cap, privind-o cum se îndepărtează.

— Profesoara ta cheamă toți părinții, la final de an, pentru a le prezenta acestora situația copiilor. Mi-a spus că ai fost cea mai bună din clasa ta, din școală chiar, dar spre final de an, lucrurile s-au schimbat drastic. Cam de când l-ai întâlnit pe Marco.

Ascultam ceea ce spunea și simțeam cum mi se strânge inima tot mai tare, cu fiecare cuvânt rostit.

— Nu spun că este vina lui, îmi place Marco. Dar m-aș prosti pe mine dacă aș nega realitatea. Ca să intri la

facultatea de arhitectură, ai nevoie de note aproape perfecte la examenele finale, altfel greșelile făcute în ultimul timp vor trage greu la cântar.

Oftă greu, iar eu nu puteam să îl privesc în ochi. Îmi era prea rușine.

— Am avut o singură dorință, vorbi el trist. Să nu se schimbe nimic la școală.

— Știu, am șoptit. Îmi pare atât, atât de rău!

Simțeam cum lacrimile îmi înțepă ochii, dar la ce îmi folosea să îmi plâng de milă acum? Sau să îmi găsesc scuze? Faptele erau deja consumate, indiferent de cât de rău mă simțeam acum.

— O să fac tot posibilul să nu te dezamăgesc, am spus cu voce tremurândă.

— Din păcate, am mai auzit promisiunea asta o dată, spuse el. Du-te la ore, să nu întârzii. Ne vedem acasă.

Tata mă pupă pe frunte și se urcă în mașina lui.

L-am privit îndepărtându-se și simțeam cum sufletul mă doare atât de tare, încât nu mai aveam aer. În clasă, i-am spus Mariei, în linii mari, ce s-a întâmplat, dar ea nu spuse nimic, doar își rezemă capul de umărul meu și mă pupă pe obraz, încercând să îmi fie aproape. Apreciam asta, dar nu eram în stare să îi arăt acum.

* * *

Toată săptămâna l-am refuzat pe Marco. De fiecare dată când mă chema afară, găseam scuze, iar faptul că încă nu aveam de gând să vorbesc cu mama, mă ajuta, pentru că nu ieșeam din camera mea. Stăteam cât era ziua de lungă în

cameră și învățam.

Acum învățam la algebră, dar telefonul vibră. Aveam un mesaj.

„Bună iubito, ieșim la un film?”

„Nu pot în seara asta, am foarte mult de învățat. Altă dată”.

Răspunsul lui veni aproape imediat.

„Astea-s porcării. Mă eviți, știu asta. De ce?”

„Nu e adevărat, dar sunt prea obosită”.

„Ești obosită sau ai de învățat? La dracu' cu toate, vin!”

Inima mi s-a oprit pentru o secundă și am privit ecranul telefonului cu ochi mari. Peste două minute l-am auzit la geam și nu am mai avut ce să fac, decât să îi deschid. Când l-am văzut, mi-am dat seama cât de dor mi-a fost de el. Parcă era și mai frumos decât înainte.

Ochii îi căzură pe cărțile mele deschise, așezate pe jos. Măcar nu mințisem la partea cu învățatul.

— Ce dracu' se întâmplă, Elena? Întrebă el, privindu-mă furios.

— Nimic, ți-am spus că învăț.

— M-ai evitat toată săptămâna! Ți-am scris ca un dobitoc, zi de zi, și tu m-ai expediat de fiecare dată! Pot să primesc și eu o explicație serioasă?

Era furios. Al naibii de furios.

— Trebuie să mă concentrez pe școală, Marco, am șoptit fără vlagă. Nu am avut rezultate prea bune în ultimul timp și am mare nevoie de note bune la examenele finale.

— În ultimul timp? Întrebă el și, deși evitasem să aduc

vorba despre el, ca să nu îl supăr, își dădu seama și singur. De când ești cu mine?

Nu am răspuns pentru că nu era nevoie.

— De ce nu mi-ai spus? mă întrebă el, trecându-și o mână prin păr. Știu că ai trecut prin multe, că te-am făcut să treci prin multe rahaturi de când ești cu mine, dar nu ți-aș dori niciodată răul. Poți să discuți cu mine, Elena. Aș fi înțeles, la naiba! Își trecu nervos o mână prin păr.

Avea dreptate în totalitate, dar eu alesesem să îl resping, rănindu-ne pe amândoi. Asta și dezamăgirea tatei, plus răutatea mamei, mi se învârteau în minte și am simțit cum lacrimile se rostogolesc în voie.

— Nu plânge, iubito, spuse el încet și din câțiva pași ajunse lângă mine, strângându-mă tare la pieptul lui.

M-a lăsat să plâng în voie, apoi m-a așezat pe pat, ștergându-mi lacrimile blând. I-am povestit despre discuția cu tata, din fața liceului, iar el ascultă cuminte până la final.

— Înțeleg totul, iubito. Chiar înțeleg. Și sunt de acord cu tine că trebuie să te axezi mai mult pe învățat, în perioada asta, dar trebuia doar să îmi spui.

Am dat afirmativ din cap, trăgându-mi nasul.

— Îmi pare rău, am șoptit.

— Vino aici!

Comanda lui era tot ce îmi doream să aud acum. Buzele lui mângâindu-le pe ale mele și limba lui aducătoare de plăcere erau cel mai bun medicament din lume. Pentru prima dată în ultima săptămână, mă simțeam liniștită și, Doamne, câtă nevoie aveam de asta!

— Vreau să mă revanșez, am spus, privindu-l în ochii lui cenușii, pe care îi iubeam la nebunie. Ce spui dacă ieșim mâine?

— Și învățatul? întrebă el zâmbind. Nu mă supăr dacă nu te mai văd câteva zile, strâmbă din nas în total dezacord cu afirmația lui. Am râs cu poftă.

— E duminică, îmi dau voie, am zâmbit. În schimb, săptămâna mi-o dedic învățatului. Ce spui?

— Este ok, oricum e bine pentru tine, spuse el, sărutându-mi vârful nasului și eu am chicotit.

Până la urmă ieșeam la filmul ăla. Era o animație plină de culoare și extrem de veselă; nu găsisem altul mai bun. Marco se întoarse cu o pungă mare de pop-corn, pe care mi-o dădu mie. El avea două pahare de Cola în mâini.

— Mergem? mă întrebă el drăgăstos și am aprobat.

La intrarea în sală, am dat nas în nas cu Ina și Saul, care se pregăteau să intre în altă încăpere.

— Ia te uită cine este aici, spuse ea în batjocură.

Marco începu să tremure nervos; nu îi înțelegeam reacția.

— Hei, ne salută Saul strâmb și eu i-am făcut cu mâna.

— Mă bucur totuși că te-am văzut aici, ținând cont că la telefon nu mai răspunzi, spuse ea tăios. Voiam doar să te anunț că într-adevăr ești tătic. Felicitări!

Nici dacă un meteorit trecea pe lângă mine în acest moment nu îl vedeam. Ce tocmai spusese? Marco... tată... e însărcinată cu Marco?

Nu, nu se putea una ca asta! L-am auzit pe Marco urlând, amenințând, gesticulând cu sucurile pe care acum le ținea doar într-o mână. Ina țipa și ea, iar Saul încerca, fără vreun rezultat, să îi despartă. Parcă priveam un film mut.

Punga cu pop-corn se lovi de podea, împrăștiind conținutul pe jos.

— Elena?

Glasul lui Marco se auzea de undeva din depărtare.

În minte îmi apăru imaginea tatii, dezamăgirea lui când a aflat că aproape dădusem cu piciorul la întregul meu viitor, la toată munca mea din acești patru ani afurisiți. Îi promisesem că nu îl voi dezamăgi și exact asta am făcut. Omul acela, care mă susținuse necondiționat, mereu, chiar și în fața mamei, era cu inima frântă din cauza mea. Pentru ca eu să ajung, la rândul meu, cu sufletul bucăți. Aici se ajunsese.

— Tu știai? am șoptit.

— Nu e al meu! urlă el. Nu am lăsat-o dracului gravidă, nu sunt atât de prost!

— Am dovada! spuse ea, dar nimeni nu o băgă în seamă.

— Știai? am întrebat, de data asta mai tare.

— Da, spuse el, trecându-și mâna prin păr. Mi-a mai spus o dată că ar putea fi gravidă, dar nu o cred! Elena, nu e al meu!

— Dar ți-ai tras-o cu ea, nu-i așa?

Cuvintele mele ne-au făcut pe amândoi să tresărim. Nu mai aveam nicio vlagă. L-am privit pe Marco cum aruncă în primul coș de gunoi paharele de Cola și se întoarce repede,

pentru a-mi șterge lacrimile, pe care nici nu le-am simțit când au început să curgă pe obraji.

— Nu mai vreau... nu mai pot... am șoptit, dar el îmi puse două degete pe buze.

— Nu, Elena, nu te las să mă părăsești pentru o târfă! exclamă el, având o privire disperată, speriat să nu mă piardă. Poate nici măcar nu e gravidă!

— Vrei să îți arăt o ecografie, iubitele? rânji ea mulțumită.

Marco se răsuci spre ea și palma lui îi izbi obrazul.

Ochii mei s-au mărit și am început să plâng în hohote, tremurând.

— Ai lovit-o! am reușit să șoptesc, printre suspine. Ai lovit o femeie, care îți poartă copilul, Marco! am exclamat, nereușind să îmi revin din soc.

Marco mă privi înlemnit, șocat și el. Ina se ținea de obraz, dar nu părea afectată. Doar se bucura de spectacol.

— Să. Nu. Te. Mai. Apropii. De. Mine. Vreodată! am pronunțat cuvintele tare și răspicat, în timp ce mă îndreptam spre taxiurile parcate lângă trotuar. Mai mult ca sigur, șoferii asistaseră la spectacol, pentru că șoferul taxiului în care urcasem, blocase imediat ușile.

— Elena! Elena, iubito, nu pleca! Lasă-mă să îți explic, te implor! Nu mă părăsi! strigă el, încercând să deschidă portiera, însă fără succes.

Era pentru prima dată când vedeam lacrimi în ochii săi frumoși, însă nu conta acum. Voiam să ajung acasă, să las durerea să mă tortureze, până îmi va măcina sufletul de tot.

Capitolul XXI

Simțeam o durere mare în piept, nimicitoare, ucigătoare, o durere cum nu am mai simțit în viața mea. Poate și de aceea era atât de profundă, pentru că nu aveam termen de comparație, era prima mea iubire. Primul băiat, prima dragoste, prima dezamăgire, care mi-a sfâșiat sufletul și i-a dat drumul în zare, să se piardă, să nu mai existe, să nu mai iubească niciodată.

Ce mă durea enorm era că îl cunoșteam, credeam că îl cunosc și aveam atât de mare încredere în el încât eram convinsă că, atât timp cât voi fi cu el, nu mi se va întâmpla nimic rău niciodată, că *el* nu îmi va face rău niciodată.

Cum a putut să facă asta? Cum a putut să fie atât de nesăbuit, atât de delăsător? Mă gândisem și la faptul că poate nu mă înșelase, că poate o lăsase gravidă înainte să fim împreună. Dar mai conta asta? Acel copil creștea în corpul ei, era rodul lor, era al lui...

La ce mă gândisem când am început să mă îndrăgostesc de el? Că va lăsa viața lui de rahat, pentru a fi noi fericiți împreună? Că băiatul rău va iubi cu adevărat, de data aceasta? Care fericire? Unde era iubirea? Pentru că, până acum, viața nu a făcut altceva decât să îmi dea lovitură după lovitură! Nu suportam, nu puteam să accept că a atins-o și pe ea așa cum m-a atins pe mine, că a făcut dragoste așa...

Am urlat cu toată puterea în pernă și mi-am lăsat corpul zguduit de suspine și durere. Acei ochi cenușii mă priveau

încă, de undeva din mintea mea, de unde el nu avea de gând să plece și mă uram, îl uram pentru asta.

— Lasă-mă să mă pierd în durere, am șoptit cu ochii închiși, strângând perna la piept. Pleacă din mintea mea! Ieși, te implor... ieși de tot.

Marco

Mă uitam ca un prost după mașina în care ea se urcase. Era atât de vulnerabilă, de slăbită, de... distrusă.

Eu am distrus-o!

Ce mama dracului ai făcut, Marco? Ce căcat ai făcut?

Mi-am băgat mâinile în păr, apoi mi-am frecat fața pentru a încerca să îmi revin. Ce dracu' erau astea? Lacrimi?

Oamenii se adunaseră ca la spectacol și simțeam nevoia să nenorocesc pe cineva atât de tare, încât de abia mă controlam.

— La ce pula mea vă holbați toți? am urlat nervos, privind ca un nebun în jur.

I-am văzut împrăștiindu-se ca și furnicile și știam cât de amenințător puteam să fiu, dacă voiam.

Chipul Elenei era singurul pe care îl vedeam în fața ochilor. Ochii aceia verzi și frumoși, în care se vedeau șocul, dezamăgirea, durerea care o sfâșia. Elena mea, ce naiba i-am făcut?

M-am întors nervos spre curva care tocmai reușise să îmi distrugă viața și i-am spus, aproape scuipând-o:

— Dacă e al meu, o să îți trimit bani pentru el, dar asta

nu înseamnă că îl vreau. Fii sigură că vreau un test de paternitate și, dacă se dovedește că ai mințit, te distrug cu mâinile goale, gravidă sau nu!

Apoi am trecut pe lângă ei și m-am urcat pe motor. Nu era cea mai bună decizie să conduc în starea în care eram, dar aveam nevoie de adrenalină, mai mult ca niciodată. Am turat motorul și am pornit cu un scârțâit asurzitor de roți.

Zburam cu peste o sută cincizeci de kilometri pe oră și măream viteza. Nu înțelegeam cum am putut să o las pe târfa aia gravidă, cert era că se întâmplase înainte să fiu cu Elena. Nu aș fi rănit-o așa niciodată.

Elena... iubita mea... fata pe care o iubeam mai mult decât mă iubeam pe mine. Lacrimi fierbinți îmi întunecau privirea; imaginea ei, șocată și distrusă, respingându-mă și îndepărtându-se de mine, mi se derula prin minte.

Am accelerat mai tare și nu mai vedeam nici măcar mașinile pe lângă care treceam. Îmi trecea un singur gând prin minte: se despărțise de mine.

S-a despărțit de mine.

Am urlat atât de tare în liniștea nopții încât ecoul se auzi departe, ca un strigăt straniu al vreunei creaturi.

Farurile unei mașini care îmi apăru în față, mă făcură să smucesc de coarneaule motocicletei și să trag tare stânga, ferindu-mă la timp, dar aruncându-mă de pe motocicletă și rostogolindu-mi trupul câțiva metri. M-am oprit într-un stâlp, pe care l-am înjurat cu foc în gând, pentru că lovitura din coaste îmi va lăsa o vânătăie urâtă.

M-am ridicat în fund și am stat așa câteva clipe, pentru

a-mi da seama dacă nu sunt accidentat mai grav, dar în afară de durerea din coaste și de câteva julturi pe mâini și picioare, eram întreg. M-am ridicat cu greu, pentru că atunci când respiram simțeam junghiuri dureroase pe partea care se izbise de stâlp și m-am îndreptat spre frumosul meu motor, care zăcea pe jos. Era întreg și el, dar era zgâriat serios și am înjurat mai urât decât înainte.

Am urcat, din nou, pe vechiul meu camarad și m-am îndreptat spre casă. Durerea despărțirii mă lovi iar din plin și de un lucru eram sigur acum. Adrenalina temperase durerea. Aveam nevoie de adrenalină ca să trec peste nenorocita asta de durere, care mă rupea în sute de bucăți afurisite. Și știam și unde să o găsesc.

Elena

— Nouă nouăzeci și opt! am strigat atât de tare, încât mă dureau plămânii.

Maria mă strângea în brațe, aproape sufocându-mă, în timp ce părinții mei mă priveau mândri, de lângă mașină. Nu se schimbase nimic în relația cu mama, ea era la fel de acră, în timp ce eu o ignoram. Astăzi venisem să vedem rezultatele și o luasem și pe Maria cu noi. Ea luase opt optzeci și doi, dar era o medie perfectă pentru a intra la specializarea aleasă de ea, așa că amândouă eram în extaz. Eu, pentru prima dată în trei săptămâni, îmi permisesem să zâmbesc, să râd chiar.

Despărțirea... despărțirea mă secase și de ultima picătură de viață. Nu mâncam, nu ieșeam, nu mă uitam la

televizor. Telefonul mi-l închisesem și îl așezasem în cutia lui, pe care am pus-o într-un sertar. Părinții nu aveau nevoie să dea de mine, ținând cont că eram mereu acasă și Maria venea la mine ca să mă sprijine, dar nu prea avea ce să facă, decât să mă privească cum mă afund, tot mai mult, în tristețe și durere. Era un gol adânc, infinit, din care am scos puțin capul pentru a mă bucura că, în ciuda a ceea ce se întâmplase, eforturile mele nu fuseseră în zadar.

Îmi pusesem ultimele puteri în aceste examene, nu voiam ca tata să simtă aceeași dezamăgire pe care eu o simțeam acum. Nu merita. Nici eu nu meritasem.

— Felicitări, draga mea, spuse tata, strângându-mă tare în brațe și pupându-mă apăsător pe frunte. Felicitări și ție! spuse, eliberându-mă, pentru a o felicita și pe Maria.

— Felicitări, spuse mama încurcată, privindu-mă. Ne-ai... suntem... sunt mândră de tine.

— Ți-a trebuit cam mult să spui asta, i-am întors-o rece și mi-am îndreptat atenția spre Maria.

— Astăzi sărbătorim! strigă ea fericită.

— Oh, nu, am spus încurcată. Nu pot...

— Nu vreau să aud, Elena! mă privi ea șocată și aproape supărată. O să mergi la una dintre cele mai bune facultăți din țară, nu ți se pare că merită să sărbătorim?

— Nu vreau să ies, Maria, am spus oftând.

— Dragă mea, de data aceasta nu sunt deloc de acord cu tine, spuse tata, încruntându-se spre mine. Ai vrut să te pierzi în cărți și am înțeles asta, pentru că urmau examenele, dar astăzi trebuie să sărbătorești! Este o zi minunată pentru

tine! Nu vreau să te văd prea repede acasă, mă auzi?

— Ai auzit? mă întrebă Maria cu o energie debordantă. În seara asta petrecem!

Cei doi complotau împotriva mea și mă scotea din minți asta, dar se pare că nu mai aveam niciun cuvânt de spus în fața lor. Am acceptat cu jumătate de gură și, ca să fie siguri că nu mă refugiez în camera mea, au hotărât să ne lase acasă la Maria, pentru a ne pregăti acolo.

Ținând cont că slăbisem considerabil în ultimul timp, Maria se chinui să îmi găsească haine pe măsură. Se opri la o pereche de blugi albi, rupți în genunchi și un body roz prăfuit, din dantelă. Părul mi l-a ondulat lejer și nu am acceptat alt machiaj în afară de mascara.

Ea era mult mai elegantă decât mine, în rochiță și tocuri, dar arăta minunat și nu mă deranja diferența dintre noi.

Maria conduse până la un club din centrul orașului unde am intrat ținându-ne de mână. Am comandat la bar două Cola cu lămâie și am rămas acolo, până când din mulțime apăru Andrei. Inima mea se opri pentru o clipă, dar apoi mi-am dat seama că era normal să se afle acolo, să sărbătorească alături de iubita lui. El dădu din cap spre mine, zâmbind trist, iar eu i-am întors zâmbetul.

— Mergem să dansăm? îmi urlă Maria în ureche, pentru a o auzi peste muzica care, pur și simplu, îți slăbea timpanele.

— Mergeți voi, vă aștept aici, i-am răspuns.

Mă privi încruntată, dar cred că știa că nu are rost să insiste, așa că cedă și îl luă pe Andrei de mână, îndreptându-

se spre ring.

I-am privit cât de fericiți și fără griji păreau și am zâmbit. Piesa se termină și începu alta, când un băiat se așeză lângă mine. Îmi zâmbi, dar eu doar am strâns din buze. Nu vedea în ce hal arătam?

— Pot să îți fac cinste cu ceva? se aplecă el spre mine ca să îl aud.

I-am făcut semn spre paharul de Cola din fața mea.

— Nimic tare în seara asta? zâmbi, din nou.

— Nu beau. Am fost adusă cu forța.

El râse și mă făcu și pe mine să zâmbesc. Nu arăta rău, era brunet, cu ochi albaștri și avea un trup bine conturat sub tricoul simplu, alb, pe care îl purta.

— Pot să știu care este motivul? zâmbi el ștrengar; recunoșteam zâmbetul ăsta. Nu prevestea nimic bun.

— Sărbătorim intrarea la facultate.

Ochii lui se măriră.

— Deci nu bei, nu frecventezi cluburile, ești frumoasă și inteligentă. Cea mai periculoasă combinație.

Nu știam dacă să îi mulțumesc pentru compliment sau să râd de ceea ce tocmai a afirmat, dar el părea cât se poate de serios. Așa că am ales să nu mai spun nimic.

— Cât de nepoliticos sunt, mă numesc Cristian, spuse el întinzând mâna spre mine.

— Elena, am spus, în timp ce ne salutăm bărbătește.

— Și, la ce facultate o să mergi, Elena? mă întrebă și îmi pronunță numele lung și apăsat. Cred că imaginația îmi juca feste.

— UNUIM, am spus și el zâmbi larg.

— Încep al treilea an acolo, din toamnă.

L-am privit surprinsă.

— Serios?

— Da, dădu el afirmativ din cap. Uite, notează numărul meu. Sună-mă când ajungi acolo și îți voi arăta tot ce știu.

Mi-am mușcat buza, ușor încurcată.

— Eu... mi-am uitat telefonul acasă, am mințit.

Atunci el luă un șervețel alb, de pe bar, și ceru un pix. Notă un număr de telefon și mi-l întinse. L-am luat, ezitând puțin, și l-am băgat în buzunar, convinsă fiind că nu îl voi folosi niciodată.

— Nu a fost o idee prea rea să vii aici, până la urmă, nu-i așa? îmi făcu el cu ochiul.

— Ba da, a fost a dracului de proastă, având în vedere că a dat de tâmpiți ca tine! tună o voce din spatele nostru.

Doamne, te rog, spune-mi că sunt debilă mintal și am cele mai grave halucinații în clipa asta, pentru că aș accepta cu cel mai mare drag varianta asta, decât să știu că el e aici. Te implor, Doamne, te implor!

— Care e problema ta? întrebă Cristian, întorcându-se spre cel care a vorbit, iar eu am oftat grav.

Începem.

— Problema mea, în acest moment, este un mare dobitoc, care tocmai se dă la iubita mea! Pleacă de lângă ea, dacă mai vrei să îți faci laba vreodată!

Cristian se întoarce spre mine și mă întrebă serios.

— E iubitul tău?

M-am întors și eu să îl privesc, iar în momentul în care privirile noastre s-au întâlnit, am tresărit. Era atât de frumos, deși era schimbat. Arăta răvășit și un început de barbă îi încadra chipul, dar asta îl făcea și mai sexy decât îmi aminteam. Nu am vrut să mă gândesc că și el suferă, nu suferi în timp ce faci sex voit cu altă fată și îi mai și faci un copil.

— Nu mai e, am spus, privindu-l în ochi. Ai lui se întunecară brusc, la auzul răspunsului meu.

— Ai auzit ce a spus? comentă Cristian. Nu știu ce a fost între voi, dar pentru ea, cu siguranță, s-a terminat. Acum, te rog să ne lași în pace.

O, nu, nu era deloc bine! L-am văzut mișcându-și capul de două ori, amenințător, și apoi se năpusti asupra lui Cristian, lovindu-l în față. Andrei ajunse lângă noi și îl prinse de un braț, în timp ce alți doi băieți îl prinseră de celălalt braț și pe după talie, trăgându-l afară cu forța.

M-am întors spre Cristian, care era căzut jos, și l-am văzut ștergându-și buza spartă de sânge.

— Scuze, am spus încurcată. Îmi pare atât de rău!

Apoi i-am urmat pe cei patru afară. Lângă perete era Marco, turbat de furie, împreună cu Andrei și Maria. Spre ușurarea mea, ceilalți băieți dispăruseră, probabil speriați ca nu cumva să aibă aceeași soartă ca a lui Cristian.

— Pot să știu ce naiba cauți aici? l-am întrebat nervoasă.

Marco își îndreptă poziția și veni spre mine, oprindu-se în fața mea.

— Ce căcat cauți tu în cluburi, râzând cu toți handicapații pe la mese? tună el atât de tare, încât muzica din club mi se părea acum muzică ambientală.

— Nu râdeam pe la mese și nu înțeleg ce îți pasă ție ce fac eu! i-am răspuns, indignată.

— Pentru că ești a mea, Elena! A mea, mă auzi? Și pe oricine o să se atingă de tine, o să îl rup în bucăți, chiar dacă știu că e ultimul lucru pe care îl fac!

Cuvintele lui mă secau de puteri; felul în care spunea asta, trupul lui puternic și atrăgător, aflat atât de aproape de mine, și privirea care mă citea atât de ușor, aprindeau o scânteie de mult stinsă în trupul meu. Îl doream atât de tare, încât mă durea sufletul, dar îmi promisesem că nu o să îmi mai deschid inima în fața nimănui. Mai ales după ce el tocmai o călcase în picioare.

— Greșești, Marco, am spus încet și mi-am mușcat buza de jos ca să nu plâng. Nu mai sunt a ta și asta e ultimul lucru pe care l-aș mai vrea vreodată.

— Nu spune asta, vorbi el încet și vocea îi tremura de durere. Știu că încă mă iubești, știu că mă vrei la fel de mult cum te vreau și eu pe tine!

— Mi-ai făcut atât de mult rău, am spus și lacrimile au pornit fără să le mai pot stăpâni. Tu chiar nu vrei să te oprești?

— Nu, nu vreau să suferi...

— Atunci lasă-mă în pace. Uită-mă, Marco, și dă-mi și mie șansa să o fac. Abia atunci voi putea zâmbi din nou.

Spunând aceste cuvinte, m-am întors și am plecat acasă

singură, pe strada pustie și rece, la fel cum era și inima mea acum.

Capitolul I

Mă îndreptam grăbită spre facultate, în timp ce îmi verificam ceasul de pe mână, din două în două minute. Eram pe punctul de a întârzia și mă mustream în gând pentru că uitasem să îmi setez alarma. Încă nu mă deranjasem să îmi iau permisul și nici nu voiam să mă gândesc prea mult la acest aspect acum. Îmi forțam picioarele să meargă mai repede și am tresărit când telefonul, pe care îl țineam în mână, începu să vibreze.

— Alo? am răspuns.

— Hei, ești bine?

— Da, am oftat, gâfâind. Nu a sunat alarma, dar sunt pe

drum, ajung în maxim cinci minute.

L-am auzit râzând.

— Te aștept în față.

Bun, am trecut de un semafor, vreo două străzi și am ajuns. Măreața facultate de arhitectură, pe care o frecventam deja de un an și care îmi era atât de familiară. În fața ei, cu un look fresh, parcă menit să îmi facă mie în ciudă, se afla Cristian. Acesta mi-a făcut cu mâna, când m-a observat, și am grăbit pasul, până am ajuns lângă el.

— Iartă-mi întârzierea, am spus, expirând zgomotos.

— Nu face nimic, spuse el, trăgându-mi cu ochiul. Ești ok?

— Da, sunt bine. Mergem?

Deși în ultima noapte în care îl văzusem pe M., fusesem mai mult decât convinsă că nu voi folosi niciodată numărul său de telefon, îi scrisesem chiar a doua zi. Politicos ar fi fost să o fac chiar în acea seară, însă am fost prea ocupată să plâng până am adormit. I-am cerut scuze pentru comportamentul fostului meu iubit și el a înțeles, în mare parte, dar a spus că îmi acceptă scuzele numai dacă accept să îmi facă un tur al facultății. Uimirea că pumnul lui M. nu a reușit să îl facă să stea la distanță și mila pe care o simțeam pentru că fusese lovit m-au făcut să accept. Și acum, nu regretam deloc.

Mă văzuse sleită de viață, mă văzuse suferind, plângând din cauza lui... Și, mai mult decât orice, înțelesese cât de sensibil este acest subiect pentru mine. De aceea, nu discutam despre acest subiect și, în niciun caz, nu îi

pronunțam numele. Era mai ușor. Puțin.

În schimb, devenisem prieteni la cataramă, ca să spun așa. Toate pauzele le petreceam împreună, împărțeam mâncarea și ajunseserăm să ne cunoaștem foarte bine unul pe celălalt. Un lucru nu făcusem, nu îl invitasem la mine acasă. De fapt, nu invitasem pe nimeni. Mica casă închiriată de ai mei pe perioada facultății, deși era foarte aproape de aceasta, era locul în care mă afundam într-o liniștitoare singurătate. Îmi plăcea așa și nu aveam de gând să las pe nimeni să îmi tulbure liniștea, nici măcar pe Cristian.

Maria era ocupată și ea cu facultatea, dar ne făceam timp să ieșim câteodată și ea știa, la fel de bine, că subiectul M. era închis.

— Astăzi pari cufundată în gânduri. Mai mult ca de obicei, remarcă băiatul brunet și eu i-am zâmbit strâmb.

— M-au furat gândurile, m-am scuzat aproape șoptit.

— Sper să fie ultima dată când te văd așa, pentru că am o surpriză pentru tine.

L-am privit cu ochii mari.

— Ce anume?

— Dacă ți-aș spune, nu ar mai fi o surpriză, nu-i așa? zâmbi el ștrengar și i-am răspuns la zâmbet, relaxându-mă puțin.

Orele au trecut la fel ca de obicei și am refuzat invitația lui Cristian de a ieși în oraș.

— Haide, mă rugă el, este vineri!

— Asta nu e o scuză, am dat din cap, râzând.

— Doar nu o să mă lași singur! se îmbufnă ca un copil.

— La cum leșină fetele în jurul tău, sunt convinsă că o să îți găsești repede companie, l-am tachinat.

Și aveam dreptate. Era chiar foarte atrăgător și fetele de la facultate încercau, într-un fel sau altul, să îi atragă atenția. Dar, chiar și așa, el nu le dădea importanță și mereu mă întrebam de ce alege să fie singur, când, în mod cert, ar putea avea o relație, însă nu voiam să deschid un subiect a cărui sensibilitate nu o știam.

— Nu vreau compania nimănui, în afară de a ta.

Felul în care rostise această propoziție îi făcu ochii albaștri să mocnească.

— Îmi pare rău, am spus într-un final, privindu-l, în continuare, în ochi.

— Nu are nimic, o să merg și eu acasă, spuse. Dar mâine ai de gând să mă lași să îți pregătesc surpriza aceea?

Mă simțeam vinovată pentru că el se simțea prost, așa că am acceptat, fără să cer detalii. Zâmbetul lui larg îmi readuse buna dispoziție.

— Să îți pui un costum de baie cu tine, spuse el, zâmbind ștrengar, și am privit confuză în urma lui.

De unde să iau un costum de baie? Acasă nu aveam unul și nici nu aveam de gând să merg în oraș la ora asta să îmi iau. Încă speram că a glumit și că vom merge doar la un film sau așa ceva.

După ce am terminat de făcut proiectul pentru luni, m-am dus în bucătărie să îmi fac un ceai. Admiram perdelețele înflorate de la geamuri. Deși le cumpărasem săptămâna trecută, încă îmi furau privirea.

Mi-am luat cartea într-o mână, ceaiul în alta, și am mers în camera mea. Casa era pe un singur nivel, cu o sufragerie combinată cu bucătăria, în care intrai direct de afară, o baie spațioasă și un dormitor, care devenise camera mea. Pentru mine era suficient și îmi plăcea la nebunie.

Încăperea era zugrăvită în roz și nu pentru că îmi plăcea, în mod special, această culoare, ci pentru că îmi doream o culoare veselă, care să îmi alunge tristețea, în momentul în care pășesc în ea. Aveam chiar și un mic culcuș lângă geam, pe care mi l-am imaginat ca un loc pentru citit.

Am răsfoit câteva pagini, dar nu puteam să mă concentrez. Am luat telefonul de pe noptieră în mână și i-am tastat repede un mesaj lui Cristian.

„Sper că ai glumit în legătură cu costumul de baie”.

Răspunsul lui veni aproape imediat.

„Nu, nu am glumit. De ce ai crede asta?”

Oficial, răspunsul lui mă bulversă. Poate că el era obișnuit ca fetele să se plimbe dezgolite prin fața lui, dar eu nu eram obișnuită să fac asta. Adică, da, mai fusesem la piscină înainte, dar aveam impresia că trecuseră veacuri de atunci. Singura persoană care mă văzuse, cu adevărat, dezbrăcată fusese...

Am scuturat capul, de parcă așa aș fi putut să mi-l scot din minte.

„Îmi pare rău, dar eu nu am un costum de baie. Nu prea am avut de ce să folosesc unul la facultate”.

Am încercat să detensioneze situația cu o glumă, cam fără umor.

„Stai liniștită, vom avea de unde să cumpărăm când ajungem”.

Deci, mergem la piscină. Nu îmi surâdea deloc ideea, dar deja acceptasem.

„Ok. Noapte bună”.

„Noapte bună.:)”.

Am adormit repede; de dimineată se auzi afurisitul de telefon, care acum se trezi să sune zgomotos.

— Da? am răspuns încă somnoroasă.

— Bună dimineată, rază de soare! mă întâmpină vocea veselă a lui Cristian. Ai o jumătate de oră să te pregătești, pentru că în fix treizeci de minute o să parchez în fața casei tale. Și o să te aștept acolo, continuă puțin nemulțumit, deși niciodată nu mă întrebasese de ce nu vreau să îl las să intre, cu toate că mă condusesese acasă de multe ori.

— Doar treizeci? am mormăit și l-am auzit râzând.

— Niciun minut în plus.

Am închis și am sărit din pat. Deși iubeam dușurile fierbinți, care îmi goleau mintea, acum am lăsat apa la o temperatură potrivită, pentru a mă revigora și a mă trezi mai repede. În zece minute am terminat cu spălatul, apoi am îmbrăcat o pereche de pantaloni scurți, un tricou lărguț, o pereche de teniși și mi-am îndesat portofelul, telefonul și câteva obiecte folositoare într-o geantă pe umăr. În acest timp, părul meu se uscaser pe jumătate, îmi treceam peria, în grabă, prin păr, când am auzit un claxon familiar, care mă făcu să mă grăbesc.

Cheile erau în ușa și m-am grăbit să închid, înainte de a

mă îndrepta spre mașina prietenului meu.

— Pot să spun că arăți mai bine decât ar arăta oricine, după o jumătate de oră de pregătiri? mă tachină el.

— Taci, am spus zâmbind și el chicoti, îndreptându-și poziția.

Am urcat în dreapta lui și Cristian porni mașina. Cântam amândoi: „We don’t talk anymore”, piesă care, deși avea o anumită melancolie, îmi dădea totuși o stare de bine. Când Cristian ajunse la partea cu vocalizele, am râs atât de tare, încât am simțit că mă doare burta.

— Ce? exclamă el nevinovat. Voi fi următorul superstar mondial!

— Cu siguranță nu, am râs, din nou.

Priveam pe geam și vedeam cum ne îndepărtăm tot mai tare de oraș.

— Bun, oficial am trecut de toate piscinele, pe o rază de cincizeci de kilometri în jurul orașului, am spus.

— Cine a spus că mergem la piscină?

Îl priveam întrebătoare, cu ochii mari.

— Elena, măcar o dată, ai încredere în mine! Nu te duc în pădure să te omor și apoi să te îngrop! Și sigur nu aș fi așteptat un an ca să fac asta.

Am chicotit amândoi și știam că are dreptate. Nu îmi dăduse niciodată motive de îngrijorare, dar când încrederea ta este la pământ, călcată în picioare și apoi aruncată în cele patru zări, da, atunci poți să spui că ai mici probleme cu încrederea în alți oameni.

După aproximativ două ore de mers cu mașina, ne-am

oprit într-o parcare enormă, iar Cristian plătise la un ghișeu aflat la intrarea acesteia. În fața noastră erau o mulțime de clădiri uriașe, din cauza cărora nu puteam să văd nimic. După ce ne-am dat jos din mașină, a venit lângă mine și m-a întrebat serios, privindu-mă în ochi:

— Ai încredere în mine, Elena?

Aveam de gând să spun automat: „nu”, dar m-am oprit la timp. I-aș fi rănit, cu adevărat, sentimentele.

— Cred că da, am spus încet.

— Nu ești prea sigură, zâmbi el strâmb și m-am întristat știind că i-am stricat buna dispoziție. Vreau să te leg la ochi, dar stai liniștită, nu durează prea mult. Vreo cincizeci de metri. Ce spui, mă lași?

Am dat afirmativ din cap, temătoare.

Cristian luă de pe bancheta din spate o eșarfă și mă legă cu grijă la ochi.

— Gata, spuse, și îi puteam simți zâmbetul din voce. Nu vezi nimic, da? Să nu trișezi!

L-am asigurat că nu văd nimic și m-am lăsat condusă de entuziasmul – și brațul său – până ne-am oprit. Își puse mâinile pe legătura de la spate, pentru a mă elibera.

Când am deschis ochii, am clipit de câteva ori pentru a mă asigura că ceea ce văd este chiar adevărat. Eram la mare!

— O, Doamne! Nu pot să cred! am exclamat uimită. M-ai adus la mare?

— Doar nu credeai că te las să termini primul tău an de facultate fără să vezi marea, nu? Știu că îți doreai să o vezi. Mai ales că mâine e gata facultatea și ne întoarcem acasă.

— *Mulțumesc, am spus încet, gândindu-mă că ăsta e unul dintre cele mai drăguțe gesturi pe care le-a făcut un băiat, vreodată, pentru mine.*

Privirile ni s-au întâlnit și s-au conectat, pentru un moment, dar am rupt legătura. Nu puteam să fac asta.

— *Mă bucur că îți place, vorbi el, în cele din urmă. Haide, să îți facem rost de un costum de baie.*

Mă luă de mână și mă conduse spre mulțimea de tarabe care se întindeau pe toată plaja, cât vedeam cu ochii. Ne-am uitat la câteva și m-am oprit la un costum de baie din două piese, *negru, cu* sutien simplu, în formă de opt întors, fără bretele. Mi-am luat peste costum o rochiță de plajă transparentă, pentru că mă simțeam mult prea dezgolită, deși a trebuit să renunț la ea când am intrat în apă.

După o jumătate de oră de bălăceală, mă distram chiar foarte bine, iar după încă o oră jumătate, râdeam în hohote. Cristian se depărtase destul de mult și se lupta cu valurile, care mereu îl aduceau înapoi la mal, căzând și blestemând.

Am mâncat la un restaurant, ne-am cumpărat înghețate și ne-am lipit tatuaje temporare pe încheieturi, alese de Cristian. Erau două inimi împletite, dar am hotărât să nu le acord mare atenție. Apoi ne-am plimbat pe malul mării cu sucuri pline de gheață și ne-am bucurat de peisaj, până s-a lăsat seara și briza îmi făcu pielea de găină.

Pe drum, înapoi spre mașină, Cristian se apropie de mine și își puse o mână în jurul umerilor mei.

— Tremuri, constată el, dar eu m-am retras discret.

Își lăsă mâna să cadă pe lângă corp, dar când am ajuns

lângă mașină, s-a oprit brusc. S-a întors și a venit hotărât, oprindu-se la câțiva centimetri de mine.

— De ce mă respingi, Elena? mă întrebă el, privindu-mă în ochi. Înțeleg că acel nenorocit te-a făcut să suferi enorm, dar de ce nu mă lași să repar ceea ce el a stricat?

L-am privit, simțind cum mă înroșesc. Bănuiam că simțea ceva pentru mine, dar de fiecare dată când îmi trecea asta prin minte, încercam să mă gândesc la altceva.

— Nu pot, am șoptit. E prea devreme.

— A trecut un an! exclamă el. Știu că ți-e greu să ai încredere din nou, dar nici în casa ta nu mă inviți, la un suc. Crezi că dacă mă lași, o să intru direct în patul tău? Nu asta urmăresc, să știi. Vreau doar să mă lași să te cunosc mai bine, vreau să mă lași să vindec rănilor deschise pe care le ai, pentru că știu, văd cât sunt de multe și chiar îmi doresc să te fac fericită, pentru că simt lucruri pentru tine, Elena.

Discursul său mă făcu să rămân cu gura căscată.

— Nu las pe nimeni în casa mea pentru că este intactă, neatinsă de nimeni în afară de mine, așa cum mi-ar fi plăcut să rămână și inima mea. Și nu trebuie să repari tu prostiile altora.

— Știu, dar vreau asta! spuse el, prinzându-mă de mână și împletindu-și degetele cu ale mele, arătându-mi-le. Toată ziua ne-am plimbat așa, cu siguranță am arătat ca și oricare alt cuplu fericit. Ești fericită lângă mine, văd asta.

— Îmi pare rău, am șoptit.

Cristian se aplecă și mă sărută ușor pe obraz, făcându-mi inima să bată puțin mai tare. Oare, chiar era posibil? Ar

putea să mă facă să îl uit pe M?

— Într-o zi, îți vei da seama că e mai bine pentru tine să alegi nu ceea ce vrei, ci ceea ce ai nevoie.

Drumul spre casă a fost dureros de liniștit, iar Cristian m-a lăsat în fața casei, apoi a demarat în trombă.

Am intrat tristă în casă și, după duș, m-am trântit direct în pat. Mă gândeam la întoarcerea acasă. Nu mai fusesem acasă de când venisem prima dată la facultate, adică de un an întreg. Tata insistase ca de sărbători, în vacanțe, să mă întorc, dar l-am refuzat mereu, nu mă simțeam pregătită. Nici acum nu eram sigură că sunt, dar dorul de tata și de Maria mă făcuseră să îmi iau biletul de avion. Și Cristian se întorcea în micul nostru oraș, dar cu mașina.

Am adormit greu, cu stomacul ghem, și cu gândul la ziua de mâine.

Capitolul II

Iată-mă în fața casei părinților mei. Mă simțeam atât de ciudat, după tot acest timp, încât am sunat la ușă și am așteptat. După puțin timp, Ana a deschis.

— Domnișoară Elena, cât mă bucur să vă văd! exclamă ea și mă îmbrățișă cu drag.

— Și eu mă bucur să te văd, Ana!

— S-a întors fata mea! l-am auzit pe tata în spatele ei și femeia îmi dădu drumul, pentru a-i da voie tatii să mă strângă în brațe, ridicându-mă în aer și învârtindu-mă o dată.

— Mi-a fost dor de tine, tată! am exclamat și am clipit pentru a alunga lacrimile.

— Și mie, draga mea. Și mie.

M-a eliberat la timp pentru a o vedea pe mama apropiindu-se.

— Mă bucur să te văd. Bine ai venit acasă, spuse ea, și eu i-am zâmbit.

Am mers și am îmbrățișat-o și pe ea, ce-i drept, mult mai reținută decât pe ceilalți.

— Vino, Ana a pregătit o cină specială pentru noi.

Și avea dreptate. Ana parcă se întrecuse pe ea. Preparase un steak de vită, cu sos de piper roșu, piure de cartofi dulci și unt condimentat. Arăta și mirosea incredibil.

— Vreau să te văd că mănânci tot, spuse tata după ce ne-am așezat, privindu-mă nemulțumit. Încă nu ți-ai recăpătat kilogramele.

— Mă simt bine în pielea mea, tată, am zâmbit.

— Mă bucur să aud asta, dar tot trebuie să mănânci tot.

Cina fusese relativ liniștită, am răspuns la mulțimea de întrebări despre facultate, despre Cristian, de care le povestisem alor mei, și care devenise singura persoană despre care mai vorbeam, în afară de mine, când eram la facultate.

— Voi ce ați mai făcut? i-am întrebat.

— Doar un nou proiect, pentru o casă de vacanță, nimic special, răspunse tata, oferindu-i farfuria Anei, pentru a ne putea aduce desertul.

Crema de zahăr ars fusese delicioasă, iar la final m-am

scuzat, retrăgându-mă în camera mea. Oboseala de peste zi și din timpul călătoriei îşi făcea simţită prezenţa.

Doar când am intrat în camera mea am început să mă simt, cu adevărat, acasă. Deşi, o dată ce am deschis uşa, parcă am deschis şi poarta spre întreaga mea suferinţă din trecut, şi o adevărată melancolie puse stăpânire pe mine.

M-am dus să fac un duş fierbinte şi am ieşit din baie îmbrăcată în pijamalele mele, formate dintr-un maiou şi pantaloni scurţi, apoi am luat peria de pe birou şi am început să mă pieptăn.

Marco

Aveam de gând să mai fac un afurisit de meci în seara asta, oricum nu aveam nimic bun de făcut în această noapte. Treceam, din când în când, prin faţa casei ei, în drum spre sală, poate pentru a mă convinge că a plecat cu adevărat, că nu o voi mai revedea niciodată.

Eram aproape de casa ei când am văzut lumină la etaj, venind din camera ei. Inima mea s-a oprit pentru o secundă, ca apoi să bată ca după resuscitare. Nu se poate... Poate a intrat mama ei să şteargă praful sau mai ştiu eu ce. La zece noaptea.

Nu, nu era posibil. Am încetinit motorul, parcă nevrând să fiu auzit şi m-am apropiat încet, până am ajuns în dreptul geamului; am văzut mişcare. Era ea, stătea în picioare şi îşi pieptăna părul lung şi frumos.

La dracu', la dracu', la dracu'! Ea e aici!

Și ce aş putea să fac? În afară să o privesc ca un obsedat. Ce aş putea să îi spun? Cum ar reacționa dacă ar ști ce fac acum, doar pentru a-mi lăsa durerea în brațele adrenalinei, a pericolului? Doar pentru a face mai ușoară despărțirea asta futută, care îmi macină mințile, torturându-mă lent.

Am mers mai departe, hotărât să dau tot ce e mai bun din mine în seara aceasta. În cinstea trecutului.

Elena

Am dormit destul de bine și imediat după micul dejun, am vorbit cu Cristian, care m-a asigurat că și el a ajuns cu bine. Apoi, Maria m-a anunțat, printr-un SMS, că va ajunge în seara aceasta și că nu acceptă niciun refuz, vrea să ieșim toți patru.

Am chicotit, făcându-mi plăcere să o descopăr pe vechea Maria, acum că se încheiase primul an de facultate.

— Va trebui să plec cu noul client să refacem planurile pentru cabană, mă anunță tata, în timp ce trecea prin sufragerie. Te superi dacă te las singură astăzi?

— Stai liniștit, tată, Maria a făcut deja planuri pentru această seară. O să ieșim în oraș.

— Mă bucur să aud asta, zâmbi el fericit. Să vă distrați!

Cred că m-ar fi lăsat să lipsesc cu nopțile de acasă, numai să știe că nu mai stau închisă în casă, plângând.

Toată ziua mi-am făcut curat în cameră, aranjând anumite lucruri și renunțând la cele care îmi reînviu amintiri dureroase.

Spre seară, mi-am îndreptat părul cu placa, am încălțat o pereche de balerini joși și am ales o rochiță albă, din voal, lungă până la genunchi și vaporosă, cu bretele subțiri. Când Maria mi-a trimis mesaj, mi-am luat geanta de umăr și am coborât.

Ne-am îmbrățișat fericite și după ce bucuria revederii a trecut, m-a anunțat că mergem la o petrecere. Nu mă deranja, începeam încet, încet, să îmi reiau viața, măcar pe dinafară, chiar dacă pe dinăuntru eram la fel de sfâșiată.

I-am trimis lui Cristian mesaj cu adresa unde să vină și, nu după mult timp, Maria parcă în fața unei case destul de mari, de unde se auzea muzica dată la maximum. Afară, curtea era împânzită de tineri, mai mult sau mai puțin coerenți.

Ne-am strecurat printre ei și am ajuns la bar, unde Andrei ne aștepta. Un sentiment ciudat, amestecat cu tristețe și dor mă cuprinsese, iar când Andrei veni să mă îmbrățișeze de bun venit, i-am răspuns bucuroasă. Eram fericită că măcar ei aveau o relație atât de solidă, încât să facă față timpului, dar și distanței. Au început să se sărute ca două ventuze și mi-am întors capul, rușinată. Am simțit o mână pe umăr și m-am întors.

— Bine te-am regăsit, spuse Cristian și îmi zâmbi cald.

— Mă bucur că ai ajuns, am spus și i-am făcut semn cu capul spre Maria și Andrei, care mai aveau puțin și se înghițeau.

Cristian râse și îmi făcu semn să îl urmez. Ne-am servit cu un pahar cu Cola și am privit mulțimea care dansa

nestingherită, pe ritmurile lascive ale unei melodii.

— Aici erați? ne întrebă Maria, urmată îndeaproape de Andrei. Ne luăm și noi câte o băutură și ce spuneți dacă ieșim puțin la aer? Simt că mă sufoc aici!

Într-adevăr era foarte cald, așa că am aprobat ușurați planul ei. Afară am continuat să povestim relaxați, până ce un zgomot de motor, dureros de familiar, se auzi apropiindu-se. Motorul se opri în fața casei. Am închis ochii strâns.

— Te rog, spune-mi că nu e el, am șoptit spre Maria.

— Îmi pare rău... spuse ea încet.

Am deschis încet ochii și m-am întors. Cu tricou, geacă neagră de piele și blugi negri lăsați în jos, pe șolduri, într-un mod a dracului de sexy, cu brațele pline de tatuaje, părul mare în față, tuns scurt în laterale și o mică barbă, M. tocmai cobora de pe motocicletă.

Privirile ni s-au întâlnit și am încremenit amândoi în același timp. Furnicăături și fiori îmi străbătură dintr-odată corpul, iar dorul pentru el mă lovi din plin, ca un neașteptat și dureros pumn în stomac. De ce naiba trebuia să fie atât de frumos? De ce trebuia să apară el acum, să mă tulbure din nou? M... M... Marco...

Marco.

Pentru prima dată, de când îmi frânse inima, mă gândeam iar la numele lui. Și era sfâșietor.

Ochii lui erau atât de întunecați, încât îmi era mult prea greu să descifrez toate emoțiile care se citeau în ei. Se îndreptă spre noi și eu m-am oprit din respirat. Dar, când

aproape ajunse lângă micul nostru grup, Cristian se ridică și se propti lângă mine, într-un mod oarecum protector.

Marco se încruntă și i-am văzut maxilarul zvâcnind.

— Șezi, cățel! îi spuse Marco în batjocură și Cristian tresări nervos.

— Ce vrei? m-am răstit spre el.

— Și eu mă bucur să te văd, iubire, spuse el, și scoase o țigară, pe care o aprinse cu bricheta lui gravată.

Fluturii din stomac au început să își facă simțită prezența la auzul apelativului folosit de el.

— Nu i-ai făcut destul rău? aproape că strigă Cristian, iar Andrei îi puse o mână pe umăr, pentru a-l calma.

— Nu ai putut să o reperi, de aceea ești atât de frustrat? Răul pe care eu i l-am făcut, doar eu pot să îl șterg. Nu o să își găsească liniștea cu nimeni, în afară de mine.

Cuvintele lui dure m-au lovit în plin. Și nu m-ar fi durut atât de tare, dacă nu aș fi știut, în adâncul sufletului, că erau adevărate.

— Ești doar un masochist bolnav și nesimțit! i-o aruncă Cristian.

Marco îl privi câteva clipe, apoi se întoarse spre mine, zâmbind pervers, întinzându-mi țigara.

— Ții asta puțin?

Am luat-o mecanic, fără să mă gândesc, și în următoarea secundă, pumnul lui se adânci în fața lui Cristian. Acesta căzu la pământ, iar eu am aruncat țigara pe jos, sărind să îl ajut. Dar, Cristian se ridică de jos și reuși să îi întoarcă și el un pumn lui Marco, care rânji în batjocură.

— Lovești ca o cățea în călduri, spuse el, înainte să sară asupra lui și să îl lovească din nou, cu pumnii în față și în coaste.

Andrei, împreună cu câțiva băieți, i-au despărțit și am fugit repede la Cristian pentru a-l ajuta să se ridice. I-am privit fața. Avea buza și arcada sparte, dar putea să stea în picioare. M-am întors la Marco și i-am aruncat o privire ucigătoare.

— De ce naiba trebuie tu să strici mereu totul? Nu mai ai niciun drept să te bagi în viața mea, înțelegi asta?

Marco mă privi nervos, trecându-și o mână prin păr.

— Trebuia să te gândești la asta înainte să te întorci. Ești pe teritoriul meu acum! Orice băiat care te mai atinge de acum înainte, va învăța să își spună rugăciunea, pentru că va fi ultimul lucru pe care îl va mai face!

L-am privit șocată și nervoasă.

— Ești nebun, am spus încet, încă uimită.

— Poate că ai dreptate, dar nebunul are cele mai periculoase mișcări. Nu știi în ce te-ai băgat, Elena! Și de data asta, nu am de gând să te mai las să îmi scapi atât de ușor.

Cu această promisiune, se întoarse la motocicletă lui, se urcă pe ea și, turând motorul la maxim, se îndepărtă în viteză.

Capitolul III

Amenințarea lui Marco îmi răsună în minte. Îl cunoșteam îndeajuns de bine încât să știu că, dacă își dorește

ceva, obține. Tocmai acest lucru mă îngrijora cel mai tare.

M-am întors spre Cristian, care încă își tampona buza cu mâneca bluzei.

— Ești bine? l-am întrebat. Mai sângerează?

— Sunt bine, mormăi el.

— Îmi pare atât de rău, am spus, verificându-i arcada. Din ea se prelingea încă un firicel de sânge.

— Încetează să îți mai ceri scuze în numele lui, Elena! În plus, trebuie să recunosc că e dat naibii, l-am văzut doar de două ori și, de fiecare dată, m-a snopit în bătaie.

În ciuda dramei la care fusesem martoră, un zâmbet amenința să îmi apară în colțul buzelor și mi-am mușcat buza, pentru a-l reține.

Asta era Marco pe care îl știam.

I-am privit pe Maria și Andrei, care ne priveau îngrijorați.

— Noi o să mergem acasă, am oftat. Sper că nu v-am stricat seara.

— Stai liniștită, mă calmă Maria și apoi mă îmbrățișă de rămas bun.

— Poți să conduci? l-am întrebat pe Cristian, care dădu din cap afirmativ.

Ne-am îndreptat spre mașina lui; a condus mult mai prudent decât de obicei. Asta din cauza ochiul, care începea să se umfle tot mai tare.

A parcat în fața casei mele. Mi-am desfăcut centura, dar el nu a reacționat.

— Vii? l-am întrebat și i-am văzut ochii mărindu-se.

— Unde? întrebă el surprins.

— Înăuntru, Cristian, în casă, am vorbit rar. Este casa părinților mei, aici mai mereu primim musafiri.

Își desfăcu și el centura și am coborât deodată. Blocă mașina și mă urmă până în fața ușii. Mi-am căutat cheia în geantă, dar ușa se deschise brusc.

— Bună seara, scumpo! Te-ai întors repede, mă întâmpină tata.

— Bună seara, am răspuns amândoi și abia atunci tata îl observă pe Cristian.

— O, tu trebuie să fii prietenul Elenei de la facultate, Cristian, nu-i așa?

— Da, domnule, mă bucur să vă cunosc, spuse el, și făcu un pas în față, pentru a da mâna cu tata. Lumina din încăpere căzu pe fața lui și l-am văzut pe tata privindu-l uimit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, băiete, ce ai pățit?

— Marco, am spus eu, în timp ce intram în sufragerie.

Tata nu mai spuse nimic, doar ridică din umeri, în semn de neputință. Mă rugam în gând să nu creadă Cristian că suntem o familie de nebuni.

— Așează-te, fă-te comod. Mă duc să îți aduc niște gheață. Vrei ceva de băut? l-am întrebat pe Cristian.

— Nu, mulțumesc.

— Eu merg înapoi la culcare, mama ta doarme deja, ne anunță tata. Mă bucur să te cunosc, Cristian.

— Și eu, domnule.

Am intrat în bucătăria zugrăvită în verde crud și m-am dus direct la frigiderul dublu. Am scos din el punga cu

gheață, am desfăcut-o și am pus câteva cuburi într-un prosop, apoi m-am întors și i l-am înmănat lui Cristian.

— Ține ăsta apăsător pe ochi, începe să se umfle.

— Am simțit și eu asta, oftă el.

Apoi am luat din trusa de prim ajutor un tampon mic, pe care l-am îmbibat în spirt și m-am așezat lângă Cristian. I-am pus ușor mâna pe obraz, pentru a-l întoarce spre mine, și am început să îi dezinfectez buza.

— Ce vezi la el?

Întrebarea lui mă făcu să mă opresc puțin, dar am continuat să îi șterg buza și sângele care se uscaseră deja.

— El e singurul care a reușit să îmi facă inima să bată de zece ori mai repede, și tot el a fost cel care a reușit să o oprească de tot.

— Încă mai poți simți asta, Elena. Trebuie doar să îți dai voie.

Îi simțeam respirația pe față și era mai aproape de mine ca niciodată.

— Nu mă respinge, șopti el. Știi că nu ți-ai face niciodată rău.

Poate din cauza acestei promisiuni sau poate din cauza show-ului pe care Marco îl prestase, nu știam sigur, îl lăsasem să mă sărute. Inima îmi tresări și poate, dacă nu l-aș fi văzut pe Marco în seara aceasta, sentimentele mele pentru Cristian s-ar fi dezvoltat încet, pentru că era chiar foarte atrăgător. La mare am început să îl văd puțin altfel, dar acum totul se năruise. Am oftat, întristându-mă. Marco închisese bine ușa inimii mele și se pare că o și sigilase.

— Este târziu, am șoptit, privind în jos.

L-am auzit foindu-se nemulțumit, apoi se ridică și puse prosopul, acum ud, pe masă.

— Poate că el e hotărât să lupte pentru tine, dar și eu sunt. Și problemele nu se rezolvă mereu cu pumnii, asta este o lecție pe care el trebuie să o învețe.

Am ridicat privirea doar când el se întoarse și ieși din casă. Ce naiba făceam?

* * *

— Trebuie să vorbesc cu el, Maria, am spus încet.

— Ești sigură de asta? Dacă vei înrăutăți lucrurile?

O sunasem pe Maria pentru a mă convinge că fac ceea ce trebuie, dar încă nu eram atât de sigură.

— Nu putem să ne certăm în ultimul hal, de fiecare dată când ne vedem! Poate, dacă vorbim ca doi oameni normali, lucrurile se vor tempera între noi.

— Poți să încerci, spuse ea. Nu ai nimic de pierdut.

Și avea dreptate. Am îmbrăcat o pereche de blugi, o cămașă și balerini. Mi-am luat geanta și am pornit spre casa lui Marco. Am ajuns într-o jumătate de oră și am respirat adânc când am ajuns în fața blocului. Îmi tremura stomacul de la emoții, dar nu aveam de gând să dau înapoi acum. Am respirat adânc și am intrat, am urcat cele câteva scări și m-am oprit în fața ușii, care era puțin crăpată.

— Cum adică vrea să renunțe? Nu, în niciun caz, nu vreau să aud asta! Spune-i imbecilului că e prea târziu!

Era o convorbire telefonică, îmi dădeam seama după pauzele pe care le făcea pentru a asculta și pentru că nu

auzeam pe nimeni să îi răspundă.

— Andrei a pariat totul pe mine, nu am de gând să pierd mâine. Fă-ți dracului treaba și nu îl lăsa să renunțe!

Am împins ușor ușa în momentul în care a închis telefonul și l-a aruncat nervos pe pat. Mă observă și se opri brusc.

— Am vrut să bat, dar ușa era... deschisă, am spus, dar privindu-l mi-am dat seama că ceva nu era în regulă.

— Intră, mă îndemnă el și am pășit înăuntru, reținută.

Marco se așează pe fotoliul din colț și mă privi din cap până în picioare. Dar ceva era diferit la el.

— De ce ai venit? mă întrebă el rece.

— Vreau să vorbim, am spus după o mică pauză.

Ochii! Ochii lui erau la fel de frumoși, cenușii. Dar albul din jurul lor era roșiatic, brăzdat de mici vene. Și pupilele erau dilatate.

— Vorbește!

Continuam să îl privesc puțin încruntată.

— Ochii tăi, am șoptit.

Marco își feri privirea.

— Ce e cu ei? se răsti nervos.

— Sunt roșii și... Marco, ești bine?

În acea clipă, se ridică de pe fotoliu, apucă de spătar un scaun din apropiere, îl ridică în aer și, cu o forță incredibilă, îl izbi de podea, făcându-l să zboare în zeci de bucăți și făcându-mă pe mine să tresar speriată.

— Sunt roșii și injectați, Elena, asta era cuvântul pe care îl căutai? mă întrebă el cu ironie și dispreț, în același timp.

Privește-mă, spuse el, deschizând brațele, și mă privi înnebunit, ăsta sunt eu, în toată splendoarea mea! Tu ai ales să te desparți de mine, fără să îmi dai măcar șansa să îți explic, fără să aștepti rezultatele analizelor. Ai fi aflat, dacă erai lângă mine, că nu era copilul meu, pentru că târfa aia nu s-a întins doar cu mine, și poate relația noastră continua ca și până atunci. Dar nu, tu ai ales să fugi ca o lașă, ai ales să fugi un futut de an întreg și m-ai lăsat să îți pierd urma, să nu mai știu nimic de tine!

Ușurarea pe care am simțit-o când am aflat că acel copil nu era al lui era inegalabilă. Încă de când m-am întors, această întrebare mă tortura, dar îmi era atât de frică să nu îi văd împreună, ca o familie, încât, de la un timp, m-am temut și să mă gândesc la asta. Am expirat încet, simțind o ușurare greu de descris. La fel era și durerea din piept, în timp ce îi priveam ochii injectați.

— De ce faci asta? am întrebat cu o voce tremurândă. Lacrimile se apropiu încet, dar sigur.

— M-ai lăsat într-o prăpastie în care simțeam că aluneci zi de zi și o luam de la capăt mereu! Am ales cea mai ușoară cale de a face față durerii și ghici ce? Căcaturile astea chiar m-au ajutat! Pentru că în halucinațiile mele apăreai tu, îmbrăcată în acea lenjerie roșie în care mi te-ai dăruit prima dată; veneai și mă alinai. Toate tâmpeniile în care m-am băgat m-au ajutat să îmi dau seama că dintre toate, tu ești pentru mine cel mai periculos drog!

Cuvintele lui m-au lovit în plin, ca niște sulițe dureroase, provocând mii de răni și învărtindu-se în rană de tot atâtea

ori, adâncind suferința. Din cauza mea a ajuns așa, plecarea mea nu mă afectase numai pe mine, nu fusesem singura care am suferit de pe urma despărțirii. Mă înșelasem mult prea amarnic, iar acum consecințele erau chiar în fața mea.

Lacrimile îmi curgeau repede pe obraji și, cu cât încercam să le rețin, cu atât mai tare suspinele se adânceau.

— Îmi pare rău, am spus suspinând. Nu face asta, nu ai nevoie de așa ceva! Marco pe care îl știu eu e puternic și trece peste orice!

El se așează pe pat și își lăsă capul în mâini.

— Peste orice, Elena. Dar nu și peste tine.

De câte ori poate un suflet să fie lovit, călcat în picioare, ucis, ca mai apoi să se ridice și să o ia de la capăt? Al meu asta făcea acum. Se lăsa nenorocit din nou, pentru că o mai făcuse și înainte, dar acum nu mai opunea rezistență. Știa undeva, în sinea lui, că merită. Pentru că acolo, într-un alt trup, un suflet pereche face la fel.

M-am întors și am coborât în fugă scările; am oprit primul taxi pe care l-am văzut trecând. M-am întors să mai privesc o dată acel bloc și, cu lacrimi în ochi, l-am văzut la geam, privindu-mă. M-am urcat în mașină și i-am dat șoferului adresa de acasă, deși mintea și inima mea rămaseră acolo, cu el.

Camera mea era martoră, încă o dată, la suferința mea. Plângeam în pernă și mă întrebam de ce lucrurile s-au petrecut atât de anormal, încât acum s-a ajuns aici. Faptul că, în cele din urmă, s-a dovedit că acel copil nu era al lui, nu calmase toată această nebunie dintre noi, pentru că alte

probleme, la fel de intense, îi luaseră locul. Probleme reale, care nu țin doar de relația noastră, probleme care pot să nenorocască vieți. Pentru că drogurile asta fac, fură clipe, ani, sclipirea din ochi, fură ultima fărâmbă de bunătate, fură vieți. Și nu iartă, nu îți lasă timp de gândire, nu cruță pe nimeni.

Mă uram în sinea mea pentru că îl lăsasem baltă. Mă uram pentru că nu păstrasem măcar legătura cu el, poate nu ar fi recurs la asemenea gesturi. Dar „poate” nu dă timpul înapoi și nici nu schimbă nimic. Sufeream amarnic și meritam asta; când m-am despărțit de el eram atât de convinsă că doar eu sufăr sau că eu sufăr cel mai tare, încât am lăsat, în mod egoist, totul în urma mea. Iubirea nu e egoistă, nu e răutăcioasă și nici răzbunătoare. Mi-aș fi dorit să știu asta înainte să plec, poate că lucrurile ar fi stat diferit acum. Poate...

Câteva bătaii ușoare în ușă m-au făcut să tresar.

— Vreau să fiu singură, am răspuns, într-un mod nu tocmai politicos.

— Te rog, lasă-mă să intru, se auzi vocea mamei. Doar câteva minute.

Nu aveam de gând să îi dau satisfacția să mă vadă așa, ca să poată spune câtă dreptate a avut în legătură cu Marco. Dar felul în care mă rugase să o las să intre, m-ar fi făcut să mă simt prost dacă o expediam acum.

— Două minute, am spus.

Mama deschise ușa și păși înăuntru. Mă privi puțin și știam ce vede. Fața mea era roșie de la plâns, ochii îmi erau

umflați și buzele tremurânde. Am văzut-o oftând, apoi a închis ușa în urma ei și s-a apropiat, așezându-se pe pat.

— L-ai revăzut pe Marco? mă întrebă ea, aproape șoptit.

— Da, am răspuns. Ai venit să îmi spui: „Ți-am spus eu?”

— Nu, bineînțeles că nu, zise ea ușor afectată. Elena dragă, știu că ți-am greșit mult în trecut și poate și eu am contribuit la despărțirea voastră... făcu o pauză scurtă, oftă și apoi vorbi iar. Ideea e că mereu am crezut că mai am timp să mă apropii de tine, mereu am amânat tot ce a fost mai important, până când ai plecat la facultate și mi-am dat seama că nu e deloc așa. Nu te-am văzut atâta timp și am simțit că te-am pierdut, că e prea târziu, șopti ultimele cuvinte cu voce tremurândă și ochii i se umplură de lacrimi.

— Mamă, am spus, privind-o.

— Am fost atât de ocupată de imaginea mea, de imaginea noastră ca familie, încât nu mi-am dat seama cât de repede trece timpul și că tu nu vei fi mereu aici, așteptând ca eu să îți acord atenție.

Alte lacrimi mi-au umplut mie ochii.

— Îmi pare rău că m-am răzvrătit, am șoptit, dar cred că ăsta e comportamentul internațional al adolescentului, am zâmbit strâmb. Dar mereu te-am iubit din toată inima, mamă.

Mama a venit mai aproape și m-a cuprins într-o îmbrățișare atât de călduroasă și strânsă, așa cum nu a mai făcut-o de ani de zile, de parcă ar fi ultima dată când mă vede. Îmi mângâie părul și mă pupă de zeci de ori pe frunte.

— Ți-am spus vreodată cât de frumoasă te-ai făcut?

Am zâmbit rușinată.

Am stat așa câteva clipe, apoi îmi ridică cu blândețe fața și îmi dădu părul la o parte.

— Știu cât de mult îl iubești. O dragoste atât de intensă și de nebună nu apare decât o dată în viață și le anulează pe toate celelalte. La tine s-a nimerit să fie chiar prima, de aceea suferi atât de mult. Știu că și el o face; în ciuda a ceea ce am făcut, am văzut cât de mult ține la tine. De aceea, trebuie să îndreptați lucrurile între voi.

— Nu știu cum să fac asta, mamă. A început să facă niște lucruri... periculoase. Și cred că relația noastră s-a dus de tot.

— Poate că e rândul tău să îl salvezi, de data aceasta. Și nu trebuie să fiți împreună pentru a face asta. Nu forța lucrurile, lasă-le să se rezolve de la sine. Tu doar dă o mână de ajutor.

Mama îmi zâmbi blând și mi-am dat seama câtă dreptate are. Aveam un plan deja conturat în minte și, în sfârșit, zâmbeam cu adevărat.

Mama îmi zâmbi și ea și mă mai pupă o dată pe frunte.

— Cred că o să te descurci de minune, spuse ea. Odihnește-te, draga mea.

Apoi ieși din cameră, închizând ușa în urma ei, lăsând o dâră de speranță în urmă.

A doua zi am coborât în bucătărie, cu gândul să mănânc un bol cu cereale, dar mama era deja acolo. Mirosea foarte bine a omletă și brânză.

— Bună dimineața, am spus.

— Hei, Somnorilă, ia loc, mă întâmpină ea. Ți-am

pregătit micul dejun și, după aceea, m-am gândit că, dacă vrei și tu, am putea să mergem să îți alegi o ținută pentru marți.

Stai așa, știam că azi e duminică, dar nu înțelegeam ce se va întâmpla marți, de ce aveam nevoie de o ținută.

— Dai o petrecere? am întrebat-o, în timp ce îmi așează mâncarea în față.

— Iubito, e ziua ta!

Oh, da! Uitasem complet!

— Va fi o petrecere în cinstea ta.

— Mulțumesc, am spus. Și mi-ar plăcea să mergem împreună.

— Unde mergeți? întrebă tata căscând, în timp ce intra și el în bucătărie.

— Să își aleagă ținuta pentru ziua ei, răspunse mama, zâmbind.

— Două doamne la shopping. Asta nu sună bine pentru cardul meu de credit, glumi el și am râs toți.

După masă m-am dus înapoi în camera mea și am făcut un duș lung, gândindu-mă dacă este o idee bună ceea ce urmează să fac. Oare voi rezista să stau atât de aproape de el, fără să fie al meu? Dar trebuia să îl scap de prostiile alea, cumva. Mama avea dreptate, de data aceasta el avea nevoie să fie salvat, chiar dacă nu ar fi recunoscut nici într-o mie de ani asta.

Am ieșit, înfășurată în prosop, și mi-am uscat părul, lăsându-l liber pe spate. M-am îmbrăcat într-o fustiță până la genunchi, crem, și un maiou din dantelă, mulat. Balerinii

crem și o poșetuță albă, pe umăr, completau ținuta.

Mama era și ea elegantă, îmbrăcată într-o rochiță de vară, albastră, și tocuri în picioare. Am comandat un taxi și ne-am îndreptat spre mărețul bulevard, ticsit cu magazine de firmă, ale căror vitrine erau mai luminate decât un brad de Crăciun.

Am intrat în câteva dintre ele și am probat trei rochițe, dar parcă nu mă atrăgea niciuna și mama era de acord.

— Nu te pun în evidență așa cum ar trebui, strâmbă ea din nas.

Apoi am intrat într-un magazin „Versace”. M-am uitat printre hainele de la standul „De Luxe” și mâna mi-a căzut pe un material fin. Rochia era de un bordo strălucitor, lungă până la genunchi și strâmtă, iar partea de sus era dantelată și avea cupe în stil balconette, fără bretele.

Am probat-o și îmi venea extrem de bine, iar privirea mamei, care se luminează când mă văzu, îmi spunea că aceasta este rochia perfectă. Am asortat-o cu un plic și o pereche de sandale, ambele negre.

Mama îmi spuse că invitasese deja câteva cunoștințe, dar sunt liberă să mai chem pe cine doresc.

Era una dintre puținele aniversări pe care chiar le așteptam. Mă înțelegeam mult mai bine cu mama, la facultate eram la fel de silitoare precum în liceu, deci reușeam să îl fac și pe tata mândru și aveam prieteni buni alături. Mai rămânea numai să încerc să îmi ajut fostul iubit să scape de acele tâmpenii, în care tot eu l-am băgat.

Da, cam atât a ținut entuziasmul meu.

Ajunsă acasă, i-am sunat pe Maria și pe Cristian, invitându-i la petrecerea de ziua mea. Am rugat-o pe Maria să îl aducă și pe Andrei, deși știam că oricum o va face. Apoi, i-am trimis un mesaj lui Marco.

„Nu îmi place cum a decurs ultima noastră discuție. Crezi că am putea să vorbim, fără să ne certăm?”

Și... trimis.

Toată ziua mi-am verificat telefonul, în așteptarea unui răspuns, dar nu am primit nimic. Dacă s-a supărat atât de rău, încât a decis că într-adevăr îi e mai bine fără mine?

Tot felul de gânduri negre au pus stăpânire pe mine și deveneam tot mai agitată. Oare să îl sun? Dacă nu mai vrea să mă audă? Putea să îmi spună asta atunci, de ce a ales să mă ignore? Îmi întorcea totul cu aceeași monedă? Nu că nu aș fi meritat...

După cină, am urcat în camera mea și m-am aruncat pe pat, privind tavanul pe care aveam lipite câteva stelute fosforescente. Dacă acesta era sfârșitul nostru, cu adevărat? Dacă nu se va mai putea repara nimic, dacă nu mai aveam ce să reparăm?

Am oftat adânc. Deși asta mi-am dorit când am plecat, nu asta am simțit.

Un zgomot înfundat, venind dinspre geam, mă făcu să tresar și să mă ridic brusc în fund. M-am aplecat puțin în față și l-am recunoscut din prima.

Am sărit din pat și am mers să îi deschid, un dor vechi renăscând din această senzație de *déjà vu*.

— Ce cauți aici? am șoptit, privindu-l cu ochii mari.

— Ai vrut să vorbim, spuse el cu acel zâmbet ștrengar, care îmi topea orice urmă de rațiune.

Am zâmbit ușurată, trecându-mi o mână prin părul lung.

— Ok, am ridicat din umeri.

Marco mă prinse brusc de mână și mi-o întoarse cu încheietura în sus. Tatuajul temporar aproape se șterse, dar era ușor de ghicit încă ce model fusese.

— Cred că mi se face rău, vorbi el, mimând greața.

— A fost doar o joacă, am spus rușinată, retrăgându-mi mâna.

— Poate pentru el iubirea e o joacă, dar pentru mine nu, vorbi el, privindu-mă cu acei ochi cenușii superbi. Erau la fel cum îi știam și mă bucura asta. Dacă era un bărbat adevărat, făcea direct asta.

În timp ce vorbi, își prinse tricoul de la baza gâtului și, dintr-o mișcare, îl dădu jos. Mi-am ținut răsuflarea la vederea pieptului lui gol și mult mai musculos, care acum era acoperit și el de tatuaje, pe toată partea de sus, până la umeri, unde se continuau tatuajele mai vechi. Printre ele, în dreptul inimii, am văzut numele meu, scris cu litere negre, elegante.

Gura mea se întredeschise, șocată. Am întins mâna și am trecut vârfurile degetelor peste literele acelea frumoase.

Își tatuase numele meu!

— Dar, probabil, îi este teamă de ace, rânji el ironic. E doar o pl...

— Un prieten foarte bun, am spus, întrerupându-l.

— Ce e între voi, Elena? întrebă Marco serios.

— Nu știu, am șoptit, iar el îmi prinse bărbia, ridicând-o, ca să mă poată privi în ochi.

— Ai vrut să vorbim, spuse. Vreau să îți arăt că și eu pot fi bun la asta.

— Ne-am sărutat!

Cuvintele mi-au ieșit automat. Ochii lui se întunecară dintr-odată și i-am văzut trupul încordându-se. Maxilarul îi tresări și am închis ochii, așteptându-mă să urle la mine sau să distrugă ceva. Dar, spre surprinderea mea, el vorbi cu un calm periculos.

— Poate că e potrivit pentru tine.

Am deschis ochii și l-am privit confuză.

— Da, spuse ironic, dându-mi drumul la bărbie. Poate că e un băiețel cuminte, de casă, care îți sărută mâna și te aduce acasă cu zece minute înainte de ora stabilită, dar știi ce? Nu te va face să simți nici jumătate din ceea ce pot eu!

Am oftat, amintindu-mi cum sărutul lui Cristian mă lăsase rece și el observă asta. Un zâmbet superior și pervers îi apără în colțul buzelor.

— Sau mă înșel? continuă el, zâmbind. Haide să ne îmborsăvim memoria. Ce spui de o recapitulare, Elena?

Continuă să se apropie de mine, încă la bustul gol. Eu făceam câte un pas în spate, până m-am lovit cu spatele de perete. Se aplecă încet spre mine, lipindu-și palma stângă de perete, în dreptul capului meu, în timp ce mâna dreaptă și-o așeză pe talia mea. Îi simțeam respirația delicioasă pe față și privirea îmi căzu pe betelia blugilor săi, care era lăsată pe

șolduri, lăsând să se vadă marginea boxerilor. Nu știu cum naiba se numea acel „V”, dar pe mine mă înnebunea complet.

Simțeam dorința înflorindu-mi în stomac și am înghițit în sec. Cum mai scoți acum cămașa, Elena?

— Te face să te simți așa? mă întrebă el, așezând mici sărutări pe obraz, apoi continuă cu linia maxilarului, în timp ce își strecură mâna pe sub bluză și îmi mângâie pielea. La atingerea lui, inima mea se autoresuscită și încep să bată într-un ritm nebun, amețitor.

Marco simțise asta și l-am văzut zâmbind mulțumit.

— Te face să arzi cu tot trupul, până simți că te topești? continuă el să șoptească și limba lui îmi mângâie buza de jos, într-o dulce tortură lentă.

Dar știam că nu ne putem arunca cu capul înainte, era prea repede. Lucrurile nu erau încă puse la punct între noi și nu voiam să facem vreo mișcare greșită, niciunul.

— Marco, am spus încet, luptându-mă cu incoerența de care sufeream când el își testa farmecele pe mine. Oprește-te!

Marco se îndepărtă de mine, cu o privire superioară în ochi, și își luă înapoi tricoul pe el.

— Ce voiam eu să spun, am început să vorbesc clar și răspicat, pentru a-mi recăpăta încrederea în mine, e că poimâine e ziua mea și vreau să te invit și pe tine.

În calitate de prieten, am continuat, temătoare. Nu mai vreau să urlăm unul la celălalt când ne vedem. Ne-am îndepărtat mult prea mult pentru a mai fi ca înainte, dar m-am gândit că am putea face amândoi un compromis și... am

putea fi prieteni.

Marco ascultă atent discursul meu și mă privi cu o sprânceană ridicată, o urmă de ironie apărându-i în privire.

— Prieteni? întrebă el, strângându-și buzele pentru a opri un zâmbet.

Nu îi înțelegeam reacția.

— Da, am spus, mușcându-mi buza de jos.

— Asta va fi interesant de văzut, rânji el, apoi dispăru pe geam.

Ăsta era un da?

Capitolul IV

Astăzi era marți și, oficial, ziua mea. Imensa noastră sufragerie se transformase, din primitoare în extravagantă. Mama angajase o firmă, care se ocupa cu decorațiunile interioare, pentru a decora camera și făcuseră o treabă excelentă. Ghirlande aurii atârnav din tavan și baloane de aceeași culoare pluteau în aer, ajutate de heliul cu care erau umflate. Vaze mari cu trandafiri roșii umpleau camera cu un miros care te îmbăta și muzica se auzea deja în surdină.

Acest decor mă surprinse când m-am întors de la coafor. Părul meu era prins acum într-un coc voluminos, care părea lejer datorită câtorva bucle mici și fine din jurul feței.

— Deci, ce spui? mă întrebă mama entuziasmată, venind spre mine.

— Este absolut superb, am spus, privind încă o dată

sufrageria.

— Mă bucur că îți place. Acum, fuguța sus, în mai puțin de o oră vor apărea invitații!

Am urcat în camera mea, unde am folosit pentru prima dată, după mult timp, puțin fond de ten, pentru a ascunde imperfecțiunile; mi-am conturat ușor sprâncenele și am aplicat mascara, apoi am trasat o linie de tuș, de un negru intens și am ales un ruj bordo, exact în nuanța rochiei. Am îmbrăcat, cu grijă, rochia, apoi mi-am pus pantofii și am luat plicul, în care era telefonul și un mic portofel.

Uitându-mă în oglindă, am rămas puțin șocată de rezultatul final. Arătam schimbată. Nu mai eram doar o adolescentă drăguță, arătam ca o femeie frumoasă și senzuală. Am zâmbit, mulțumită de rezultat, și am verificat ceasul. Era nouăsprezece și douăzeci, întârzasem deja. Am ieșit din camera mea, închizând ușa în urmă.

Jos mă așteptau părinții mei, eleganți și zâmbitori, care mă felicitară primii, apoi am salutat câteva grupuri, formate din colegii și prietenii părinților mei. I-am zărit pe Maria și Andrei, care erau îmbrăcați la patru ace. Au venit spre mine, zâmbindu-mi cald.

— Pur și simplu, wow! exclamă prietena mea și am chicotit.

— Arăți uimitor, afirmă și Andrei și i-am pupat pe amândoi. Acesta este din partea noastră.

Andrei îmi întinse un mic cadou, împachetat frumos. Aveam o masă pentru cadouri, care deja era aproape plină, dar m-am bucurat că mi-l înmânase personal. Chiar voiam să

Îl deschid în fața lor, așa era politicos.

Am rupt hârtia argintie; în pachet era o cameră foto „instax”.

— Pentru momente care țin o viață, spuse Maria și am simțit cum o lacrimă încearcă să scape.

— Nu mă face să îmi stric machiajul, am spus zâmbind și am întins mâinile, pentru a-i putea îmbrățișa pe amândoi. Mulțumesc mult! Tată, stai! l-am oprit, văzându-l trecând pe lângă noi. Ne faci o poză, te rog?

M-am așezat între ei și i-am întins tatii aparatul, care ne surprinse zâmbetele largi într-o poză instanță. Am privit-o împreună și am râs fericiți.

Soneria se auzi și inima mea începu să bată mai repede.

— Du-te, poate a ajuns și el, mă îndemnă Andrei și am roșit auzindu-l.

Am deschis ușa, iar Cristian îmi zâmbi din prag cu un buchet format din nouăsprezece trandafiri roșii. Nu arătau prea diferit față de cei din sufragerie, însă nu am spus nimic, i-am luat și l-am pupat pe obraz, în timp ce îmi ura „La Mulți Ani!”. Am încercat să îmi ascund dezamăgirea și l-am invitat în casă, indicându-i locul unde se aflau Maria și Andrei, dar nu înainte de a ne face un selfie cu noua cameră foto. O țineam în mână, chiar aveam de gând să o folosesc și să îmi formez amintiri palpabile. Cele din trecut se puteau șterge mult prea ușor.

M-am oprit și am vorbit cu o colegă de-a tatii, care m-a felicitat pentru intrarea la facultate. Tocmai îmi spunea că ar fi mai mult decât încântată dacă un nou membru al familie

Maier s-ar alătura companiei, când soneria anunță un nou-venit. Deja renunțasem la speranța că va apărea și am lăsat-o pe mama să deschidă. Primul lucru pe care l-am văzut au fost trandafirii, o coroană mare de trandafiri albi care umpleau pragul, apoi capul lui Marco care apăru de după ei și vorbi, afișând un zâmbet ștrengar.

— Bună seara, doamnă, îmi puteți spune, vă rog, unde este sărbătorita?

Ochii mei s-au mărit și am auzit-o pe Maria chicotind, în timp ce Cristian își drese glasul, nervos. Mi-am obligat picioarele tremurânde să pășească înainte, până am ajuns în fața lui. În momentul în care mă văzu, înmărmuri pentru o clipă, apoi privirea lui perversă mă cercetă din cap până în picioare. Mama se retrase zâmbind și el îmi șopti:

— Doamne, cât aș vrea să te văd purtând doar tocurile și rujul ăla roșu.

Simțeam cum îmi ard obrajii și el rânji obraznic.

— Sunt pentru tine, spuse, întinzându-mi coșul mare cu trandafiri.

— Dumnezeule, câți sunt? am șoptit.

— O sută unu, spuse simplu.

L-am privit uimită.

— La Mulți Ani!

— Mulțumesc, am spus. Luând coșul și întorcându-mă, am dat peste Ana.

— Lăsați-mă să vă ajut, domnișoară.

Am lăsat-o să ia trandafirii și m-am întors înapoi spre Marco, dar acum rămăsesem eu înmărmurită. Din cauza

imensului buchet, nu am putut să îi văd decât fața, dar acum eram plăcut surprinsă. Purta un costum negru, pantalonii venindu-i aproape mulați pe coapsele lui bine făcute, sacoul îi pune brațele musculoase în evidență și cămașa neagră îi era descheiată la primii nasturi, lăsându-i la vedere mușchii tatuati ai pieptului.

— Mai ai nevoie de fotograf? mă întrebă tata și habar nu aveam când a apărut lângă noi. Mă bucur să te văd, Marco.

— Și eu, domnule, zâmbi el.

— Sigur, tată, am spus, înmânându-i aparatul și păstrând în mână pozele deja făcute. Este un cadou de la Maria și Andrei, i-am explicat lui Marco. Vrei să faci o poză cu mine?

— Vreau mult mai mult de atât, șopti el cu un mic zâmbet pervers în colțul gurii și m-am apropiat de el.

L-am simțit punând o mână după talia mea, iar în momentul când tata apăsă pe declanșator, el mă pupă pe obraz, făcându-mă să închid ochii, zâmbind.

— Pot să spun că ești cea mai sexy dintre toate prietenele mele? mă întrebă el și eu am chicotit.

— Mincinosule!

— Lasă-mă să îți demonstrez.

Am luat aparatul și poza din mâinile tatii, care ne oferi intimitate și am zâmbit când am văzut poza. Arătam ca doi îndrăgostiți și știam că o voi păstra mulți ani de acum înainte.

Marco îmi luă din mână pozele deja făcute și se opri la cea cu Cristian.

— I-aș da-o s-o înghită, în momentul ăsta, dar va avea nevoie de o amintire, să vadă cum arăta înainte să îl mutilez eu, spuse el grav.

Mi-am așezat o mână pe obrazul lui și el își lăsă fața în palma mea.

— Prieteni, mai știi? i-am zâmbit trist.

— De ce, Elena? Știu că mă vrei înapoi, iar eu am avut o erecție doar când te-am văzut îmbrăcată așa! Jur că abia mă abțin să nu te fur, să te duc la mine și să fac dragoste cu tine toată noaptea!

Cuvintele lui au explodat în toate zonele mele erogene și am simțit că mă pierd în fața lui.

— Nu vreau să mai facem nicio greșeală. Vreau să o luăm încet și dacă soarta va decide că va mai putea fi ceva între noi... am făcut o mică pauză, apoi am spus încet. Nu știu dacă pot face față la ceea ce faci tu acum.

Știa la ce mă refeream și l-am văzut încordându-se.

— Mai dă-mi o șansă, Elena. Spune-mi acum că ești a mea și îți jur că mă las de rahaturile alea.

L-am privit cu ochii mari.

— Chiar ai face asta pentru mine?

— Nu, iubito, pentru noi. Și o să fie al naibii de greu, dar dacă știu că ești lângă mine, voi fi mai puternic ca niciodată.

Am vrut să îi răspund, mai fericită ca niciodată, dar Cristian ne întrerupse.

— Mă întrebam dacă vrei să îmi acorzi acest dans, mă întrebă el.

Mi-am ținut respirația, temătoare.

— Poate vrei să dansezi într-un picior, îi spuse Marco, vizibil enervat de întrerupere. Discutam ceva serios aici.

— Este ziua ei, răspunse Cristian calm. O să îi spui chiar și de ziua ei ce să facă?

Știam ce făcea. Și Marco știa, dar picase în capcana lui Cristian și asta îl scotea din sărite.

— Nu, nu o să îi spun. E liberă să facă ce vrea.

Am auzit durerea din glasul său și îl imploram din priviri să nu se supere. Nu puteam să îmi ignor toți invitații, doar pentru că el era incredibil de gelos. Iar Cristian era prietenul meu cel mai bun.

— Cred că un dans nu face rău nimănui, am spus zâmbind, încercând să destind atmosfera, dar era o încercare eșuată.

L-am urmat pe Cristian până în mijlocul sufrageriei și am început să ne mișcăm pe ritmurile unei melodii lente. Alte cupluri ni s-au alăturat și am dat startul dansului.

Marco stătea pe margine și ne urmărea ca un prădător, însă am încercat, pe cât posibil, să păstrez o distanță decentă între mine și Cristian, pentru a nu-i da mai multe motive de supărare.

Am respirat ușurată când melodia s-a terminat și am privit în jur, pentru a-l căuta pe Marco. Nu îl vedeam nicăieri. O mișcare mă făcu să îl remarc afară, se îndrepta spre motorul parcat în fața casei. Am ieșit după el.

— Unde mergi?

L-am văzut oprindu-se, dându-și capul pe spate și inspirând adânc. Se întoarse apoi spre mine. Avea, din nou,

ochii roșii și am simțit cum îmi fuge pământul de sub picioare.

— Nu! am strigat nervoasă, cu durere în glas. La naiba, nu și azi!

— Trebuie să plec, Elena, spuse el, privindu-mă nepăsător.

— Unde? Vreau să știu ce e atât de important, încât mă lași baltă chiar de ziua mea!

— Nu vrei să știi asta, crede-mă. Întoarce-te la iubitul tău, sunt sigur că vrea să discuți despre nuanța de oă.

Se întoarce cu spatele și am știut că fiecare pas făcut adâncea și mai mult prăpastia dintre noi.

— Ai spus că vei renunța la droguri!

— Nu mi-ai acceptat condiția, spuse el, în timp ce se urcă pe motor și îl porni. În plus, nici asta nu cred că mă mai ajută. Sunt dependent!

Privi în jos, apoi tură motorul.

— Ia-mă cu tine, am spus într-un moment de furie și adrenalină, nevenindu-mi nici mie să cred ce vorbesc.

— Poftim? se holbă el cu acei ochi roșii, injectați.

— Vreau să știu ce e mai important decât mine, ce te-a făcut să iei prostiile alea, din nou. Ia-mă cu tine.

Marco mă privi câteva clipe, cântărind situația, apoi îmi întinse mâna. Mi-am pus mâna într-a lui și, cu grijă, m-am urcat în spatele lui. Puțin îmi păsa de invitații rămași în urmă, mă săturasem de toate aceste secrete dintre noi și mă bucuram că era dispus să îmi arate cu ce își ocupa timpul, mai nou, și din ce cauză era atât de irascibil, câteodată.

Ne-am oprit pe o străduță, pe care nu mai umblasem înainte și nici nu aş îndrăzni să o fac, dacă aş fi neînsoțită. Arăta pustie, dar avea câteva baruri deschise și mizeriile erau la tot pasul. Ne-am oprit lângă o clădire, de pe care vopseaua, de un verde murdar, se cojise și tencuiala căzuse pe alocuri. Litere mari, roșii, formau cuvântul „Rocky”. Mă întrebam dacă este o coincidență sau chiar era o sală de box.

Marco coborî și îmi oferî mîna. După ce am coborât, și-a împletit degetele cu ale mele și a luat-o înainte. Am intrat pe ușile duble, din fier, într-o încăpere mare, goală și întunecată, și am tremurat, fără să vreau. Era foarte frig înăuntru.

Marco mă simțise și se opri; își dădu jos sacoul și mi-l așeză pe umeri, apropiindu-și atât de tare buzele de ale mele, încât îi simțeam respirația dulce. Dar se retrase și mă luă iar de mînă, îndreptându-ne spre altă ușa.

După ce o deschise, o gălăgie incredibilă răzbi până la noi. Era o sală imensă, mizeră, plină cu bărbați care vorbeau tare și care țineau teancuri de bani în mînă. Câțiva tocmai pariau, alții erau și ei însoțiți de femei frumoase și fumau trabucuri groase. Marco dădu doar din cap spre un număr mare de bărbați, care îl salutau în timp ce mergeam.

— Marco, am spus încet, dar el nu mă auzi și nici nu se opri, până nu am ajuns lângă un imens ring, încadrat de funii lungi, legate de patru stâlpi. Ringul era gol acum, dar, după forfota din jur, îmi dădeam seama că lumea se pregătește de un nou meci.

Marco se opri lângă un bărbat cam de cincizeci de ani,

grizonant și slab, care avea o țigară aprinsă în colțul buzelor.

— Am ajuns, spuse el, dar nu îmi dădu drumul la mână.

— Căcatul ăla de Oto s-a trezit în seara asta că vrea, până la urmă, să se bată cu tine, îi spuse bătrânul, scuipând pe jos.

Stai puțin, cum adică să se bată? Sigur am auzit bine? încă eram stupefiată de tot ce vedeam în jur.

— Era și timpul, rânji Marco.

— Nu cred că vei avea probleme cu el, e doar un ratat, dădu bătrânul din mână, apoi privirea lui, de un albastru incredibil de deschis, se opri asupra mea. Cine e ea?

Marco se întoarse și el să mă privească, cu acei ochi roșii, și păru încurcat câteva clipe, apoi își trecu mâna prin păr.

— Manu, ea e Elena. Elena, Manu.

Bărbatul întinse mâna spre mine și eu i-am strâns-o ușor.

— E mai frumoasă decât mi-am imaginat-o, spuse Manu și l-am văzut pe Marco tresărind.

Nu credeam că e momentul sau circumstanța potrivită să îi mulțumesc și nu înțelegeam de ce Marco îi povestise acestui om despre mine.

— Ești pregătit? îl întrebă Manu și el aprobă cu un rânjet.

— Marco, ce faci? l-am tras de mână spre mine, speriată. Doar nu ai de gând să te bați în ringul ăla, nu-i așa?

— Calmează-te, iubito, spuse el, încă zâmbind. Fac asta de mult. Cam de un an.

Îmi dădu drumul la mână și își suflecă mânecile până la cot. Îl priveam îngrijorată, implorându-l din priviri.

— Te rog, am șoptit, dar el doar se aplecă să mă sărute pe frunte.

L-am privit cum urcă cele trei scări, apoi ridică acele funii, sau ce or fi, și intră în ring. Manu mă privi blând și zâmbi, apoi îmi spuse:

— Să nu te îndepărtezi.

Apoi urcă lângă Marco și îl prinse de umeri. Am văzut un bărbat în colțul opus, care tocmai intra și el în ring. Era gras de-a dreptul – nu că aş avea ceva cu asta – și avea o față urâcioasă, care semăna cu a unui mafiot. Părea mai mare decât Marco, cel puțin mai lat, și asta mă speria de-a dreptul.

El chiar avea de gând să facă asta? îmi spusese că se luptă de când am plecat. Droguri și meciuri de box, asta îl ajutase pe el să treacă peste despărțirea noastră? Ochii mă înțepau de la lacrimi, îmi venea să urlu, să sparg, să mă rup pe mine, dar tot ce făceam acum era să stau și să îl privesc neputincioasă.

Un bărbat îmbrăcat într-un costum cu dungi albe și negre fluieră o dată, puternic, și Marco se întoarce și îmi făcu cu ochiul, înainte de a înainta. Cei doi s-au apropiat unul de celălalt, spre centrul ringului, și și-au dat o dată târcoale, într-un joc de picioare, apoi Marco sări cu pumnul ridicat și îi lovi maxilarul adversarului. Acesta se înfurie și, după ce mai primi o lovitură, în exact același loc, îi înfipse pumnul în coaste lui Marco. L-am văzut icnind de durere și am tresărit.

Spre ușurarea mea, își reveni repede și, parcă plutind,

se învârti în jurul lui, făcându-l pe adversar să se tot învârtă după el. Mi-am dat seama ce făcea, îl obosea!

Cu o rapiditate admirabilă, l-am văzut lovindu-l sub bărbie, lucru care îl făcu pe bărbat să scuipe sânge, apoi îi plasă una în abdomen. Dar, faptul că se aplecase nu fusese o mișcare prea înțeleaptă, pentru că și celălalt îl lovi, iar, în față. Se auzi fluierul care anunța sfârșitul primei runde.

Marco se întoarse și veni înapoi lângă mine. O mică vânătaie, în jurul unei răni, îi apăruse deja în colțul buzelor și un firicel de sânge se prelingea din ea.

— Te distrezi? mă întrebă el, rânjind.

— Cum poți să mă întrebi așa ceva? am răspuns șocată.

— Îmi porți noroc, simt asta. Privește-mă cum îl termin pe nenorocit!

Un nou fluier și Marco era iar sus, pe ring. Deși tot ceea ce aflasem despre el, în ultimul timp, mă șocase de-a dreptul, nu puteam să nu îl admir. Jocul de picioare, care parcă îl făcea să plutească, expresia de învingător pe care o avea pe față și care nu te lăsa să îți iei privirea de la el, corpul încordat și siguranța de care dădea dovadă, îl făceau inegalabil.

Nu mai vedeam și nu mai auzeam nimic în jurul meu, deși spectatorii strigau și fluierau. Îl vedeam doar pe el cum își obosea adversarul, apoi îi aplică lovitură după lovitură, până când acesta căzu la pământ. Arbitrul începu să numere și, deodată cu el, întreaga sală.

— Unu... doi... trei...

Marco avea un zâmbet mare pe față și mă privea în ochi.

Aveam lacrimi în ei, dar i-am zâmbit înapoi.

— Zece! Și Marco Sima ne dovedește, încă o dată, că el este și va rămâne regele ringului! se auzeau strigătele arbitrilor.

— Asta e pentru tine, iubito! strigă el, arătând cu un deget spre mine, înainte de a fi luat pe sus de Manu, pe care nu îl văzusem când a urcat lângă el, și de alți bărbați care îl aclamau.

Mi-am șters, pe furiș, lacrimile și am chicotit emoționată.

După câteva minute, Manu își făcu loc prin mulțime și mă luă de mână.

— Eu nu cred că... am încercat să mă opun, dar bătrânul chiar avea forță.

Am urcat alături de el pe ring și toți bărbații mi-au făcut loc să trec. M-am văzut față în față cu Marco care, spre surprinderea mea, nu mai avea ochii roșii. Își revenise după luptă. Ne-am apropiat, iar el s-a aplecat spre mine, cu o privire pătrunzătoare. Își înfipse mâna în părul meu făcut coc și buzele lui le mângâiară pe ale mele, înainte ca limba lui să își facă loc printre ele și să o caute pe a mea. A fost un sărut cald, dulce, învingător.

Mulțimea începu să fluiera și să ovaționeze.

— O s-o luăm încet, promit, șopti el, ca să aud doar eu. O rezolvăm noi cumva.

În acel moment, asta era tot ceea ce inima mea voia să audă.

Capitolul V

În afară de părinții mei și de Cristian, nimeni nu îmi observase lipsa la petrecere. Ei știau că am fost cu Marco, deoarece și el dispăruse, dar, în afară de Cristian, nu pusese niciunul întrebări.

— De ce faci asta, Elena? De ce te încăpățânezi să tragi de o relație care nu are niciun viitor?

— Cristian, mi-ai fost un prieten foarte bun și apreciez asta. Chiar o fac. Dar de viața mea sentimentală mă ocup doar eu, ok?

— Atunci când îți va frânge inima din nou, să nu te plângi, pentru că tu ceri asta, de una singură!

Cuvintele lui m-au durut, dar nu puteam să mai stau departe de Marco. O făcusem atâta timp și, de când l-am văzut, sentimentele mele pentru el s-au reîntors, cu forțe proaspete, mai puternice și mai sigure ca oricând. Inima mea începea iar să se încălzească, puțin câte puțin.

— Dacă nu vom rămâne împreună, voi accepta asta. Dar nu voi mai fugi niciodată de ceea ce simt, i-am răspuns și l-am văzut tresărind.

— Deci, pentru mine nu simți nimic? spuse el și știam că îl doare tare.

— Ești cel mai bun prieten al meu. Nu vreau să te pierd, Cristian. Dar nu pot să renunț nici la el.

— Bine, spuse înfrânt. Tu știi mai bine.

Apoi se aplecă, mă sărută pe obraz și plecă, lăsându-mă să privesc în urma lui și să oftez.

Era seară și aveam întâlnire cu Marco. Aveam emoții, pentru că în scurta și pasionala noastră relație, nu prea am avut întâlniri adevărate, însă pentru mine conta enorm faptul că el îmi dădea silința. M-a sfătuit să îmi iau și ceva peste tricou, pentru că vom sta afară, așa că mi-am luat și un jersey mai grosuț.

Tocmai ieșeam din casă, entuziasmată, când l-am văzut rezemat de o mașină neagră.

— Ăla e un Mustang? am șoptit, uimită.

— Da, rânji el, trăgând, încă o dată, din țigară și apoi aruncând-o pe jos și călcând-o cu piciorul. Ți place?

— Este frumos, am spus, zâmbind și apropiindu-mă de el. Dar, cum rămâne cu motocicletă?

— Ea va rămâne mereu feblețea mea, spuse dulce și mi-am dat ochii peste cap. Dar m-am gândit că nu îmi va prinde rău și o jucărie pe patru roți.

Veni lângă mine, atât de aproape încât îi simțeam mirosul de tutun, amestecat cu parfumul masculin și cu mirosul lui amețitor, apoi se aplecă și mă sărută blând pe obraz.

— Mergem?

Am dat din cap afirmativ și m-am urcat în dreapta șoferului. Într-adevăr, mașina era frumoasă, negrul contrastând cu bordul luminat, în întregime, în roșu.

Marco conduse câteva zeci de minute, până am ajuns la parcul mare de la ieșirea din oraș. Un afiș imens, scris cu litere îngroșate, ne anunța că este seara filmelor în aer liber.

— Mă duci la film? am chicotit încet. Domnule Sima, mi se pare mie sau începi să te îndulcești?

Marco râse atât de tare, încât vocea lui răsună în mașină. Era o adevărată plăcere să îl privesc, era atât de frumos și lipsit de griji acum încât știam că, dacă timpul ar putea fi dat înapoi, de fiecare dată m-aș îndrăgosti, din nou și din nou, de el.

— Ultima noastră amintire împreună este la cinema, explică el. Nu am apucat să vedem blestematul ăla de film, dar m-am gândit că, dacă te duc acum la altul, vom putea cumva să legăm amintirea zilei de azi de cea de atunci, și vom putea să ne mai dăm o șansă.

Am oftat, întristându-mă, și el întinse mâna pentru a-mi mângâia obrazul.

Marco se opri la un ghișeu, să plătească biletele, apoi la un altul, de unde luă pop-corn și suc. A parcat apoi pe un loc de unde oamenii puteau să privească filmele din mașină.

— Am uitat să aduc o pătură, să privim din față, spuse el. E ok și aici?

Am aprobat încântată, se vedea chiar foarte bine.

— Atunci, hai sus! mă îndemnă el.

— Sus... unde?

Marco râse, iar.

— Pe capotă, iubito, explică el, făcându-mă să mă înfior la acel apelativ. Deși, chiar în clipa asta, mi-ar plăcea să fac altceva cu tine pe capotă. Din păcate, te-am adus la un film și e prea multă lume în jur.

Îmi întinse mâna, rânjind pervers, și, deși fața îmi ardea,

voiam să îi dau și eu, măcar o dată, o replică de genul ăsta înapoi.

— Da, cred că și mie mi-ar plăcea, am spus.

Ochii lui au rămas nemișcați, privindu-mă fix, apoi spuse încordat:

— La dracu', Elena! Ai idee ce mi-ai făcut acum? se răsti el, iar eu l-am privit nevinovată, mușcându-mi buza de jos ca să nu râd. Acum, toată noaptea o să am fantezii cu tine și o erecție de toată frumusețea, mă certă el.

Mi-a întins mâna, mofturos, și eu am prins-o, lăsându-l să mă ajute să urc. Mi se alătură și, sprijiniți de parbriz, am așteptat să înceapă filmul.

— De ce te bați? l-am întrebat încet.

— Mă descarc, spuse el, simplu. De tot stresul, de nervi, de tot ce acumulez peste zi.

— Nu ți-e frică?

Marco se întoarse spre mine și mă privi în ochi.

— Ți s-a părut că mi-a fost frică?

Am dat din cap, în semn de negație.

— Niciodată nu mi-a fost, spuse el. Nici măcar prima dată când Manu m-a băgat în ring. Eram atât de plin de ură și de răzvrătit, încât l-am lăsat lat pe nenorocitul ăla, încă din prima rundă. Nici acum nu îmi amintesc bine ce am făcut, știu doar că m-am descărcat și l-am lovit până am auzit fluierul.

— Dar eu mă tem pentru tine, am șoptit.

— Nu ai de ce, răspunse blând. Știu ce fac. În plus, eu și Andrei am câștigat o grămadă de bani de pe urma

meciurilor. El pariază mereu tot ce avem pe mine, iar eu ies mereu câștigător, e simplu. De aceea mi-am permis să îmi iau mașina asta și să fac multe alte lucruri.

Felul în care a spus ultimele cuvinte, m-a făcut să înțeleg că, dacă voi întreba ce alte lucruri, nu îmi va răspunde. Așa că am lăsat totul baltă.

Pe marele ecran din fața noastră începeau să se deruleze imagini și apăru titlul primului film: „Fifty Shades Darker”.

— Oo, să-mi bag p...

— Pop-corn? Cine mai vrea pop-corn? întrebă un băiat care se plimba cu un coș mare cu pop-corn în brațe.

— Doamne, ți-ai ales al dracului de greșit momentul să îți bați joc de mine! tună el nervos și am înghițit în sec.

Probabil, situația ar fi fost amuzantă, dacă nu era de-a dreptul stânjenitoare. Atracția dintre noi, pe care ne chinuiam, al naibii de greu, să o ținem în frâu – pentru că știam că de data aceasta trebuie să o luăm încet, dacă mai vrem să salvăm ceva din relația noastră – era aproape palpabilă. Filmul ăsta, combinat cu noi doi, atât de aproape unul de celălalt, nu era o rețetă prea reușită.

M-a privit cu niște ochi flămânzi, scăpărători, și am înghițit, din nou, în sec, dar de data asta pentru că îl voiam mult prea tare.

Ne-am așezat cuminți pe capotă, de parcă eram pedepsiți, încordați la maxim, și am privit scenele din fața noastră, eu roșie ca focul, el chinuit, în timp ce celelalte cupluri se sărutau cu foc. Pe la jumătatea filmului, în timpul

unei scene mult prea detaliate, Marco sări de pe capotă și se îndreptă spre toalete.

— La dracu' cu filmul ăsta de căcat, bombăni el și am chicotit amuzată și rușinată.

L-am văzut intrând, dar nu a închis ușa în urma lui. Am așteptat câteva minute, dar nu l-am văzut ieșind. Am coborât și eu și m-am apropiat de ușa întredeschisă, după ce m-am asigurat că nu e nimeni în jur.

— Marco, ești în regulă?

Am împins ușa și l-am văzut sprijinit de chiuveta băii, tocmai se spălase pe față. M-a privit în oglindă, cu acei ochi întunecați de dorință, apoi s-a întors brusc spre mine, m-a tras înăuntru, și m-a lipit de perete, în timp ce închidea ușa. Totul din două mișcări.

Trupul lui s-a lipit de al meu, lăsându-mă să simt cât de tare mă vrea și buzele lui le-au strivit pe ale mele. Limbile ni s-au întâlnit și se mângâiau, topite de plăcere. Mă prinse de coapse și mă ridică în brațe, umflătura pantalonilor săi pulsând între picioarele mele și făcându-mă să scot un mic geamăt. Asta îl făcu să mă sărute mai adânc și se întoarse cu mine în brațe, așezându-mă cu fundul pe marginea chiuvetei.

Cu o mână mă ținea de talie, în timp ce alta și-o strecură sub bluza mea, ridicând-o și descoperindu-mi sânii captivi în sutien. Trase de cupe nerăbdător, iar eu nu m-am împotrivit. Îi descoperi și se năpusti asupra lor, strivindu-i și mângâindu-i, într-un mod în care mă făcu să îmi dau capul pe spate de plăcere. Mă făcea să mă pierd de-a dreptul, singurul lucru de care mai eram conștientă era doar el și

senzațiile delicioase pe care mi le oferea.

Reveni asupra sărutului, dar se opri brusc și mă privi în ochi. Eram bulversată și încă pierdută în simțuri când l-am văzut aranjându-mi hainele înapoi.

— Ce s-a întâmplat? l-am privit confuză.

În acest punct instabil în care se afla relația noastră, mă temeam de fiecare pas.

— Ești mult prea importantă pentru mine, ca să te iau într-o toaletă pentru bărbați, spuse el, și mă ajută să cobor. Și crede-mă, fac un mare efort acum ca să te las așa.

Am ieșit amândoi și spre ușurarea mea, nimeni nu era în preajmă. Ne-am întors la mașină; filmul era aproape la final și Marco respiră ușurat.

— Dacă și următorul e la fel, jur pe ce am mai sfânt că fac dragoste cu tine chiar aici, în văzul lumii, îmi șopti el și eu l-am privit cu ochii mari.

— Nu ai îndrăzni, i-am șoptit.

— Vrei să îți demonstrez? se ridică el în fund, dar l-am prins de mână, trăgându-l înapoi.

Marco chicoti și își puse mâna pe coapsa mea, apoi mă pupă apăsând pe frunte.

— Ce îmi faci tu mie? întrebă mai mult pentru el.

Din fericire, filmul care urmă era unul de comedie, dar niciunul dintre noi nu reacționa la ceea ce se întâmpla pe ecran. Eram încă absorbiți de acțiunea reală care se petrecuse mai devreme și pe care amândoi ne-am dorit-o, extrem de mult.

În jurul orei douăzeci și trei, Marco mă aduse acasă,

parcând pe străduța din fața casei și oprind motorul.

— Mâine am un meci important, începu el să vorbească.
Vrei să vii?

L-am privit câteva clipe, întristându-mă.

— Nu știu dacă pot să te mai văd așa, am spus încet, ferindu-mi privirea.

Nu știam dacă aveam vreun drept să îi cer să se oprească din a boxa sau dacă exista măcar cea mai mică șansă ca el să mă asculte, de aceea nu am spus nimic în legătură cu asta.

— Înțeleg, oftă el, trecându-și o mână prin păr.

— Deci, mâine nu ne vedem? am întrebat, încercând să îmi ascund cât de bine pot dezamăgirea.

— Nu, trebuie să mă antrenez, să fiu în formă, răspunse, iar faptul că și el părea dezamăgit, mă făcea să zâmbesc în sinea mea.

— Mulțumesc pentru o seară minunată, am spus și m-am aplecat să îl sărut pe obraz. Și captivantă, am adăugat, roșind, și el rânji pervers.

— Plăcerea chinuitoare a fost de partea mea, replică, și am ieșit din mașină.

Nu am auzit motorul, așa că, în fața ușii, m-am întors. Era tot acolo, mă privea. I-am făcut cu mâna, înainte să dispar în întunericul din casă.

Capitolul VI

— Doar nu o să-l lași să se bată astăzi, fără să îl susții!

exclamă Maria.

Prietena mea venise ca să mă ia, convinsă fiind că vreau să merg să îmi văd iubitul snopindu-se în bătaie, cu cine știe cine.

— Se rănește, Maria! Și o face intenționat!

— Te-ai gândit că poate asta îl ajută să se descarce și poate îl ține ocupat de la... știi tu...

Dependența lui Marco era încă un lucru greu de procesat pentru mine, deși, de când s-a bătut ultima dată, nu l-am mai văzut așa. Poate că Maria avea dreptate, într-un fel.

— Nu știu dacă pot să îl văd așa. I-am spus și lui asta, am zis, tristă.

— Are nevoie de tine, de asta sunt sigură. Crezi că se va putea concentra acolo, dacă e mereu cu gândul la tine?

Cu această frază mă convinsese. Am luat o pereche de jeanși, o bluză cu mânecă lungă și un cardigan peste, știam din experiență cât de rece este acolo, adidașii mei Nike și un mic ghiozdănel, în care mi-am aruncat telefonul, portofelul și un pachet de șervețele, și am coborât la parter.

— Unde mergeți? ne întrebă mama, care se uita cu tata la un film, pe canapea.

— Este ziua unei foste colege din liceu, mergem și noi la petrecere, spuse Maria senină și am expirat încet.

— Bine, distracție plăcută, ne ură ea și tata ne făcu cu mâna.

Am ieșit ușurate și ne-am urcat în mașina ei mică. În treizeci de minute am ajuns în fața sălii. Trei bărbați băuți se sprijineau de peretele sălii.

— Hei, fetelor, stâlci unul dintre ei cuvintele. Căutați puțină distracție?

— Îs numai două, tâmpitule, bolborosi altul.

— Noi știm să împărțim, răspunse celălalt, rânjind.

— Iar ea e proprietatea lui Marco Sima. Poate îi spuneți chiar lui asta, răspunse Maria, răstindu-se și nu știam de unde avea atâta curaj. Dar imediat ce am văzut reacția lor, am înțeles.

— Noi nu vrem probleme, spuse unul dintre ei. Maria mă prinse de mână și deschise, cu putere, ușa de la intrare.

Înainte de a se închide ușa, l-am auzit pe unul dintre ei mormăind: „Puștiul ăla e dat naibii!”

Am intrat în sala în care, cu două zile în urmă, fusesem cu Marco. Aceeași mulțime îmbulzită, aceiași pariori, doar că acum era mult mai multă lume în jurul ringului. Se pare că meciul deja începuse și în mine se luptau acum două sentimente contradictorii. Nu voiam să îl văd bătându-se iar și jumătate din mine voia să fug, dar eram atât de îngrijorată pentru el, încât cealaltă jumătate mă trăgea mai aproape de ring.

Se pare că a doua jumătate era mai puternică, pentru că continuam să îmi fac loc, ajutându-mă de coate, până am ajuns lângă ring. Marco nu era în regulă, era distras și nu mai avea energia de data trecută. Părul mare și-l prinse în vârful capului, iar acum purta o pereche de pantaloni negri de trening, din bumbac, și era la bustul și picioarele goale. Cum nu observasem data trecută că nu foloseau mănuși? Se luptau cu pumnii goi.

Adversarul lui era un brunet musculos, tuns extrem de scurt. Era puternic, se vedea asta, iar după ochiul puțin umflat și deja negru al lui Marco, mă gândeam că e în avantaj.

— Ce e cu el? am întrebat-o pe Maria.

— Își făcea griji pentru tine. Îi zicea lui Andrei că se teme de lupta asta, că dacă nu vei veni, asta înseamnă un pas în spate.

L-am privit cum încerca să se concentreze la omul din fața lui. Reuși să se ferească de o directă de dreapta, dar primi un pumn în stomac. Se aplecă și strânse din ochi de durere.

— Marco, iubitele! am strigat, fără să îmi dau seama prea bine ce fac. Sunt aici!

Faptul că i-am distras atenția, l-a făcut să își mai ia un pumn în maxilar și m-am crispat vinovată.

Fluierul anunță încheierea rundei cu numărul patru, se pare. Maria îmi făcu semn că merge la Andrei, în timp ce eu am urcat, grăbită, cele trei scări și m-am dus în colțul lui Marco, îmbrățișându-l.

— Ai venit, spuse el, privind-mă cu ochii mari.

— Am venit să mă asigur că îi tăbăcești fundul cheliosului, am spus, prinzându-i fața în mâini și ne-am unit frunțile.

Marco râse.

— Nu cred că ai nevoie de altă încurajare, puștiule, chicoti Manu. Du-te pe el!

Marco îmi făcu cu ochiul, lăsându-mi inima să mi se

topească de iubire, apoi se îndreaptă iar spre mijlocul ringului, cu pumnii ridicați. Cheliosul încercă să îi dea primul un pumn, dar Marco se aplecă la timp și se învârti în jurul lui, înfigându-i un croșeu în spate și lăsându-l pe acesta fără suflare, câteva clipe. Profită de avantaj și îl mai lovi o dată, până când arbitrul îi despărți, dându-i răgaz celuiilalt, pentru a-și reveni.

— Nu eu îi dau droguri, spuse Manu, făcându-mă să îmi iau ochii de la bărbatul răvășitor de puternic și frumos, care era *al meu*, și să mă întorc spre el.

— Nu am spus asta, am replicat.

— Dar te-ai gândit la această posibilitate, zâmbi el, trist.

— M-am gândit la multe și da, și la asta, am recunoscut.

— Nu face nimic, aș fi făcut la fel. Am încercat de multe ori să îl fac să se lase, l-am băgat în ring pentru a-l distrage și am reușit o perioadă. Până a început să se simtă rău.

Bătrânul dădu ușor din cap a regret și am realizat că nu e o persoană chiar atât de rea pe cât mi-am imaginat.

— Țineți la el, nu-i așa?

— Oh, te rog, spune-mi Manu, zâmbi el. Și da, mi-e ca un fiu. Dacă nu ar fi atât de încăpățânat, poate că l-aș putea ajuta mai mult, dar văd că tu ești cea care îi lipseai. Tu îi aduci liniștea, Elena, și totodată, cu tine liniștea lui dispare.

L-am privit, din nou, pe Marco. Eram înnebunită după el și mă bucuram enorm că avusese prieteni puțini, dar adevărați, aproape. Începeam să înțeleg și nevoia lui de a se lupta.

— Mulțumesc, i-am spus. Pentru că ai avut grijă de el.

Manu îmi făcu cu ochiul, iar gestul făcut parcă îl întineri cu câțiva ani și îl făcu să pară șarmant. Probabil, fusese extrem de chipeș în tinerețe, un fel de Marco al anilor șaptezeci. Acest gând mă făcu să chicotesc încet și, spre ușurarea mea, Manu nu mă auzi.

Mi-am îndreptat din nou atenția spre Marco al meu. Era plin de energie, se juca cu partenerul său, care stătea mai mult îndoit, și, cu o serie de pumni în stomac și unul în față, îl puse la pământ.

Arbitrul își începu numărătoarea și la finalul acesteia, îl declară pe Marco câștigător, în uralele mulțimii.

Marco ridică brațele în aer, învingător, și veni spre mine, trecu de bare și mă ridică în brațe, învârtindu-se în aer cu mine și râzând fericit. Eram atât de fericită pentru el, pentru că îi vedeam, în sfârșit, bucuria, din nou, în privire!

Mi-am aplecat capul și i-am sărutat blând ochiul vânăt, iar el mă lăsă jos, îmi cuprinse bărbia cu o mână și îmi captivă buzele într-un sărut, care mă lăsă fără suflare.

— Tu ești talismanul meu norocos, îmi șopti el.

Am râs.

— Cred că îmi place noua ta freză.

— Serios? chicoti el.

Ne-am privit în ochi și am avut sentimentul că nu mai există nimeni pe lume, în afară de noi.

— Marco, băiete, am nevoie de tine.

Manu ne întrerupse și Marco se întoarse cu greu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Vrea cineva să îți vorbească.

Marco se întoarse spre mine.

— Promit că nu lipsesc mult, spuse el. Caută-l pe băiatul care vinde mâncare și ia-mi și mie un suc, te rog. Jur că mă usuc pe interior.

Mă pupă jucăuș pe nas și se îndepărtă, împreună cu Manu. L-am căutat pe băiatul care vindea gustări, așa cum îmi ceruse el, și am cumpărat două sticle de Cola, la jumate, apoi am mers lângă intrare, pentru a-l aștepta pe Marco. În schimb, Cristian apăru în fața mea, vorbind la telefon. Când mă văzu, se opri brusc și închise telefonul.

— Elena? Ce cauți aici?

— Dacă ai fost la meci, bănuiesc că l-ai văzut pe Marco în ring, i-am răspuns.

— Da, spuse el, încurcat. Dar nu credeam că te voi vedea într-un loc ca ăsta.

— Ce vrei să spui cu asta? l-am întrebat, tăios.

— Oh, Elena, oftă el. Haide să nu ne mai certăm, ok? într-o vreme eram cei mai buni prieteni! Știi că nu mă poți iubi cum îl iubești pe Marco, dar măcar ca pe un prieten?

— Știi că te iubesc așa, am spus, simțindu-mă vinovată pentru că l-am îndepărtat pe singurul om care m-a suportat, după despărțirea de Marco.

— Deci, îl iubești, până la urmă?

Vocea lui Marco, care se auzi din spatele meu, mă făcu să mă înfior, iar rânjetul lui Cristian, să tremur de nervi. Îl văzuse venind, de aceea mă făcuse să spun asta!

— Marco, nu e ceea ce pare! am încercat să mă apăr.

— Spune-mi dracului că sunt ultimul prost dintre toți

surzii și tu nu ai spus acum că îl iubești pe nenorocitul ăsta!

— Am spus că îl iubesc, ca pe un prieten, jur! aproape am strigat. Nu voiam să dăm înapoi, nu acum și nu dintr-o prostie. Spune-i, am spus întorcându-mă spre Cristian. Spune-i adevărul!

— E mai bine așa, Elena. Măcar nu mai trebuie să ne ascundem, vorbi el calm și l-am privit șocată.

Marco lovi peretele cu pumnul, atât de tare încât lăsase urmă, iar din degetele lui zdrobite începu să curgă sânge.

— Dacă te-ai întors ca să mă distrugi iar, poți să pleci chiar acum. Ai reușit, spuse el printre dinți și ieși afară, trântind cu forță ușa după el.

— De ce îmi faci asta? l-am întrebat pe Cristian, cu ochii în lacrimi.

— Unele bătălii nu se câștigă doar cu pumnii, mai ții minte? ridică el din umeri.

— Să te ia dracu'! i-am urat din suflet, înainte să ies după Marco.

Tocmai se pregătea să deschidă portiera noului său Mustang.

— Marco, oprește-te! am strigat și vocea îmi vibra de disperare.

L-am văzut oprindu-se, dar nu se întoarce.

— De ce naiba ai crede că îl iubesc pe ăla, când eu mereu mă învârt în jurul tău? Cum aș putea să vreau pe altcineva, când tot trupul meu tremură de dorință doar când te văd? Tu nu vezi cât de îndrăgostită sunt de tine? Uită-te la mine! am strigat și ecoul vocii mele răsună pe strada goală.

Marco se întoarse încet și mă privi, îngustându-și privirea.

— Da, el mi-a fost aproape când am simțit că mă rup în bucăți, iar și iar, de aceea i-am spus că îl iubesc ca prieten. Dar, la naiba, ca tine nu va mai exista nimeni pentru mine! Și, știi de ce? Pentru că m-ai făcut să te iubesc ca o nebună!

Am lăsat lacrimile, pline de teamă, să îmi curgă pe obraji.

— Pe tine te iubesc, Marco. Mai mult decât ți-ai putea imagina vreodată.

Marco veni lângă mine și îmi puse o mână pe talie, iar cu cealaltă îmi ridică bărbia spre el.

— Știi ce? spuse el în șoaptă, cu un mic zâmbet șiret în colțul buzelor. Te cred.

L-am privit cu ochii mari; buzele lui îmi striveau buzele, într-un sărut pasional, făcând un grup de băieți, care tocmai trecea, să ne fluiera. Am roșit și el îmi mângâie obrazul.

— Vreau să fiu a ta, am șoptit.

Marco se aplecă puțin, îndoindu-și genunchii, pentru a mă putea privi în ochi.

— Ești sigură de asta?

— Da! Te vreau de când te-am văzut prima dată.

Marco îmi ridică mâinile, sărutându-mi-le pe amândouă.

— Ai răbdare până mâine, iubito. Vreau să fie de neuitat, îmi trase el cu ochiul. Dar, ce spui dacă acum am sărbători victoria?

— Ce ai în minte? l-am întrebat, zâmbind.

— Vino, a fost tot ce a spus și m-a condus la mașină,

deschizându-mi portiera.

Marco conduse vreo zece minute și opri în fața unui club.

— Unde suntem? l-am întrebat, nerecunoscând locul.

După ce am coborât, și-a împletit degetele cu ale mele.

— Un club în care nu auzi decât latino și reggaeton. Este o atmosferă incendiară aici, zâmbi el pervers și am intrat.

Ne-am îndreptat spre bar, unde Marco a comandat două shot-uri de culoare albastră. Îmi făcu semn, râzând, și am luat micul pahar în mână. Cât de rău putea fi?

Am dat amândoi pe gât băuturile, deodată, și el râse de mine, pentru că aproape mă înecasem, băutura tare arzându-mi gâtul și apoi stomacul.

— Mai vrei unul? mă întrebă.

Am dat din cap că nu și el mă prinse din nou de mână, conducându-mă pe ringul de dans. Se opri, veni în spatele meu și se lipi de mine. Mă prinse de talie și, cu fața în părul meu, începu să se miște lent pe ritmurile pasionale ale melodiei. M-am lăsat condusă de el și am început să îmi mișc șoldurile, apoi tot trupul, îmbiindu-l și atrăgându-l. Am dansat lipiți unul de celălalt, lăsându-ne în voia simțurilor și mâinile lui coborâră de pe talie pe șoldurile mele, care se roteau deodată cu mijlocul lui, până când se auziră ultimele acorduri ale melodiei.

— Mă înnebunești, îmi șopti la ureche.

L-am văzut scoțând telefonul din buzunar și strâmbând puțin din buze.

— E mama, vreau să îi răspund, ca să nu mai insiste. Am

dat din cap afirmativ și am ieșit afară pentru a putea vorbi.

— Da. Ce s-a întâmplat? Poftim? Mamă, mai încet, nu înțeleg nimic! se răsti el, dar l-am văzut tot mai agitat și mi-am dat seama că ceva rău se întâmplase. Unde ești?

Apoi închise și spuse, privindu-mă grav:

— Tata a avut un accident de mașină. E în stare gravă la spital.

Capitolul VII

Mi-am sunat pe drum părinții, spunându-le tot și anunțându-i că nu știu când ajung acasă. Marco conducea extrem de imprudent, dar nu era momentul să mă preocupe asta. Era extrem de îngrijorat și privea fix parbrizul, era adâncit în gânduri.

Am ajuns la spital în timp record și Marco parcă, cu un scârțâit de roți.

— Nu aveți voie să parcați aici, spuse unul dintre medicii care fumau afară, când am coborât. E doar pentru personal.

— Privește-mă, i-o întoarse Marco, privindu-l furios și bărbatul nu mai spuse nimic.

Mă prinse strâns de mână și am intrat împreună în spital. Lumina puternică mă făcu să clilesc de câteva ori, iar albul, prezent pretutindeni, mă deranja puțin. Ne-am îndreptat spre ghișeul cu informații și Marco întrebă de tatăl său.

— Sunteți rudă? îl întrebă o asistentă plictisită, care își

pilea unghiile.

— Nu, doar îmi place să mă interesez de oameni necunoscuți, își dădu el ochii peste cap. Normal că sunt rudă, sunt fiul lui!

— Atunci trebuie să completați acest formular, îi trânti ea un set de foi pe teigheaua care îi despărțea, privindu-l urât.

Marco își trecu o mână prin păr și știam că nu urmează nimic bun.

— Fii atentă aici, dacă nu îmi spui în clipa asta unde e tata, jur că îți dau să mănânci formularul ăsta, hârtiuță cu hârtiuță. Și crede-mă, am răbdare.

Tonul cu care spusese asta fusese calm și controlat, dar expresia pe care o avea și ochii scăpărători trădau nebunia care mocnea în el acum.

— Camera patru sute douăzeci și cinci.

Aproape am fugit până la lifturi, dar toate erau ocupate și Marco apăsă pe toate butoanele, însă numerele care indicau la ce etaj se află, parcă se mișcau cu încetinitorul.

— O să dureze o veșnicie, am spus. Haide pe scări!

Am urcat scările, câte două deodată, și am fugit pe coridor, privind cifrele scrise deasupra ușilor. Patru sute cincisprezece, patru sute șaisprezece... în sfârșit, patru sute douăzeci și cinci. Am dat buzna amândoi înăuntru și imaginea din fața mea mă făcu să măresc ochii șocată, în timp ce cu mâna îmi acopeream gura, pentru a nu scoate un icnet involuntar.

Doi medici și o asistentă tocmai acopereau, cu un

cearșaf alb, trupul lipsit de viață al tatălui lui Marco, în timp ce mama sa plângea, suspinând într-o batistă.

Marco rămase încremenit, privindu-i încruntat și parcă confuz, ochii trecându-i de la o persoană la alta.

— Ce faceți? Întrebă el, șocat.

— Marco, dragule, suspină mama lui și medicii îl priveau cu milă.

— Ce dracu' faceți? urlă el și se năpusti asupra unui medic, îl prinse de halat și îl împinse cu putere departe de pat. Acesta ridică mâinile, în semn de predare, și le făcu semn celorlalți să îi acorde un minut.

Marco dădu încet cearșaful la o parte și își privi tatăl.

— Nu îmi spune că ai murit, vorbi el încet, aplecându-se asupra lui. Nu ai murit, nenorocitul, mă auzi? Începu el să se răstească și disperarea îi făcea vocea să tremure. Nu poți să mori așa!

Îl prinse de umeri și începu să îl scuture cu putere. Am simțit cum îmi curg lacrimile, în timp ce îl priveam, și mi se rupea sufletul. Am mers lângă el și l-am cuprins în brațe, din spate.

— Marco, lasă-l! Marco! am țipat peste el, ca să mă audă. Marco, lasă-l în pace!

Mi-am ținut respirația când el se opri, într-un final, și se întoarse spre mine. Era devastat, distrus, iar ochii îi erau reci și goi. A trecut pe lângă mine și a ieșit afară, dar s-a prăbușit lângă perete și a început să plângă, cu capul în mâini.

M-am așezat lângă el și l-am privit, neputincioasă.

— După tot ceea ce i-a făcut mamei, după tot ce ne-a

făcut nouă, a murit ca un nemernic, vorbi el, îngustându-și privirea. Mama nu a auzit niciodată o vorbă bună de la el, mie nu mi-a spus niciodată că e mândru de mine. Nici măcar nu a încercat să schimbe ceva.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui și i-am cuprins brațul cu mâinile.

— Sunt aici pentru tine. Mereu, am șoptit.

El mă sărută lung pe frunte.

Cornelia ieși pe hol, împreună cu medicii, și m-am ridicat repede. Aceștia s-au îndepărtat și eu am mers lângă ea, înduioșată până la lacrimi de durerea ei.

— Îmi pare atât de rău, am spus. Dacă aveți nevoie de ceva...

Ea mă îmbrățișă strâns și eu i-am răspuns, cu toată ființa mea. Era o persoană atât de blândă și de delicată!

— Mulțumesc, draga mea. Mă bucur că te-ai întors, are nevoie de tine în viața lui, șopti ea, zâmbind trist.

Următoarele două zile fuseseră sfâșietoare. Toate acele pregătiri, care îți dădeau fiori, și mai apoi ziua înmormântării, te secau de puteri. Nu fuseseră multe persoane, doar câteva rude, Maria și Andrei, Manu, părinții mei. Imediat după, Cornelia își pregătise bagajele pentru a merge un timp la ferma verișoarei sale, avea nevoie de o distragere, spunea ea. Am condus-o până la mașină și ne-am luat rămas bun.

— Ai grijă de el, îmi spuse, apoi mă pupă pe amândoi obraji.

— Promit, i-am zâmbit cu drag.

Am privit, amândoi, cum mașina se îndepărtează.

— Ce vrei să faci acum? l-am întrebat.

— Să mă antrenez, spuse Marco rece, băgându-și mâinile în buzunare.

— Dar... e prea devreme, am spus.

— În seara meciului, când Manu m-a chemat deoparte, managerul unui fost luptător profesionist a vrut să îmi vorbească. Vrea să se lupte cu mine, dar fără reguli. E vorba de o sumă mare de bani la mijloc.

— Și tu ai de gând să accepți asta? l-am întrebat, încruntându-mă, nevenindu-mi să cred. Fără reguli, fost luptător profesionist și în aceste împrejurări?

— Care ar fi problema? întrebă el, indiferent, scoțând o țigară și aprinzând-o.

— Ai de gând să te porți așa de acum înainte?

Eram de-a dreptul furioasă. Ce era cu el? înțelegeam durerea cauzată de pierderea tatălui său, dar ăsta nu era un motiv pentru comportamentul lui rece.

Marco doar trase cu sete din țigară și mă privi pe sub sprâncene.

— Ok, atunci, am ridicat din umeri și m-am întors cu spatele, făcând pași mari pentru a mă îndepărta cât mai repede de el, pentru că lacrimile amenințau să curgă iar.

Nu a venit după mine și nici nu am vrut. Dacă avea de gând să se comporte așa, mai bine să nu se deranjeze deloc. Am mers pe jos acasă și m-am trântit în pat, lăsând, până la urmă, amărăteala de lacrimi să curgă.

M-am trezit speriată, era puțin trecut de trei dimineața.

Așa mult dormisem? Poate că unul dintre părinții mei mă vizitase, dar nu mă deranjase din somn. M-am ridicat puțin, pentru a verifica telefonul de pe noptieră. Spre dezamăgirea mea, nu aveam nicio notificare nouă, așa că, cu inima strânsă, m-am întors și am adormit iar.

Micul dejun fusese extrem de tăcut și nici nu aveam chef de vorbă. Simțeam prăpastia invizibilă dintre noi mărindu-se, cu fiecare zi care trecea, și nu știam ce aș putea face ca să opresc asta. De cinci zile mă gândeam deja la asta.

Avea meciul acela stupid în seara aceasta și încă nu eram convinsă dacă merită să mai fac un pas spre el sau să o las baltă. După multe minute în care am trecut de la o stare la alta, m-am îmbrăcat și am luat un taxi.

L-am găsit acolo, bineînțeles. Erau într-o sală mai mică, se antrena, înainte de meci. Manu îi ținea sacul de box și el lovea cu atâta sete, încât nici nu mă văzu apropiindu-mă, până când Manu lăsă sacul să atârne singur. Marco își ridică ochii și mă privi încruntat.

— Vă las să vorbiți, spuse Manu și i-am schițat un zâmbet.

— Parcă nu erai de acord cu asta, spuse el, rezemându-se cu spatele de perete, sprijinindu-și un picior de el.

— Nu sunt, am spus. Vreau doar să știu ce se întâmplă cu noi.

Marco nu răspunse, doar lăsă privirea în jos și i-am văzut maxilarul zvâcnindu-i.

— Alegi să mă ignori, din nou? l-am întrebat, ridicând o sprânceană. Nu știu cum să mai lupt pentru noi, de data asta,

Marco. Și simt că nici nu mai este nimic de făcut, poate am epuizat toate șansele și metodele. Dacă de data asta așa trebuie să fie?

Vocea îmi tremura și îmi dădea de gol emoția și durerea pe care le simțeam.

— Asta nu va fi o problemă pentru tine, nu-i așa? vorbe el, ironic. Ți-ai păstrat o rezervă, pentru orice eventualitate.

Mă simțeam de parcă îmi dăduse o palmă.

— Cum poți să spui așa ceva?

— Prietenul tău te va alina și de data asta.

Palma mea îi atinse obrazul, într-un mod dureros. Simțeam cum mâna mă ustură și îmi zvâcnește, dar nu o luam în seamă acum. Fața lui se întoarse brusc, de la impact, dar nu se mișcă.

— Mă învinovățeam pe mine pentru tot ceea ce faci tu, dar se pare că am uitat cât de nemernic poți să fii! am spus plângând.

— Elena... ridică el privirea, într-un final.

— Nici să nu îndrăznești! am strigat și am ieșit în fugă din sală. Camera ringului era deja plină și mai animată ca niciodată. Se simțea în aer că urmează ceva important și, deși prima mea intenție fusese să fug cât mai departe de locul ăsta, am rămas acolo, așteptând. Uralele îmi dădeau de înțeles că luptătorii se pregăteau să intre în ring și, într-adevăr, i-am văzut, după aproximativ cinci minute, trecând de barele ringului. Marco avea iar părul prins sus, brațele și pieptul musculoase, tatuate, erau iar dezgolite și toți mușchii îi erau încordați. Purta aceeași pereche de pantaloni de

trening, care îi stătea lăsată pe șolduri și se învârtea ca un leu în cușcă, încruntat și nervos. Era distras, agitat și furios.

Doar acum îl observam pe celălalt. Gura mea a format un mic „o”. Era... mare, mult mai mare decât Marco. Se vedea că fusese luptător profesionist, pentru că avea pachete mult prea mari de mușchi, care îi încadrau corpul mătăhălos. Rânjea, într-un mod dezgustător, și îl privea cu o ironie răutăcioasă pe Marco, frecându-și pumnii mari și mișcându-și mușchii pieptului.

Pariorii erau în extaz, banii erau aruncați în toate părțile, bărbații își alegeau taberele, fumând țigară după țigară. L-am văzut și pe Cristian și am vrut să îmi feresc privirea, dezgustată, dar gestul lui discret mă făcu să continui să îl privesc. Avea un pliculeț mic în mână, nu puteam să văd ce e, dar îl înmână unui băiat înalt și slab, șoptindu-i ceva la ureche. Băiatul luă pliculețul, dădu o dată din cap și dispăru în mulțime.

Mi-am îndreptat atenția spre ring, pentru că am auzit fluierul de start. Țineam mâinile strânse ca într-o rugăciune și priveam încordată cum cei doi se apropie. După ce arbitrul lăsă mâna jos, printr-o mișcare neașteptată și fulgerătoare, Marco îl lovi peste picioare pe adversar și se năpusti asupra lui, cărându-i nenumărați pumni în coaste. Acesta își ridică pumnii, într-un gest de apărare, și îl lovi cu piciorul în stomac, făcându-l să se clatine câțiva pași în spate.

Matahala se ridică și merse spre Marco. Îi dădu un croșeu de dreapta, făcându-i capul să zboare cu tot cu protecția pentru dinți.

Am închis ochii pentru o clipă, ținându-mi respirația.

Marco sări înainte și îl lovi cu putere sub bărbie, făcându-l să scuie sânge. Lupta aceasta fără reguli era cel mai sângeros lucru pe care îl văzusem vreodată. Am stat așa, nemișcată, trei runde, privindu-i cum se lovesc, până când abia mai stăteau în picioare. Manu îi turna apă direct peste față, încercând să îl înviioreze, dar Marco era mult prea slăbit. La fel era și celălalt, dar dacă le comparăm trupurile, luptătorul avea un avantaj.

— Ce naiba faci, puștiule? l-am auzit pe Manu strigând, dar Marco își lăsă capul în mâini, epuizat.

Manu intră în ring și se lăsă pe vine în fața lui.

— Hei, privește-mă! urlă el. Tatăl tău a murit degeaba? Elena a plecat degeaba? Unde e toată furia aia care arde în tine? Câștigă astăzi, fă-i mândri de tine!

O lacrimă mi-a scăpat la auzul vorbelor lui Manu și Marco își ridică fața umflată și plină de sânge pentru a-l privi.

— Fă-i mândri! strigă iar Manu și am expirat când l-am văzut ridicându-se.

Nu știu de unde găsisese atâta putere, ținând cont că era extrem de slăbit, dar o făcuse. Continua să își lovească adversarul neîncetat, chiar și după ce acesta căzu la pământ, inconștient. Arbitrul interveni și îl luă de pe bărbatul întins pe jos. Era limpede că nu mai avea să se ridice, l-am auzit pe arbitru spunându-i managerului său să cheme o ambulanță, apoi se întoarse în mijlocul ringului și îl declară pe Marco câștigător.

Lacrimi amare îmi umpleau ochii, lacrimi de emoție, de ușurare. Dar, spre surprinderea mea, el se întoarse și coborî de pe ring. L-am văzut apropiindu-se de băiatul acela înalt, de mai devreme, și acesta îi întinse un pliculeț, care semăna izbitor de mult cu cel pe care îl primise mai devreme de la Cristian. Îl luă și dispăru pe una dintre ușile laterale.

Ce naiba avea de gând?

M-am apropiat încet și l-am văzut pe băiat dând afirmativ din cap spre cineva. Am privit în direcția respectivă și l-am văzut pe Cristian zâmbind.

Ceva nu era în regulă. Am încercat să îmi fac loc, cât mai repede, prin mulțime și am intrat pe ușa pe care intrase Marco mai devreme, dar dădea spre un hol.

— La naiba, am șoptit.

Am deschis câteva uși și l-am găsit în penultima. Era un fel de birou, iar el stătea pe canapea, avea brațele întinse pe spătarul ei și capul dat pe spate.

— Marco...

El își ridică capul și mă privi cu niște ochi înnebuniți, roșii și ieșiți din orbite.

— Ce ai făcut? am șoptit, privindu-l cu ochii mari.

Marco se aplecă în față, se crispă de parcă o durere invizibilă îi puse stăpânire pe corp și mă privi în ochi, scâncind:

— Am nevoie de ajutor!

Apoi se prăbuși inconștient pe podeaua rece, dându-și ochii peste cap și tremurând neîncetat.

Capitolul VIII

Pentru a doua oară, în puțin de o lună, mă aflu la spital. Mă plimbam pe coridor, adâncită în gânduri, mai îngrijorată decât am fost vreodată în viața mea, pentru că nu știam nimic de el. Când ambulanța venise, paramedicii se năpustiră asupra lui, îi făcură câteva injecții și îl conectară la oxigen. Mă lăsară să îl însoțesc, dar când am ajuns la spital, l-au băgat într-o cameră, împreună cu o grămadă de medici și asistente, și mi s-a interzis să intru. Mi-au spus că mă anunță ei când totul e în regulă, dar eu nu mă simțeam deloc în regulă!

Am inspirat și expirat adânc de câteva ori, sperând că asta mă va ajuta, dar golul din sufletul meu era tot acolo. Dacă pătea ceva din cauza acelor nenorocite de droguri? Trebuia să insist mai mult, să mă fi certat cu el dacă trebuia, poate așa nu ajungeam aici. Dacă pățește ceva...

Oh, Dumnezeuule, nu pot să îl pierd! Pur și simplu, nu pot!

M-am așezat pe un scaun și mi-am lăsat capul în mâini. Simțeam cum disperarea și teama pun stăpânire pe mine și începeam să intru în panică.

„Doamne, știu că nu vorbesc cu tine atât de des pe cât ai vrea tu să mă auzi, și mai știu și că nu am niciun drept să îți cer nimic. Dar, cu sfială vin înaintea ta și te rog ceva, nu pentru mine, ci pentru băiatul care mi-a furat inima. Ține-l în viață. Știu că te sfidează mai mereu și că, probabil, te face să

îți dai ochii peste cap de fiecare dată când deschide gura, dar merită să trăiască, pentru că, dintre toate relele, el a ales cel mai mare bine pe care Tu ni l-ai trimis vreodată. A învățat să iubească”.

Mi-am întrerupt rugăciunea, pentru că lacrimile mi-au umplut ochii și mi-au distras concentrarea. Era atât de greu!

Nu știu cât timp a trecut de când am stat așa, cu capul în mâini, dar am tresărit puternic când am auzit o voce de bărbat spunând:

— Pentru Marco Sima?

M-am ridicat în picioare și m-am apropiat, cu teamă.

— Sunteți rudă? mă întrebă medicul, blând.

Ce aveau toți cu rudele aici?

— Sunt iubita lui, m-am bâlbâit, dându-mi seama că nu anunțasem pe nimeni despre faptul că Marco era în spital, nici măcar pe mama lui.

— Înțeleg, spuse el, privindu-mi ochii umflați și roșii de la plâns. Domnul Sima a fost adus aici din cauza unei supradoze, dar drogul pe care l-a luat este unul nou pe piață și foarte periculos. Ai idee de unde a făcut rost de el?

Felul în care vorbea îmi dădea de înțeles că mă suspecta și pe mine că fac asta.

— Eu nu iau așa ceva, am spus. L-am văzut pe băiatul care i le-a dat, dar nu știu cine este.

Știam că, în asemenea momente, adevărul era cea mai bună cale.

— Am înțeles. Dar să știi că ar înfunda mulți ani de închisoare pentru asta. Acum, despre starea domnului Sima.

I-au fost efectuate o serie de manevre pentru a elimina, cât mai repede, drogul din organism, pentru că starea lui se deteriora rapid. Am reușit să îl stabilizăm și acum este inconștient, dar se va face bine.

Am închis ochii, ușurată, mulțumindu-i în gând lui Dumnezeu, de mii de ori.

— Mulțumesc, am șoptit, înecându-mă cu propriile lacrimi. Pot să îl văd?

— Da, dar doar pentru câteva minute, pentru că urmează să fie mutat. Între timp, ar trebui să îi aduci niște pijamale de schimb și obiecte de uz personal. Cred că ar trebui să îi chemi și părinții.

— Tatăl său a murit acum două săptămâni, iar mama lui e plecată pentru... a-și reveni, am răspuns, încurcată.

— Înțeleg, spuse el, gândindu-se câteva secunde, familia lui a trecut prin multe în ultima perioadă și, ținând cont că starea lui este stabilă, propun să nu îi facem mamei sale griji inutile.

Zâmbetul lui cald mă calmă și pe mine puțin. Am dat din cap afirmativ și m-am grăbit să intru în camera în care era Marco.

Era acolo, învelit cu un cearșaf, cu pieptul gol și cu masca de oxigen pe față, conectat la niște aparate care îi măsurau pulsul. M-am apropiat și m-am așezat încet pe marginea patului.

Avea ochii închiși și părea atât de liniștit, așa cum nu îl văzusem de mult timp. Am întins mâna și i-am înlăturat o şuviță de păr de pe frunte, continuând să îl mângâi pe păr.

Era atât de frumos, chiar și așa, cu ochiul învinețit și cu încă câteva răni vineții pe față. Îl iubeam atât de tare încât mă durea, dar primeam cu drag această durere.

El era bine, Marco era bine și asta era tot ceea ce conta acum.

Nu știu cât am stat așa și l-am privit, dar nu a fost suficient, pentru că sosirea unei asistente, care îmi spuse că e timpul să îl mute, m-a deranjat. M-am despărțit cu greu de el, dar nu înainte de a mă apleca și a-i șopti la ureche promisiunea că mă întorc cât de repede pot.

Când am ieșit din spital, am sunat-o pe Maria, apoi pe Andrei. El mi-a spus că îi va pregăti câteva obiecte de uz personal, în timp ce eu m-am oferit să îi cumpăr pijamale noi. Nu știam ce mărime poartă, dar cele trei rânduri de haine pe care le cumpărasem erau mărimea M; i-am ales și două seturi de șosete. Pentru orice eventualitate.

Uitasem să întreb dacă și ce are voie să mănânce, voiam să se pună pe picioare cât mai repede, dar nici nu voiam să îi aduc ceva ce i-ar face rău, așa că am lăsat partea cu alimentația baltă deocamdată, până ce voi avea ocazia să vorbesc despre asta cu medicul lui Marco.

M-am întâlnit cu Maria și Andrei în fața spitalului, după câteva ore, și m-au îmbrățișat pe rând.

— Ești bine? mă întrebă prietena mea, privindu-mă îngrijorată.

Am dat din cap afirmativ.

— El cum se simte? vorbi Andrei, îngrijorat.

— Este bine acum, este stabil. Știu că are nevoie de

odihnă pentru a se reface, dar abia aștept să îi aud glasul din nou, am spus și ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Maria își trecu o mână după umerii mei.

— Va fi bine, ăsta e cel mai important lucru.

Ne-am îndreptat toți spre intrarea spitalului și, după ce ne-a fost indicată camera, am pornit spre lifturi. Am găsit ușor camera în care era și m-am dus direct la el, l-am pupat pe frunte și i-am mângâiat obrazul, ușor aspru.

— Bună, din nou, iubituie, am șoptit.

I-am lăsat pe Maria și pe Andrei lângă el, în timp ce îi așezam lucrurile în micul dulap de lângă peretele de vizavi de pat. Spre surprinderea mea, Andrei se gândise la tot, inclusiv la prosoape, cremă și lame pentru bărbierit.

— Nu pot să cred că s-a ajuns aici, oftă Andrei.

— Mă gândesc că poate, dacă aș fi insistat mai mult, dacă m-aș fi chinui mai mult să îl fac să renunțe la prostiile alea, poate că...

— Elena, toți știm cât de încăpățânat este. Și o dată încercate, drogurile dau dependență. Nu îi va fi deloc ușor să renunțe la ele.

— De data aceasta va fi nevoit, pentru că nu mai am de gând să îl las să facă ce vrea, am spus hotărâtă.

Am stat aproape o oră povestind și cei doi au reușit să mă convingă să merg acasă, să fac și eu un duș și să mă schimb, aveam nevoie de un restart, ca să spun așa, și mi-au promis că vor sta lângă el și mă vor suna dacă starea lui se va schimba.

Am mers acasă, am făcut un duș lung și fierbinte, m-am

îmbrăcat cu haine curate și mi-am mai pus altele într-un ghiozdan. Am mai adăugat pasta și periuța mea de dinți, peria de păr și câteva elastice, încărcătorul de la telefon, căștile și o carte dragă mie. Am coborât, cu ghiozdanul în spate. Tata tocmai ieșea din bucătărie, iar privirea lui se opri asupra mea.

— Te rog, nu îmi spune că fugi de acasă, spuse el, și nu știam dacă vorbise serios sau făcuse o glumă.

— Nu... prea, am spus, strâmbând din nas. De fapt, chiar trebuie să vorbesc cu voi.

Am mers în camera lor, unde mama citea o revistă și mă privi surprinsă. L-am așteptat pe tata să se așeze și am luat și eu loc pe pat, în fața lor. Le-am povestit tot ce s-a întâmplat, evitând să spun adevăratul motiv pentru care Marco era în spital.

— Aveai dreptate, mamă, chiar are nevoie să fie salvat și voi face tot ce îmi stă în putere ca să fac asta.

Cei doi se priviră câteva clipe. Nu era ca și cum le ceream voie să plec, adică eram la facultate deja și nu le mai ceream voie să ies, dar nici nu dispăream fără să le spun unde sunt sau ce fac.

— Draga mea, nu știu când ai crescut atât de repede și ai devenit atât de responsabilă, dar suntem extrem de mândri de tine, vorbi tata primul. Vrem doar să nu intri în probleme.

— Nu fac asta, vă promit, am spus sincer.

— Atunci, fă tot ceea ce crezi tu că trebuie ca să o scoateți la capăt, îmi zâmbi mama. Și transmite-i multă

sănătate lui Marco, îi suntem alături dacă are nevoie de ceva.

I-am îmbrățișat pe amândoi și le-am mulțumit, apoi m-am îndreptat iar spre spital, unde prietenii noștri mă așteptau, dar nu înainte de a mă opri la un magazin pentru a-mi cumpăra câte ceva de mâncare și de băut.

— Ora de vizită s-a terminat, ne anunță o asistentă drăguță și mică de statură.

— Mă scuzați, pot să vă vorbesc puțin? am întrebat-o.

Am ieșit împreună pe coridor.

— Aș vrea să vă rog să îmi permiteți să stau cu el. Nu am nevoie de pat, pot să dorm și pe fotoliu și promit că nici nu o să simțiți că sunt aici.

Asistenta mă privi, zâmbind.

— Protocolul nu ne permite asta, spuse ea, dar ținând cont că aproape toate saloanele sunt goale, cred că poți să rămâi.

I-am mulțumit de câteva ori, făcând-o să chicotească și, mai târziu, după ce Maria și Andrei au plecat, a venit și mi-a adus o pătură.

Am mutat fotoliul cât mai aproape de pat, am așezat un scaun în fața lui, pentru a-mi sprijini picioarele și m-am așezat, cu telefonul lângă mine, pus pe silent. Tensiunea zilei și oboseala acumulată mă făcură să adorm aproape instantaneu.

O voce de bărbat mă trezi brusc și razele soarelui mă anunțau că deja e dimineață. Mi-au trebuit câteva secunde să îmi amintesc că eram la spital și durerea de spate mă anunță și ea că dormisem într-un fotoliu. Am privit în jur, cel care

vorbise era medicul de ieri.

— Se pare că domnișoara a înnoptat la noi, zâmbi el.

— Bună dimineața, am spus, rușinată, neștiind ce altceva să spun.

— Domnul Sima este la fel, funcțiile vitale sunt bune și este stabil. Așteptăm să se trezească să ne spună chiar el cum se simte.

— Domnule doctor, în legătură cu hrana... ce are voie să mănânce? Ce pot să îi aduc?

— Deocamdată, acea perfuzie se ocupă de asta, spuse el, arătând spre perfuzia din mâna lui Marco, dar când se va trezi, va putea să ceară ce dorește. Important este să i le chibzuit și să nu consume chestii interzise, spuse el, și zâmbi, apoi se întoarse și plecă.

Am mers lângă Marco și i-am mângâiat iar obrazul, l-am sărutat blând pe buze, pentru că medicul hotărâse că nu mai are nevoie de masca de oxigen, și l-am lăsat câteva minute singur, pentru a merge la baie. Mi-am pieptănat părul, l-am prins într-o coadă și m-am spălat pe dinți, apoi m-am întors lângă el. M-am așezat pe pat și am mâncat un corn cu ciocolată, în timp ce îl priveam, lira neschimbat și asta mă liniștea, într-un fel.

Întreaga zi i-am citit, am vorbit cu el, deși nu știam dacă mă aude, dar voiam să știe că sunt acolo și faptul că mă comportam normal, mă ajuta să sper că el va fi bine. Spre seară, am pus muzică în surdină pe telefon, inclusiv piesa pe care noi doi am dansat cu câteva săptămâni în urmă.

Eram întinsă lângă el, în pat, cu capul pe umărul lui,

când am auzit un glas slăbit:

— M-ai excitat a dracului de tare în seara aia.

Capitolul IX

M-am ridicat brusc în fund, șocată de faptul că, în sfârșit, îi auzeam vocea. Bineînțeles că primele lui cuvinte erau cu tentă sexuală, asta era Marco. Nici nu știam dacă să râd sau să plâng, cert este că am fugit pe hol, strigându-i asistentei că s-a trezit.

Aceasta veni repede în cameră, îi verifică pulsul, bățile inimii și îi puneă, din când în când, câte o întrebare, dar ochii lui erau ațintiți într-una asupra mea.

— Domnul doctor va veni să vă vadă, în curând, vă rog să nu faceți mișcări bruște și, în niciun caz, nu aveți voie să vă ridicați încă, spuse ea, într-un final, și apoi ieși din cameră.

M-am apropiat de pat și m-am așezat lângă el.

— Cum te simți? l-am întrebat, blând.

— Ca lovit de tren, răspunse el cu o voce groasă. Cred că nu mai trebuie să te întreb ce s-a întâmplat, am o vagă bănuială.

— Trebuie să renunți la ele, Marco. Aproape te-au omorât, am șoptit, cu ochii în lacrimi.

— Nu pot. Sunt dependent.

Declarația lui sinceră, de o realitate cruntă, mă izbi cu forță. Nu puteau acele tâmpenii să fie mai puternice decât el, decât noi. Nu aveam de gând să le las, iar asta îmi dădu o

idee.

— Vom trece peste asta împreună, i-am zâmbit blând și m-am aplecat să îl sărut ușor pe buze.

— Vreau mai mult, se plânse el.

— Prima dată trebuie să te faci bine, am chicotit.

— Văd că ești pe mâini bune, băiete, vorbi doctorul, care tocmai intrase în salon.

— Pot să mor liniștit, glumi Marco, dar remarca lui îmi făcu pielea de găină, dându-mi un sentiment ciudat și neplăcut.

— Cred că mai ai câțiva ani până atunci, răspunse medicul, bine dispus. Am să te consult și vreau să îți pun câteva întrebări personale. Cred că ar fi mai bine să rămânem singuri.

Tocmai mă pregăteam să plec, când Marco spuse hotărât:

— Nu am nimic de ascuns față de iubita mea. Vreau să rămână.

Doctorul mă privi și aprobă din cap.

L-am văzut privind monitoarele, ascultându-i inima și apoi plămânii, îi palpase anumite zone ale corpului și își notase pe fișe niște lucruri.

— Știi de ce ai fost adus aici?

— Supradoză.

— Ce substanță ai luat?

— De obicei, cocaină, dar de data asta nu era cocaină în plicul pe care l-am primit.

Privirea lui Marco se mută de la medic spre mine și

înapoi. Încercam să nu par atât de șocată pe cât eram.

— Și, nu știi ce ai luat?

— Nu!

— Ești alergic la ceva?

— Nu, din câte știu.

— O reacție diferită sau neobișnuită de când ești aici?

— Ereția se pune?

Ochii mei s-au mărit șocați, în timp ce doctorul își dădu capul pe spate, râzând cu poftă. Marco îmi zâmbi pervers, văzându-mă cum mă înroșesc.

— Sunt sigur că în starea în care ești, nu ai putut să faci nimic necurat. Dar pot să te întreb, dacă nu sunt prea indiscret, ce ți-a cauzat o astfel de reacție?

— Faptul că m-am trezit lângă cea mai frumoasă fată din lume, răspunse el și două perechi de ochi se opriră asupra mea, făcându-mă să îmi doresc să pot intra în pământ de rușine.

— Da, pot să spun că este un motiv rezonabil, chicoti medicul și apoi plecă, cu promisiunea că se va întoarce a doua zi.

— Ești un nerușinat, l-am acuzat.

— Sunt sincer, zâmbi el și bătu cu palma locul de lângă el.

M-am întins în pat și mi-am așezat, din nou, capul pe umărul său.

— Te iubesc, Marco!

— Și eu te iubesc, iubito!

* * *

Primele zile au fost grele pentru el. Se mișca greu, era slăbit și mâinile îi tremurau, de aceea eu îi dădeam să mănânce și îl ajutam să se îmbrace sau să meargă la toaletă. Maria și Andrei, chiar și Manu, îl vizitaseră de câteva ori, spre plăcuta lui surprindere.

Astăzi voia să îl bărbieresc și eu eram a naibii de speriată de treaba asta.

— Dacă o să te tai? l-am întrebat.

— O să te descurci de minune, iubito, am încredere în tine.

Așa că, iată-ne în baia mică a spitalului, el pe scaun și eu în picioare, el înarmat cu un zâmbet ironic și două mâini obraznice, eu cu lamă de ras și pămătuf.

— Bun, acum pune spumă pe pămătuf și întinde-o peste tot unde vezi barbă.

L-am ascultat și am făcut cum mi-a cerut, privindu-mi rezultatul și chicotind.

— Parcă ești Moș Crăciun, am râs.

Marco râse și mă trase la el în poală, sărutându-mă și murdărindu-mă cu spumă.

— Un moș sexy și rău, am continuat, râzând; apariția asistentei în ușa băii mă făcu să mă ridic repede și să mă șterg cu prosopul pe care i-l pregătisem lui.

— Am venit să vă anunț că mâine puteți pleca acasă, spuse ea cu un zâmbet amuzat.

— Oh, ce bine, exclamă Marco relaxat. Mulțumesc!

— Trebuie să fim cuminți, am spus după plecarea ei.

— Dar parcă îți plăcea de mine sexy și rău, spuse el,

prinzându-mă de fund, în timp ce eu retuşam ceea ce stricase sărutul nostru.

— Şi încă îmi place, dar nu aici.

Am terminat de întins spuma şi, sub îndrumarea lui Marco, am început să îi rad barba, încet şi ferm. Îmi plăcea să fac asta, chiar foarte mult. Mă simţeam... a lui. De parcă eram căsătoriţi şi aveam o viaţă împreună, legată unul de celălalt.

Mi-am alungat gândul acesta din minte şi am observat cu câtă atenţie mă priveşte. Oare este posibil să gândim acelaşi lucru?

Era imposibil.

Am dormit împreună, în acelaşi pat, aşa cum am făcut din ziua în care s-a trezit şi dimineaţa am făcut bagajele, împreună. Cât timp fusese în spital, lipsisem foarte puţin, doar treceam, din când în când, pe acasă, ca să fac câte un duş, să mă schimb sau să organizez surpriza pe care i-o pregăteam.

— Andrei ne duce acasă? mă întrebă el, spre seară, după vizita medicului, care îi înmânase ieşirea din spital şi reţeta cu medicamente.

— Da, Andrei vine după noi, dar nu mergem acasă, am răspuns.

— Ce vrei să spui? mă întrebă el şi era printre puţinele dăţi când îl vedeam uimit.

— Am o surpriză pentru tine, am spus încet. Sper doar să îţi placă.

Cu ghiozdanele în spate, am părăsit spitalul şi ne-am îndreptat spre parcare, unde Andrei ne aştepta rezemat de

capotă.

— Mă bucur să te văd, frate! exclamă el și îl cuprinse cu o mână pe Marco, într-o îmbrățișare stângace.

— Nu deveni sentimental acum, rânji Marco.

— Arăți mult mai bine.

— Mă simt mai bine.

— Bun atunci, mergem?

Andrei ne privi pe amândoi.

— Ținând cont că habar nu am unde mergem, da, să-i dăm drumul, spuse Marco ironic.

Îmi aruncă o privire temătoare, dar nu aveam de gând să dau înapoi. Ne-am oprit la o farmacie, pentru a scoate medicamentele prescrise și ne-am continuat drumul. Când am ieșit din oraș, suspiciunea lui Marco a devenit tot mai mare, însă, undeva pe la jumătatea drumului, își dădu seama încotro ne îndreptăm și începu să râdă relaxat.

— Mergem la cabană? mă întrebă el.

— Da, am spus respirând ușurată. M-am gândit că avem nevoie de timp pentru noi.

Marco îmi sărută mâna și nu mai spuse nimic până am ajuns.

Andrei parcă pe terenul verde din fața cabanei lui Marco, lângă Mustangul lui, pe care îl aduse încă de ieri și deschise portbagajul în care se aflau deja pregătite bagajele noastre, cu tot ce aveam nevoie și cumpărături pentru cel puțin o săptămână.

— V-ați gândit la toate, nu-i așa? ne întrebă Marco impresionat și luă câteva pungi, pentru a le duce înăuntru.

— Ești sigură că va funcționa? mă întrebă Andrei, când Marco se îndepărtă suficient.

— Trebuie să îl ajut să scape de droguri, aproape l-am pierdut din cauza lor, am spus tristă. Poate aici se va simți mai bine, departe de agitația din oraș.

— Sper să reușești, Elena. Nu mai vreau să i se întâmple ceva.

I-am zâmbit, nu prea convingător, înainte să iau și eu ghiozdanele și să le duc înăuntru. Era mult mai curat ca data trecută și parcă mai primitiv. Au apărut o mulțime de perne, păături pe canapea, lumânări, covoare pufoase pe jos și chiar câteva piese noi de mobilier. Arăta atât de drăguț și călduros!

— Ai modificat aici, am spus, privindu-l pe Marco.

— După ce ai plecat, mi-am adus aminte cât de mult ți-a plăcut aici, așa că am vrut să fac ceva util cu banii câștigați, spuse el simplu.

— E minunat! i-am zâmbind cu drag.

După aproape două ore de povestit, afară se întunecă de tot.

— Bine, eu vă las să vă instalați și... alte chestii, spuse Andrei chicotind și am roșit.

— Nu știu ce ți-a luat așa mult, glumi Marco și, după ce mă pupă pe obraz, merse rău amândoi afară.

Am început să așez prima dată cumpărăturile în frigider, pentru că de dimineață, când am mers acasă pentru obişnuitul duș, am cumpărat multe fructe și legume, iaurturi și alte lactate, pentru a mă asigura că Marco primește

vitaminele necesare.

— Câtă mâncare! exclamă Marco, închizând ușa în urma lui. Cât vrei să stăm aici?

— Până te saturei de mine, l-am privit zâmbind, înainte să așez cutiile cu lapte.

Eram mai mult decât conștientă că am rămas singură cu acest bărbat extrem de sexy și pervers.

— Atunci, sper că ți-ai luat adio de la părinți, facultate și prieteni, spuse el venind lângă mine și cuprinzându-mă în brațe, pe la spate.

— Nu știi ce vorbești, am spus.

— De ce spui asta?

— Pentru că, la un moment dat, te vei plictisi de mine.

— Acum tu nu știi ce vorbești, Elena.

Mă întoarse spre el și mă privi serios în ochi.

— Crezi că aș putea să te înșel vreodată?

— Nu, nu cred, am spus după ce m-am gândit puțin. Dar, cred că, la un moment dat, nu voi mai fi interesantă pentru tine, mai ales că ești obișnuit cu tot felul de fete frumoase.

— Deși apreciez sinceritatea ta, nu sunt deloc de acord cu ea, se încruntă el. Tocmai pentru că am fost cu o grămadă de fete – și când spun o grămadă, chiar mă refer la o mulțime de fete, spuse el, făcând ochii mari și gesticulând cu o mână, făcându-mă să râd și să îmi dau ochii peste cap – apreciez faptul că, în timp ce ele sunt toate la fel, ca o turmă arătoasă, dar goală pe interior, tu ești numai bunătate și iubire! Ești frumoasă și la interior, și la exterior, Elena. Ai idee cât de

rară e chestia asta?

Am dat din cap, în semn de negație.

— Lasă-mă să îți spun eu, foarte rară. De aceea m-ai dat peste cap, de prima dată când te-am întâlnit. Erai atât de naturală în tot ceea ce spuneai sau făceai, nu te-ai comportat diferit doar pentru a te integra. Ai fost mereu tu și nu am știut prima dată cum să reacționez, pentru că eram mereu obișnuit să cuceresc ușor.

Am zâmbit, ușor rușinată.

— Vino în dormitor ca să îți demonstrez cât de plictisit sunt de tine, spuse el cu acea voce joasă, sexy, și am simțit fluturi în stomac.

— Trebuie să așez toate astea, se vor strica dacă le lăsăm aici.

Marco privi restul de cumpărături aflate pe jos și oftă.

— Ok, atunci merg eu să despachetez hainele.

Luă bagajele și dispăru în dormitor.

— Te iubesc, am strigat în urma lui și am primit un mormăit îmbufnat, în schimb.

După ce am terminat de așezat cumpărăturile, am curățat puțin și bucătăria. Când m-am dus, într-un final, în dormitor, Marco dormea deja, întors pe burtă, iar la televizorul mergea un film de acțiune. Am zâmbit văzându-l; prima zi afară din spital îl epuizase.

M-am dus la baie, m-am dezbrăcat și mi-am luat pijamaua, formată dintr-un tricou și pantaloni scurți, apoi am luat o pătură cu care l-am învelit pe Marco, care nu se mișcă deloc. M-am întins lângă el, l-am pupat pe obraz, de

noapte bună, și m-am lăsat și eu purtată în lumea viselor. L-am simțit, la un moment dat, strângându-mă tare în brațe și am zâmbit.

Capitolul X

Mirosul de mâncare mă trezi, dar nu era tocmai cel mai apetisant miros, din păcate. M-am dus în baie, m-am spălat pe dinți și am coborât jos.

— Au, să-mi bag pula! l-am auzit exclamând și mi-am mușcat buza pentru a nu chicoti.

M-am apropiat, în vârful degetelor, de ușa de la bucătărie și, spre norocul meu, era pe jumătate întors cu spatele la mine. Avea o tigaie în mână și țigara în colțul buzelor. Se chinuia să facă o omletă, dar focul mergea prea tare și compoziția se prinse pe margini, iar acum avea o culoare maro închis. Cu o spatulă, plină de omletă, încercase să curețe tigaia, iar acum o spăla, deși era încă fierbinte.

L-am văzut punând iar tigaia pe foc, dar nu o șterse de apa ce rămase în ea, ci turnă, din nou, ulei, și încă cât ulei, așezând-o pe focul dat la maxim.

În câteva clipe se auziră pocnituri din tigaie și el se dădu un pas în spate, speriat.

— Ce căcat...

De data aceasta nu m-am mai putut abține și am început să râd cu poftă. Se întoarse spre mine, încruntat.

— Tu de când stai acolo?

— De suficient timp cât să îmi dau seama ce bucătar

groaznic ești, am spus râzând.

— Am vrut să fac un gest drăguț pentru tine, mi-o întoarce el, îmbufnându-se.

— Apreciez asta, dar data viitoare rămâi la flori sau orice altceva.

Marco trase, încă o dată, din țigara pe jumătate fumată și apoi o aruncă în chiuvetă.

— Eu spun să fii mai cumpătat cu alea, am spus, privindu-l seriosă. Nu ai decât pachetul ăla.

Ochii lui se măriră și buzele i s-au întredeschis, șocate.

— Cum dracu'? șopti el încet, apoi își trecu o mână prin păr. La naiba! aproape scuipe cuvintele, dar eu am început să râd iar.

— Ar fi trebuit să îți vezi fața, am chicotit.

De data asta, privirea lui era feroce și m-am oprit din râs. Nu era bine. Cel puțin, nu pentru mine.

— Ești pusă pe șotii în dimineața asta, Elena? mă întrebă el cu voce joasă.

— A fost doar o glumă nevinovată, m-am apărat.

Marco mă prinse de talie și mă ridică pe blatul mesei, proptindu-se între picioarele mele. Cu un zâmbet mic și pervers începu să mă sărute apăsător pe gât. Mi-am dat capul pe spate și i-am lăsat cale liberă, în timp ce mâinile lui se strecurară sub tricou și îmi strânse șoldurile cu putere.

Se năpusti asupra buzelor mele cu o foame adâncă.

— Ai scăpat aseară, mă acuză, în șoaptă.

— Ai fost obosit, am spus cu ochii închiși.

Limbile noastre au început un dans pasional și un mic

geamăt mi-a scăpat printre buze.

— Dacă mai continuăm așa, nu mai mâncăm astăzi, spuse el, și se opri oftând.

— Nu te opri, am spus, dezamăgită.

— Elena, crezi că nu am văzut efectele despărțirii noastre, când te-ai întors? Nu doar cele sufletești, ci și cele fizice. Ai slăbit considerabil, iar gândul că din cauza mea starea ta s-a deteriorat, nu mă lasă în pace. Și eu vreau să am grijă de tine. Vreau să mănânci!

Inițial, am vrut să ripostez, dar modul drăgăstos în care îmi vorbi și faptul că el își dorea să aibă grijă de mine, la rândul lui, mă făcu să mă răzgândesc.

— Bine, dar cu o condiție. Mă lași pe mine să gătesc de acum înainte.

Am râs amândoi.

— Tu poți să speli vasele!

Zâmbetul îi pieri și eu am chicotit.

Am dat la o parte tot ce începuse el și am luat-o de la capăt. Am folosit unt, în loc de ulei, și am adăugat puțină șuncă și ardei roșu. Acum, omleta stătea frumos așezată pe două farfurii, împreună cu două salate de roșii.

Marco tocmai ieșea din dormitor, cu pastilele în mână.

— După masă, spuse el, zâmbind amar, și le trânti pe blat, apoi se așeză la masă. Ce bine arată! exclamă când văzu mâncarea.

I-am zâmbit, drept răspuns și am început să mâncăm. Eram mai mult decât fericită că el terminase tot din farfurie, deși eu mă atinsesem doar de jumătate. Și avea un punct în

plus pentru că, la final mă ajutase să spăl vasele.

— Merg să fac un duș, spuse Marco, privindu-mă pe sub sprâncene. Vino cu mine!

Am simțit stomacul tremurând la auzul vorbelor sale, dar liniștea fu întreruptă de telefonul meu, care începu să sune.

Am ridicat din umeri, în semn de scuză, și m-am uitat pe ecran, pentru a vedea cine e apelantul. Era mama.

— Alo? am răspuns.

— Bună, draga mea. Ce faci?

— Bună dimineața, mamă. Tocmai am terminat de mâncat. Tu?

— Eu sunt pe drum spre casa doamnei Avram, spuse ea, pronunțând numele uneia dintre prietenele ei sus puse. Cum este excursia voastră?

— Binemeritată. Chiar ne face bine această pauză, de la toată aglomerația din oraș.

— Mă bucur să aud asta. Tatăl tău era îngrijorat dacă ai ajuns cu bine, de aceea te-am sunat atât de devreme. I-am promis că o voi face până la prânz.

— Spune-i să nu-și facă griji, totul e perfect.

— Am să-i transmit. Aveți grijă de voi!

— Vă iubesc, am spus.

— Și noi, scumpa mea, spuse ea blând și conversația noastră se încheie.

Apa de la duș încă se auzea, așa că am deschis încet ușa. Marco era în cabina de duș, se rezema cu mâinile în față, în timp ce apa îi curgea peste capul aplecat puțin în jos. I-am

privit umerii încordați din cauza poziției, brațele musculoase, acoperite de un păr închis la culoare, spatele lat și umed, care se continua cu un fund bombat și picioare musculoase și ferme; tatuajele proeminente îi dădeau un aer dur și interzis.

În clipa asta puteam să scot de două ori mai mulți aburi decât apa aceea fierbinte!

M-am dezbrăcat încet, lăsându-mi hainele să alunece pe podea, și am intrat și eu în duș, cuprinzându-l în brațe, pe la spate.

Marco se întoarse spre mine și mă privi cu acei ochi întunecați, câteva clipe, înainte ca gura lui să o guste pe a mea. Mi-a cuprins un sân, cu o mână, în timp ce cu cealaltă mă sprijinea de talie, dar curând mâna îi fu înlocuită de gură, făcându-mă să scot sunete pline de dorință.

L-am simțit alunecând tot mai jos, până în acel punct sensibil, pe care îl tortură lent și dulce, până aproape am simțit că mă pierd în brațele lui.

— Încă nu, iubito, șopti el cu acea voce groasă și sexy. Vreau să te simt.

Marco mă ridică în brațe, sărutându-mă vulcanic și știam că nu mai are răbdare. Nici eu nu mai aveam, voiam să fie al meu. Acum.

Picioarele mele atârnav de-a stânga și de-a dreapta soldurilor lui, în timp ce el mă ținea de fese, sprijinindu-mă cu spatele de perete. L-am simțit, în timp ce mă săruta, și felul în care noi ne uneam, în picioare, îl făcu să scoată sunete groase și înfundate.

După un an de despărțire, plin de suferință, durere, tortură sufletească, după un an în care nu am mai sperat la nimic și nu am mai avut nicio dorință, mi-am găsit, în sfârșit, liniștea, tot în brațele lui. Pentru că, indiferent cât timp ar trece sau ce s-ar întâmpla, Marco va rămâne sufletul meu pereche.

Am rămas amândoi îmbrățișați un timp, încercând să ne recăpătăm suflarea, apoi Marco luă buretele și, după ce îl umplu cu gel de duș, începu să îmi maseze umerii, brațele, sânii și abdomenul.

— Îmi place la nebunie să fac asta, spuse el.

— E rândul meu, am zâmbit, și, cu același burete, i-am făcut și eu masaj, sărutându-i, din când în când, pielea umedă.

Am simțit ochii lui Marco insistând asupra mea și l-am privit, întrebătoare.

— M-ai vrăjit, Elena, șopti el și eu doar am zâmbit ușor.

După un duș extrem de lung, ne-am lungit amândoi pe canapea și ne-am uitat la unul dintre filmele pe care le adusesem de acasă.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre facultate, spuse el brusc, mângâindu-mă pe păr.

— Nu m-ai întrebat, am răspuns. Ce vrei să știi?

— Ți place?

— Da, e ceea ce mi-am dorit de mică să fac.

— Ai mulți prieteni acolo? întrebă el, inofensiv, dar știam la ce se referă.

— Nu prea, m-am axat foarte mult pe învățat.

— Și unde stai? La internat?

— Nu, părinții meu mi-au închiriat o mică casă. Ți-ar plăcea, e la fel de mic și primitiv ca și aici, am spus entuziasmată și știam că, la fel cum în inima mea fusese primul și singurul care reușise să dea buzna, el va fi primul care va intra și în casa mea. De aceea nu lăsasem pe nimeni înăuntru, nu eram pregătită pentru nimeni altcineva, în afară de el.

— Și... ți-a mai văzut cineva locuința? Sau poate dormitorul?

M-am ridicat în fund, privindu-l acuzator.

— Ți-a mai întrebat dacă am mai fost și cu altcineva? Ar trebui să știi deja că răspunsul este nu! Și nici în casa mea nu a intrat nimeni, niciodată!

Răspunsul meu se pare că îl mulțumise, pentru că mă sărută lung și apăsător, înainte să se întoarcă pe burtă, așezându-și capul pe abdomenul meu și să adoarmă dus.

Capitolul XI

Eram deja de patru zile la cabană, iar în dimineața celei de-a patra zi, Marco arăta mai rău ca niciodată. Se simțea rău de alaltăieri și devenise tot mai irascibil. Astăzi refuzase să mănânce, doar a dat pe gât două pahare cu lapte și a fumat, țigară după țigară.

Nu voiam să deschid subiectul, pentru că era extrem de iritat, de aceea mi-am făcut de lucru prin casă. L-am văzut ieșind afară, la bustul gol, așezându-se pe treptele din fața

casei, aprinzând altă țigară și ciufulindu-și părul.

Mă gândeam ce aş putea să fac pentru a-l înveseli puțin și mi-a venit o idee. Am așezat câteva căpșuni și felii de pepene pe o tavă, am luat sticla cu suc de portocale și două pahare, pe care le-am așezat într-un coș învechit, găsit într-unul dintre dulapurile din bucătărie, și m-am dus după o pătură.

L-am auzit intrând în casă. Merse ținută la baie, fără ca măcar să mă privească.

Bine... asta a durut puțin.

Am ieșit încet din casă, desculță, și am întins pătura pe iarba din fața casei. L-am văzut ieșind, căutându-mă cu privirea, apoi mă privi încruntat, când mă observă.

— Ce spui de un picnic? am zâmbit, întinzând larg brațele.

L-am văzut strângând din buze și trecându-și o mână prin păr.

— Nu am dispoziția necesară pentru chestii dintr-astea, Elena.

Am înghițit în sec.

— Nu are nimic, le strâng imediat, am răspuns, rugându-mă în gând să nu pornim o ceartă.

Marco oftă lung și veni cu pași apăsăți spre mine.

— Lasă-le naibii acolo, spuse exasperat și m-am oprit.

— Nu este nevoie, serios, am spus încet.

— Am spus să le lași dracului acolo! strigă el. Ai vrut picnic, hai să facem un căcat de picnic!

Cred că privirea mea îmi trăda sentimentele, pentru că

își trecu o mână prin păr. Dar grimasa de pe fața lui nu prevestea nimic bun și într-o clipă intră val-vârtej în casă, năpustindu-se asupra wc-ului.

M-am grăbit după el și am intrat la timp, pentru a-l vedea cum vomită tot laptele băut de dimineață și cum se prăbușește jos, transpirând și tremurând.

— Dumnezeule, iubitule! Ești bine?

I-am pus o mână pe frunte; era rece de la transpirație. Dar el mă prinse de încheietură, strângându-mă cu putere, până am scos un icnet de durere. Se ridică cu greu, evitându-mă. Trecu pe lângă mine, cu o privire care mă putea tăia în bucăți.

— Marco? am șoptit, cu ochii în lacrimi.

— Ce vrei? mă întrebă el rece, oprindu-se, dar rămase cu spatele.

— Lasă-mă să te ajut...

— Ai cumva niște cocaină la tine?

Răspunsul lui aproape îmi tăia respirația.

— Nu ai nevoie de ea, am spus, cu voce tremurândă.

— De unde dracu' știi tu de ce am eu nevoie? se întoarce el spre mine, aruncându-mi cuvintele în față. Doar praful mă mai poate ajuta acum, pentru că, la naiba cu toate, simt că mă descompun! Crezi că nu știu ce faci? De ce m-ai adus aici?

Mă privi cu niște ochi atât de răi, încât, fără să vreau, am lăsat lacrimile să îmi scape.

— Dacă vrei să faci pe eroina, nu exersa pe mine! Sunt dependent, Elena! Credeai că vei reuși să mă schimbi?

— Nu asta vreau! am spus, răstindu-mă și eu. Vreau să

renunți la prostiile alea, aproape ai murit din cauza lor, Marco! Nu vreau să te pierd, nu înțelegi asta?

— Și tu m-ai salvat, iar acum ai impresia că am nevoie de o bonă? Crede-mă, ce se întâmplă acum e de zece ori mai rău! Nu pot să fac asta, mi-a intrat în sânge!

Știam că e adevărat, după felul în care vorbea; mă rănea prin cuvintele rostite și nu părea că îi pasă de asta. Suferea, intrase probabil în sevraj și eu începeam să văd partea urâtă a acestui lucru.

— Ești mai puternic de atât, am spus, plângând.

— Privește-mă! urlă el, făcându-mă să tresar. Ți se pare că arăt puternic acum? Nu îți mai fac jocurile, Elena! Am nevoie de prafurile alea futute!

L-am văzut încălțându-se și luându-și geaca de piele peste bustul gol. Am simțit că ceva în mine se prăbușește, totul fiind înlocuit de durere. O durere alimentată de cuvinte, gesturi, priviri, de el.

Se întoarce și se îndreaptă spre ușă.

— Dacă ieși pe ușa aia, totul s-a terminat!

Marco se întoarce încruntat, îngustându-și ochii, extrem de furios.

— Ce. Dracu'. Ai. Spus?

— Nu mai fac asta! m-am răstit. Nu mai pot să continui așa! Ești periculos, ești toxic!

— Doar acum ți-ai dat seama de asta? Ai știut de la început în ce te bagi, iar acum ce dracu' faci? Mă părăsești, din nou?

— Te iubesc, Marco! Mai mult decât viața mea! Dar nu

pot să stau și să privesc cum te distrugi sau mai rău, cum te sinucizi!

Deși avea cearcăne mari sub ochi și era tras la față, cu părul ciufulit și cu o mică barbă care îi încadra fața, era a naibii de periculos, furios și sexy. Iar asta îmi tăia picioarele.

Veni hotărât spre mine și mă strânse tare de talie, cu o mână, aproape dureros, lipindu-mă de el, iar cu alta îmi ridică bărbia cu forță, pentru a-l putea privi în ochi.

— Nu pleci nicăieri, spuse el, și se aplecă pentru a-mi mușca buza de jos. Ești a mea, Elena! A mea, auzi?

Mi-am simțit obrazii udați de lacrimi proaspete și stomacul tresărind de dorință.

Marco

O priveam dormind și ceva se cutremură de vinovăție în mine. Chiar și acum părea tristă. O făceam să sufere atât de tare, dar mă simțeam atât de rău, încât nu aveam chef de filtru la gură. Simțeam nevoia să mă descarc, pentru felul, mai mult decât oribil, în care mă simțeam. Și chiar mă simțeam execrabil. Parcă toate mațele îmi ardeau, stomacul mi se întorcea pe dos, la fiecare două minute, provocându-mi o greață de care nu am scăpat nici după ce mi-am vomat tot sufletul, iar corpul îmi era acoperit de o sudoare rece și grețoasă.

Dar ființa asta delicată mi-a înlăturat toate aceste senzații, acum aproximativ o oră, când mi s-a dăruit printre lacrimi amestecate cu gemete de dorință.

Mă voia, era atât de atrasă de mine încât tremura de plăcere de fiecare dată când o atingeam sau o sărutam, iar asta îmi plăcea a dracului de mult. Corpul ei mă scotea din minți, felul în care își arcuia spatele în timp ce o gustam, pielea ei cu acel parfum irezistibil de femeie și sex, lipit de al meu, în timp ce îmi gemea numele... îmi venea să o trezesc chiar acum pentru a o mai auzi o dată. Era de o senzualitate mortală, iar asta îmi distrase atenția de la faptul că dependența mă tortura lent. Ea reușise să mă distragă de la asta.

Cum naiba reușise?

Când mi-a spus că s-a terminat, am simțit că tot cerul se prăbușește peste mine. În acel moment, mă durea fix în pulă de căcaturile alea de droguri, retrăiam, din nou și din nou, plecarea ei și simțeam că mă sufoc. Singurul lucru la care m-am mai putut gândi atunci era că trebuie să îi aduc neapărat aminte că *ea este a mea!* Nu am de gând să o las să plece iar!

— Ești bine? mă întrebă ea șoptit, cu ochii întredeschiși.

— Nu, Elena, am spus grav. Am nevoie de tine!

— Sunt aici, spuse ea, deschizând ochii de tot, crezând că mă simt iar rău.

— Nu înțelegi. Tu mă ții la suprafață, dragostea ta e colacul meu de salvare. Fă-mă obsedat, nebun, cum vrei tu. Dar am nevoie de tine mai mult decât de orice altceva.

M-am aplecat peste ea și am sărutat-o aproape sălbatic, în timp ce se lăsă pe spate, lăsându-mă să fac ce vreau și am zâmbit pervers.

— Dacă ai ști câte fantezii au demonii mei cu tine, i-am

șoptit la ureche.

— Arată-mi, spuse ea, și eu m-am ridicat puțin pentru a o privi în ochi.

Tocmai spusese asta fără să roșească?

Felul în care mă privea mă făcea să explodez. Am prins-o cu putere de talie și am întors-o brusc pe burtă. Mi-am coborât mâinile pe șoldurile ei și i-am ridicat fundul în sus. I-am sărutat și mușcat fesele, pe rând, în timp ce ea deja gâfâia, făcându-mă și pe mine nerăbdător. Dar nu voiam să mă grăbesc, aveam de gând să o fac să înnebunească de plăcere, să mă implore să o iau.

Am apucat de marginea chiloților ei din dantelă și i-am coborât încet, urmându-le calea cu limba și oprindu-mă în mijloc, gustând-o cu o poftă imensă și făcând-o să tremure de plăcere. Dumnezeu! mare, ce efect avea asupra mea! Pantalonii mă jenau de mult și abia așteptam să scap de ei.

Am pătruns-o cu degetele și era atât de pregătită pentru mine! Ea începu să geamă și eu am strâns din dinți pentru a mă putea abține. Cu cealaltă mână îi mângâiam fundul și o vedeam sprijinindu-se în mâini, în timp ce își dădea capul pe spate, cu ochii închiși.

— Marco, șopti ea și am rânjit, adâncindu-mi mișcările. Adoram când îmi gemea numele!

Oftă prelung și strânse cearșaful în pumni.

— Nu mai pot, șopti ea. Te vreau!

M-am aplecat peste spatele ei, lipindu-mă cu prohabul de fundul ei, dar fără să mă opresc.

— Ce vrei, Elena?

— Pe tine! icni ea.

Mâna mea se mișca neîncetat și acum o mângâiam, totodată. O transpirație fierbinte îi apăru pe frunte.

— Te rog, te implor! gemu ea intens. Te vreau în mine!

Cuvintele ei au explodat în pantalonii mei. I-am desfăcut și i-am lăsat să cadă pe șolduri, în timp ce mi-am găsit locul preferat din întreaga lume. Am continuat așa, ținând-o strâns de șolduri, până ne-am prăbușit amândoi într-un final cutremurător de plăcut.

— Îmi plac demonii tăi, șopti ea și mă făcu să chicotesc, înainte să adormim goi, unul în brațele celuilalt.

Capitolul XII

Până la urmă aveam parte de picnicul pregătit. Stăteam amândoi pe pătură și împărțeam un bol cu căpșune.

— Iartă-mă pentru data trecută, spuse el, sărutându-mi mâna. Sunt un idiot, câteodată.

— Ești idiotul meu, am spus cu drag.

După o săptămână de la marea noastră ceartă, Marco încă se simțea rău, dar el spunea că nopțile petrecute împreună îl ajutau să reziste. Și rezista, iar eu eram foarte mândră de el. Reușea să mănânce mai bine, dar câteodată voma tot ce mânca, pentru că avea momente când starea de rău îl lovea în forță și pe neașteptate.

Nu îmi plăcea să îl văd așa, dar știam că asta e calea cea bună și că tot răul este spre binele lui.

— Ce o să facem când vara se va termina?

Întrebarea lui mă luă prin surprindere.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta, am șoptit, pierdută.

Adică, era clar că trebuia să mă întorc la facultate, dar faptul că eram acum aici și s-au întâmplat atâtea de când ne-am împăcat, îmi dădeau sentimentul că ne-am unit pentru totdeauna.

— Poți să vii să stai cu mine, am șoptit temătoare, pentru că asta nu însemna deloc să o luăm încet, dar nici nu puteam dispărea iar. Asta, dacă vrei și tu, am adăugat repede. Știu că va trebui să te mai întorci, dar va fi mai ușor dacă vei sta cu mine, câteodată.

M-am întristat în timp ce vorbeam. Nu mai voiam să ne despărțim, nici măcar o zi. Aveam nevoie de el, așa cum și el avea nevoie de mine. Eram dependenți unul de celălalt.

— Chiar vrei să stau cu tine? mă întrebă el, privindu-mă cu o curiozitate sinceră.

— Te vreau lângă mine mereu, în fiecare zi.

Sărutul lui apăsă mă trezi din nou la viață.

* * *

Ne întorsesem în oraș și Marco se simțea mult mai bine acum. Spunea că nu mai simte nevoia să ia droguri și eu îl credeam, pentru că era dispus să mai stăm cât timp voiam eu.

În seara asta, dădea o petrecere ca să ne distrăm după această perioadă tumultuoasă. Maria venise la mine și ne pregăteam amândouă. Am optat pentru o rochiță albă, vaporosă, cu spatele gol și sandale joase, care se legau în

sus pe picior. Părul meu era voluminos datorită buclelor lejere făcute de Maria și ea arăta foarte bine într-o fustă minusculă și o cămașă decoltată.

— Gata de petrecere? mă întrebă ea, veselă.

Am dat din cap afirmativ, chicotind. Mașina ei era afară și am mers la băieți acasă. Muzica bubuia atât de tare, încât se auzea cu ușurință de jos, iar jocul de lumini se observa de la ferestre.

Am urcat și noi, iar la intrare am dat nas în nas cu Saul.

— Elena! Mă bucur mult să te văd! exclamă el.

— Hei, și eu! am spus. El se aplecă să mă îmbrățișeze, iar eu l-am bătut ușor cu palma pe spate, stânjenită.

— Ce faci? Arăți nemaipomenit!

L-am văzut măsurându-mă din cap până în picioare și am simțit cum mă înroșesc.

— Păcat că tot ce are îmi aparține, nu-i așa? se auzi o voce din spatele meu.

— Hei, Marco! zâmbi Saul strâmb. Da, am auzit că sunteți iar împreună.

— Și așa o să rămânem mult, mult timp de acum înainte, spuse Marco, privindu-l superior și Saul dădu din cap, iar apoi dispăru.

— Nu crezi că ești prea dur? l-am întrebat, întorcându-mă spre el și punându-mi mâinile pe pieptul său.

— Nu când tu arăți așa, șopti el gutural și sexy, făcându-mă să mă înfior. Chestia asta e legală măcar? întrebă, prinzând cu o mână un colț al rochiei mele scurte, în timp ce cu cealaltă îmi mângâie spatele gol.

— Contează? l-am întrebat, chicotind. Tot ce trebuie să știi este că sunt doar a ta.

— Doar a mea, repetă el și limba lui îmi desfăcu buzele, sărutându-mă cu poftă.

Marco mă prinse de mână și mă trase pe ringul de dans, unde, prinzându-mă de talie, începu să se miște pe ritmurile muzicii. Nu dansa deloc rău, iar felul în care își mișca șoldurile era al naibii de sexy. Am început să râd și m-am alăturat lui, lipindu-mă de el și unduindu-ne împreună.

— Mi-e sete, am spus după vreo trei melodii dansate. Și nu setea era principalul motiv pentru care mi se făcuse atât de cald. Mă duc să îmi iau ceva de băut.

— Vin cu tine, spuse el automat.

— Nu e nevoie, mă întorc repede, am spus. Rămâi și distrează-te, îți aduc și ție ceva.

Am ajuns lângă masa plină cu băuturi și am luat o doză de Cola, pe care am desfăcut-o și am băut, dintr-o răsuflare, jumătate.

— Ce spui de un dans? am auzit o voce lângă mine și l-am văzut pe Saul rânjind. Era beat și încă mai ținea o sticlă de bere în mână.

— Poate altă dată, am încercat să îi zâmbesc natural.

— Te-am plăcut de când te-am văzut prima dată, Elena. Știi că nu mă vezi ca pe el, dar crede-mă că merit să îi iau locul lângă tine.

— Îl iubesc, Saul. Îmi pare rău, dar nimeni nu poate schimba asta.

— Prostii, icni el și se apropie de mine, făcându-mă să

merg cu spatele, până m-am trezit în colțul cel mai întunecat al camerei, feriți de toate privirile.

— Cred că cel mai bine ar fi dacă am opri discuția aici, am spus, simțind un gol în stomac.

Dar el se apropie deranjant de tare de mine și am scos un țipăt slab. Ce-i drept, niciunul sănătos nu m-ar fi ajutat prea tare în gălăgia din apartament.

— Pot să te fac să termini cum nici nu îți imaginezi, spuse el, iar eu am tresărit puternic.

— Iar eu pot să te bag în spital cu tot cu sicriu! tună o voce furioasă din spatele său și când se întoarce, *pumnul* lui Marco îl făcu să zboare direct pe spate.

Marco se puse deasupra lui, îi mai dădu un pumn, spărgându-i buza, și tocmai ridica, încă o dată, mâna spre el.

— Dacă te mai atingi o singură dată de ea... nu, dacă doar te vād prin zonă și îi respiri aerul, te-am călcat în picioare ca pe ultimul om, ai înțeles? spuse el cu un calm mult mai periculos decât orice strigăt. Știu că o vrei, cap de pulă, încă de când ai văzut-o prima dată, dar singurul loc în care o să termine va fi în brațele mele!

Apoi se ridică încet, continuând să îl privească ucigător. Spre surprinderea noastră, Saul începu să râdă.

— Ne vedem peste câteva zile, Marco, stâlci Saul cuvintele, din cauza băuturii. Zilele tale în vârf sunt numărate.

— Să mi-o sugi! îi răspunse Marco, scârbit, arătând spre prohabul lui și mă luă de mână, pornind spre ieșire.

— Unde mergem? l-am întrebat.

— Te duc acasă. Îmbrăcată așa, va trebui să mă bat cu toți masculii în călduri de aici!

Am urcat pe motocicletă lui și mi-am dat seama ce dor îmi fusese de ea; mi-am aranjat rochia sub fund și l-am strâns tare în brațe. L-am auzit chicotind ușor și porni motorul.

Planul era să mă conducă acasă, eu să intru pe ușa și Marco pe geam. Asta am și făcut, iar zece minute mai târziu eram la mine în cameră.

— Crezi că trebuie să îți faci griji pentru ce a spus... l-am întrebat în șoaptă.

— Normal că nu, e doar un bețiv suficient de prost încât să se lege de ce îmi aparține.

Am dus mâna la micul fermoar al rochiței, dar am simțit mâna lui oprindu-mă.

— Știi că îmi place mie să fac asta, șopti el cu o voce joasă și sexy, iar eu am simțit un val de căldură undeva în mijlocul corpului.

Se aplecă în fața mea și îmi dezlegă șnurul cu care îmi erau legate sandalele, lăsând sărutări fierbinți de-a lungul piciorului, până ajunse pe pulpe și trecu de marginea rochiei, prinzându-mă cu mâinile de fund și masând cu putere.

După ce termină cu sandalele, se ridică în picioare, își dădu tricoul jos și își aruncă adidașii cât colo. Cu blugii căzuți pe șolduri, cu acel „V” pronunțat și cu bustul gol și musculos, stătea și mă privea atât de intens, încât am simțit cum mă înroșesc tot mai tare. Știam că în privirea aceea întunecată erau ascunse multe fantezii și simțeam teamă și

încântare, totodată.

Veni încet în spatele meu, făcând un semicerc, nedezipindu-și privirea de pe mine, apoi am simțit cum cu o mână trage fermoarul în jos, apucând de umerii rochiței și lăsând-o să-mi cadă la picioare.

Stăteam acum în fața lui doar într-o pereche de chiloți albi, minusculi, din dantelă. Dar, ce mă bulversa, era că nu știam ce va face, pentru că până acum mă atinsese doar ca să mă dezbrace. Însă privirea lui continua să mă ardă și îmi doream, mai mult ca orice, să mă atingă, să mă facă a lui.

Am simțit cum cu un deget îmi mângâie ușor o fesă, de sus până jos, apoi, brusc, îmi dădu o palmă peste fund, suficient de tare cât să icnesc, dar, spre surprinderea mea, asta mă excită atât de tare, încât icnetul deveni un geamăt de plăcere.

— Atinge-mă, am șoptit, înnebunită de plăcere.

— Mă vrei, iubito? mă întrebă.

Am dat din cap că da, dar răspunsul meu nu îl mulțumi, așa că îmi mai dădu o palmă, care mă făcu, din nou, să gem de excitare.

Își lipi spatele de al meu și cu o mână îmi cuprinse sânii, în timp ce cu cealaltă coborî în jos, strecurând-o în chiloți și atingându-mă, mângâindu-mă și intrând în mine, până am început să gâfâi, cu ochii închiși, lipindu-mi fundul de umflătura pantalonilor lui.

Marco

Doamne, cât de frumoasă poate să fie! O priveam intens, simțind cum deja mă strâng pantalonii; femeia asta era magică, putea să mi-o mărească doar uitându-se la mine!

Îmi plăcuse atât de mult când mă rugase data trecută și simțeam că nu am fost singurul căruia i-a plăcut. Mă voia și ea, la fel de mult, aproape se pierdea în fața mea și asta mă excita teribil.

Am mers lent, făcând un semicerc în jurul ei, privind-o, în continuare, ca un vânător care își pândește prada; am ajuns în spatele ei și am avut grijă să nu o ating când i-am dat rochia jos. Mă abțineam al naibii de greu, dar voiam să mă joc iar cu ea și știam că și ei îi place. Am văzut-o tremurând de nerăbdare și nu înțelegea ce fac.

Stătea în fața mea, doar într-o pereche de chiloți tanga albi, din dantelă, făcându-mi mädularul să pulseze de dorință. Părul ei lung și frumos, ușor ondulat, îi cădea pe spate.

Am întins mâna, nemaiputând să mă abțin, și cu latul unui deget i-am mângâiat o fesă, de sus până jos, apoi am plesnit-o cu putere în același loc. Am auzit-o icnind și scoțând un geamăt excitat, în timp ce mädularul meu zvâcni.

Așa deci, îți place?

Eram a dracului de excitat și faptul că ea se lăsase purtată în jocul meu, mă înnebunea.

— Atinge-mă, am auzit-o spunând cu voce joasă, tremurândă și îmi venea să îmi dau un pumn pentru a mă abține să nu o iau acum, în clipa asta.

— Mă vrei, iubito? am întrebat-o, dorindu-mi să mă

implore.

A dat doar din cap și mi-am îngustat ochii cu ciudă. Răspuns greșit, frumoaso.

Am mai plesnit-o o dată, peste cealaltă fesă, dar nu se mai auzi niciun icnet, doar un geamăt prelung și știam că nu voi mai rezista mult așa. Propriul joc mă bătea cu propriile arme.

M-am lipit de ea și, cu o mână, i-am cuprins sânii, pe rând, învârtindu-i cu vârfurile degetelor sfârcurile întărite, în timp ce cu cealaltă mână am coborât tot mai jos, mi-am băgat-o în chiloții ei și am găsit-o umedă și a naibii de fierbinte.

Doamne Sfinte, femeia asta o să mă omoare într-o zi! Dar măcar știu că o să mor de plăcere.

Am mângâiat acel loc minunat și am intrat în ea, făcând-o să găfâie și să tremure încet. Am simțit-o arcuindu-se și lipindu-și fundul de umflătura din pantalonii mei.

— Spune-mi ce îți dorești, Elena, am spus poruncitor, jucându-mă mai departe în chiloții ei și prinzând-o de un sfârc.

— Pe tine, șopti ea, lăsându-și capul pe spate, pe umărul meu, și închizând ochii de plăcere.

— Spune-o!

— Trage-mi-o, Marco! găfâi ea și eram sigur că, dacă nu era în culmile plăcerii acum, ar fi înroșit până în vârfurile urechilor.

Asta voiam să aud! Am întors-o spre mine, am ridicat-o în brațe, sărutând-o adânc, și am așezat-o pe spate pe pat,

dar eu am rămas în genunchi, între picioarele ei. I-am dat repede chiloții jos, i-am băgat în gură și i-am ținut cu dinții, în timp ce îmi lăsam pantalonii pe șolduri, eliberându-mi bărbăția, în sfârșit. Privirea ei șocată mă făcu să rânjesc pervers și malefic.

Rămânând în genunchi, în aceeași poziție dreaptă, i-am desfăcut picioarele, astfel încât acum o vedeam în toată frumusețea ei, și am pătruns-o încet, privind-o și făcând-o să roșească, dar și să geamă lung, închizând ochii. Am luat chiloții și i-am băgat în buzunar, apoi am prins-o strâns de pulpe.

Măream intensitatea și plăcerea ne lua mințile, ne uneam fără oprire și de fiecare dată când o pătrundeam, respirațiile ni se opreau, devenind sacadate.

— Privește-mă, Elena, am spus, iar când privirile ni s-au întâlnit, corpurile noastre au fost zguduite, simultan, de punctul culminant al plăcerii.

Capitolul XIII

— Marco, băiete, mă bucur să te văd! exclamă Manu, dând mâna cu el și strângându-l în brațe, într-un mod ciudat și stângaci. Arăți mult mai bine!

— Mă simt bine, răspunse Marco și Manu îmi zâmbi călduros.

— Nu știu ce îi faci, Elena, dar să nu te oprești.

— Se numește dragoste, Manu bătrâne, ar trebui să încerci și tu. Asta dacă nu ți s-au uscat coaiele de tot!

L-am privit acuzator, dar el râdea cu atât de mare poftă, încât m-a făcut și pe mine să zâmbesc.

— Poate că sunt puțin ruginit, dar nu am împietrit de tot, răspunse acesta, chicotind. Și să nu uit, ai un plic gros care te așteaptă, încă de la victoria cu luptătorul profesionist.

— A fost o luptă pe cinste, rânji Marco.

Manu îi întoarse zâmbetul.

— Ești gata de antrenament?

Da, Marco era pregătit. Eu nu eram. Încă nu știam dacă era o idee bună faptul că se lupta, dar nu voiam să îi impun ceva sau să îl schimb în vreun fel. Era perfect așa cum era.

M-am îndreptat și spre scaunele lipite de perete și m-am așezat, privind cum iese din vestiar, îmbrăcat lejer. Manu cheamă un alt băiat, pentru a intra în ring împreună. Nu era o luptă adevărată, ci doar pentru antrenament și acum nu mai eram atât de încordată.

După aproximativ o oră, Andrei intră agitat în sala de box, ne caută cu privirea și, când ne observă, se apropie repede și încruntat. Merse lângă Marco, îi șopti ceva la ureche, și i-am văzut discutând aprins, apoi Marco veni spre mine nervos, în timp ce Andrei se întoarse și plecă.

— Ce s-a întâmplat?

— Doi polițai au fost la noi acasă, acum o jumătate de oră, vorbi el rar, privindu-mă precaut. Au pus întrebări despre mine și vor să mă prezint la secție.

— Dar... de ce?

— Am fost spitalizat pentru supradoză, Elena. Tu

despre ce crezi că e vorba?

Cuvintele lui mi-au făcut picioarele să tremure, în timp ce îl priveam cu teamă.

— O să fie bine, spuse el, dar vocea îi trăda neliniștea. Uite, merg până la nenorociții ăia, să le răspund la câteva întrebări și gata, da? mă întrebă, cuprinzându-mi fața în mâini.

— Vin cu tine!

— Elena, oftă el când îmi pronunță numele, nu mai vreau să te târăsc prin căcaturi dintr-astea.

— Nu îmi pasă, vreau să fiu lângă tine, indiferent de situație. Și tu ai face la fel.

Mă privi câteva secunde, apoi își trecu o mână prin păr.

— Haide!

Marco îl salută pe Manu și mă luă de mână, mergând la motorul lui și îndreptându-ne spre secția de poliție. Acolo am fost îndrumați pe același coridor pe care fusesem cu tata, doar că acum am mers în altă cameră. Un sentiment puternic de *déjà vu* pusese stăpânire pe mine.

— Marco Sima, se prezintă el celor doi polițiști. Se pare că erau mereu în pereche, ca în filme. Am auzit că mă căutați.

Cei doi îl priviră lung, iar unul din ei spuse, făcându-ne semn spre scaunele din fața birourilor.

— Desigur, luați loc.

Ne-am așezat și polițistul a continuat să vorbească.

— Știi de ce te-am căutat?

— Știu că are legătură cu spitalizarea mea.

— Care a fost diagnosticul, mai exact?

— Supradoză.

— Ce ai luat?

— De obicei, luam cocaină, dar în pliculețul pe care l-am primit, nu era asta. Am simțit din prima secundă și am trăit și urmările.

— Știi ce era?

— Nu!

— Îți spunem noi, un drog nou, care încă nu a fost scos pe piață, de culoare alb sidefat, iar numele oficial este SHP-410. Dar i se mai spune și „Moartea albă”.

M-am cutremurat la auzul descrierii polițistului, parcă nu era adevărat ceea ce trăiam și auzeam acum.

— Și cum naiba a ajuns asta la mine? întrebă Marco, încruntându-se.

— Asta vrem și noi să aflăm. Nu s-a scos încă la vânzare, dar dealerii l-au primit de ceva timp. Ești dealer de droguri, Marco?

Acuzația acestuia mă șocă, de-a dreptul. L-am privit pe Marco, care înghețase pe scaun și nu știam cum să interpretez acest gest. Eram șocată și speriată, în același timp.

— Voi vă bateți dracului joc de mine? spuse Marco printre dinți, încet și clar.

— Domnule Sima, o anchetă este în desfășurare pe numele tău. Avem martori care afirmă faptul că obișnuiești să consumi substanțe interzise. În timp ce noi vorbim acum, un echipaj îți verifică locuința. Avem și un mandat, desigur, spuse el, întinzându-i o copie a mandatului de percheziție a

locuinței.

— Marco este curat, nu se mai droghează! am exclamat, amețită. Și, în niciun caz, nu este dealer!

— Domnișoară Maier, mi se adresează celălalt polițist, iar eu am tresărit când mi-am auzit numele. De unde știa el cum mă numesc? Dacă facem testele de sânge, și le vom face, acestea vor arăta cu totul altceva. La câtă cocaină a prizat, îi trebuie luni de zile să îi iasă din organism. Și, din câte știm noi, ați fost plecată un an întreg, de ce sunteți atât de convinsă că știți cu ce s-a ocupat domnul Sima între timp?

Am înghițit în sec, pentru a nu plânge aici, de față cu cei doi polițiști. Nu era nici locul, nici momentul.

— Știu ce încerci să faci, mârâi Marco spre el, și nu o să îți meargă.

— Domnișoară Maier, spuse el, din nou, de data aceasta mult mai încrezător, nu ați observat la întoarcerea dumneavoastră nimic nou sau suspect la domnul Sima? Comportament, reacții, înfățișare?

L-am privit pe Marco lung, iar el se ridică dintr-odată în picioare, dând cu pumnul în biroul din fața lui.

— Nu o amesteca pe ea! urlă el spre cel care mi se adresase. Chiar crezi că poți să o întorci împotriva mea, nemernicule? Căutați cât vreți, sunt curat!

— Antecedentele tale ne arată altceva, aproape zâmbi primul polițist.

— Am fost achitat, nu îmi pasă ce pula mea mai încercați voi să îmi băgați pe gât! Să mergem, se răsti spre mine și ne-am îndreptat împreună spre ușă.

A mers direct la motor, pe care l-a lovit puternic cu piciorul, respirând furios și punându-și mâinile în talie.

— Ce naiba se întâmplă? l-am întrebat.

— La dracu' cu toate dacă știi, răspunse el, ciufulindu-și părul.

Îmi adusesem aminte de felul în care Cristian îi întinsese un plic asemănător cu ceea ce luase Marco de la băiatul înalt, dar putea foarte bine să fie altceva. Nu aveam dovezi și ceea ce văzusem nu era un argument prea solid, de aceea nu deschisese subiectul în legătură cu asta.

Marco veni spre mine repede, mă prinse cu amândouă mâinile de obraji și spuse, cu ochii mari, aproape înnebuniți:

— Tu știi că sunt nevinovat, nu-i așa?

L-am privit în ochi, simțind cum ai mei se umplu de lacrimi.

— Nu, iubita mea, nu plânge, spuse el rugător, în timp ce îmi ștergea lacrimile cu degetele mari de la mâini. Nu sunt ceea ce spun ei, îți jur, Elena, nu am făcut asta! Trebuie să mă crezi, *am nevoie* să mă crezi!

Am dat aprobator din cap și el mă pupă pe frunte, apoi își lipi fruntea de a mea.

— Nu pleca și de data asta, șopti, gâtuit de emoție. Nu știi de ce sunt în stare, dacă mă părăsești iar.

— Nu fac asta, am spus, plângând încet. Te iubesc, Marco, și rămân lângă tine.

Mă sărută pasional, lipindu-mă de el și limba lui intra adânc în gura mea. Fiori delicioși de dorință mi-au explodat în stomac și am simțit cum, în brațele lui, lumea poate să ia

sfârșit, pentru că ar începe din nou tot cu el.

— Mergem, spuse el răgușit. Am nevoie să fiu în tine, acum!

L-am privit îmbujorată pe acest bărbat sexy și rău și am simțit cum dorința îmi pulsează în acel loc sensibil. Am urcat în spatele lui pe motocicletă și ne-am îndreptat spre apartamentul lui. Două mașini de poliție erau parcate în fața blocului.

— Nu au terminat nenorociții de cotrobăit, încă? scuipe el cuvintele.

Am urcat, ținându-ne de mână, și înăuntru, alături de patru polițiști, stăteau Andrei, Saul și Cristian.

— Marco Sima, ești arestat pentru trafic de droguri!

Marco

Un nenorocit de gabor îmi puneă cătușele, în timp ce alți doi mă țineau de mâini. Și, totuși, privirea mea era nedezipită de fața fetei care mă privea cu atât de multe emoții, încât mi se rupea sufletul. Era șoc, dezamăgire, durere, confuzie. Însă mintea mea se tura la maxim și procesa totul. Ce dracu' căutau labagiii de Saul și Cristi ăla la mine în casă? Și de ce pula mea eram acum arestat?

— Vreau niște explicații, dracu' să vă ia! am răcnit. Pentru ce mă arestați?

— Trafic de droguri. Am găsit în casa ta mai multe plicuri cu substanțe interzise și sume mari de bani, răspunse unul dintre ei.

— Pe naiba! am exclamat. Minciuni!

— Tu! am auzit-o pe Elena strigând cu ură și năpustindu-se asupra lui Cristian, lovindu-l cu pumnii, atât cât putea ea, însă Andrei o prinse de talie și o ridică pe sus, în timp ce ea încă se zbătea. Tu ai fost! Te-am văzut în seara aceea, tu i-ai spus dealerului ce să îi dea lui Marco!

Ne-am oprit toți din cauza izbucnirii ei.

— Tu știai de asta? am întrebat-o șocat. Și ia mâinile de pe ea!

Ce naiba se întâmpla aici?

— În seara în care ai luat supradoza, l-am văzut pe Cristian cu un pliculeț în mână, pe care tu l-ai primit, mai târziu, de la băiatul acela înalt. Nu știusese atunci dacă era relevant sau doar o coincidență, dar acum sunt sigură! îmi explică ea, extrem de abătută, și apoi se întoarce spre polițiști. Pot să depun și mărturie dacă trebuie. Marco este nevinovat!

— Îmi pare rău, domnișoară, dar acum avem dovezi mult prea solide pentru ca o simplă mărturie să îl mai scape.

I-am văzut lacrimile curgându-i pe obraji și așa fi dat orice să i le pot șterge, în acest moment. Dar o pereche futută de cătușe, a naibii de dureroase, îmi limitau mișcările.

— Voi doi ați complotat împotriva mea, am mârâit spre Cristian și Saul, în timp ce polițiștii se chinuiau să mă scoată afară. O să vă nenorocesc cu mâinile goale! am urlat.

— Calmează-te, Marco! vorbește Andrei calm și mi-am privit încruntat prietenul. Toți pașii greșiți te-au ajuns din urmă.

Mă uitam la el și nu înțelegeam, până când el rânji spre Saul și am simțit cum sângele începe să îmi fiarbă în vene. Am văzut doar negru în fața ochilor și, cu o smucitură puternică, m-am eliberat, m-am îndreptat cu pași mari spre el și i-am futut un cap în gură trădătorului, atât de tare încât pe mine mă durea groaznic. Dar faptul că el îngenunchease de durere, ținându-și nasul cu mâinile, prelingându-i-se sângele printre degete, îmi dădea o satisfacție uimitoare.

Elena privea șocată scena și îmi era frică să nu cedeze. Am mers lângă ea și ne-am unit frunțile, pentru o clipă, exact în momentul în care polițiștii m-au prins iar și m-au târât în mașină.

Elena

Nu va mai scăpa de data aceasta, eram convinsă de asta. Erau la mijloc lucruri mult prea periculoase, iar planul fusese mult prea bine gândit. Încă o dată, Marco fusese răpit de lângă mine, încă o dată aveam să trec prin infern. O voce răutăcioasă din capul meu îmi spunea că toată viața mea fusese liniștită, înainte să apară el. Dar iubirea care îmi umplea sufletul, dorința care mă învăluia, pasiunea care ne lega, toate acestea reprezentau cele mai importante lucruri din viața mea acum. Lacrimi fierbinți îmi curgeau pe față și am strâns și mai tare perna în brațe.

O bătaie în ușă mă făcu să tresar. M-am ridicat repede în fund și mi-am șters ochii cu mânecile bluzei.

— Intră, am spus încet.

Maria intră înăuntru și m-am ridicat de pe pat, mergând fix spre ea și simțind cum furia ia loc tristeții.

— Cum îndrăznești să mai vii aici? am țipat nervoasă, cu ochii încă în lacrimi.

— Elena, nu am știut! spuse ea, implorându-mă din priviri, și i-am văzut ochii umezindu-se. M-am despărțit de el.

Cu aceste cuvinte tremurânde, Maria izbucni într-un plâns zgomotos, acoperindu-și fața cu palmele.

Am oftat privind-o și parcă se mai rupea ceva din mine.

— Vino aici, am spus încet și am cuprins-o în brațe, strângând-o tare. Știam cât poate fi de dureros.

Ne-am așezat amândouă pe pat și i-am oferit un pachet de batistuțe, pe care le aveam în sertarul noptierei. Ea le luă, zâmbind trist.

— De ce, Maria? am întrebat-o.

— Invidie, orgoliu, bani, răspunse ea, ștergându-și lacrimile. Marco făcea mulți bani, în timp ce el rămânea un nimeni.

— Dar Andrei avea și el partea lui din meciurile lui Marco!

— Dar era mereu în umbră.

Își trase nasul și continuă:

— Mereu Marco a fost în centrul atenției, iar asta, chiar dacă a ascuns-o foarte bine, l-a deranjat mereu. Am aflat și eu astăzi toate aceste lucruri.

— Îți dai seama cât este de grav? am șoptit, deși era o întrebare retorică. Este vorba de trafic de droguri. Nimic nu

Îl mai poate salva acum, doar dacă ei mărturisesc. Și asta nu se va întâmpla niciodată.

Inima mi se strânse dureros în piept.

— Dacă pot să fac ceva, orice... începu Maria să vorbească, suspinând.

— Mulțumesc că mi-ai spus, i-am zâmbit strâmb.

Era distrusă, singurul băiat cu care fusese atât de mult timp, ne trădase pe toți. Pe Marco, pe mine și, mai ales, pe ea. Nu puteam decât să îmi imaginez cât de dureros poate să fie.

— Vrei să dormi la mine în seara asta? am întrebat-o și ea acceptă ușurată. Era mult mai bine decât să se întoarcă acasă și să își consume durerea singură, în camera ei.

Dimineața următoare aveam un singur gând, să îi confrunt pe nenorociții care mi-au băgat iubitul după gratii.

— Elena, te rog, nu îți face rău, încercă Maria să mă convingă. Ce ai putea să faci tu împotriva lor?

Nimic, știam. Și uram din adâncul sufletului acest sentiment de neputință. Îmi venea să sparg tot ce prindeam în mână și simțeam că, de data aceasta, nu vom mai scăpa atât de ușor.

Ne-am așezat la masă, cu câte un bol de cereale în față, dar amândouă ne jucam absente cu lingurile.

— Cum te simți? am întrebat-o pe Maria.

— La fel, șopti ea. Doar că acum nu mai plâng. Tu?

— La fel!

Am urcat înapoi în cameră și ne-am înțeles că va mai rămâne la mine câteva zile; în acest moment era foarte vulnerabilă și Andrei o putea recuceri ușor. Plus că, aici el nu

va avea curaj să vină după ea.

Zgomotul telefonului meu, care sună, ne făcu pe amândouă să tresărim. Privind ecranul acestuia și văzând apelantul, furia de aseară reveni brusc de nicăieri.

— Cum îndrăznești? am spus cu ură.

— Elena, ascultă-mă, se auzi vocea lui Cristian la celălalt capăt al firului.

— Nu, tu să asculți, nenorocitul! Ai vrut să îl omori și, dacă nu ți-a reușit, i-ai distrus viața? Nu mai vreau să te văd niciodată!

— Așa vorbești? După ce ți-am stat alături atâta timp? El a ales să se drogheze!

— Nu te-a forțat nimeni să stai lângă mine, Cristian. Iar pentru ceea ce ai făcut, nu mai ești pentru mine!

I-am închis telefonul în nas și mi-am lăsat capul în mâini, încercând să mă liniștesc. Mai avea curaj să ia legătura cu mine? Tocmai dealerul de droguri, persoana care a făcut rost de drogul acela periculos pentru Marco! Îi uram, îi uram pe toți și simțeam cum sufletul meu se închide iar, din ce în ce mai tare.

Capitolul XIV

Aveam voie să îl vizitez. Cincisprezece minute, la atât se rezuma întreaga noastră relație acum. Cornelia se întoarse și ea de la fermă, pentru a fi alături de fiul său. Am sunat-o eu și, într-un final, și Marco. Acum stăteam amândouă într-o sală mică de așteptare, pentru a-l vedea.

— Știam că ceea ce face îl va duce pe un drum greșit, vorbi ea încet, stăpânindu-și cu greu lacrimile. Dar speram să mă înșel.

I-am pus o mână pe umăr.

— Nu el le distribuie, am spus blând.

— Le vinde sau le cumpără, care este diferența, până la urmă? Știa în ce se bagă.

Așa spusese și Cristian, doar că atunci refuzasem cu încăpățănare să ascult. Dar cuvintele rostite de mama lui aveau mai mult sens.

— S-a lăsat, Cornelia. Sunt sigură, pentru că am fost mereu împreună.

— Știu asta, draga mea. Mi-a spus la telefon. Nu am cuvinte să îți mulțumesc!

Mă strânse tare în brațe și își șterse ochii cu o batistă albă. Îmi era atât de milă de ea! Peste câte greutatea a fost nevoită să treacă, de una singură, această ființă blândă și plăpândă.

— Doamna Sima?

Un ofițer de poliție o conduse pe Cornelia la Marco, iar mie nu îmi rămânea altceva de făcut decât să aștept. Adevărul era că cele cincisprezece minute trecuseră repede și, când se întoarse, avea ochii în lacrimi. Am oftat adânc, am mângâiat-o pe braț, pentru că orice cuvânt era acum de prisos, și l-am urmat pe același ofițer.

Am intrat în altă cameră, ceva mai mică și întunecată, care avea pe un perete paralel o ușă din oțel forjat. Aceasta dădea în celula lui.

Când am intrat, am simțit două mâini, una care mă prinse de talie, alta de obraz și gura lui care se apăsă de a mea, grăbită, cu forță și cu o disperare stăpânită cu greu.

— Iubito, șopti el, mângâindu-mi părul. Iubita mea!

Ne-am îmbrățișat, iar apoi mi-a dat drumul ca să mă privească.

— Ești bine? l-am întrebat, temătoare.

Marco mă privi și nu răspunse, își încrucișă mâinile la piept și se rezemă de mica masă lipită de perete.

— Ce se va întâmpla de acum înainte? am vorbit iar, dar răspunsul la această întrebare nu voiam să îl aud, deși mi-o pusesem în gând, de mii de ori până acum.

— Voi merge la pușcărie! Voi fi închis, cel mai probabil, câțiva ani!

— Nu accept asta, am spus hotărâtă, în timp ce în inima mea apăru o fisură.

— Avocatul meu a promis că va face tot ce se poate, dar trebuie să fim realiști, Elena. Nu mai am cum să scap nepedepsit din asta.

O lacrimă reușise să îmi scape și am șters-o repede cu degetele.

— Vreau să îți continui viața. Fără mine!

Cuvintele lui m-au făcut să îl privesc șocată, gura mea formând un mic „o”, de uimire. Nu, cred că deliram sau aveam o halucinație extrem de reală, pentru că nu credeam că am auzit bine ceea ce tocmai spusese.

— Poftim? m-am bâlbâit.

Marco mă privea rece, era imposibil de citit ceva în

privirea lui, iar eu încă speram să nu fi auzit bine.

— Vreau să îți vezi de viața ta!

— Te desparți de mine? am râs nervos, nevenindu-mi să cred.

— Cine știe câți ani voi fi închis, nu pot să fiu atât de egoist încât să îți cer să îți sacrifici anii tăi de tinerețe pentru a mă aștepta pe mine!

— Dar nu îmi ceri tu! am exclamat. Eu ți-i dăruiesc, pentru că asta înseamnă să iubești, Marco! Să fii trup și suflet alături de persoana respectivă!

— Ai dreptate, dar regula este valabilă când e reciprocă. Eu cum o să îți fiu alături? O dată pe săptămână, la vizita de cînșpe minute? gesticulă el, nervos.

— Marco, am șoptit și am închis ochii, lăsând lacrimile să curgă. Nu face asta! Te rog!

— Cred că soarta a decis deja în locul nostru, spuse el încet. Au fost atâtea piedici până acum, dar noi ne-am încăpățânat să trecem peste, doar pentru câteva minute de prelungiri. Am epuizat toate opțiunile.

— Nu pot să cred că îmi faci asta. Nu pot să cred că tocmai tu renunți! mi-am strigat durerea. Am luptat, de fiecare dată, și eram dispusă să o fac din nou! Sper să îți aduci aminte în fiecare seară, de astăzi înainte, că cel care a dat cu piciorul la tot ai fost tu!

Cu aceste cuvinte am ieșit cât de repede am putut de acolo, lăsând ofițerul să închidă ușa după mine. Cornelia mă aștepta și când m-a văzut în halul acela, m-a întâmpinat cu brațele deschise. Am plâns pe umărul ei câteva minute bune,

înainte să îi spun, printre suspine:

— S-a despărțit de mine!

A urmat un nou val de lacrimi și fisura s-a ramificat, întinzându-se pe toată suprafața inimii, în zeci de locuri, ca mai apoi, cu o durere surdă și de neegalat, să se sfărâme în mii de bucăți.

Acela a fost momentul în care am știut că nu voi mai iubi niciodată.

* * *

— Șase ani și trei luni.

Am inspirat aerul fierbinte al verii. Luna august era mereu cea mai dogoritoare. Granița din fața mea mă ajuta să mă răcoresc puțin, iar altele, identice, se aflau în fața Mariei și a Corneliei.

După o lună de procese, aflasem și verdictul definitiv. Prin intermediul Corneliei, bineînțeles. Eu nu îl mai văzusem de la despărțire, nu mai vorbisem cu el. A fost o perioadă în care stăteam lipită de telefon, în speranța că el mă va mai căuta, dar mi-am dat seama că a vorbit cât se poate de serios și speranța a murit și a fost îngropată adânc de tot, la fel ca orice sentiment delicat pe care l-am simțit vreodată.

— Poate îl va maturiza, am spus, oftând, privind-o pe Cornelia. Și când va ieși, veți fi, cu adevărat, o familie.

— Mi-aș dori cu tot sufletul, îmi zâmbi ea.

— Ce vei face mai departe? mă întreba Maria.

— Mă întorc la facultate. Studiez din greu și mă angajez la firma concurentă celei pentru care lucrează tata. Nu vreau să fiu acuzată de ceva, pe nedrept.

— Dar o să mă mai vizitezi, nu-i așa? întrebă Cornelia, tristă.

— Bineînțeles! Și vorbim mereu la telefon, da? am zâmbit spre cele două, care mă priviră cu drag.

Seara deja se lăsase și ne-am îndreptat toate spre casă. Refuzasem invitația celor două să mă ducă cu mașina, era o noapte caldă și plăcută, iar eu simțeam nevoia să mă gândesc, așa că am pornit pe jos.

Mai aveam doar două străzi până acasă, când, dintr-un bar, chiar în fața mea, ieși nimeni altul decât Saul. Mort de beat.

— O, Elena! exclamă el, stâlcindu-mi numele. Duhnea a alcool.

L-am privit dezgustată și am vrut să trec pe lângă el, dar acesta mă prinse de braț, înfigându-și degetele în el.

— Hei, hei, unde crezi că pleci?

— Dă-mi drumul, Saul! m-am răstit și am văzut cum fața i se schimonosi de furie.

— Unde ți-e iubitul acum? mă întrebă el și mă strânse mai tare, făcându-mă să icnesc. Ți-am spus că într-o zi îi voi lua locul în pantalonii tăi!

În timp ce vorbea, scoase un cuțit din betelia blugilor și mi-l plasă între coaste, în timp ce mă trăgea spre partea din spate a barului.

— Un sunet și te omor! șuieră el.

Groaza puse stăpânire pe mine, făcându-mă să tremur din toate încheieturile. Nu, nu se putea să îmi facă asta! Voiam să țip, însă îmi era atât de teamă pentru viața mea,

încât nu mai aveam curajul să fac asta.

— Te rog... am scâncit, încercând să mă eliberez, dar el adânci și mai mult cuțitul în pielea mea.

— Taci! îmi vorbi el în ureche. Crezi că nu mi-am dat seama ce încercai să faci, cu rochiile alea scurte și provocatoare, ești doar o târfă, la fel ca toate celelalte!

Mă trânti la pământ și se aruncă peste mine, tăindu-mi, dintr-o mișcare, bluza, vrând apoi să îmi dea jos pantalonii.

— Nu! Nu, te rog, te implor! Nu îmi face asta! am cerut îndurare cu disperare, îmi era atât de frică! Voiam să se dea jos de pe mine, atingerea lui mă făcea să tremur de spaimă și dezgust.

Saul îmi puse cuțitul pe gât, fix între bărbie și claviculă.

— Te tai într-o nenorocită de secundă, dacă mai scoți un cuvânt!

Am continuat să mă zbat cu disperare, plângând și implorând, dar greutatea corpului lui și faptul că avea un cuțit, pe care îl putea înfige în mine, în orice moment, mă dezavantaja groaznic. Nu mai gândeam coerent din cauza spaimii care mă cuprinsese și nu știu când sau cum a reușit să îmi dea pantalonii jos, până la șolduri; dar durerea infinită pe care am simțit-o când intră forțat în mine, cu toată puterea, era de nedescris. Am început să plâng isteric și nu știu cum am reușit să îl împing cu mâna, pentru că iarna cuțitului se înfipse în antebrațul meu. Am țipat de durere, dar nu îi păsa, el continua să profite de mine, cu putere, sfâșietor, în timp ce eu priveam într-o parte, plângând și așteptând ca tot acest coșmar să se termine.

Nimeni nu auzise nimic, strada era pustie și nu îmi amintesc cum am ajuns acasă. Hainele pătate cu sânge le-am pus într-o pungă și le-am aruncat, de parcă s-ar fi comis o crimă. M-am grăbit să mă bag sub duș și am luat buretele, scăpându-l din mână de patru ori, iar după ce am turnat mult lichid pe el, dintr-o sticlă roșie, mi-am frecat tot corpul cu putere, până m-am înroșit toată. Dar asta nu reușea să spele ceea ce simțeam în interior și am început să plâng în hohote, lăsându-mă să alunec în cadă. Mi-am prins picioarele cu brațele și am continuat să plâng, apa împletindu-se cu sângele care îmi curgea, încă, din brațul înjunghiat. De un lucru eram sigură, nu va afla nimeni despre asta. Nu voiam să fiu interogată și să mai trec, nici măcar un minut, prin ceea ce simțeam acum. Mă sfâșiam pe interior, de-a dreptul.

— Blestemată să fie ziua în care te-am cunoscut, am șoptit cu ură, înainte ca disperarea să pună, din nou, stăpânire pe mine.

Capitolul I

Era șapte și un sfert dimineața și eram blocată în traficul infernal. Cred că era un accident, pentru că am auzit sirene, la un moment dat. Băteam nerăbdătoare cu degetele în volanul mașinii mele vișinii. Conduceam un Ford Fiesta, full option, pe care nu l-aș fi dat pentru nimic în lume, deși tata încerca să mă facă, încă de când l-am luat, să îmi iau o mașină mai mare și mai sigură. Era un caz pierdut, încă de la început. Nu aveam de gând să o schimb.

Au mai trecut zece minute și nu mă mișcasem niciun centimetru. Am apăsât pe un buton și vocea secretarei mele răsună în mașină.

— Domnișoară Maier?

— Bela, reprogramează ședința de la șapte și jumătate la opt și jumătate. Sper să ajung până atunci, am mormăit nemulțumită.

— Sunteți bine?

— Da, este un accident pe A-30. Sunt prinsă în trafic.

— Rezolv! Aveți grijă!

— Mulțumesc!

Secretara mea era cu un an mai tânără decât mine, dar extrem de eficace. Era blondă vopsită, cu ochi căprui, corpulentă, însă extrem de simțită și punctuală. Deși o apreciam pentru toate acestea, păstram o relație strict profesională. Nu încercasem să o fac prietena mea, eram

mult prea strictă în ceea ce privește munca.

Am ajuns, într-un final, cu zece minute înainte de sedință și mă îndreptam, cu pași repezi, spre biroul meu de la etajul cinci.

— Bună, iubito, mă întâmpină Vlad pe coridor și l-am pupat grăbită pe obraz.

— Colega, aici! l-am muștrat și el zâmbi.

— Cum spui tu. Prânzul?

— Probabil, am spus, continuând să merg și am intrat în sala mare de așteptare, unde Bela avea biroul.

— Bună dimineața! mă întâmpină ea.

— Bună dimineața! am spus grăbită. Dosarul domnilor Oscar și schițele doisprezece și paisprezece.

— Imediat, spuse ea, ridicându-se automat.

Mi-am aruncat servieta pe birou, am luat din sertar schița cu noua fațadă a vilei somptuoase, a cărei arhitect eram și tableta de ultimă generație, pentru a le arăta proiectul în 3D. Apoi am ieșit grăbită, urmată de Bela; am mers pe coridorul spațios și am intrat într-una dintre sălile de conferințe.

— Bună dimineața! îmi pare rău că m-am lăsat așteptată, am spus, văzându-i pe soții Oscar deja la masă, împreună cu șeful echipei de construcții, al cărui nume îl uitasem și nici nu mă interesa să îl rețin.

— Nu face nimic, vorbi el. Secretara ta ne-a explicat totul.

M-am așezat în fața lor și am deschis schițele pe care Bela mi le-a înmânat imediat.

— Voi ați o fațadă verde și mult mai deschisă. Am înlocuit zidurile de susținere cu piloni și am acoperit totul cu iederă cățărătoare. Pavajul va veni până aici, am spus, indicând pe foaie, și veți avea parte și de o mică terasă. Un colțisor pentru relaxare.

— Îmi place, spuse doamna Oscar încântată și îi zâmbi soțului ei.

— Vă arăt acum imaginea de ansamblu, am spus și am deschis tableta, arătându-le proiectul în variantă 3D.

— Este magnific, exact ce mi-am dorit, spuse ea, privind cu interes ecranul.

— Dacă și domnul aprobă, vom începe modificările imediat, am spus, arătând spre șeful echipei de construcții.

— Desigur, totul este ok.

— Ne-am înțeles atunci, am spus, ridicându-mă și dând mâna cu toți trei. O zi minunată vă doresc!

Trioul m-a salutat și am ieșit, urmată de Bela.

— Domnișoară, m-a sunat astăzi domnul pe care l-ați reprogramat săptămâna trecută. Dorește să știe dacă întâlnirea de vineri este valabilă.

Mi-am dat o șuviță de păr șaten după ureche, nervoasă.

— Am deja aceste două proiecte, care mă seacă de toată energia! Parcă nu se mai termină, mereu doresc să schimb ceva sau să adaug, am oftat.

— A spus, și citez: „Probabil așteaptă un avans, pentru a accepta să ne întâlnim”.

M-am oprit și m-am întors spre Bela, privind-o încruntată. Aceasta ridică mâinile, în semn de predare.

— Cum îndrăznește? am spus nervoasă. Nu am cerut niciodată atenții, de ce oamenii nu înțeleg că nu suntem roboți?

Dar, după câteva clipe de nervozitate, am capitulat.

— Spune-i că îl aștept vineri, la prima oră, altfel nu mai accept niciun proiect nou!

Am oftat iar. Slujba asta mă seca de puteri, dar tocmai asta îmi plăcea. Ajungeam acasă fără pic de energie și tot ce îmi rămânea de făcut era să lenevesc sau să dorm. Era perfect.

Dar replica acelui neobrăzat îmi suna în urechi. Cunoșteam o singură persoană atât de directă, dar mi-am alungat repede acest gând din minte. Au trecut șase ani de atunci, pentru numele lui Dumnezeu! Ar trebui să nu îmi mai apară în minte așa brusc, în situații total nepotrivite.

M-am închis în biroul meu și m-am afundat în muncă, până când telefonul privat sună.

— Alo? am răspuns, fără să fiu atentă la apelant.

— Elena, iubito, ce faci?

— Cornelia! am spus și, pentru prima dată pe ziua de astăzi, m-am relaxat. Sunt la birou. Tu ce faci?

— Aș vrea să spun că îmi pare rău că te deranjez de la muncă, dar nu îmi pare. Ți-am spus de multe ori că ai nevoie de un concediu.

— Și o să îl iau... am vorbit încet, zâmbind.

— Așa ai spus și anul trecut, râse ea.

— Ok, poate nu, dar tot mă bucur să te aud.

— Vreau să te invit mâine seară la cină. Am vorbit deja

cu Maria, o să fie seara fetelor.

— Ea te-a pus să mă suni, nu-i așa? am acuzat-o, cunoscându-le foarte bine. Cele două erau cele mai bune prietene ale mele acum. Știe că pe tine nu te pot refuza!

— Ăsta e un da? am auzit-o spunând, fericită.

— Nu știu ce să spun...

— Vom veni și vom sta în fața biroului tău, până ieși cu noi! mă amenință ea.

Am chicotit.

— Bine, ne vedem mâine. La ce oră?

— Opt. Te luăm noi de acasă.

— Ok, așa rămâne. Te pup!

— Și eu, scumpo!

Am închis, zâmbind. Eram în relații foarte apropiate, deși relația dintre mine și fiul său luase sfârșit acum șase ani. El ieșise din închisoare și avea propria afacere, atât știam și nici nu voiam să știu mai mult. Avea grijă să mă cheme în vizită când el era plecat, și era plecat mai mereu. Din câte am înțeles, avea sediul firmei undeva în centrul țării, deci șansele ca noi să ne întâlnim erau minime, iar asta era perfect.

Un ciocănit în ușă mă făcu să tresar și mă aduse înapoi cu picioarele pe pământ.

— Intră, am spus, redresându-mi vocea.

Capul lui Vlad apăru în spatele ușii.

— Prânzul, ai uitat?

I-am zâmbit și m-am ridicat de pe scaun.

— Mergem, am spus, resemnată.

Ne-am îndreptat spre micul restaurant din fața clădirii uriașe, pe care scria, cu litere mari, aurite: „Golden Architects”. Am comandat și am privit afară, la vremea instabilă. Era mijlocul lui octombrie și ploile nu dădeau vreun semn că ar vrea să se oprească. Deși acum nu ploua, cerul era tot înnorat.

— Pot să știu la ce te gândești?

Mi-am îndreptat atenția spre bărbatul din fața mea, care era și iubitul meu, de două luni. Acceptasem să ies cu el, după lungile lui insistențe, dar mai mult de câteva sărutări și mângâieri, nu se întâmplase nimic între noi. Bineînțeles că el a încercat, însă am reacționat destul de urât și asta i-a tăiat elanul. Era prima oară de la acel incident – pe care l-am închis bine într-un colț al minții mele – când încercam să am o relație, dar încă nu mă simțeam pregătită. După atâția ani, încă nu puteam să merg mai departe.

— La nimic anume, am răspuns, într-un final.

— Uite, știu că poate este prea din scurt, și mă grăbesc cu asta puțin, dar ce ai spune dacă am petrece Crăciunul împreună?

Întrebarea lui mă făcu să îl privesc cu ochii mari.

— Dar este doar octombrie, am spus, neștiind ce să răspund.

— Știi asta, zâmbi el, stângaci, dar toate cabanele bune se rezervă cu mult timp înainte și voiam să știu părerea ta, înainte să pregătesc toate detaliile.

Mă plăcea, se vedea asta din felul lui stângaci și respectuos de a fi, dar, din păcate, eu nu puteam să îl plac

mai mult decât pe un om blând, iar asta mă întrista.

— Pot să mă mai gândesc la asta? l-am întrebat, zâmbindu-i și sperând că nu îi voi răni sentimentele... prea tare.

— Sigur, sigur, spuse el repede. Ia-ți cât timp ai nevoie!

Discuția despre escapada noastră se încheiase acolo și eu am fost mai mult decât ușurată. Seara, în casa mea simplă și cochetă, dintr-un cartier liniștit, m-am gândit, din nou, la propunerea lui și m-am întrebat dacă asta mă va ajuta să îmi deschid ușa inimii, din nou. Bine, poate nu să o deschid, dar măcar să am curajul să privesc pe vizor.

Capitolul II

Trăgeam cu sete din țigară. Doamne, ce bine era să pot fuma din nou, cât vreau! Deși eram liber de doi ani, încă eram recunoscător pentru asta. În pușcărie trebuia să faci două lucruri pentru țigări: să-ți pui fundul la bătaie sau să le câștigi prin bătaie. Și, cum țin prea mult la fundul meu, am făcut, cu plăcere, partea mai nasoală. Doar că, nu erau suficiente pentru cât fumam eu. Niciodată nu erau.

Un foșnet se auzi dintre cearșafuri și am privit spre pat. Bruneta se întoarse pe spate, lăsându-și sânii mari și vulgari la vedere. De aceea o agățasem în seara asta, avea țâțe mari. Dar nu era nu știu ce la pat, însă, pentru a-mi potoli mădularul, era bună. Veneam cu femei, mergeam la femei, dar niciuna nu a reușit să domolească focul din mine. Niciuna nu mi s-a mai potrivit atât de bine, niciuna nu a

reușit să mă înnebunească ca...

Să-mi bag pula!

Iar mi s-a sculat și știam că dacă o trezesc pe aia acum, nu rezolv nimic. Nu pentru ea sunt așa și nici ea nu este antidotul meu.

Mi-am trecut o mână prin păr, nervos. Ziua eram directorul unui lanț de service-uri auto. Noaptea, cel mai mare curvar în viață. Și, totuși, nu puteam să dorm noaptea, când dormeam aveam coșmaruri, iar ziua nu îmi găseam liniștea. Nu mai puteam continua așa, dar care era soluția?

Mama nu mi-a spus nimic despre ea, în afară de faptul că încă mai țin legătură și că e departe, ce o mai fi însemnând și asta; altceva nu știu. Și, totuși, dacă este atât de departe de casă, aveam de gând să îmi deschid două service-uri și în orașul natal. Voi petrece mai mult timp cu mama, oricum mă toacă la creieri că nu îi acord suficientă atenție. Nu i-am spus încă că mă întorc, vreau să îi fac o surpriză și ei.

Asta îmi amintea de afurisita aia de firmă la care sunasem pentru niște planuri de construcție. Aveam nevoie de ele, pentru a deschide cele două service-uri, iar la telefon mi s-a spus că mă vor transfera la unul dintre cei mai buni arhitecți ai lor. Un mare căcat! Tipu' mă amână de două săptămâni, lăsându-mă să vorbesc cu secretara aia, care mă enervează și mai tare cu calmul ei nemărginit, și așa nu mai ajung nicăieri. Ajung să mă răstesc la ea, fără să mă mai deranjez să o ascult. Astăzi m-a asigurat că întâlnirea rămâne valabilă pentru vineri, la prima oră. Perfect. Mă despărteau doar două zile și aveam să îi bag pumnul în gură

tipului, în loc de bună ziua!

Bruneta se foi iar și am oftat adânc.

Nimic nu a mai fost la fel de atunci.

Elena

— În sfârșit te văd afară din birou! exclamă Maria, pupându-mă pe obraz, după ce am urcat în mașina ei.

Mi-am dat ochii peste cap, în timp ce m-am aplecat și i-am strâns mâna Corneliei cu drag, în semn de: „mă bucur să te văd”.

— Și mie mi-a fost dor de tine, am spus ironic. Dar tu nu ai treabă cu logodnicul tău?

Am pus accent pe cuvântul „logodnic” pentru că, în urmă cu trei săptămâni, fusese cerută în căsătorie de cel cu care era de doi ani și jumătate, Matei pe numele lui.

— Nu pot să stau mereu lipită de el! în plus, de fiecare dată când ieși, este o premieră. Cum să ratez așa ceva?

Am chicotit toate și ne-am îndreptat spre un mic local, drăguț și prietenos, unde ieșeam împreună. Am mâncat paste, fetele au băut vin, iar eu nelipsitul Cola. Cred că eram deja dependentă, dar ce îmi păsa mie? o bucurie aveam și eu pe lume.

— Și Matei vrea orhidee, dar mamei lui nu îi plac, mi-a spus chiar ea asta. Iar trandafirii, mi-au spus surorile lui, că sunt prea clasici, povestea Maria, înflăcărată, după al treilea pahar de vin. Deja avea obraji ușor roșii.

— Iar mama vrea tort cu etaj, neapărat, eu ce ar trebui

să mai fac? se plânse ea ca un copil.

Cornelia tocmai se pregătea să deschidă gura să spună ceva, când i-am luat-o înainte.

— Cred că ar trebui să faci cum vrei tu.

Două perechi de ochi s-au oprit asupra mea.

— Adică, este o zi în care trebuie să fie vorba despre voi. Dacă tu îți organizezi nunta în așa fel încât să faci pe plac tuturor, unde mai e fericirea ta?

Cele două mă priviră cu ochii mari, apoi Maria spuse, gesticulând larg:

— A naibii să fiu dacă nu ai dreptate! Îmi pare rău că nu ai apucat să faci și tu nuntă, erai cea mai tare mireasă din lume!

Mi-am ținut respirația, deodată cu Cornelia, reușind să înăbuș durerea care amenința să iasă la suprafață.

— Cred că ar trebui să mergem, spuse Cornelia, zâmbind, dar știam că nu este un zâmbet natural. Cred că le-am băut tot vinul din restaurant.

Ne-am îndreptat tăcute spre mașină.

— O s-o lași să conducă așa? mă privi Cornelia, îngrijorată.

— Și beată conduce mai bine decât mine, am oftat, ridicând din umeri. Aveam multe seri în spate care îmi demonstraseră asta.

M-au lăsat acasă și m-am trântit în pat. Măine aveam întâlnirea aceea enervantă, la prima oră, cu acel nesimțit insistent. Mi-am setat alarma telefonului și am adormit imediat.

Micul dejun l-am luat în grabă, dacă o banană poate să fie considerată mic dejun și am condus, în viteză, spre clădirea în care îmi petreceam cea mai mare parte din zi. Bela mă întâmpină, când am intrat.

— Domnul insistent vă așteaptă, a venit mai repede ca să nu aveți motiv să amânați iar.

* * *

M-am strâmbat urât și am intrat în birou, mi-am luat agenda și portofoliul cu gama variată de materiale și am ieșit iar. Bela se ridică înainte să apuc să închid ușa. Fata asta chiar era rapidă!

— Vă conduc, domnul Sima vă așteaptă în sala de conferințe numărul doi.

În acea clipă, pământul s-a învârtit amețitor cu mine și am scăpat pe mochetă tot ce țineam în mână.

— Ce. Ai. Spus?

— Că vă așteaptă...

— Nu! Numele!

— Sima... Marco Sima.

M-am așezat pe fotoliul de lângă perete, pentru că simțeam cum picioarele mă lasă.

— Domnișoară, sunteți bine? mă întrebă Bela, îngrijorată, ridicând de jos ceea ce scăpasem din mână.

— Sunt bine, doar dă-mi două minute, am mormăit. Mă bucuram că era suficient de discretă, încât să nu pună întrebări. Ieși afară și mă lăasă singură.

Ce naiba căuta el aici? De ce tocmai aici? De ce acum? o mie de întrebări mi se adunau în minte, amenințându-mă că

vor exploda, în curând. Dar, dacă nu mă duc? Va spune că sunt lașă.

Mă duc, văd ce vrea și revin la viața mea, mult mai atentă de acum înainte, nu mai vreau să trec prin asta. Nu mai pot să fac asta!

M-am ridicat hotărâtă și m-am îndreptat spre ușă.

Marco

Am ajuns cu o jumătate de oră mai devreme, ca să nu îi dau motiv nemernicului să mă mai amâne. Secretara lui m-a condus într-o sală mare de conferințe și am așteptat douăzeci de minute, pe ceas. Aceeași secretară apărui, băgându-și capul pe ușă și spuse:

— Domnișoara Maier va apărea în zece minute.

Nici dacă Dumnezeu se hotăra, în acest moment, să mă trăsnească, nu aș fi fost mai uimit și mai șocat ca acum.

— Mă scuzați, m-am bâlbâit ca prostul și îmi venea să îmi dau palme. Mi s-a spus că voi fi transferat la cel mai bun arhitect de aici, am încercat să aflu răspunsul, pe ocolite.

— Și ea este cel mai bun.

— Vă rog să repetați. Numele.

Secretara mă privi ciudat, de parcă ar mai fi trecut prin aceeași situație jenantă.

— Maier. Elena Maier.

Cum dracu'? Cum...

Nu, trebuia să fie o glumă! Mama spusese că este departe! Dar cine naiba să se gândească că, de fapt, ea nu a

plecat deloc? Băga-mi-aș...

Am înghițit în sec, privind-o cum închide ușa în urma ei. Dar, dacă plecam acum? Nu, ea deja știa că sunt aici. De aceea mă amânase atât? Nu voia să mă vadă?

O durere veche puse stăpânire pe mine și mi-am ținut respirația, inima bubuindu-mi în piept, când am văzut ușa deschizându-se.

Capitolul III

Am deschis ușa, tremurând din toate încheieturile. Calmează-te, Elena! Nu e ca și cum te-ar pune pe scaunul electric! Dar, probabil că, în acest moment, cu inima bubuindu-mi în piept, aș alege mai degrabă varianta asta.

Am pășit cu o hotărâre falsă și l-am văzut. De fapt, despre ce vorbesc? *Doar* pe el îl mai vedeam acum! De parcă se estompase întreaga cameră, clădire, întreaga lume, ca noi să putem rămâne conectați prin priviri. Arăta... diferit. Anii care au trecut l-au maturizat, era un bărbat în toată puterea cuvântului. Și încă ce bărbat...

Părul, deși nu la fel de mare, îi era dat pe spate și puțin deranjat, bănuiam că își trecuse degetele prin el. Blugii îi erau mulați pe coapsele mult prea definite și pe umflătura din față, la care mă rugam, în gând, să nu mă holbez ca o idioată; cămașa din bumbac lăsa să se vadă forma pieptului său, mult mai lat și mai făcut, acoperită fiind și de un sacou. Fața îi era încadrată de o mică barbă, avea câteva linii lângă ochii cenușii, extrem de frumoși, și verdictul era dat deja, în

mai puțin de două secunde: era un bărbat al dracului de sexy! Și eu, care credeam că Marco cel tânăr era wow, aveam acum în față o variantă mult mai atrăgătoare! Cum naiba voi trece cu bine peste întâlnirea asta, știind cum m-a făcut acest bărbat să mă simt în brațele lui?

— Elena, spuse el, ridicându-se automat în picioare.

— Marco, am spus, redresându-mi vocea înainte, pentru a nu-mi tremura când vorbesc.

L-am văzut privindu-mă din cap până în picioare și un mic zâmbet îi apărui în colțul buzelor. La naiba cu tine și cu perfecțiunea ta amărâtă!

— Am înțeles că ai nevoie de cineva pentru niște planuri de construcție, am spus, luându-mi postura serioasă de arhitect. Pot să te transfer la un coleg, care are o vastă experiență în ceea ce cauți tu.

Te rog să spui da! Te rog să spui da!

— Nu vreau pe altcineva.

Vocea lui îmi explodează în stomac.

— Dar experiența pe care o are...

— Vrei să scapi de mine, Elena? mă întrebă el, privindu-mă fix.

— De ce eu, Marco? am lăsat un oftat să îmi iasă pe buze, simțind cum tristețea mă cuprinde din toate părțile.

— Nu am știut că ești tu, vorbi el și parcă am simțit în tonul vocii lui un fel de scuză. Nu mi-au spus numele până astăzi.

Ce? Adică... of, Doamne, deci nu o făcuse intenționat?

— Nu pot să fac asta, am spus încet.

— De aceea m-ai tot amânat?

Am văzut aceeași tristețe pe care o simțeam eu, reflectându-se în ochii lui și un sentiment de vinovăție, pe care nu îl înțelegeam, puse stăpânire pe mine.

— Nu, am spus cu seriozitate. Nu știam că ești tu.

Uimirea se citea pe chipul lui, apoi se așază pe scaun, trecându-și mâna prin păr.

— Soarta poate fi o adevărată curvă, câteodată, nu-i așa? zâmbi amar.

— Am încetat să mai cred în soartă, cu mult timp în urmă, am spus încet, mai mult pentru mine.

— De ce nu vrei să mă ajuți? l-am auzit întrebându-mă.

— Oh, haide! Nu e evident? am ridicat o mână, dându-mi ochii peste cap și i-am văzut privirea întunecându-se.

— Încă mai ai obiceiul ăsta? își îngustă privirea și am înghițit în sec.

Ce mama mă-sii era cu mine? Haide, Elena! Deja stăm față în față, ce a fost mai greu a trecut. Este vorba doar despre afaceri acum! Uită că arată ca un zeu puternic și musculos, mai frumos decât l-ai știut vreodată!

Mă holbam la el și îmi dădeam seama că, prin modul său relaxat și convingător de a fi, ar putea vinde o biserică dracului însuși. Cuvintele lui erau logice și simple, dar, atunci, de ce mă temeam? De parcă aş fi necuratul, care își dă seama că, de fapt, nu face o afacere, ci este tras în piept și forțat să se împărtășească în biserica respectivă.

Ușa se deschise și Vlad apăru în prag, zâmbindu-mi larg. Îți bați joc de mine?

— Bună, iubito! Scuză-mă că te deranjez, domnul Oscar a ajuns. Te așteaptă în birou.

— Mulțumesc, spune-i că vin imediat, am răspuns, ușor iritată. De ce nu s-a ocupat Bela de asta? l-am întrebat, dorindu-mi din suflet să știu de ce naiba secretara mea nu era acum, aici, în locul lui.

— M-am oferit să te anunț eu, zâmbi el mai larg. În plus, voiam să îți amintesc că încă mai aștept un răspuns la întrebarea de ieri.

Bun, dacă există pe lumea asta un dispozitiv care te face invizibil sau ceva asemănător, îmi dau sufletul pe loc ca să îl am. Nu aveam curajul să mă uit nici măcar în direcția lui Marco, iar în ochii lui nici atât. Dar, spre surprinderea mea, l-am auzit vorbind primul, cu o voce mieroasă și veselă.

Ce naiba?

— Oh, voi doi sunteți împreună? întrebă el vesel. Ce cuplu frumos! Eu sunt Marco, clientul domnișoarei Maier, spuse el, și se ridică în picioare, veni iute lângă noi și dădu mâna cu Vlad.

— Da, mulțumim mult. Mă bucur să te cunosc, Marco, răspunse Vlad zâmbind și îmi venea să îi plesnesc pe amândoi.

— Ne vedem mai târziu, spuse el, pupându-mă pe obraz și apoi ieși din sală.

L-am privit pe Marco, care se uita la mine încruntat, pătrunzându-mă cu privirea.

— Țsta e iubitul tău? mă întrebă el, de parcă nu tocmai avusese confirmarea de la Vlad. Voia să o audă de la mine.

— Da! am spus hotărâtă.

Un rânjel pervers îi apăru în colțul buzelor și m-am cutremurat încet.

— Nu știam că ești lesbiană, mi-o trânti el.

Că tot vorbeam de necuratul, poftim diavolul în persoană!

— Te rog să nu îl jignești, am spus, enervându-mă.

— Ăla ți se pare ție că este bărbat? Serios? mă întrebă, arătând spre ușa pe care Vlad ieșise mai devreme.

— Nu înțeleg care e problema ta, Marco! Tu nu te vezi cu femei? m-am răstit la el.

— Eu fut femei, nu îmi dau întâlniri cu ele și, în niciun caz, nu le transform în iubite! E o mare diferență!

M-am înroșit până în vârful urechilor la auzul acelor cuvinte, iar furia îmi dădea târcoale, așteptând momentul potrivit să iasă la suprafață.

— Atunci, mult succes pe mai departe, am spus, ridicându-mi bărbia cu demnitate. Eu nu am de gând să fac afaceri cu tine.

— Sunt perfect de acord! aprobă el și l-am privit cu ochii mari. Nu ai fi în stare să te controlezi lângă mine, te-ai da de gol în fața iubitului și nu vrei ca asta să se întâmple, nu-i așa? rânji el.

Am simțit cum furia m-a atacat în forță.

— Nu mai simt nimic pentru tine! aproape am strigat.

— Atunci de ce nu vrei să lucrezi cu mine? De ce ți-e frică? se răsti, ridicându-se iac și privindu-mă pătrunzător. Știam că nu voi mai rezista presiunii.

— De nimic, am spus, inspirând pentru a mă calma. Ora douăsprezece, luni. Vom începe planurile la mine în birou.

Cu aceste cuvinte, m-am întors pe vârfurile pantofilor mei stiletto și am ieșit din camera aceea, unde aerul devenise irespirabil.

* * *

— Cina a fost delicioasă, spuse Vlad, ștergându-și colțul buzelor cu șervetul.

— Într-adevăr, am răspuns zâmbindu-i.

Ne aflam la un restaurant pe care noi îl îndrăgeam, aici am avut parte și de prima întâlnire.

— Și, te-ai mai gândit la propunerea mea? mă întrebă el.

Imaginea lui Marco, ca un zeu puternic și interzis, îmi apărea în minte. Acceptasem să fac afaceri cu el, doar pentru a-i demonstra că nu mă mai afectează, dar acum nu îmi părea deloc o idee bună. Eram mult prea hotărâtă să las trecutul acolo unde îi era locul, în trecut, și faptul că el reapăruse, nu trebuia să mă influențeze cu ceva. Asta era viața mea acum! Țasta era scopul, să merg mai departe! Cum aș putea să fac asta, dacă continui să las trecutul să mă bântuie?

— M-am gândit, am răspuns, într-un final. Și răspunsul meu este da.

Al doilea „da” pentru viitor. Primul fusese când am acceptat să îi fiu iubită. Și, atunci, de ce mă simțeam ca lovită de marfar?

Capitolul IV

Habar nu aveam cât era ora. Și nici nu conta. Câte pahare am băut? Nu contează! Cine le mai numără?

M-am așezat pe fotoliu și am tras de nasturii cămășii, mi-era cald doar pentru că toată ziua mă gândisem la ea. Doamne, cât putea fi de frumoasă! Corpul acela senzual, rochia de culoare... o culoare, fusese extrem de mulată și îmi lăsase o priveliște minunată asupra fundului ei perfect bombat, când a ieșit nervoasă din încăpere. Mi-ar fi plăcut să îi dau o palmă peste fesele alea delicioase, poate așa îi scoteam și nervii din fund.

Îmi plăcea că și-a păstrat părul lung, în care mi-aș înfige mâna fix în momentul ăsta și i-aș arăta ce înseamnă un bărbat adevărat! Beat, ce e drept, dar bărbat!

Mi-am trecut o mână prin păr și am ridicat un picior, l-am sprijinit de celălalt și am scos un pantof, aruncându-l undeva în spatele meu. La fel am procedat și cu celălalt, dar acesta ricoșă în vaza de pe măsuța de la intrare și un zgomot asurzitor, de obiect spart, rupse liniștea.

— Du-te-n mă-ta! am bombănit și am dat sacoul jos, apoi am apucat pachetul de țigări și am reușit să aprind țigara, după ce pe prima am aprins-o invers.

Am tras fumul în piept. Chiar și beat fiind, știam că nu aveam nicio idee despre ce făceam. Avea iubit, schilodul ăla cu față de milog la colțul străzii. Oare el reușea să o facă fericită? Nu prea credeam. Știam ce îi place ei și ce o făcea să își piardă mințile, iar el era departe de a fi potrivit pentru

asta. Nu voiam să intru cu picioarele în viața ei, dar din clipa în care am văzut-o, am știut că o vreau.

Bineînțeles că ea nu ar accepta asta, m-am despărțit de ea și i-am frânt inima, dar o mai vreau încă o dată.

Să potolească focul din mine, să îmi aline sufletul mai întunecat ca noaptea, să mă mai liniștească, încă o dată, și apoi îmi jur... îmi jur că dispar. O las în pace, dar, pentru moment, sunt mult prea egoist.

Am stins țigara în ghiveciul de flori uscate, m-am dezbrăcat în drum spre pat și m-am băgat gol sub plapuma moale. Am visat-o, i-am visat corpul gol și ochii verzi și m-am trezit cu o erecție care mă durea la propriu! Eram aproape tentat să mă rezolv singur, dar nu eram un amărât de puștan de liceu, ce dracu'! în plus, astăzi o revedeam.

Elena

Băteam nervoasă cu degetele în birou. L-am auzit vorbind cu secretara și m-am foit în scaun. Apoi, se auzi o bătaie în ușă.

— Intră, am spus.

Marco intră în birou și îmi zâmbi. Avea cearcăne sub ochi, oare nici el nu dormise azi-noapte? Sau, poate, o femeie îl ținuse treaz. În fine, nu avea de ce să mă intereseze asta.

— Hei, mă salută el.

— Bună, am spus, zâmbindu-i strâmb înapoi. Ia loc, i-am indicat unul dintre scaunele din fața biroului.

Marco se așează, continuând să mă privească.

— Ce anume îți dorești, mai exact? l-am întrebat și abia după ce am scos cuvintele pe gură, mi-am dat seama cum suna această întrebare.

L-am văzut schițând un zâmbet pervers și am simțit cum obrajii mei devin roz. Chiar și după atâția ani, avea un asemenea efect asupra mea!

— Vreau să deschid două noi service-uri auto aici, în oraș, vorbi el sincer. Și nu vreau să dea impresia unui garaj, vreau să arate bine.

— Am înțeles! Ai spațiile sau terenurile pentru aceste proiecte?

— Nu, dar vreau să le cumpăr, nu să le închiriez.

— Perfect, te va scuti de cheltuieli lunare, am spus, notându-mi aceste aspecte. Știu câțiva agenți de vânzări care ne-ar putea ajuta, dacă ești de acord.

— Desigur, răspunse el blând și mă gândeam că nu era atât de rău pe cât îmi imaginasem de dimineață.

Poate vom reuși să cooperăm ca doi oameni adulți și responsabili.

— Înainte să începem planurile, trebuie să știu bugetul în care trebuie să ne încadrăm, am spus, împreunându-mi mâinile pe birou, în fața mea.

— Banii nu sunt o problemă, spuse el. Vreau doar ca totul să iasă perfect.

— Înțeleg asta, dar trebuie să știu care îmi este limita.

— Niciuna, spuse și, datorită tonului, nu știam dacă vorbește cu adevărat despre buget. Văzându-mă încă sceptică, continuă: am ateliere deschise în toată țara, Elena!

Fac miliardul într-o săptămână.

Bun, asta era ceva surprinzător. Dar am hotărât să nu mai cer detalii care nu mă privesc și am scos portofoliul pentru ateliere; am început să discutăm despre compartimentare, spații de depozitare, materiale și multe altele. După două ore, telefonul de pe birou sună și m-am scuzat. Marco îmi făcu semn, cu mâna, să răspund.

— Alo?

— Hei, Elena! Ce faci? vocea Mariei se auzi tare în telefon.

— Sunt la muncă, tu?

— Tocmai am ieșit de la restaurant, am avut o degustare. Dacă îndopatul se mai poate numi și așa.

Am chicotit, fără să vreau, și l-am văzut pe Marco mușcându-și ușor buza de jos, pentru a-și reține un zâmbet.

— Iar acum trebuie să merg să scot invitațiile, deci ghici cine va fi prima care va primi una? întrebă ea, veselă.

— Sunt flatată, mulțumesc. Dar, cu riscul de a te supăra, trebuie să închid. Sunt cu un client acum.

— Oh, serios? Arată bine? De fapt, cred că oricine arată mai bine decât blegul ăla de Vlad. Fără supărare!

Fața mea se făcu roșie și Marco începu să râdă zgomotos, dându-și capul pe spate.

— M-a auzit? se trezi ea să șoptească acum. Scuze.

— Te-ar fi auzit și de pe Lună, Maria! Acum chiar ar trebui să închid!

— Ok, spuse ea bosumflată. La șapte sunt la tine.

Am închis telefonul și ochii, în același timp. Cum reușea

ea să mă facă de râs, în cele mai nepotrivite momente?

— Îmi place mai mult de ea acum, rânji el.

— Mie nu, m-am strâmbat.

— Se căsătorește?

— Da, am spus precaută.

— Mă bucur pentru ea.

Ceva în privirea lui îmi amintea de trecut, iar asta era cutremurător pentru mine.

— Cred că este suficient pentru astăzi, am spus, ferindu-mi privirea, într-un final.

— Mă dați afară, domnișoară Maier? mă tachină el.

— Nu aş face asta, domnule Sima, dacă nu aş avea o şedinţă în fix cincisprezece minute, am zâmbit.

— Când te mai văd?

Felul serios în care mă întrebase, mă făcu să înghit în sec.

— Lasă-mi numărul tău, am spus, în timp ce şi eu îi întindeam o carte de vizită. Vorbesc cu agenţii şi te sun imediat ce aflu ceva ce ne interesează.

— Bine, spuse el, apoi îmi dictă numărul, pe care l-am salvat în telefon. O zi minunată!

— Mulţumesc, la fel, am spus, ridicându-mă şi conducându-l până la uşă. El se opri în prag şi se aplecă uşor, sărutându-mă pe obraz. Inima mea se opri pentru o clipă şi obrazul continuă să îmi ardă mult timp după plecarea lui.

* * *

— Eşti supărată pe mine?

Maria stătea pe canapeaua mea, cu picioarele sub ea şi

cu o ciocolată caldă în mâini.

— Normal că nu, am spus, venind din bucătărie și ținând o cană asemănătoare în mână. Doar că, mi-aș dori, câteodată, să îți pot scurta limba.

Ea îmi zâmbi nevinovată, făcându-mă să chicotesc.

— Și, clientul tău ce a spus?

— Că te place mai mult acum.

Maria mă privi cu ochii mari.

— Acum? De unde mă cunoaște? Cine e?

Am oftat, mușcându-mi buza de jos.

— Marco!

Maria se înecă cu ciocolata și o scuipe pe toată măsuta de cafea.

— Maria! m-am plâns eu.

— Vrei să îmi spui și mie de ce ai avut întâlnire, tocmai cu respectivul nesimțit, astăzi, tocmai după atâția ani și tocmai fără să îmi spui? mă certă ea, luând un șervețel și ștergându-se la gură.

I-am povestit tot, de la început până la întâlnirea de astăzi. O priveam cum trece de la uimire la șoc, la nervozitate și, mai apoi, la tristețe. Nu am putut să nu mă întreb, în gând, dacă ea se mai gândește la Andrei.

— Îmi pare rău, Elena, șopti ea. Cred că ți-a fost foarte greu să treci prin asta.

— Eu doar... nu înțeleg de ce acum. Adică, am reușit să las, cât de cât, pe cineva să se apropie de mine. Chiar dacă nu îți place, am continuat, știind la ce se gândește. Nu este bleg. Este blând și bun cu mine și asta îmi doresc, liniște.

— Chiar veți face afaceri împreună?

— Ce motiv întemeiat aş avea să îl refuz, fără să mă leg de trecut? am oftat.

— Dar, ești sigură că nu mai simți nimic pentru el? Vreau adevărul, Elena, mă privi ea blând.

— Nu, am recunoscut. Răscolește răni mult prea adânci. Prietena mea se aplecă și mă îmbrățișă strâns.

— Vrei să rămân cu tine în seara asta? întrebă ea.

— Dar, ce va spune Matei?

— Când domnișoara mea de onoare preferată are nevoie de mine, mă doare în paișpe de ce spune Matei! se strâmbă ea.

— Sunt singura ta domnișoară de onoare!

— Și mai bine! exclamă ea și am chicotit amândouă, apoi îl sună pe Matei să îl anunțe că rămâne la mine.

Eram extrem de norocoasă că o aveam în viața mea. Era sora pe care mi-am dorit-o mereu, iar Matei era un băiat bun, care o susținea mereu. Eram fericită pentru ea, pentru că își găsisese jumătatea lângă care putea pași spre viitor, fără frică, cu încredere și iubire.

Capitolul V

— Te rog, spune-mi că nu e adevărat!

Mama mă privi cu niște ochi cât cepele. De ce dracu' crede că aş minți-o acum?

— Ai idee prin câte a trecut fata asta din cauza ta? continuă ea să mă certe. Degeaba ești fiul meu, jur că meriți

o bătaie bună!

Mama tocmai m-a amenințat cu bătaia? Nu am auzit asta nici măcar în copilărie, iar situația ar fi fost amuzantă, într-un alt context. Știam că are dreptate, știam că am făcut-o să sufere, dar nu știam cum a reacționat ea după despărțire.

— Mamă, am spus, privind în jos. A suferit mult?

— Chiar crezi că aş putea să descriu în cuvinte prin ce a trecut? șopti mama și ochii i s-au umplut de lacrimi, iar mie am simțit cum mi se rupe sufletul. S-a întors la facultate și nu a mai vorbit cu nimeni, se închidea în casă și nu a mai răspuns la telefoane aproape un an. Ne-a respins pe toți, nu a mai vrut să știe de nimeni și nimic, îmi este ca o fiică, Marco. Te rog, nu îi mai face rău.

— Nu vreau asta, m-am schimbat! Ea m-a schimbat! Nu mi-am dorit niciodată ceva atât de mult cât o doresc pe ea. Banii, afacerile, femeile... nu au sens. Sunt gol pe dinăuntru, mamă. Sunt gol.

Mama își șterse lacrimile și mă îmbrățișă.

— Crezi că o poți face fericită?

— Dacă ea mi-ar da voie, aş face din asta scopul vieții mele.

— Atunci ești pe calea cea bună, îmi zâmbi ea.

Elena

— Bela, fă-mi, te rog, legătura cu David.

— Imediat, se auzi vocea ei din sala de așteptare.

Lăsasem ușa deschisă.

Două minute și butonul apelului în așteptare se aprinse.

— Hei, bună, David!

— Elena, mă bucur să te aud, am auzit vocea groasă a bărbatului. Ce faci?

— Bine, mulțumesc! Sunt la muncă și am un nou proiect, de aceea te-am sunat. Am nevoie de o clădire mare, pe un singur etaj. De preferat o hală sau un depozit și este important să fie scos spre vânzare, nu închiriere. Te rog, spune-mi că ai ceva pentru mine.

— Pff... l-am auzit oftând, să știi că tocmai ieri s-a scos la vânzare o fostă hală, părăsită de câțiva ani. Dar deja are un potențial client, care oferă suma cerută.

— Și cât ar fi aia?

— Optzeci de mii de euro.

— Un chilipir, am pufnit.

— Exact. De aceea se va vinde atât de repede.

— Contactează vânzătorul. Spune-i că, dacă e ceea ce îmi doresc, ofer cu zece la sută mai mult.

— O vinde pentru că nu o mai folosește de mult timp și acum are nevoie urgentă de bani, nu cred că va mai vrea să tragă de timp, spuse el.

— Cincisprezece, ultima ofertă. Dacă are nevoie de bani, va mai aștepta două zile.

— Mereu obții ceea ce îți dorești, nu-i așa? chicoti el.

— Mereu, David, am spus râzând și apoi am închis.

După nicio jumătate de oră, mă sunase înapoi și mă anunțase că proprietarul îmi acceptase oferta și îmi va

comunica adresa. Eram mulțumită de cum decurse totul până acum, așa că mi-am făcut curaj, gândindu-mă că este în scop strict profesional și l-am sunat pe Marco.

— Alo?

Vocea lui îmi trimitea fiori, chiar și prin telefon.

— Marco, sunt Elena. Te-am *sunat să te anunț* că este posibil să fi găsit spațiul pentru una dintre locații, iar astăzi avem cheile să o vizităm. Crezi că ai putea să vii să vedem despre ce este vorba?

— Unu la mână, mi-ar face plăcere, și doi, crezi că nu te-aș fi recunoscut?

Am ales să evit a doua întrebare și am spus doar:

— Îți trimit imediat un SMS cu adresa și ne vedem acolo, într-o oră.

— Ok, mulțumesc.

Mi-am făcut ordine printre dosare și am lăsat-o pe Bela să îmi preia toate apelurile de la birou, apoi am pornit spre adresa respectivă. Marco era deja acolo, sprijinit de un Range Rover negru și fumând o țigară.

— Asta e mașina ta? Întrebă el amuzat când am coborât, în loc de salut.

— Nu și tu, am oftat.

— E minusculă, chicoti el.

— Nu e adevărat! m-am bosumflat. Este perfect simetrică cu statura mea!

Râsul lui mă bine dispuse și pe mine, deși nu voiam să recunosc.

— Mergem? l-am întrebat, cu o nerăbdare ușor

exagerată.

— După tine, șefa! luă el poziție de drepți.

Mi-am dat ochii peste cap și am luat-o înainte.

— Într-o zi, jur că o să îți pun la punct privirea aia! l-am auzit spunând cu o voce joasă și serioasă, iar mie îmi tresări inima de emoție, însă am continuat să merg, prefăcându-mă că nu l-am auzit.

Clădirea era imensă, pe un singur etaj și, în întregime, din beton. Anii în care nu fusese folosită își puseseră amprenta asupra ei, dar avea o poziționare foarte bună și o curte spațioasă.

Am deschis poarta, cu cheile primite de la David – mă întâlnisem cu el înainte să vin aici – și am intrat în curte, alături de Marco, care privea clădirea impresionat. Am ajuns și în fața ușilor enorme ale halei și, de data aceasta, l-am lăsat pe Marco să le deschidă. Era enormă.

Nu avea alți pereți în interior, doar piloni de susținere, geamurile erau sparte, aproape toate, și iluminarea nu funcționa.

Am înaintat, pentru a vedea mai bine până unde se întinde hala și m-am întors spre Marco. Din cauza semiîntunerului și a faptului că stătea întors spre mine, puteam să îi disting doar jumătate din față.

— Bun, știu că arată rău, dar avem enorm de mult potențial aici. Nu este compartimentată, deci putem să o facem noi, după propriile noastre nevoi, iar spațiul ăsta imens ne lasă atât de multe opțiuni!

— Mie îmi place, vorbi el și se apropie de mine, până i-

am văzut ochii întunecați la doar câțiva centimetri.

— Mă bucur să aud asta, am răspuns, încurcată. De ce era atât de aproape? Puteam să îi simt mirosul înnebunitor și faptul că inima îmi bătea ca la maraton, nu mă ajuta prea mult. O să îl anunț pe David.

Am vrut să trec pe lângă el, pentru a ieși cât mai repede la aer, însă el mă prinse de mână. Am înghețat, iar el veni în fața mea și, fără să îmi dea drumul, își împleti degetele cu ale mele.

— Mi-e dor de tine, șopti el, grav, și am închis ochii, simțind cum durerea stă la pândă, așteptând momentul potrivit să iasă afară.

— Te rog, nu face asta, am spus încet, încercând să mă controlez.

— Chiar atât de mult mă urăști? continuă el blând. Privește-mă, Elena!

Am deschis ochii, iar fața lui era extrem de aproape.

— Îl iubești?

— Asta este irelevant pentru relația noastră profesională, am răspuns rece.

Nu putea să-mi facă asta, de ce trezea în mine monstrul sfâșietor numit trecut, chiar acum, după atâta timp?

— Mă doare fix în pulă de afaceri, în momentul ăsta, spuse el printre dinți, strângându-mă mai tare de mână. Vreau să știu dacă îl iubești.

— Îl iubesc suficient!

Ochii lui m-au fulgerat.

— Nu e adevărat!

— El este ceea ce îmi doresc!

— Dar nu e ceea ce ai nevoie.

Durerea veche amenința să iasă și nu puteam să accept asta, nu puteam să las acele amintiri oribile să pună stăpânire pe mine, din nou! El le trezea! Doar el era de vină pentru tot!

— De unde știi tu ce îmi doresc eu sau ce e mai bine pentru mine? aproape am strigat și am simțit cum lacrimile își fac simțită prezența. M-am schimbat, Marco!

— Minți! mă acuză el furios.

— Știi ceva, ia mai du-te tu naibii, am spus nervoasă și mi-am smucit mâna dintr-a lui, dar cu un gest rapid, mă cuprinse de talie și mă întoarse spre el.

— Demonstrează-mi că asta nu înseamnă nimic pentru tine și îți jur că nu o să mă mai vezi niciodată!

Când termină de vorbit, cealaltă mână se adânci în părul meu de la ceafă și își strivi buzele de ale mele. Eram hotărâtă să nu răspund, să rămân așa, stană de piatră, până va înceta, dar el își dădu seama de ceea ce am în gând. Îmi așează mici sărutări pe buze, apoi se opri și îmi linse lasciv buza de jos, apoi o cuprinse între dinți, o mușcă tare, ca mai apoi să o sugă cu plăcere, lăsând un sunet gutural să îi iasă din gât. Dorința îmi explodează în fiecare nerv din corp și am deschis pierdută gura. Limba lui o găsi pe a mea, în timp ce buzele se uneau și se mângâiau. Ne sărutam atât de adânc, de pasional, de bine...

Oh, uitasem cât era de bine!

I-am simțit mâna ridicându-mi, cu o mișcare bruscă,

fusta, în timp ce cobora cu limba între sânii mei. Amintiri în care hainele îmi erau date jos cu forța au început să mi se învârtă în minte și l-am împins cu toată forța.

— Nu! am strigat și mi-am dat seama că plângeam.

— Elena, ce... începuse el să vorbească, dar rămase uimit văzându-mă atât de afectată. Ce se întâmplă?

— Nu vreau să mă mai atingi vreodată, am spus, printre suspine, aranjându-mi hainele.

— Iubito, mă sperii! vorbi el cu ochii mari, încercând să se apropie.

— Nu mă atinge! am strigat și am ieșit în grabă din hală.

Marco

Era atât de bine, atât de a dracului de bine! Nici nu mai știu când am sărutat ultima dată o femeie cu atâta poftă! Și încă ce sărut, atât de pasional și excitant, eram în culmea fericirii! De câte ori nu visasem momentul ăsta? De câte ori nu îmi imaginasem că o sărut și o fac a mea, încă o dată?

Iar ea respira greu, aproape gâfâia, iar felul în care își încolăci brațele în jurul gâtului meu, trăgându-mă mai aproape, mă făcea să îmi pierd mințile. Mă voia, și ea mă voia. Doar asta conta acum.

I-am pus mâna pe picior și când i-am simțit pielea fină și fierbinte, nu am putut să mă mai abțin și i-am ridicat fusta, într-un mod nu tocmai blând. Acest gest parcă provocase un declic în mintea ei, pentru că mă împinse cu putere, iar groaza care i se citea în privire mă paraliză.

— Nu! a strigat ea îngrozită și lacrimile au început să îi curgă pe obraji.

M-a vrut, eram a dracului de convins de asta, am simțit-o. Atunci, ce naiba s-a întâmplat?

— Elena, ce... am început să vorbesc, dar nu îmi găseam cuvintele. Trecea prin ceva mai presus de noi. Ce s-a întâmplat? am reușit să o întreb, într-un final.

— Nu vreau să mă mai atingi vreodată! îmi strigă ea în față și știam că nu asta își dorește, aproape mi-a gemut în brațe mai devreme, ce naiba?

Începu să își aranjeze cu disperare hainele și, în acel moment, mi-am dat seama că ascundea ceva de mine. Mama avusese dreptate, suferise mult prea mult, dar ce s-a întâmplat cu ea, de ce este atât de speriată? Voiam să o ajut, să o strâng la pieptul meu și să îi spun că este în siguranță, să o alin! Voiam, cu o disperare la fel de mare, să o protejez!

M-am apropiat încet de ea.

— Iubito, mă sperii!

Dar ea nu făcea decât să se îndepărteze.

— Nu mă atinge! aproape îmi strigă în față și ieși grăbită din hală, lăsându-mă să privesc în urma ei.

Durerea asta futută... morții mă-sii de durere, mă înghițea cu totul. Felul în care mă respinse mă făcu să îmi dau seama că este singura femeie pe care am iubit-o, pe care am s-o iubesc vreodată. Dar femeia asta fuge de mine.

Mă respinge! După sărutul acela, care mă trezise, din nou, la viață, ea fugise de mine. Fumam țigară după țigară și mă învârteam ca un leu în cușcă. Teroarea din ochii ei... Ce s-

a întâmplat cu ea?

Întrebarea asta nu îmi dădea pace, iar acum că am regăsit-o, eram mai hotărât ca oricând. Voi lupta pentru ea, până când o să mă distrugă dragostea asta de tot; eu o să continui să lupt, iar dacă mă va doborî, în cele din urmă, voi cădea la picioarele ei. Nu am sens fără ea, au trecut șase ani nenorociți, în care nu am reușit să umplu golul lăsat de ea. Voi face orice va fi nevoie să o recâștig.

Orice!

Elena

Acasă am reușit să mă mai liniștesc puțin. M-am schimbat și, în timp ce îmi făceam un ceai, am sunat la birou pentru a-mi amâna tot ce aveam pregătit pentru astăzi. Eram mult prea obosită psihic și emoțional.

I-am răspuns lui Vlad, asigurându-l că sunt bine și că, probabil, mă paște o răceală, de aceea nu mă simțeam în regulă. Voiam să fiu singură, dar știam cât era de periculos să las toată suferința să mă cuprindă. Data trecută nu am mai ieșit la suprafață un an întreg.

Am oftat. Viața mea s-a complicat peste noapte și nu am nicio idee cum să îi fac față.

— Domnișoară Elena, vă simțiți mai bine? mă întrebă Bela a doua zi și mă simțeam vinovată acum pentru că i-am mințit pe toți.

— Da, sunt mai bine, mulțumesc, i-am zâmbit.

— Domnul Sima vă așteaptă în biroul dumneavoastră.

Am înlemnit.

— De ce a intrat acolo? aproape am șoptit, încruntându-mă.

— A fost foarte insistent, a șoptit și ea, aplecându-se ușor în față.

— Ok, mulțumesc, am spus, și m-am îndreptat spre ușă.

Am deschis-o și l-am văzut întorcându-se pe scaun, elegant și atrăgător, ca de obicei, apoi ridicându-se în picioare, când privirile ni s-au întâlnit.

— Marco, am oftat, dar nu am avut ocazia să termin ce aveam de zis.

— Nu am de gând să plec de aici până nu vorbim, spuse el hotărât.

O tristețe enormă puse stăpânire pe mine și nu aveam puterea necesară pentru a-l privi în ochi. De aceea, am mers lângă geam și am privit afară, cu spatele la el.

— Ce mai e de spus? am vorbit fără vlagă. Prezența lui mă intimidă. Este clar că a fost o idee proastă să reluăm legătura.

Pumnul lui care izbi masa mă făcu să tresar.

— Tu crezi minciunile pe care le spui? mârâi el. Ce se întâmplă cu tine?

— Viața mea era, în sfârșit, liniștită, până să apari tu! am spus.

— Și a dracului de goală! De ce nu recunoști că îți lipsește pasiunea, focul ăla care arde în interiorul tău? Ai nevoie de asta, Elena! Ai nevoie de mine!

— Nu! am închis ochii.

— Ba da, iubito! îmi șopti el la ureche și nici nu știu când a ajuns atât de aproape.

I-am simțit buzele sărutându-mi gâtul și mii de fiori de plăcere îmi străbătură corpul. Mă prindea în mrejele lui, din nou, avea un efect atât de toxic asupra mea și eu, ca o idioată, mă lăsam sedusă de el, din nou și din nou...

— Am iubit, Marco! Ține la mine!

— Te-a atins?

Probabil că, într-o conversație normală, i-aș fi dat o palmă pentru că îndrăznise să mă întrebe asta, dar ceea ce se întâmpla acum nu era deloc normal. Am dat din cap în semn că „nu” și am putut să îi simt zâmbetul mulțumit. Eram lipită cu spatele de pieptul lui și îmi desfăcu lent trei nasturi de la rochiță, apoi își strecură o mână prin cupa de dantelă a sutienului, învârtind încet un sfârc întărit și trădător între degete.

Am icnit și mi-am lăsat capul pe umărul lui. Își continuă tortura dulce a sânelui, în timp ce cu cealaltă mână coborî spre coapse, ridică puțin rochița vaporosă și îmi mângâie pulpa piciorului, urcând lasciv tot mai sus și mângâind materialul din față al chilotului. Dinții lui îmi prinseră lobul urechii și îl supse, făcându-mi stomacul să explodeze, în timp ce își strecură mâna în chiloții mei și mă atinse *acolo*.

Un geamăt îmi scăpă printre buze, când începu să îmi maseze locul sensibil, și am simțit că mă pierd când își introduse încet un deget. L-am simțit excitat la maxim prin pantaloni și asta mă înnebunea.

— Bună, Bela. Elena este înăuntru?

Vocea blândă a lui Vlad trecu prin ușă și am deschis ochii, speriată. Mi-am redresat poziția, amejind puțin, și m-am întors spre el. Avea acel rânjel pervers și mulțumit pe față.

— Ce spuneai? Prezența mea nu te afectează?

L-am privit cu ciudă.

— Oh, mai taci! am spus, închizându-mi cu degetele tremurânde nasturii rochiței.

Mi-am trecut mâinile prin păr și m-am așezat la birou, în timp ce el îmi copie gestul, dar într-un mod mult mai relaxat și plin de sine.

Vlad bătu în ușă și intra, după ce i-am răspuns.

— Bună, iubito! zâmbi el. Hei, salut, Marco!

Cei doi se salutară bărbătește, iar apoi Vlad se aplecă peste birou și mă sărută cast pe buze.

— Am venit să văd cum te simți, spuse el, îngrijorat.

— Bine, am spus și l-am văzut pe Marco, stând picior peste picior, cum își bagă în gură degetul care mai devreme a fost în mine, gustându-l cu poftă. Sunt... ăăă... da, am spus, într-un final, simțind cum îmi arde fața de rușine! Aproape mă dăruisem acestui bătăran nerușinat!

— Ești sigură? Ai febră, draga mea. Toată arzi. De ce nu îți iei câteva zile libere?

Marco rânjea cu toată fața și îmi venea să sar peste birou să îi scot ochii!

— O să am timp să mă odihnesc în vacanța noastră specială de Crăciun, am răspuns cât de dulce am putut și am auzit arhanghelii cântând: „Aleluia!”, când fața lui Marco

ajunse pe podea. Mă privi încruntat, cu maxilarul încheștat.

— Mă bucur că ai acceptat, zâmbi Vlad, apoi ne salută și ieși din birou.

— Nu pleci nicăieri cu el! aproape strigă Marco, nervos.

— Și de ce nu, mă rog? l-am întrebat pe un ton superior, ridicând o sprânceană. Este iubitul meu, până la urmă.

— Vrei să te fut aici pe birou, ca să îți demonstrez, o dată pentru totdeauna, de cine ai nevoie cu adevărat?

— Nu ai îndrăzni, am șoptit, cu ochii mari, cuvintele lui explodând în stomacul meu.

— Privește-mă, tună el, ridicându-se brusc în picioare.

— O să țiip! l-am avertizat, ridicându-mă și eu cu teamă.

— De plăcere!

— Ești nebun?

— După tine!

— Ieși!

— Acum te comporti ca un copil, mă avertiză el.

— Marco, mă scoți din minți! îmi distrugi tot echilibrul, încetează să mai faci tot ceea ce faci tu, de obicei! Am încercat să îl cert, dar pentru ce anume îl certam? Pentru că îmi dăruise plăcere? Era irelevant!

Am oftat.

— Nu mergi nicăieri cu el, Elena, repetă el, serios.

— Este prea târziu pentru asta acum, am spus, privind în jos. Ai întârziat, Marco!

— Vrei să dispar din viața ta? l-am auzit întrebând și vocea îi vibra de durere.

— Cred că așa ar fi cel mai bine, am șoptit, dar sufletul

meu se sfâșia încet.

— Dacă tu chiar asta îți dorești... dar am două condiții, spuse el, și l-am privit uimită. Terminăm afacerea asta pe care am început-o împreună.

— Cu asta pot fi de acord, am aprobat. Și a doua?

— Vreau să te mai am, încă o dată!

Ceea ce Marco îmi ceruse era atât de absurd și de nebunesc, încât chiar și acum, după o săptămână în care mă ocupasem cu actele spațiilor și reabilitarea lor, îmi venea să râd și să fac o criză de nervi. În același timp. Acesta era prețul pe care trebuia să îl plătesc pentru a mă lăsa în pace? Nu aș putea să fac așa ceva, cel puțin nu din propria mea inițiativă. Crede că îl voi ruga să se culce cu mine, cum, spre rușinea mea, m-a făcut să o mai spun înainte? Asta era în trecut, eram tânără și ușor influențabilă. Asta nu se va mai întâmpla acum.

Capitolul VI

Nu îl mai văzusem de atunci, pentru că circumstanțele făcuseră să nu fie nevoie de amândoi în același loc, dar nici nu puteam să îl mai privesc în ochi. Ceea ce simțisem când mă atinse... amintirea aceea mă excita și acum. Dar, bineînțeles că nu era singurul bărbat care știa să atingă o femeie! Dar era singurul care știa cum să mă atingă pe mine, iar asta mă înnebunea. El mă înnebunea.

Nu puteam să o scot la capăt nici cum cu el, și aproape mă dăduse de gol în fața lui Vlad. Oare chiar avea de gând să

mă lase în pace dacă mă mai culcam, încă o dată, cu el?

Oh, Elena, te rog, nu îmi spune că tu chiar ieși în considerare varianta asta!

* * *

Astăzi aveam programată o vizită la una dintre hale. Vorbisem și cu ai mei, mai devreme, insistau, ca de obicei, să trec mai des pe acasă, dar numai eu știam câtă treabă aveam acum. Reușisem să închei contractul cu soții Oscar, contract de pe urma căruia am luat un procent frumos, dar salonul de înfrumusețare al Oliviei și service-urile lui Marco nu îmi dădeau răgaz. Eram într-un triumfi al Bermudelor obositor, dar îmi plăcea că viziunile mele erau mereu îndeplinite în proporții de peste nouăzeci la sută, restul fiind detalii tehnice care nu se puteau modela după imaginația mea. Aveam să îl văd și pe el și, trebuia să recunosc, că aveam emoții.

Când am parcat în curtea halei, i-am văzut mașina; asta însemna că era deja aici. Mi-am luat planurile și am ieșit, îndreptându-mă, cu inima strânsă, spre clădire.

Vreo douăzeci de muncitori lucrau la exterior, în timp ce înăuntru, încă vreo treizeci, se ocupau de izolație, conducte, țevi, scheletul electric și tot ceea ce ținea de interior. Hala nu mai arăta ca o imensă cameră, acum era compartimentată după planurile mele, aprobate de domnul Sima, pe care tocmai îl vedeam.

Marco ținea o placă mare în mână, ajutând unul dintre muncitori să o prindă de perete. Cu blugii strâmți pe coapse, cu mânecile bluzei suflecate și brațele încordate, pline de

tatuaje, și cu tendoanele proeminente, mă făcu să inspir adânc. L-am văzut privindu-mă, când tocurile mele au răsunat pe betonul de pe jos. De data aceasta, purtam o pereche de pantaloni office și o bluză cu guler fals, albă, pentru a-mi acoperi fiecare centimetru de piele, și un sacou gros, pentru că era rece afară. Vedeam cu coada ochiului cum mă urmărește și am încercat să rămân demnă. M-am îndreptat spre șeful echipei de construcții și ne-am salutat.

— Ce avem aici? l-am întrebat.

— După cum vezi, băieții fac o treabă foarte bună. Exteriorul e imediat gata, izolația la fel, și ne rămâne să finisăm totul.

— Terminăm până la Crăciun?

Bărbatul dădu din cap.

— Din păcate, nu!

— Mă gândeam eu, am oftat. Vreau să verificăm împreună dacă racordările respectă planurile.

— Desigur, după tine.

Mi-a făcut semn să o iau înainte și am trecut pe lângă Marco, privindu-l scurt.

— Domnule Sima! am spus în loc de salut.

— Domnișoară Maier, replică el și ceva din vocea lui suna a amenințare. Știam că am să regret asta mai târziu.

Am mers cu șeful echipei din încăpere în încăpere, verificând totul, până la ultimul detaliu și, peste mai bine de o oră, am hotărât că totul merge conform planului.

Întoarsă înapoi în încăperea din față, l-am găsit pe Marco la fel cum îl lăsasem: muncind. Îmi plăcea asta la el,

faptul că muncea cot la cot cu echipa.

O bubuitură se auzi undeva afară și am privit cu toții speriați în jur, apoi am fugit să identificăm sursa zgomotului. Una dintre îmbinările țevelor de gaz avuse scăpări și se produse o explozie slabă, din fericire pentru noi. Însă continua să scape gaz și am sunat imediat compania care se ocupa cu asta.

Peste o jumătate de oră au ajuns și ei, însă se părea că țeava era fisurată pe interior, pe o lungime de patru metri. Lucrurile începeau să se complice și nu îmi plăcea asta.

M-am hotărât să mai stau un timp prin preajmă, așa că mi-am luat rapoartele pe care le aveam de completat și m-am așezat într-un fotoliu ponosit, pentru a le scrie. Marco se apropie de mine și se așează pe scaunul din fața mea.

— Te deranjez?

— Nu! am spus, închizând puțin ochii.

— Ai nevoie de odihnă, îmi vorbi el blând.

— Sunt bine, am spus. În plus, și tu ai muncit mult.

— Îmi place, ridică el din umeri. Ce spui dacă am merge să mâncăm ceva?

Întrebarea lui mă luă prin surprindere.

— Noi... doi?

— Nu, Elena, noi și toți muncitorii de aici. Normal că noi doi, mă dojeni, zâmbind.

— Bine, am spus, pierzându-mă în privirea lui cenușie.

L-am lăsat să mă ajute să mă ridic și am strâns împreună muntele de hârtii și dosare. Am mers să verificăm problema gazului; deja se monta o țeavă nouă.

— Haide, se descurcă și fără noi, spuse Marco și mă prinse de mână, îndreptându-ne spre mașina lui.

— Dar, mașina mea... am contestat.

— Măine trebuie să ne întoarcem aici, o iei atunci, spuse el. Te aduc eu.

Eram obosită și nu voiam să ne certăm iar, mai ales acum când, în sfârșit, trecuse o zi fără dispute.

Îmi deschise portiera și apoi urcă și el. Era întuneric, mult prea întuneric în adăpostul mașinii și puteam tăia cu cuțitul tensiunea dintre noi. Se aplecă peste mine, astfel încât buzele noastre mai aveau puțin și se atingeau, prinse centura de siguranță și o trase peste mine, apoi o băgă în sistemul de prindere.

I-am văzut zâmbetul din colțul gurii când își îndreptă poziția și porni motorul. Bineînțeles că era îngâmfat acum. Inima mea bătea de două ori mai tare și el observase asta!

A oprit în fața unui restaurant elegant și am intrat împreună. L-am văzut cerând o masă retrasă, i-a înmânat ceva celui care ne-a întâmpinat, iar acesta ne-a condus într-un mic separeu. Am primit câte un meniu fiecare și Marco a comandat băuturile.

— Nu trebuia să faci asta, am spus, după ce ne-am făcut comozi. Mă mulțumeam și cu un fast-food.

Mă privi câteva clipe, apoi aruncă șervetul pe masă.

— Știu, dar vreau să te impresionez. Însă tu nu ești ca celelalte femei, iar asta mă pune pe gânduri, câteodată.

— Într-un sens rău? am întrebat, temătoare.

— Nu, în niciun caz, răspunse el. Dar sunt obișnuit cu

femei care pot fi cumpărate, pe tine te impresionează doar gesturile făcute din inimă și mă tem că am rămas puțin în urmă la acest capitol.

I-am zâmbit încurajator. Nu voiam să se simtă prost.

— În închisoare, aș fi stat la carceră o săptămână pentru o masă aici, zâmbi el amar.

Am simțit cum mi se taie respirația. Nu mi-a vorbit niciodată despre asta.

— Cred că ți-a fost foarte greu, am șoptit.

Ospătarul tocmai aducea băuturile și ne servi cu vin roșu, dulce, iar mie îmi desfăcu și o sticlă de Cola.

— Sunt convins că nu ai renunțat la acest obicei, rânji el. Vrem două porții de mușchiuleț de porc, cu sos de gorgonzola, și orez, comandă el, privindu-mă întrebător.

— Mă las pe mâna ta, am spus și îmi zâmbi larg.

Ospătarul se îndepărtă și el continuă să vorbească:

— Închisoarea e mai grea decât orice armată. Trezirea și numărătoarea este la ora cinci dimineață, dacă întârzii, primești douăzeci de lovituri. Ai voie să te bați, dar nu să omori. De aceea, directorul închisorii organizează lupte între deținuți, pentru a-și amuza prietenii sus puși.

Îl priveam ușor încruntată, cu o uimire amestecată cu tristețe. Știam că nu voi reuși niciodată să îmi dau seama, cu adevărat, prin ce trecuse în cei patru ani cât fusese închis.

— Te-ai bătut acolo? l-am întrebat încet.

Marco luă o gură de vin și, nu știu de ce, gestul acesta mi se părea a naibii de sexy și masculin.

— Nici nu îmi mai amintesc de câte ori. Eram mascota

preferată a directorului, așa că mă băga în lupte de câte ori avea ocazia. Dar am știut să profit de asta, am cerut procent din pariuri și erau chiar sume uriașe, oamenii erau extrem de bogați.

Am privit farfuria suport din fața mea, simțindu-mă oribil pentru tot ceea ce i se întâmplase.

— Nu fi supărată, iubito, spuse el blând și îmi luă mâna într-a lui, sărutând-o și făcându-mă să tremur puțin. A trecut.

Am dat din cap afirmativ.

— Dar vreau să știu ce se întâmplă cu tine.

L-am privit cu ochii mari. Nu, Marco! Te rog, nu răscoli trecutul, te implor!

— Nu știu la ce te referi, am spus și vocea îmi tremura, dându-mă de gol.

Mă privi încruntat, citind prin mine. Mă cunoștea atât de bine, iar acesta era un dezavantaj, câteodată.

— Elena, ești schimbată. Iar felul în care ai reacționat când te-am atins prima dată... ceva s-a întâmplat cu tine. Și faptul că nu știu mă macină.

Durerea aceea veche se simțea, din nou și am început să respir greu. Continuum să îl implor, în gând, să nu îmi mai amintească. Fără să îmi dau seama, ochii mei s-au umplut de lacrimi.

— Iubito, mă privi el cu ochii mari, luându-mi ambele mâini, punându-le pe obrajii săi. Poți să îmi spui orice.

Nu, nu puteam. Pentru că el se despărțise de mine înainte să mi se întâmple acea nenorocire, obligându-mă să

trec singură prin agonia care mă sfâșiasse în mii de bucăți.

Spre norocul meu, ospătarul sosi cu mâncarea și ne-am reluat pozițiile.

Preparatele ne-au fost servite și am început să mâncăm în liniște.

— Nu ai încredere în mine, nu-i așa? mă întrebă el.

Dacă tot era seara confesiunilor, am răspuns sincer.

— Nu!

Mă privi câteva clipe, dar înainte să mai spună ceva, telefonul lui sună.

— Bună, Vlad, spuse el tare, rânjind.

M-am înecat cu Cola.

— Da, este cu mine. A rămas fără benzină, dar am vrut să ne oprim să mâncăm ceva. Am muncit toată ziua la hală, mințea lejer Marco.

Deja începeam să mă enervez. De ce vorbea el cu Vlad și de unde avea numărul lui?

— Sigur, îi spun să te sune când ajunge. Salut!

Închise și se lovi de privirea mea tăioasă.

— Pot să știu și eu de ce ai numărul iubitului meu?

— Aaa, acum e iubitul tău?

— Mereu a fost! am spus indignată.

— A fost pe dracu'! Atunci de ce nu te-ai culcat cu el?

Am privit în jur, pentru a mă asigura că nu aude nimeni discuția noastră.

— Pentru că... așteptam momentul potrivit, am spus prima scuză care mi-a trăsnit în minte.

— De Crăciun? întrebă el și ochii i s-au întunecat de

furie.

— Marco, hai să încheiem seara aici!

— Nu închei nimic până nu îmi răspunzi, la dracu'! urlă el.

— Sunt chestii private!

— Mă doare în cur! Răspunde!

Nu știu dacă din cauza nervilor sau a faptului că se comporta de parcă eram a lui și avea nu știu ce pretenții imaginare de la mine, am spus tare și răspicat:

— Da!

Bun, acum îmi așteptam, cu adevărat, sfârșitul. Dar, spre surprinderea mea, el începu să râdă.

— Ăla știe ce înseamnă un orgasm, fără să îi faci o schemă detaliată?

— Ești chiar nesimțit, am spus.

— Elena, ai vrea tu să te atingă cum o fac eu. Dar, la ce față are, cred că singura femeie pe care a avut-o s-a numit Doamna Labă.

M-am ridicat nervoasă în picioare.

— Vreau să plec acasă! Mă duci tu sau chem un taxi?

Mă privi, în continuare, amuzat, ceru nota și plăti fără să mă lase să îmi achit partea, apoi ne-am îndreptat spre mașină. I-am spus adresa și, după puțin timp, opri în fața casei mele.

M-am grăbit să cobor și m-am îndreptat, încă nervoasă, spre ușă, fără ca măcar să privesc înapoi. În timp ce băgam cheia în ușă, o mână mă cuprinse de talie și mă lipi de corpul lui tare.

— În seara de Crăciun, o să mi te dăruiești mie, în locul lui, domnișoară Maier, îmi șopti la ureche.

— Niciodată! am spus.

— Vrei să scapi de mine?

— Mai mult decât orice pe lumea asta, am răspuns rece.

— Atunci, știi cum.

I-am auzit pașii îndepărtându-se și m-am strecurat repede în casa, închizând ușa în urma mea.

Capitolul VII

— Vlad avusese probleme cu mașina și Manny Iscusitul a fost în zonă. Așa au făcut schimb de numere, i-am explicat Mariei.

Aceasta îmi absorbea fiecare cuvânt, ca și o sugativă.

— Trebuie să recunoști că, orice ar face, tot cum vrea el iese, rânji ea.

— Să nu te aud și pe tine! am certat-o.

— Ok, ok, ridică ea mâinile, în semn de predare. Dar, un singur lucru vreau să știu, întrebarea supremă! O să te culci cu el?

Am oftat din adâncul sufletului. Ce îmi făcea bărbatul ăsta?

— A spus că mă va lăsa în pace...

— Și tu chiar asta îți dorești?

— Maria, ce s-a întâmplat între noi a fost acum mult, mult timp. Perioada aceea a fost plină de suferință la fiecare pas și, poate că a fost palpitant, pentru că eram tineri, dar

acum nevoile mele s-au schimbat. Vreau să îmi găsesc o dată liniștea.

— Nu e genul care să cânte la harpă, în timp ce bea ceai, râse ea și mă făcu și pe mine să chicotesc.

— Exact!

Maria stătea turcește pe patul din camera mea, dar se juca cu degetele și îmi dădeam seama că ceva o macină.

— Haide, spune, mi-am dat ochii peste cap.

— Chiar nu ai vrea să ți-o mai tragi cu el, încă o dată? Mai ales acum, când s-a transformat într-un bărbat atât de sexy?

Am început să râd, înroșindu-mă din cap până în picioare. Am luat o pernă și am aruncat-o în ea.

— Merg la duș, am anunțat-o, îndreptându-mă spre baie.

— Oh, haide! Spune-mi că nu ai vrea să îl mai simți, încă o dată! Sau de două ori...

— Nu te aud! am strigat și am trântit ușa în urma ea.

Femeia asta era nebună! De aceea o iubeam!

* * *

— Dumnezeuule, Vlad, este superb!

Cabana în care eram cazați era, de fapt, o imensă vilă din lemn, aflată la baza unor munți acoperiți cu zăpadă. Peste tot era alb, nu avea curte sau ceva asemănător. Venisem cu o mașină de teren, pe care am lăsat-o lângă alte câteva, parcate cumva în lateral, și Vlad îmi spuse că, în afară de proprietari și personal, care stăteau în camerele din mansardă, mai erau cazate la etajul unu și doi încă două

cupluri și o familie. Noi stăteam la primul etaj.

Această pensiune avea piscină în interior și saună, ceea ce mă încânta teribil. Era douăzeci și trei decembrie, iar noi aveam să stăm până în douăzeci și șase, dimineața. Un mini-concediu binemeritat, iar cel mai important lucru, scăpăm de Marco și de influența lui perversă, pentru câteva zile.

Vlad mă cuprinse în brațe și ne-am sărutat, apoi a deschis portbagajul, ca să ne putem lua bagajele. Am intrat în frumoasa pensiune, unde, din hol vedeam spațiosul living, în mijloc tronând un imens șemineu și, în partea stângă, era un brad, înalt până în tavan, împodobit în întregime în alb. În partea opusă era sala de mese, la fel de spațioasă. Ne-am cazat și am trecut prin living, pentru a urca scările care duceau la etaj. Erau patru uși, câte două pe fiecare parte, iar a doua de pe dreapta era camera noastră.

Era simplă și adoram asta. Un pat imens în mijlocul camerei, noptiere, o măsuță cu oglindă, alta cu două fotolii și un dulap mare cu sertare. Pe jos, covoare albe, pufuase, dar ce îmi plăcea cel mai mult era că întreaga pensiune era decorată pentru Crăciun – chiar și camera noastră – cu ghirlande și luminițe.

— Îți place? mă întreabă Vlad, observând cum cercetez fiecare colțisor.

— Ador locul ăsta! am spus fericită. Mulțumesc!

L-am îmbrățișat strâns. Se străduise din greu să facă toate pregătirile din timp și apreciam ceea ce făcea pentru mine. Speram doar ca, într-o zi, să îi pot întoarce dragostea prin aceleași sentimente sincere.

Am despachetat rîzînd și povestind, iar cînd am terminat am observat cî era aproape ora cinei. Ne-am schimbat și am coborît în sala de mese. Ne-am așezat la geam și o fată drăguță veni să ne prezinte meniul din seara asta. Era atît de intim și plăcut!

Am mîncat o tocăniță delicioasă și Vlad propuse să stăm puțin pe terasă, pentru a ne bucura de peisaj.

— O să cer două ciocolate calde pentru noi, i-am zîmbit.

— Te aștept afară, mă pupă el pe obraz.

Am luat din bucătărie, de la o doamnă drăguță foc, cînille aburinde și am ieșit și eu pe terasa acoperită. Vlad stătea deja pe unul dintre fotolii, între perne, învelit cu o pătură groasă.

— Vino aici, mă îndemnă el, ridicînd pătura. M-am ghemuit lângă el, întinzîndu-i o cană cu ciocolată.

Am stat așa cîteva minute, pînă am văzut o mașină apropiindu-se. Fața mea a căzut cînd mașina a oprit lângă a noastră, și nimeni altul decît Marco în persoană ieși din ea și strigă vesel, întinzîndu-și brațele la maxim:

— Am ajuns!

* * *

— Cum adică l-ai chemat? De ce? l-am întrebat pe Vlad, în timp ce îmi treceam, nervoasă, peria prin părul lung”.

— Iubito, nu te supăra! Doar că, el mi-a spus că nu are pe nimeni și că mereu este singur de sărbători.

— Așa a spus? mi-am îngustat ochii în oglindă. Mincinos ordinar!

— Era abătut, am văzut asta din felul în care vorbea.

— Sunt sigură că era, am mormăit.

Nemernic prefăcut!

— Așa că, m-am gândit să fac un bine și să îl chem să își petreacă Crăciunul cu noi.

Cel mai tâmpit gest umanitar din istorie!

— Ești supărată pe mine? mă întreba el, îngrijorat. Am pus peria jos, am mers lângă el, în pat, și m-am rezemat de pieptul lui.

— Bineînțeles că nu. Dar credeam că vom fi singuri. Asta e tot.

— Promit că nu vom fi deranjați, mormăi el și mă sărută apăsător, limbile noastre împletindu-se.

Un ciocănit sparse liniștea și m-am ridicat în fund. Despre ce tocmai vorbeam?

— Intră! spuse Vlad.

Capul lui Marco se ivi de după ușă, iar eu am pufnit nervoasă.

— Întrerup ceva? întrebă el, nevinovat.

— Nu!

— Da!

Vlad și cu mine am răspuns deodată.

— Mi-am pătat cămașa cea nouă cu vinul fiert adus de jos și nu știu cum să procedez, am adus-o special pentru Crăciun. Mă gândeam că domnișoara Maier are vreun pont pentru a scoate pata.

O să te mănânce toți dracii când o să mori, Marco, de la câte minciuni scoți pe gură!

— Oh, și eu am pățit ceva asemănător cu un pulover.

Elena a scos pata imediat! Iubito, de ce nu mergi să îl ajuți? Păcat de cămașă!

— Ai face tu asta pentru mine? mă întrebă Marco și mai avea puțin și flutura din gene. Vlad zâmbea, iar eu mă simțeam pusă la colț.

— Sigur, am spus fără vlagă și m-am ridicat din pat.

— Vlad, haide și tu, îi făcu el semn.

— Mulțumesc, dar sunt frânt. Vom veni mâine să îți vizităm camera!

Am strâns bine funda cordonului de la halatul de baie, pentru că dedesubt nu mai aveam decât cămașa de noapte, și am ieșit din cameră. Cum am închis ușa, Marco mă prinse de încheietura mâinii și mă trase pe hol, până la el în cameră. Mă lipi cu spatele de ușa pe care a trântit-o și își rezemă mâinile de-o parte și de alta a capului meu.

— Ce crezi că faci? am spus, ținându-mi respirația.

— Îți amintesc pe cine vrei cu adevărat, vorbi el cu acea voce groasă și sexy, care pulsă între picioarele mele.

— Ești un mincinos, un prefăcut, un mare băgăcios! am izbucnit. Nu ai niciun drept să fii aici!

— Ce gură mare ai! ridică el o sprânceană. Ce ai spune dacă ai face și altceva cu ea, în afară să vorbești?

Palma mea îi atinse obrazul, iar el, cu o privire hotărâtă, mă apucă de aceeași mână și îmi duse degetele în gura lui. Începu să le sugă, iar eu mă excitam doar privindu-l.

Cu cealaltă mână îmi desfăcu cordonul halatului și mi-l împinse de pe umeri, lăsându-mă doar în cămașa de noapte, lungă până la genunchi, cu bretele subțiri. Buzele lui le

atacară pe ale mele, într-un mod animalic, pasional, carnal.

Cu o mișcare bruscă, Marco se puse în genunchi în fața mea și începu să îmi sărute pulpele, mușcând și lingând pielea, până ajunse la chiloți.

— Marco, am găfăit excitată, cu mâinile în părul lui.

— E a mea, iubito! șopti el și prinse de marginea chiloților, pe care îi lăsă să cadă. Îmi puse un picior peste umărul lui și cu o mână îmi masă un sân, pe sub cămașă, trăgând și răsucind de sfârcul întărit.

— Oprește-te! am spus, alunecând în plasa lui.

Gura lui era între picioarele mele și eram topită, de-a dreptul. Felul în care mă dezmierda cu limba, mișcarea de du-te vino a acesteia, buzele lui care se roteau într-un dans al extazului...

Simțeam că nu mai pot, plăcerea era imensă și am început să tremur.

— Dă-ți drumul pentru mine, iubire, șopti el și parcă rostise formula magică.

Un orgasm zguduitor trecu prin mine și el mă prinse la timp, ca să nu mă prăbușesc.

Mă ținea pe jos în brațe, la pieptul său, însă două lacrimi îmi apărură în colțul ochilor.

— De ce îmi faci asta? l-am întrebat, suspinând.

— Poftim?

Îmi ridică bărbia și îmi văzu ochii în lacrimi. Mă privea cu ochii mari.

— Nici măcar nu ai idee prin ce am trecut după ce te-ai despărțit de mine, am spus cu nervozitate și panică,

ridicându-mă în fund. Iar acum, vii aici, după atâția ani, și faci asta? Poate că și eu sunt vinovată, pentru că nu pot să spun nu, după tot ceea ce a fost între noi, dar nu ai dreptul să intri cu bocancii în viața mea, când vrei tu!

Marco îmi ascultă discursul, încruntat, cu mâinile încă pe talia mea.

— Nu știam că asta simți, spuse rece.

— Pentru că nu îți pasă!

— Aici greșești. Te-am rugat să îmi spui ce e cu tine!

— Nu pot... am șoptit, închizând ochii și încercând să țin durerea în frâu.

— Spune-mi, Elena, aproape mă imploră.

— Nu pot, am spus ridicându-mă și apucând halatul din aceeași mișcare. Mi-am băgat repede mâinile în el și am ieșit pe hol, oprindu-mă să îmi leg, din nou, cordonul și am intrat în camera mea și a lui Vlad.

Am respirat ușurată când l-am văzut dormind, dar am văzut pe noptieră un flacon de pastile. L-am analizat și am văzut că erau pastile pentru somn. Nu știam că are probleme cu somnul.

Inima mi s-a oprit când mi-am dat seama că mi-am uitat chiloții în camera lui Marco.

La naiba!

Capitolul VIII

Plecuse ca un uragan din camera mea și mă simțeam ca dracu' din cauza asta. Ceva se întâmplase, îmi ascundea ceva,

iar asta o devora pe ea, în interior, și mă înnebunea pe mine.

O bucată de material negru îmi atrase atenția pe jos și mi-am dat seama că sunt chiloții ei. I-am ridicat și i-am strâns în pumn, în timp ce îmi aprindeam o țigară și mă așezam pe unul dintre fotolii. Știam că sexul nu era totul, dar așa îi demonstrem și ei că mă vrea, oricât de mult nega gura aia mare a ei!

Oh, gura aia, ce aș vrea să i-o pedepsesc într-o zi!

Am mai tras un fum și am răsucit chiloții între degete. Aveam nevoie de ea ca de aer, am ajuns să fac orice ca să fiu în preajma ei. Știam că doarme lângă el și mă luptam cu impulsul de a intra peste ei și de a-l sufoca pe Vlad în somn.

Mi-am trecut o mână prin păr. Cum să dorm, când ea doarme lângă altul? Cum să am liniște, când ăla o sărută, o atinge? Simțeam cum gelozia mă rodea dureros, i-aș rupe lingăului ăluia fiecare deget cu care o atinge, pe rând!

Am inspirat și expirat de câteva ori, pentru a mă calma. Trebuia să o recuperez cât mai repede, fiecare zi fără ea era o zi pierdută.

Elena

A doua zi, stăteam toți la masă, luând micul dejun, în sală mai erau persoane care mâncau și povesteau vesele, însă eu priveam pierdută pe geam, în timp ce Marco și Vlad discutau despre mașini. Nu mai eram sigură de ceea ce simt, de când Marco se întoarce; toată ordinea, pe care m-am străduit, din greu, să o mențin în viața mea, s-a transformat

în haos. Aveam un plan concret: cariera pe primul loc, apoi încerc să rezolv și partea mai sensibilă a vieții mele, însă stau departe de tot ce înseamnă bărbați periculoși, bădărani, plini de sine, nesimțiți, într-un cuvânt – Marco. Dar, când, în sfârșit, planul meu funcționa, o rotiță dezechilibră tot.

L-am privit în timp ce vorbea. Avea aerul acela de superioritate, însă era un bărbat cu adevărat sexy și al naibii de atrăgător. Corpul lui bine lucrat întorcea priviri, se puteau observa cu ușurință, chiar și prin haine, pachetele de mușchi. Ochii cenușii te dezbrăcau din priviri, intimidându-te când te privea intens. Nici nu era de mirare că atâtea femei îi trecură prin pat.

Iar eu eram una dintre ele.

Am oftat. Nu mai puteam să mă mint pe mine, dacă voiam să îmi formez cu atenție viitorul. Trebuia să fiu sinceră cu mine. Eram îndrăgostită de omul ăsta. După atâția ani, eu încă eram îndrăgostită nebunește de el. Mă făcea să mă simt vie, aducea culoare în rutina mea gri, de zi cu zi, mă trezea la viață, cu simpla lui prezență și nici acum nu aveam habar cum reușește să facă asta. Dar, legătura cu el îmi aduse prea multă suferință, de fiecare dată când m-am întors la el, am avut doar de pierdut.

Pe de altă parte, era și Vlad, care chiar ținea la mine și era capabil să îmi ofere viața liniștită de care aveam atât de mare nevoie. Era un om atât de bun, liniștit și senin, încât nu merita să mă joc așa, de-a șoarecele și pisica, cu Marco, în jurul său. În plus, puteam să pierd șansa mea la o viață nouă, odată cu el.

— Te simți bine, iubito? mă întrebă Vlad, cuprinzându-mă cu o mână pe după umeri.

Marco îl fulgeră cu privirea.

— Da, doar că nu sunt bună deloc la astfel de subiecte.

— Atunci, haide să vorbim despre altceva, vrei? Spre exemplu, diseară vom avea o cină specială și vom așeza cadourile lângă brad.

L-am privit pe Marco în ochi.

— Oh, pentru tine nu am un cadou, am exclamat. Nu știam că o să vii și... nu am pregătit nimic.

— Nu îți face griji, răspunse el, continuând să mă țină captivă în privirea lui. Ceea ce ai făcut aseară a fost un cadou minunat.

Am simțit că mă înroșesc până în vârfurile degetelor de la picioare, de aceea am început să mă joc cu paiul din paharul cu limonadă.

— Nu îți face probleme, dragă. Sunt sigur că vom rezolva și acest aspect. Acum, mă scuzați, trebuie să folosesc toaleta.

Vlad se ridică și se îndreptă spre baie.

— Te-ai mai gândit la propunerea mea? mă întrebă Marco serios.

L-am privit câteva clipe. Chiar vorbise serios? Deci, el voia doar să se mai culce odată cu mine și gata, își vedea de treburile lui, în continuare?

— Chiar o să dispari după aceea? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

— Nu o să mai auzi de mine.

Nu îmi venea să cred! Atât valoram eu pentru el? O noapte de sex? La ce te așteptai, Elena? Să se întoarcă la tine, făcându-ți declarații de dragoste? De ce să aleagă o singură femeie, când se poate culca mereu cu alta, în fiecare seară? Am fost atât de naivă și i-am cedat mereu atât de ușor!

Lacrimile amenințau deja că vor ieși la suprafață, dar nu mai voiam să îmi arăt slăbiciunea în fața lui. Dacă el era un masochist bolnav, căruia îi plăcea să mă terorizeze, pe mine chiar mă durea tot ce se întâmpla. Rănile mele erau reale, suferința mea, temerile mele, toate erau acolo! Și mă săturasem să trăiesc cu frica că, în preajma lui, vor ieși la suprafață.

— Să lași ușa deschisă diseară, am spus gătită de emoție și m-am ridicat de la masă, urcând grăbită în camera mea și a lui Vlad.

Nu am ieșit toată ziua, gândurile mă măcinau, însă voiam să pun punct, o dată pentru totdeauna, acestei povești amare. Știam că îmi va frânge inima pentru a treia oară, însă acum știam măcar la ce să mă aștept.

La ora cinei am îmbrăcat o rochie roșie, lungă și strâmtă până la genunchi, cu tot spatele decupat. Părul l-am lăsat desfăcut și am coborât, împreună cu Vlad.

Marco era deja în sufragerie, ne aștepta. Era atât de elegant în cămașa lui de un alb imaculat și cu pantaloni de costum, încât mi se strângea inima. Am cinat și ne-am retras în living, unde am așezat și noi cadourile sub brad. Am mai stat cam o oră pe canapea, în fața șemineului, am servit câte un pahar de șampanie, din partea casei, și ne-am întors în

camere. Era un Crăciun mult prea trist sau poate așa îl percepeam eu acum.

După ce am intrat în camera noastră, am vrut să merg să mă schimb, însă Vlad mă prinse ușor de braț.

— Elena, știu că e prea repede, dar crezi că poate... se poate întâmpla ceva între noi?

L-am privit cu ochii mari. Își ferea, într-un fel, privirea, timid fiind de ceea ce tocmai întrebuse.

— Vacanța asta mă ajută să înțeleg multe despre noi, am spus, și mă durea inima pentru ceea ce îi făceam. Am nevoie de timp.

— Sigur, iubito, spuse el zâmbind și mă sărută pe gură.

Se așeză pe marginea patului și deschise flaconul cu pastile.

— Chiar ai nevoie de alea? l-am întrebat.

— Da, sufăr de insomnii. Iar cu aceste pastile, dorm neîntors până dimineața.

Luă două, le înghiți fără apă și se întinse în pat. Am intrat în baie, dar nu am putut să mai fac nimic. M-am așezat pe vasul de toaletă, cu capul în mâini.

Chiar o să fac asta? O să îl înșel pe Vlad? Dacă asta înseamnă că scap de nemernicul acela, o să fac orice!

Am ieșit din baie, îmbrăcată în aceeași rochie, și l-am văzut pe Vlad sforăind și dormind dus. M-am strecurat afară și am închis ușa încet.

Marco

Asta era noaptea în care aveam să o recâștig. Își va da seama ce simte pentru mine și, cel mai important, ce simt eu pentru ea. Eram în extaz, îmi recăpătăm femeia și, de data aceasta, nu mai aveam de gând să îi mai dau drumul. Va rămâne a mea mereu, și o să îi fac și o groază de copii, ca să mă asigur de asta!

Dumnezeule!

Mi-am trecut o mână prin păr. Cât o iubeam pe femeia asta!

Elena

Am bătut ușor în ușă. Marco deschise și îmi făcu loc să intru.

— Elena, vreau doar... începu el să vorbească, dar l-am oprit.

— Nu vorbi! Vreau doar să terminăm odată.

I-am ignorat privirea șocată și am lăsat să cadă, pe rând, umerii rochiei, până aceasta căzu de tot la picioarele mele. Mi-am desfăcut sutienul, l-am dat jos și apoi m-am dezbrăcat și de chiloți, toate ajungând pe jos, lângă rochie. Acum eram goală în fața lui, însă nu îmi păsa. Singurul lucru la care mă gândeam acum era că el asta a vrut de la început, încă o noapte cu mine, iar apoi să dispară, din nou.

L-am văzut, după câteva minute de liniște mormântală, mișcându-se. Merse la pat, luă cearșaful de pe el și se apropie de mine. Îl înfășură în jurul meu și apoi ieși din cameră, trântind ușa în urma lui.

Capitolul IX

Am ieșit din cameră, trântind ușa în urma mea. Am coborât repede scările și am ieșit afară, în frigul care mă îngheța. Era a dracului de frig, dar cine naiba simțea?

Ce mama dracului era cu ea?

Ieri s-a topit pe picioare, la propriu, de plăcere, lângă mine, și azi vine în camera mea, de parcă aș fi condamnat-o la moarte. Ori sunt eu mai prost decât credeam, ori îmi scapă mie ceva, dar simt că înnebunesc și că nu mai înțeleg nimic!

Vrea să o las, cu adevărat, în pace? De asta a acceptat să se culce cu mine? Credeam că în felul ăsta, va recunoaște, în sfârșit, că este atrasă de mine, dar se pare că m-am înșelat amarnic. A venit în halul ăla la mine ca să scape cât mai repede. Ea chiar nu mă mai vrea. Mă durea sufletul, nu știam cum am reușit să o pierd iar. Nu aveam de gând să mă mai culc cu ea, ca mai apoi să îmi spună că a făcut-o din obligație, șantaj sau ce mama mă-sii poate să mai spună, doar ca să scape de mine. Nu o să îi dau ocazia asta!

Eram a dracului de nervos și mi-am aprins o țigară, am fumat-o din două fumuri și am mai aprins una, când am auzit ușa din spatele meu deschizându-se. Era Elena, cu o privire spăsită, de parcă aș fi pedepsit-o și, la dracu' cu toate, chiar simțeam acum nevoia să o pedepsesc groaznic pentru felul ciudat în care se comporta, dar știam că nu mai are rost. Totul s-a terminat.

— Marco, aș vrea să vorbim, spuse ea încet și am mai

tras un fum, cu sete.

— Despre ce? am întrebat-o rece și am lăsat fumul să se urce spre cer.

— Despre tot... ce s-a întâmplat.

— Ah, stai liniștită, nu te deranja, am continuat să vorbesc la fel de rece și cuvintele îmi ieșeau mult mai tăioase decât aş fi vrut. Știu tot. Nu sunt chiar atât de prost, Elena. Am înțeles. Și stai liniștită, nu o să îți mai cer să te culci cu mine sau să faci orice altceva. Am terminat orice naiba a fost între noi.

Am aruncat țigara, încă aprinsă, în zăpadă și am trecut pe lângă ea, intrând nervos înapoi.

Elena

Dacă mă călca în picioare, în acest moment, durea mai puțin decât vorbele pe care mi le-a spus. Cum adică știe tot? De unde? Eu nu am spus nimănui! Dar, dacă... dacă s-a întâlnit cu Saul și el a scăpat vreo vorbă?

De aceea mă voia doar o noapte, înainte să dispară? De aceea s-a răzgândit iar și mi-a spus că nu îmi va mai cere să mă culc cu el? Și-a dat seama că nu mă mai poate atinge, după ce acel nemernic m-a atins în acel fel? Știe ce mi-a făcut și pentru asta a terminat-o cu mine?

Plângeam în frig, cu degetele înghețate și tremurând. Nu puteam să mai rezist așa, bărbatul ăsta îmi aducea numai suferință! De ce mereu eu eram cea care pierdea? De ce doar eu eram afectată de prezența, atingerile, iubirea lui, pentru

că – la naiba, da – îl iubeam din tot sufletul și mereu l-am iubit numai pe el! De când l-am văzut prima dată, primul iubit, prima dată când am făcut dragoste, prima ceartă, revederea, închisoarea, anii... nu am încetat niciodată să îl iubesc, oricât de mult am încercat să mă conving de contrariu!

Am intrat și eu înăuntru și m-am întors în camera noastră. Vlad sforăia de zor, iar eu am început să plâng și mai tare. Oricât de bun ar fi, nu asta îmi doresc, nu de asta am nevoie! Nu îl iubeam, nu îl voiam întreaga viață lângă mine! Nu pe el, pe nimeni altcineva!

M-am schimbat și am adormit, plângând în pernă.

A doua zi când m-am trezit, Vlad era deja îmbrăcat.

— Haide, iubito, trezește-te, îmi spuse el, când am deschis încet ochii. Vreau să îți deschizi cadoul înainte de micul dejun!"

Am oftat cu greu și m-am ridicat, având ca țintă toaleta. După un duș rapid, m-am îmbrăcat și am coborât împreună în sufragerie.

Singurul gând care nu mă lăsa în pace, era cum aveam să dau ochii cu el acum, când el știe tot și mă și respinge din cauza asta.

Spre surprinderea mea, livingul era gol. Vlad luă de sub brad unul dintre cadouri și mi-l înmână. Era un cadou împachetat cu totul în hârtie argintie.

L-am deschis și am găsit o brățară frumoasă din aur.

— Îți place? mă întrebă el.

— Este superbă, dar nu pot să o accept. Este prea mult!

— Bineînțeles că poți să o accepți, Elena. Nu este la fel de frumoasă ca tine, dar m-am gândit că îți va plăcea.

— Mulțumesc, am spus gătită și el mă ajută să mi-o închei, apoi își deschise cadoul, în care era un ceas de firmă.

— Wow, draga mea! Este minunat!

Ce face un om pentru a compensa lipsa de afecțiune? o cumpără! Și eu exact asta am făcut.

Mă miram că Marco nu a apărut încă, așa că, după micul dejun, l-am întrebat pe Vlad cum de nu a coborât să mănânce cu noi.

— Oh, iubito, am uitat să îți spun. A plecat dimineață, devreme. Spunea că s-a ivit o urgență și că trebuie să plece.

Am înlemnit pe canapea, luptându-mă cu lacrimile care reveneau în forță. A dispărut, până la urmă, așa cum a spus.

* * *

A doua zi, vacanța se terminase, iar eu eram mai mult decât ușurată să mă întorc acasă. În confortul propriei locuințe puteam să îmi plâng de milă în voie, fără să mă mai ascund.

Cele două proiecte avute împreună cu Marco erau aproape de final, știam, de la ultimele verificări, că se respectaseră planurile mele întocmai, așa că, pentru ultimele retușuri, am lăsat-o pe Bela să le rezolve. Nu voiam să îl mai văd, îmi făcuse mult prea mult rău.

Din douăzeci și opt, până în treizeci, ne-am întors cu toții la birou, pentru a rezolva și pune la punct ultimele lucruri rămase. Eram la birou, tocmai arhivam toate proiectele pe anul acesta, când am auzit un strigăt,

asemănător unui tunet, pe hol:

— Elena Maier!

Am înghețat. Cineva îmi strigase atât de tare numele, încât cred că auzise toată clădirea. Dar, ce era mai șocant, era faptul că recunoșteam vocea asta dintr-o mie.

Am pășit tremurând până afară, în hol, unde o grămadă de colegi priveau curioși. Și l-am văzut. Ciufulit, nedormit, încruntat și sexy, Marco fusese cel care urlase în mijlocul coridorului. Când mă văzu, stând în ușa sălii de așteptare, veni hotărât spre mine, cu pași mari și apăsați. Când ajunsese în fața mea, se puse într-un genunchi și scoase o cutiuță din buzunar, deschizând-o.

— Acritură mică, vrei să îmi stai pe cap toată viața mea?

Capitolul X

Conduceam ca nebunul înapoi în oraș și habar nu aveam unde mă duc sau ce urma să fac. Eram orbit de furie, durere, gelozie. Am plecat pentru că așa a vrut ea, trebuia să mă fi culcat cu ea atunci. Aveam o amintire a ei, numai a mea, pentru multele nopți de acum înainte, în care paharul îmi va fi cel mai bun prieten.

Strângeam volanul cu putere și simțeam un foc în mine, aveam nevoie să lovesc ceva, să distrug! Era mult mai bine când eram mai tânăr, băteam pe cine apucam și mă simțeam mult mai bine!

Am tras de volan dreapta, ignorând câteva claxoane nervoase și am început să îmi descarc nervii pe roțile futute

ale mașinii. O să omor primul om ce-mi iese în cale, o să nenorocesc ceva, o să... o să o cer de nevastă!

Brusc, m-am oprit, gâfâind. Știam că s-a schimbat sau ceva a schimbat-o. Îi este atât de greu să spună ceea ce simte, este atât de nesigură! Ea nu era așa! Are nevoie de o dovadă de iubire, și ce dovadă mai mare de atât aș putea să îi ofer? Am spus că voi cădea la picioarele ei și chiar asta voi face, gestul ăsta, al dracului de nebunesc, va fi ultima noastră șansă. Dacă nici asta nu merge, jur pe Dumnezeu că, de data asta, plec definitiv!

M-am urcat înapoi în mașină și am condus în viteză, până la cea mai mare bijuterie din oraș.

Elena

Ce... se întâmplă? Cum... Marco tocmai m-a cerut... în căsătorie?

De ce?

Nu înțelegeam ce se întâmplă și mintea mea parcă funcționa în reluare. Erau două posibilități, ori ca el să îmi facă o farsă imensă, ca un bădăran nerușinat ce e, sau chiar să vorbească serios. Dar, care din astea două era varianta corectă? Dacă acceptam fericită – ceea ce simțeam din suflet să fac acum – dar se va dovedi a fi una dintre strategiile lui?

Nu mă gândisem prea mult la asta, pentru că vocea lui Vlad se auzi de undeva din spatele colegilor emoționați, apropiindu-se tot mai mult. Când ajunse în față, privi uimit scena din fața lui și întrebă șocat:

— Ce naiba se întâmplă aici?

Am înghețat, neștiind ce să mai spun.

— Îți cer iubita de nevastă, nu se vede? îi răspunse Marco, fulgerându-l cu privirea, apoi se întoarse, din nou, spre mine, dar Vlad înaintă un pas.

— Cum îndrăznești?

Maxilarul lui Marco zvâcni cu furie și vedeam cât de puțin mai are până răbufnește. Acum semăna atât de mult cu vechiul Marco!

— Scuză-mă puțin, spuse el, sărutându-mi mâna, apoi se ridică și merse spre Vlad, amenințător și hotărât. Era mai înalt decât el, iar acum îl privea de sus, dintr-o postură intimidantă.

— Ai vreo problemă? întrebă Marco, cu un calm periculos.

— Cu ce drept o ceri tu de soție? Suntem împreună de două luni deja!

— Noi de șase ani! Ea e a mea, înțelegi? Mereu a fost, pe mine m-a așteptat atâta timp și poate că am întârziat puțin, dar am de gând să iau înapoi ceea ce îmi aparține! Așa că, fă pași!

Credeam că nu aud bine, dar în transa în care mă aflam, am văzut câteva colege chicotind și oftând, privindu-l pe Marco pe sub gene.

El se întoarse iar spre mine, dar Vlad vorbi, din nou, tare, spre surprinderea mea. Nu știam de unde avea așa mult curaj acum, dar poate și faptul că erau atât de mulți oameni care asistau la scenă, îl ajuta.

— Și dacă nu vreau?

Marco mă privi, un rânjel diabolic îi apăru pe față, îmi trase cu ochiul, apoi se întoarse și, cu o mișcare extrem de rapidă, îl pocni pe Vlad direct în față. Acesta căzu la pământ, din cauza impactului.

— Doamne, ce bine e! exclamă Marco ușurat, rotindu-și puțin capul, apoi mă prinse de mână. Noi doi avem de discutat.

Intră în biroul meu, îmi apucă geanta și mă târî după el, prin mulțimea de oameni. Deși am opus puțină rezistență, îngrijorată fiind de starea bietului Vlad, el mă strângea cu putere și mă trăgea, în continuare, după el.

Nu ne-am oprit până în parcare, unde am urcat, amândoi, în mașina lui, iar el demară în trombă.

Tot drumul am privit pe geam și încercam să înțeleg ce tocmai s-a întâmplat. Nu aveam un răspuns concret, unul de care să nu mă îndoiesc, iar el nu deschise deloc subiectul. Eram extrem de tăcuți.

După mai puțin de o jumătate de oră, am ajuns la un complex de blocuri de lux, iar Marco parcă mașina în imensa parcare subterană. Mă luă de mână și apăsă butonul liftului, în care am urcat amândoi. Când ușile se închiseră, apăsă butonul pentru etajul doisprezece și se întoarse spre mine, își puse ambele mâini pe obrajii mei și gura lui flămândă începu să o devoreze pe a mea.

Era atât de bine să îi simt buzele din nou, atingerea lui, pasiunea! Mă golea de orice urmă de rațiune!

Sunetul că am ajuns, reuși să ne despartă și, după ce

accesă un cod, am intrat în apartamentul său. Am intrat direct în sufragerie, care era unită cu bucătăria, imensă de altfel; mai multe uși erau poziționate în diferite părți, dând de înțeles că mai există camere și că apartamentul este imens.

— Ia loc, spuse Marco, în timp ce își dădu, din mers, haina jos. Se îndreptă direct spre măsuta cu tărie, și își turnă un pahar, pe care îl dădu pe gât.

Mi-am dat și eu sacoul jos, rămânând în rochița din tricot și în botine, însă am continuat să îl țin în mâini și să stau în picioare.

— Hai să vorbim, spuse el, trecându-și o mână prin păr.

— De ce te-ai întors? l-am întrebat încet.

— Pentru tine! Chiar dacă ai face orice ca să dispar din viața ta.

— Poftim? l-am întrebat șocată. Nu era evident cât de îndrăgostită eram de el?

— Ai acceptat să ți-o trag doar pentru a scăpa de mine.

— Te-ai gândit vreodată că am acceptat să mă culc cu tine, doar pentru simplul fapt că am vrut să mă culc cu tine? Tu ai fost cel care m-ai vrut doar pentru o noapte! i-am reproșat.

— O noapte? pufni el nervos. Tocmai te-am cerut de nevastă, femeie! Asta înseamnă pentru totdeauna și voi avea grijă că așa să rămână!

— Dar, tu ai aflat ce mi-a făcut Saul și ai spus că nu mă mai vrei, am vorbit încet, cu voce tremurândă.

Felul în care îngheță, la auzul vorbelor mele, privindu-

mă atât de intens, îmi făcu inima să tresară, cu putere și frică.

— Nu știi! am spus și o lacrimă îmi curse încet pe obraz.

— Ce trebuie să știi?

Privirea lui încruntată mă ardea și știam că nu mai pot să dau înapoi.

— CE DRACULUI AR TREBUI SĂ ȘTIU, ELENA? urlă el, făcându-mă să tresar puternic.

— M-a violat! am spus, pentru prima dată din noaptea aceea, cuvintele cu voce tare și nu am mai putut să îmi țin durerea în frâu.

Măsuța pe care erau așezate sticlele cu tărie zbură în aer, lovindu-se de perete cu un zgomot infernal, zburând în zeci de bucăți, în timp ce sticlele și paharele se transformară în cioburi. Marco apucă o veioză înaltă și dădu cu ea de podea atât de tare, încât o rupse în două.

— Oprește-te! am strigat, privindu-l cum era dominat de o furie de nedescris.

O vază zbură și ea în peretele opus, iar eu am mers repede lângă el și l-am strâns tare în brațe.

— Oprește-te, am șoptit.

Gâfâia de nervi, de neputință, de durere. Era încordat la maxim, dar continuam să îl țin strâns.

— Când? întrebă el dur.

— După ce te-ai despărțit de mine.

Își trecu o mână prin păr.

— Ai avut dreptate, Elena! Ai avut atâta dreptate! Ar trebui să dispar din viața ta, nu te merit! Niciodată nu te-am

meritat! Ești atât de frumoasă, de blândă, de sensibilă și eu nu am făcut altceva decât să te fac să suferi, de fiecare dată!

— Nu spune asta! Mi-ai fura inima, Marco! Mereu a fost la tine!

Mă privi neputincios și ochii i s-au umplut de lacrimi. De câte ori îl văzusem pe marele Marco Sima plângând?

— Cum poți să spui asta? Ar trebui să nu îmi mai vorbești niciodată! Își băgă amândouă mâinile în păr, doborât de suferință.

— Ar fi ciudat să nu mai vorbesc cu viitorul meu soț, am spus, privindu-l blând și ochii lui s-au mărit.

— Ce ai spus?

— Răspunsul la întrebarea ta de mai devreme. Da, Marco! Vreau să fiu soția ta!

M-am simțit ridicată în aer și învârtită de câteva ori, apoi el își lipi buzele de ale mele, într-un sărut grăbit și intens. Scoase iar cutiuța din buzunarul blugilor și o deschise, luă între degete inelul și mi-l așeză pe inelarul mâinii drepte.

— Nu am fost mai fericit ca acum în viața mea, spuse el emoționat, dar durerea și furia îi întunecară privirea. Ai putea să mă ierți vreodată? Pentru că nu am fost lângă tine, pentru că te-am lăsat să treci singură prin... toate?

— A fost un timp în care am crezut că te uram, dar uram faptul că, după toate acele întâmplări, dragostea mea pentru tine nu s-a stins nici măcar o clipă. Așa că, încercam să mă conving că nu am nevoie de tine, când, de fapt, sufletul meu te cerea cu disperare.

— Oh, iubito, oftă el, sărutându-mă pe frunte. Dacă știam ce simți, aș fi venit la ușa ta în ziua în care am ieșit. Și pe nenorocitul ăla de Saul l-aș învia, numai ca să îl omor cu mâinile goale! Nenorocitul dracului, sper să ardă în focurile Iadului!

— Ce... este mort? l-am întrebat, uimită.

— Era mai mult beat decât treaz, când l-au dus în spital. Cred că i-au găsit mai degrabă sânge în alcool, decât invers. A murit acum un an.

Nu știam cum să mă simt. Nu aveam nicio emoție la auzul acestei vești, doar uimire; îl cunoscusem acum câțiva ani ca apoi să îmi facă cel mai mare rău din viața mea.

— Te iubesc, Elena, spuse Marco, și am simțit cum inima mea se topește de dragoste și dor. Îți voi demonstra asta, în fiecare zi a vieții mele.

— Și eu te iubesc, dragostea mea, am răspuns cu drag.

Capitolul XI

Tocmai ieșea de la duș, îmbrăcată doar cu halatul meu de baie, mare și greoi. Avea părul încă umed și ochii îi sclipeau.

— Vrei să mănânci ceva?

Oricât de mult voiam să am grijă de ea, mă rugam, în gând, să refuze. Aveam alte planuri pentru ea acum.

— Nu mi-e foame, spuse Elena, și am respirat ușurat.

M-am ridicat de pe pat și m-am apropiat de ea, în timp ce îmi dădeam bluza peste cap, lăsând-o să cadă pe jos. Am

văzut-o înghițind în sec, privindu-mi pieptul făcut și tatuat, și am rânjit pervers. De la atâtea băți și antrenamente, corpul meu era foarte bine lucrat, iar acum eram la bustul și picioarele goale, doar blugii negri îmi mai atârnav pe șolduri.

M-am oprit în fața ei și ne-am privit, intens, în ochi.

— Doamnă Sima, vreau să te fut până rămânem amândoi fără aer. Ești de acord?

Am văzut-o cum mă privește cu ochii mari și își mușcă ușor buza de jos, iar asta mă excita a dracului de tare. Cum putea să fie atât de inocentă și atrăgătoare, totodată?

I-am desfăcut cordonul halatului și acesta se deschise puțin, lăsându-i corpul minunat la vedere. Am întins mâinile, prinzându-i halatul cu ambele mâini, trăgând de el în jos. Rămase goală în fața mea și am văzut-o lăsând privirea în jos, rușinată.

— Să nu îndrăznești să te rușinezi, iubito. Ești atât de frumoasă!

Mădularul meu pulsa cu nerăbdare și îmi venea să îi dau două. Muream încet, voiam să o am! Atâția ani...

Am întins o mână și, cu vârfurile degetelor, am mângâiat-o, începând de la gât, urmărind clavicula, continuând peste un sân și coborând spre abdomen, pe care am făcut câteva cerculețe. Îi vedeam privirea plină de o dorință, o vedeam cum mocnea.

Am cuprins-o pe după talie și am lipit-o de mine.

— Aici e locul tău, i-am spus poruncitor și m-am aplecat să o sărut, intrând cu limba între buzele ei dulci și gustând

fiecare părticică delicioasă.

Ea își înfășură brațele după gâtul meu și mă trase mai aproape, mușcându-mi buza de jos și făcându-mă să mă întăresc ca betonul armat.

I-am cuprins sânul cu o mână și i-am simțit sfârcurile tari. Nu m-am mai abținut și i-am cuprins unul între buze, trecându-mi limba peste el și sugându-l cu poftă. Am auzit-o gemând, iar asta mă înnebunea; faptul că ea se excita în brațele mele era cel mai minunat lucru din lume pentru mine!

Mi-am coborât mâinile spre fesele ei și i le-am strâns tare, trăgând de ele. M-am aplecat, am prins-o cu mâinile de picioare și am ridicat-o în brațe. Ne-am unit iar limbile, în timp ce am sprijinit-o cu spatele de perete; acum o țineam doar cu o mână, în timp ce cealaltă am coborât-o între picioarele ei desfăcute. Am simțit-o umedă și fierbinte, i-am masat locul sensibil până a început să tremure, gâfâind. Voiam a naibii de tare să o gust, dar nu voiam să o las jos din brațe. Am lăsat, în schimb, două degete să alunece în ea și își dădu capul pe spate, închizând ochii și icnind de plăcere.

— Marco! șopti ea incoerent.

— Da, iubito! am răspuns cu o voce groasă, lingându-i și mușcându-i gâtul.

— Te vreau...

— Spune-mi ce vrei, iubire?

— Să mi-o tragi...

Cuvintele ei au explodat în mine. Gata! Nu mai puteam să rezist, fără să o am. Mi-am desfăcut repede pantalonii, i-

am lăsat să cadă pe șolduri și am prins-o mai bine de fund, în timp ce intram încet în ea. Doamne, cât de bine era! Iubita mea, femeia mea!

O luam în picioare, sprijinită de perete, și era a dracului de bine! Îi ridicam și coboram fundul, în timp ce mă încordam ca să o pot pătrunde toată.

Gemea a naibii de sexy și simțeam cum îmi pierd mințile, în timp ce o aveam; mă vrăjea așa cum doar ea știa să o facă.

Începea să tremure de plăcere și nu voiam să termine. Nu încă.

Am început să mă mișc mai încet și m-am oprit, atingând-o iar cu degetele.

— Nu! oftă ea.

— Încă nu, iubito! am sărutat-o și am lăsat-o jos, dar, spre surprinderea mea, Elena întinse mâna încet și mă atinse și ea.

Sfinți din ceruri...

Începu să mă mângâie, cu mișcări de du-te vino, și o priveam curios și excitat. Niciodată nu știam la ce să mă aștept de la ea, era atât de imprevizibilă, câteodată!

Am privit șocat cum se lasă ușor în jos, cu curiozitate și poftă, apoi, cu o timiditate care mă înnebunea, mi-o luă în gură.

Să-mi fut una!

Senzația aceasta... gura ei fină, cuprinzându-mă și lingând, sugând, jucându-se, din ce în ce mai curajos...

Am închis ochii și mi-am băgat o mână în părul ei,

făcând-o să geamă excitată.

Ce îmi faci tu mie, iubito? Ce îmi faci? Dumnezeu mare...

Simțeam că nu mai am mult și am ridicat-o, am întors-o cu fața la perete, aplecând-o pentru a-și lipii sânii de acesta. I-am dat o palmă peste fundul ridicat, privind cum se face de un roșu pervers și am intrat brusc în ea, făcând-o să țipe. O strângeam de șolduri, înfigându-mi degetele în carnea ei fierbinte și transpirată, mângâindu-i spatele unduit. Îmi lipsise atât de mult, știam, în acest moment, că nu o să mai stau nici măcar o zi fără ea! Nicio femeie nu reușise să mă facă să mă simt așa, iubirea care aproape îmi exploda în piept, în combinație cu această plăcere, care mă făcea să îmi pierd mințile, era letală pentru mine!

Am intrat în ea tot mai adânc, tot mai sălbatic și am simțit-o strângându-se în jurul meu.

— Termină pentru mine, iubito, i-am spus și ea se lăsă furată de finalul cutremurător cu un țipăt, în timp ce eu am urmat-o îndeaproape, gâfâind greu.

Era epuizată, știam asta, dar fața ei era acum senină și Doamne, cât putea fi de frumoasă!

Am luat-o în brațe, strângând-o la piept și am mers în dormitor. Am așezat-o ușor pe pat și m-am băgat lângă ea.

M-am pierdut în uitare, fericit, cu ea în brațele mele, goi pușcă.

M-am trezit și am privit în jurul meu. Elena nu era lângă mine, iar eu eram gol, la fel ca noaptea trecută. Am mers la șifonier și am îmbrăcat repede niște boxeri și prima pereche

de pantaloni de trening pe care am văzut-o, apoi am ieșit să îmi caut frumoasa logodnică.

În sufragerie și bucătărie nu era, am căutat în celelalte camere și m-am întors înapoi în dormitor, am lovit de perete ușa de la baie, dar nici urmă de ea.

Hainele și geanta i-au dispărut, iar o durere fulgerătoare mă lovi în plin.

M-a părăsit?

Elena

Am accesat, cu greu, codul spre apartament, din cauza pungilor pline. Într-un final, ușile s-au deschis și am intrat în livingul imens. Marco stătea chiar în mijloc, privindu-mă.

— Oh, bună dimineața! am spus veselă, aproape scăpând o sacoșă.

— Unde dracu' ai fost?

Cuvintele lui dure m-au făcut să mă opresc, șocată.

— La cumpărături, am șoptit.

Abia acum vedeam cât era de încordat, părul îi era ciufulit, de la cât de des își trecuse mâna prin el și ochii înnebuniți.

— Am luat ouă, șuncă, chiar și cereale, am continuat să vorbesc în șoptă. Voiam să-ți pregătesc micul dejun, dar frigiderul tău este aproape gol.

Își mai trecu, o dată, mâna prin păr și veni spre mine, îmi luă sacoșele din brațe și le trânti pe jos, apoi mă trase în brațele lui și începu să mă sărute brutal.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, după ce ne-am oprit.

— Eu doar... am crezut că ai plecat.

L-am privit uimită. Cum ar putea crede asta? După tot ce a fost între noi noaptea trecută!

— Marco, te iubesc mai mult decât pe mine, cum aş putea vreodată să te părăsesc? Abia ne-am regăsit!

— Îmi pare rău, iubito, spuse el, sărutându-mă pe frunte. Nu am vrut să fiu atât de dur. Te iubesc!

— Acum, du-te şi fă un duş, micul dejun va fi gata când te întorci, am spus, luând din nou cumpărăturile şi îndreptându-mă spre bucătărie. Asta, dacă nu ai spart tu toate ouăle.

Marco rămase în urma mea, privindu-mă.

— Ai un fund atât de obraznic, comentă el şi eu am chicotit.

Omletele cu şuncă, ardei şi caşcaval erau gata, la fel şi cafelele. Marco apăru din dormitor, cu aceiaşi pantaloni, lăsaţi pe şolduri, „V”-ul acela obraznic şi pervers fiind extrem de evidenţiat sub pătrăţelele proeminente, iar părul ud îi era ciufulit într-un mod foarte atrăgător.

L-am cercetat din cap până în picioare şi am zâmbit.

Marco se apropie de mine, îmi ridică bărbia cu două degete şi mă întrebă, rânjind:

— De unde ai învăţat să zâmbeşti aşa?

— De la cel mai bun.

Răspunsul meu îl făcu să râdă, apoi se așeză pe scaun, lângă mine, dar când am vrut să mă așez şi eu, mă prinse de şolduri şi mă trase la el în poală.

— Astăzi mâncăm împreună, hotărî el.

Am mâncat din aceeași farfurie și apoi am luat cana cu cafea în mâini, sorbind încet. I-am simțit buzele pe gât, sărutându-mă, am închis ochii și mi-am dat voie să simt.

Mâinile lui pricepute mi-au tras fermoarul rochiei în jos, dezgolindu-mi spatele și buzele lui au continuat să-mi sărute și să-mi lingă pielea. Trase în jos de aceasta, dezgolindu-mi sânii și îi cuprinse în mâini, trăgând și răsucind de sfârcurile întărite, până am început să gâfâi.

M-am ridicat doar puțin, pentru a-și putea da jos pantalonii, iar el îmi ridică rochia, mângâindu-mi, totodată, picioarele și când ajunse la chiloți, prinse de ei și îi dădu la o parte. Mă așeză, din nou, în poala lui, potrivindu-mă în el și m-am lăsat în jos, cu un geamăt de plăcere.

— Mișcă-te, iubito!

Mâinile lui s-au înfipt în talia mea și am început să ne mișcăm, călărindu-l, până am simțit că mă strâng în jurul lui, explodând deodată într-un orgasm epuizant.

Mi-am lăsat capul pe spate, pe umărul lui.

— De fiecare dată când te ating, mormăi el în urechea mea, am o erecție atât de puternică, încât aş putea să sparg lemne cu ea.

Râsul meu se auzi în liniștea apartamentului.

— Pe mine nu o să mă auzi plângându-mă de asta! am spus chicotind.

M-am întors spre el ca să îl pot săruta.

* * *

— Te rog, Vlad, ascultă-mă!

Îi datoram o explicație, eram mai mult decât conștientă de asta. L-am găsit în biroul lui, își aranja câteva lucruri. Diseară era petrecerea de Anul Nou, iar la firmă se adunau angajații, însoțiți de parteneri. Eu aveam să lipsesc anul acesta, pentru că Marco mă anunțase că avea o surpriză pregătită pentru mine.

— Nu știu ce am mai putea să vorbim, Elena. Este clar ca lumina zilei că pe el îl iubești.

Am oftat.

— Da, este adevărat, dar lasă-mă doar să îți explic, și apoi poți să mă ignori toată viața, dacă asta îți dorești.

Vlad mă privi ușor încruntat, dar făcu un semn din mână și m-am așezat repede în fața lui.

I-am povestit totul, povestea mea și a lui Marco, ceea ce îmi făcuse Saul și reîntoarcerea primei și singurei mele iubiri.

— Nu te-am înșelat, dar probabil că aș fi făcut-o la un moment dat, dacă el nu pleca. Este păstrătorul inimii mele, Vlad. De mult timp. Oricât m-am împotrivit, nu am putut să schimb asta.

Se foi în scaun, apoi spuse blând:

— Nu am știut că vă leagă atât de multe lucruri. Îmi pare rău că m-am grăbit să trag concluzii pripite. Voi sunteți meniți să fiți împreună, chiar și destinul vrea asta. Oh, Elena, oftă el. Am știut mereu că nu mă iubești, dar cred că te-am vrut prea mult ca să îmi pese. Mă bucur că acum ești fericită.

— Chiar sunt, am spus și acum credeam asta cu adevărat. Este ciudat cum în brațele lui, orice urmă de

durere dispare. Rănile mi se vindecă.

— Iubirea vindecă, doar ea. E un bărbat norocos.

— Mulțumesc, am zâmbit tristă, pentru că știam cât ține la mine.

M-am ridicat și l-am pupat pe obraz, apoi m-am îndreptat spre ieșire.

— Elena!

M-am întors să îl privesc.

— Ce ai răspuns? întrebă el zâbind. Nu de alta, dar sunt curios pentru ce mi-am luat pumnul ăla.

— Am spus da, am răspuns fericită, ridicând mâna pentru a vedea inelul frumos cu piatră ovală, alb translucid, de pe degetul meu.

Eram în mașina lui Marco, încă tot nu știam unde mergem și el nu suflase o vorbă despre asta.

Eram amândoi îmbrăcați elegant, pentru petrecere. Eu aveam o rochie aurie, cu spatele gol, fără bretele și lungă până în pământ, el era îmbrăcat într-un elegant costum, albastru închis, lucios și arăta ca un model din reviste.

Într-un final, a parcat în fața aceluia restaurant luxos, în care am cinat noi acum ceva timp, m-a ajutat să cobor și am intrat. Un ospătar la patru ace ne-a întâmpinat și ne-a oferit câte un pahar cu șampanie, apoi ne-a condus spre o sală de mărime medie, întunecată, unde jocul de lumini colorate domina și muzica se auzea, deocamdată în surdină.

Acolo erau părinții mei, Cornelia, însoțită de un domn de vârsta a doua, Maria și Matei, Manu, împreună cu o

doamnă cochetă, roșcată și plinuță. M-am bucurat enorm să îi văd și i-am îmbrățișat pe rând, apoi ne-am așezat la o masă lungă, pregătită într-un separeu, doar pentru noi.

Am servit apetitive, am povestit și am râs. La un moment dat, am simțit mâna lui Marco ridicându-mi rochia și mângâindu-mă de la genunchi în sus.

— Oprește-te, i-am șoptit, punându-mi mâna peste mâna lui.

— De ce? se încruntă spre mine.

— Suntem la masă!

— Așa, și?

Mâna lui continuă să urce, până a ajuns la marginea chilotului. A început să facă cerceulețe prin ei și am inspirat adânc. Îi plăcea să se joace cu mine, dar să vedem cum reacționează dacă nu primește mereu ceea ce vrea.

— Scuză-mă, am spus, luându-i mâna de pe picior. Trebuie să merg la baie.

Privirea lui era fulgerătoare și am chicotit încet. M-am ridicat și m-am îndreptat spre baia restaurantului, dar, pentru că nu aveam nevoie să folosesc toaleta, m-am oprit la oglindă, pentru a-mi aranja părul. Ușa se deschise și Marco intră, închizând-o și rezemându-se relaxat de ea cu spatele, privindu-mi fața șocată în oglindă.

— Parcă aveai nevoie la toaletă, spuse el, încrucișându-și brațele la piept. Această mișcare îi scoase mușchii brațelor în evidență.

— Ce cauți aici? l-am întrebat, continuând să-l privesc în oglindă.

— Am chef de sex.

De ce, Doamne, îi trimiți pofte în cele mai nepotrivite momente?

— Ar putea intra cineva peste noi, Marco. Și ei ne vor simți imediat lipsa.

— Nu îmi pasă, am dreptul să îmi fut nevasta când vreau, spuse simplu, de parcă vorbeam despre vremea de afară.

M-am întors spre el.

— Logodnică, deocamdată, l-am înțepat.

Își îngustă privirea și am înghițit în sec. Ultima remarcă trebuia să o țin doar pentru mine.

— Ei bine, *domnișoară Maier*, puse el accent pe aceste două cuvinte, vreau să vă dați chiloții jos. Acum!

L-am privit șocată, așteptând să râdă, însă el era cât se poate de serios. Știam că l-am provocat suficient pentru o noapte, așa că l-am ascultat cuminte.

Marco îmi luă chiloții, îi mirosi, trăgând adânc aer în piept, apoi îi împături frumos, băgându-i în buzunarul de la piept, de parcă erau o batistă neagră. Îl priveam șocată de-a dreptul, însă el doar rânji pervers, înainte să iasă din baie, lăsându-mă singură. Mă uimea și fascina, totodată, felul lui dezinhibat de a fi!

Ce naiba a fost asta?

M-am întors și eu, iar la miezul nopții am numărat cu toții, am ciocnit câte un pahar de șampanie și în timp ce toți se așezau, din nou, în jurul mesei, Marco rămase singurul în picioare, cu paharul în mână.

— Încep prin a spune că mă bucur enorm să vă văd pe toți aici, că ați acceptat să faceți parte din surpriza pregătită Elenei, chiar dacă a fost totul pregătit în grabă. Am un anunț important de făcut, iar voi îmi sunteți martori. M-am îndrăgostit. Acum șase ani iremediabil, iar de atunci, din nou și din nou, în fiecare zi. Ea a ales să mă facă, din nou, cel mai fericit și împlinit bărbat de pe lume, când a acceptat să fie soția mea. La naiba, chiar ne căsătorim!

O rafală de aplauze, fluierături și urale se auziră de la masă; toți ochii s-au îndreptat spre mine, făcându-mă să roșesc.

— Iubito, spuse el, privindu-mă cu drag, promit să am grijă de tine și să te iubesc toată viața mea!

Și își puse mâna în dreptul inimii, atingând chiloții din buzunar și făcându-mi cu ochiul.

Nu știam dacă să îi sar la beregată, pentru jocurile pe care le făcea, sau să îi mulțumesc emoționată. Orice alegeam, sfârșeam în brațele lui, așa că am ales a doua variantă. Am acceptat felicitările tuturor, în timp ce mă gândeam cum avea de gând să se răzbune, de data aceasta.

Capitolul XII

Micul concediu de sărbători a trecut de ceva timp. Ziarul local ne-a contactat, înainte de nunta Mariei, voia să scrie un articol despre noi, ca fiind un cuplu și oameni de afaceri de succes, în același timp. Bineînțeles că am fost flatată, adică eu mereu făceam munca „din spate”, ca să spun

așa. Mă ocupam de aducerea la viață a clădirilor, dar când acestea își deschideau porțile, treaba mea se termina.

Maria fusese... absolut superbă! Rochia ei de prințesă o făcuse să pară desprinsă din povești! A fost o nuntă minunată!

Iar acum, în plină primăvară, noi puneam la punct toate detaliile pentru propria noastră nuntă. Voiam să fie elegantă, dar nu extravagantă. Frumoasă și delicată. De aceea, culorile care o învăluiau erau alb, argintiu și roz prăfuit; optasem pentru bujori și tuberoze, dar încă nu găsisem rochia potrivită, cea care să știu că este ceea ce îmi doresc cu adevărat.

Trebuia, printre toate pregătirile, să și muncesc, iar asta îmi ocupa tot timpul. Aveam în desfășurare un proiect pentru o casă de vacanță, de aproximativ două sute de metri pătrați, construită de la zero, plus reamenajarea unei galerii de artă. Tocmai mă pregăteam să plec, când telefonul meu sună.

— Alo?

— Bună, iubito. Luăm prânzul împreună?

— Îmi pare rău, iubito, nu pot. Sunt în întârziere!

— Elena, nu te mai văd de la un timp, decât seara. Ești ocupată mai mereu! se răsti el.

— Știu, am oftat. Dar directoarea galeriei are probleme cu peretele rotativ, trebuie să merg după invitații și să mă întâlnesc cu David.

— Nu. O să iei prânzul cu mine!

Am oftat. Iar era posesiv.

— Nu pot, am spus încet. Îmi pare rău.

— Și mie, spuse el, și închise apelul.

Ce a fost asta? Sigur este furios rău, dar acum chiar nu aveam timp să mă gândesc la nervii lui. Am căutat în sertare dosarele de care aveam nevoie. Vocea lui se auzi clar și tare din hol, ca un avertisment.

— Bună dimineața, Bela!

Am înghețat. Ce naiba făcea el aici?

Ușa mea se deschise brusc, ochii lui se opriră asupra mea și un zâmbet malefic îi apăru pe față.

— Bela! Te rog să anulezi tot ce are *domnișoara Maier* în program, în următoarea oră. Avem ceva important de discutat.

— Ăăă... desigur, domnule, se bâlbâi ea.

Marco închise ușa și mă țintui cu privirea.

— Ce faci aici? l-am întrebat, știind clar că am dat de dracu’.

— Eram curios ce culoare are lenjeria ta intimă.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Dacă mai faci o dată asta, jur că te bat la fund!

Calmul controlat cu care îmi vorbi, îmi făcu pielea de găină.

— De ce mă sfidezi? întrebă el.

— Nu o fac, am oftat. Dar chiar am foarte mult de lucru și tu chiar nu poți să dai buzna în biroul meu așa!

Zâmbetul acela, în colțul gurii, îmi trimitea fiori în stomac. Se apropie încet de mine, îngustându-și ochii.

— De ce?

- Pentru că... nu poți!
- Mai spune-o o dată!
- Marco...
- Îmi place când îmi spui numele.

Mi-am dat încă o dată ochii peste cap. El se aplecă în fața biroului, iar cu o mișcare a mâinii, aruncă tot ce era pe birou pe jos. Laptop, dosare, hârtii, pixuri și telefonul fix al firmei.

— Te-am avertizat! spuse el amenințător și nu mai puteam nici să clipesc.

Marco mă prinse de talie și mă răsuci brusc, cu spatele la el. Prinse fermoarul fustei și trase de el în jos, dezgolindu-mi fundul.

— Alb. Îmi place albul, comentă el cu o voce joasă, sexy.

Lăsă fusta să cadă, îmi trase și cămașa peste cap și am rămas doar în lenjeria intimă și pantofii cu toc în picioare. Își puse o mână pe spatele meu, aplecându-mă peste birou. L-am simțit sărutându-mi fesele și am început să respir greu, fiori delicioși umplându-mi trupul. Prinse de marginea chiloților și îi trase și pe aceștia în jos, limba lui luându-le locul.

Era atât de bine! Dacă asta înseamnă pentru el prânz, vreau trei mese pe zi și două gustări, vă rog!

Stăteam cu sânii lipiți de birou și cu capul ușor dat pe spate, savurând atingerile lui obraznice și lăsând limba lui expertă să mă facă să mă pierd de tot. Gâfâiam și gemeam, dar, totodată, îmi era teamă să nu ne audă Bela.

Am început să tremur ușor, plăcerea era mult prea

intensă, însă el se ridică în picioare.

— Nu, nu, rânji el. Nu ai voie.

Îmi mângâie locul dintre picioare cu mâna stângă și își înfipse două degete în mine, făcându-mă aproape să țip; ridică brusc mâna dreaptă și mă plesni peste fund cu putere, în timp ce continua să intre și să iasă, cu degetele.

Am icnit de durere și am simțit cum mă umezesc mai tare în palma lui.

— Mai vrei?

— Da, am șoptit excitată și rușinată.

El continua să intre în mine cu degetele, în timp ce cu palma mă mângâia lent, înnebunindu-mă, și o altă palmă îmi lovi cu putere fesa.

Nu mai rezistam mult și el știa asta. Am auzit cum își descheia blugii, sunetul fermoarului fiind unul dintre cele mai excitante lucruri din lumea asta, pentru mine. Apoi se poziționează între picioarele mele, doar trasând mici cerculețe pe pielea mea deja sensibilă.

— Oh, te rog! am spus.

— Mă mai refuzi?

— Marco...

— Răspunde!

— Nu!

Îmi ridică un genunchi pe birou și intră brusc și adânc, făcându-mă să strâng cu putere marginea biroului. Continuă să mă ia brutal, însă, în acest moment, era tot ce îmi doream. Înainte de final, își băgă o mână în părul meu, dându-mi capul pe spate și sărutându-mă adânc. Când orgasmul se

consumă, gemetele noastre de plăcere se îmbinară.

— Eu ți-am spus, mai de mult, că o să te fut o dată și pe biroul ăsta, rânji el, închizându-și nasturii cămășii, mulțumit.

— Lasă-mă pe mine, am spus deja îmbrăcată și am continuat eu.

M-am ridicat pe vârfuri să îl sărut.

— Mă bucur că am... vorbit, rânji el și eu am chicotit. Unde ți-e mașina?

— Pe străduța de vizavi. Nu am găsit alt loc de parcare de dimineață.

— Vino, te conduc.

Am ieșit împreună, eu puțin rușinată, neștiind cât de gălăgioși am fost și ne-am îndreptat spre străduța lăturalnică. Când ne-am apropiat, ne-am dat seama că ceva nu era în regulă și am mărit pasul. Toate cele patru cauciucuri îmi erau tăiate, iar pe parbriz scria, cu litere mari, negre:

„O să mori!”

— Ce e asta? am șoptit, tremurând. Marco, ce e asta?

El mă trase la pieptul lui, acoperindu-mă protector cu o mână și scoase telefonul din buzunar, apelând furios un număr.

Capitolul XIII

— Nimeni, dar absolut nimeni nu îmi amenință iubita, iar când îl găsești, mă anunți! îi scot ochii cu mâinile mele!

Marco trânti nervos telefonul pe măsuta mea mică de

cafea.

— Nimic? l-am întrebat, privindu-l temătoare.

— Nimic încă, puse el accent pe ultimul cuvânt. Nu îți face griji, iubito. Îl vom găsi.

Îmi spunea mie să nu îmi fac griji, dar el era agitat ca un leu în cușcă.

— Poate este o ea, am spus ușor amuzată.

— De ce crezi asta? se încruntă, oprindu-se în fața mea.

— Păi, știm amândoi cât de iubăreț ești.

Marco chicoti auzindu-mă.

— Iubăreț? Și nu, nu are cum. Nu m-am implicat mai mult de o noapte cu nicio femeie, până acum.

Am zâmbit și el mă privi pe sub sprâncene.

— Până acum, repetă, și se aplecă să mă sărute, mângâindu-mă cu limba și mușcându-mi buza de jos, răsplătind-o iar cu sărutări pasionale.

— Respiră, Elena, zâmbi superior, după ce sărutul luă sfârșit.

M-am strâmbat și m-am foit pe canapea.

— Nu ești în siguranță aici, vorbi el, privind în jur, de parcă era prima dată când venea la mine acasă.

— Sunt bine, în plus, nu vreau să stau la un hotel și să îmi tot car lucrurile de care am nevoie.

— Dar, nu mă refeream la hotel... spuse precaut.

— Știi că nu mai vreau să le stau pe cap părinților, am fost doar un motiv de îngrijorare, mai ales când noi eram despărțiți și...

— Elena! se răsti el și am privit în sus. Mută-te cu mine!

L-am privit un timp, clipind de câteva ori.

— Oh, haide! Doar te-am cerut de nevastă!

— Știi asta, dar chiar și această cerere a venit repede, crezi că e bine să facem acest pas acum? În mijlocul acestei nebunii?

— Nu îmi place să te știu aici singură. În plus, tu ești liniștea mea, împreună suntem puternici. Te rog, acceptă.

— Eu... nu știu ce să spun. Totul se întâmplă parcă pe repede înainte.

— Nu vrei să te măriți cu mine?

Ochii lui începeau să se întunece și prevesteau furtună.

— Uite, Marco. Am acceptat pentru că te iubesc și, orice s-ar întâmpla, noi nu putem să trăim unul fără celălalt. Dar m-ai cerut de nevastă după numai o lună și jumătate, după ce ai revenit în viața mea!

— Și când voiai să te cer? La cincizeci de ani? se răsti el, exagerând.

— Pierzi ideea esențială, aveam și iubit atunci, pentru numele lui Dumnezeu!

— Animal de companie.

— Marco...

— Te vreau!

— Discutăm ceva serios aici! am răbufnit. Nu toate problemele se rezolvă în pat!

— Atunci o facem aici, pe canapea, rânji el pervers.

— Iar acum, am reluat discuția, ca și cum nu l-aș fi auzit, îmi ceri să mă mut cu tine.

— Exact.

— Tu chiar nu crezi că ne cam grăbim?

Marco se așeză în fața mea, luându-mi mâinile și sărutându-le, pe rând.

— De ce te temi? mă întrebă blând.

— Să nu facem un pas greșit, am spus. Să nu ne despărțim iar.

— Iubito, nu se va mai întâmpla asta. Am stat prea mulți ani departe de tine, despărțiți am fost extrem de vulnerabili! De aceea vreau să te am aproape, vreau să adorm și să mă trezesc lângă tine toată viața!

Ne-am îmbrățișat și m-a sărutat cast pe buze.

— Deci? îmi zâmbi cu acel zâmbet ștrengar din colțul buzelor.

— Îmi pare rău, am spus și l-am văzut întristându-se groaznic. Dar... vei avea ceva de cărat.

Se luminează brusc și încep să mă sărute apăsător.

Marco angajase detectivi particulari pentru a se ocupa de incidentul cu mașina. După câteva zile, nu aveau nicio pistă, iar mie mi se părea că exagerează. Putea foarte bine să fie o glumă proastă a unor adolescenți, iar noi ne-am panicat prea ușor. Încercam să îl conving să renunțe la detectivi, iar el îmi promisese că îi mai ține doar până luni.

Ultima zi de muncă era o adevărată binecuvântare, știind că după o săptămână încărcată, mă așteaptă un întreg weekend alături de Marco. Aveam fluturi în stomac doar când mă gândeam, iar felul în care ne petreceam nopțile, îmi făcea dorința să explodeze în zonele sensibile. Era de-a dreptul epuizant să locuiesc cu el, era nesătul și extrem de

inventiv, dar puteam să recunosc că conștiința mea sexuală era foarte răsfățată și satisfăcută.

Am zâmbit la acest gând și am continuat să scriu raportul aflat pe birou. Dacă mă voi gândi mult la el, voi fi tentată să merg la service să îi fac o vizită, dar, din păcate, munca era acum prioritară.

După câteva minute, se auzi o bătaie timidă în ușă.

— Intră! am spus tare.

Bela se strecură înăuntru.

— Domnișoară Maier, a sosit asta chiar acum. Mi l-au adus cei de jos.

Bela îmi întinse un plic mare, complet alb.

— Mulțumesc, am spus, luându-l, și ea se întoarse și plecă.

Nu voiam să îl deschid acum, dar faptul că nu scria absolut nimic pe el, nu avea nici măcar expeditor sau destinatar, mă puse pe gânduri. Am ridicat ușor, de pe margine, un colț, lipit în sus, și am continuat să dezlipesc banda, până l-am deschis de tot. Am băgat mâna și am simțit mai multe foi. Când le-am scos, am înghețat.

Erau poze. Poze cu mine și cu Marco. La restaurant, la serviciu, în fața casei mele, chiar și pe stradă. Vreo zece poze cu noi, împreună, în diferite ipostaze și, mai ales, în locații diferite. Ne urmărise.

Am ieșit ca o furtună din birou.

— Bela, cine ți-a dat plicul?

— Rona de la recepție. S-a întâmplat ceva? mă întrebă cu ochii mari, dar eu deja fugeam, cât îmi permiteau tocurile,

pe scări în jos.

Am luat-o și pe Rona la întrebări, însă nici ea nu știa ce să îmi răspundă. Băiatul sau bărbatul avea un hanorac cu glugă și ochelari, nu îi acordase prea mare atenție pentru a-l putea acum descrie, iar camerele de filmat erau oprite, pentru că tocmai se lucra la o defecțiune tehnică.

La naiba!

M-am întors tremurând în birou și am format numărul lui Marco. După ce i-am auzit vocea, am început să intru în panică.

— Ne urmărește, Marco! Știe unde mergem, ce facem, are poze cu noi! Mi-a trimis poze cu noi!

— Ajung în zece minute!

Și s-a ținut de cuvânt. Am fugit la el în brațe, deși era înconjurat de oameni. M-a strâns la pieptul lui și m-a sărutat pe frunte.

— Sunt aici, îmi șopti liniștitor. Uite, acești domni ne vor ajuta să îl găsim.

Am privit în jur. Erau patru bărbați, bine făcuți, cu posturi serioase și grave.

— Elena, ei sunt domnii detectivi Rus, sunt frați, îmi prezentă Marco bărbatii, îmbrăcați în civil, și am dat mâna cu ei. Iar Alex și Filip se vor ocupa de siguranța ta.

Alți doi bărbați, îmbrăcați complet în negru, dădură scurt din cap, în semn de salut.

— Bodyguardzi? l-am întrebat, șocată.

— Domnișoară Maier, vorbi unul dintre detectivi, făcându-l pe Marco să își dea exasperat ochii peste cap la

auzul apelativului. Aveți plicul?

— Bineînțeles, am spus și i-am arătat plicul de pe birou.

— Du-te jos și vorbește cu recepționera, îi spuse celuiilalt, iar acesta ieși din birou, fără zgomot.

Bărbatul luă plicul cu grijă și îl băgă într-o mapă, pe care o sigilă și o băgă înapoi în servieta din care o scoase prima dată.

— Vom căuta amprente și vom ține legătura, spuse el, apoi ne salută și ieși după fratele său.

— Vă așteptăm în fața ușii, domnule, vorbi Alex, iar noi am rămas singuri în biroul meu.

Marco mă lipi de el și mă sărută adânc, iar eu mi-am încolăcit mâinile în jurul gâtului său. Aveam atâta nevoie unul de celălalt!

— Chiar avem nevoie de pază? l-am întrebat câteva clipe mai târziu.

— Mă tem că da. Până nu știm cu ce nenorocit avem de a face, îi păstrăm.

Am oftat. Eram deja epuizată.

— Haide acasă! Am nevoie de tine, spuse el, privindu-mă în ochi și am acceptat imediat.

Capitolul XIV

Am ajuns acasă, obosiți psihic din cauza acestui hărțuitor necunoscut, care ne întoarse viețile cu susul în jos. Încă nu știam dacă amenințarea scrisă pe mașină era reală, dacă era unul sau mai mulți, sau dacă avea de gând să

meargă mai departe de atât. Eram îngrijorați, firește, dar mă simțeam puțin mai bine știind că detectivii sunt concentrați pe acest aspect, iar noi suntem păziți.

Ne-am dat jos hainele și pantofii și am mers la bucătărie. Marco scoase două pahare și o sticlă de vin roșu, turnând câte jumătate în fiecare.

— Cum te simți? mă întrebă el, privindu-mă încruntat.

— Îngrijorată, am oftat.

Marco dădu paharul lui pe gât, dintr-o mișcare. Era atât de tensionat! Am sorbit și eu din pahar, adâncită în gânduri. L-am văzut apropiindu-se de mine și îmi cuprinse gâtul cu o mână, ridicându-mi fața spre el și frecându-și buzele de ale mele.

— Facem baie împreună? întrebă el peste buzele mele.

Am mișcat afirmativ capul și își trecu limba peste buza mea de jos.

— Mă duc să pregătesc apa, spuse el, și se îndreptă spre baie, dându-și între timp bluza jos și lăsându-mă să salivez la imaginea spatelui său musculos și bine făcut.

Am luat paharul de vin și l-am dat pe gât și eu. Bărbatul ăsta îmi sucise mințile și continua să facă ce dorea din mine, de fiecare dată când se dezbrăca! Dar era atât de bine!

L-am urmat, câteva minute mai târziu, și l-am văzut deja în apă, cu mâinile de o parte și de alta a căzii și cu capul dat pe spate. Își aținti privirea asupra mea, când mă auzi că intru.

M-am apropiat de el. Îngustându-și ochii, spuse:

— Dezbracă-te!

Am desfăcut nasturele din lateralul fustei și am deschis micul fermoar, lăsând-o să cadă pe jos. Am tras bluza peste cap și am rămas doar în lenjeria mea crem.

Ochii i s-au întunecat, însă nu se mișcă din poziția lui. Mă urmărea cu mare atenție și simțeam cum mă înroșesc ușor.

Am dus mâinile la spate, am desfăcut sutienul, care căzu jos, iar chiloții le luară urma. Mi-am prins părul sus, într-un coc dezordonat, cu elasticul aflat pe încheietura mâinii, pentru că nu voiam să îmi ud părul, și am intrat în cadă, alături de el.

Stăteam cu spatele lipit de pieptul lui, cu capul între umărul și fața lui. Cu o mână mă cuprindea de talie, în timp ce cu cealaltă desena mici cerculețe pe piciorul meu.

— Dacă ți se întâmplă ceva... vorbi el grav și m-am întors puțin spre el, pentru a-l putea privi.

— Iubitule, sunt în siguranță lângă tine. Mă simt în siguranță.

— Aș vrea să îl găsim cât mai repede pe nenorocitul ăla!

— Detectivii își fac treaba, ne vor anunța de îndată ce vor găsi indicii.

M-am așezat iar la pieptul lui și mi-am ridicat picioarele pe marginea căzii.

Marco

Nu știu ce tot făcea, dar continua să se miște în poala mea, iar cu ea goală și plină de spumă, lângă mine, simțeam

că am o erecție dureros de mare.

— Dacă te mai freci mult de scula mea, ți-o dau să o potolești, am amenințat-o și deja mi-o imaginam roșie ca focul.

Într-adevăr, se înroșise, ceea ce mă făcea să rânjesc malefic, dar faptul că se întoarse spre mine, ridicându-se în genunchi și privindu-mă în ochi, mă făcu să o privesc serios și al naibii de curios. Ce făcea?

Întinse mâinile, băgându-le sub apă și cuprinzându-mi cu ambele mâini bărbăția, care era deja plină de viață. Mă privi cu ochii mari și inocența ei mă excita a dracului de tare.

— Da, iubito! E uriașă, dar știm amândoi cât de mult îți place, am spus, neputând să mă mușc de limbă. Îmi plăcea să o tachinez și să o văd rușinându-se. Era adorabilă!

Reacția ei fusese pe măsură și am rânjit mulțumit, din nou. Dar ea mă privi în ochi și începu să mi-o frece, strângând-o în mână și făcându-mă să-mi dau capul pe spate, gemând gros.

Atingerile ei erau dumnezeiești, femeia asta mă îngenunchea și mă ridica după bunul ei plac, așa cum nicio femeie cu experiență nu reușise să o facă! Eram dependent de ea, o simțeam, o respiram, o iubeam ca un nebun!

M-am aplecat brusc, am prins-o de talie și am tras-o pe mine, mușcându-i brutal buzele și băgându-mi limba în gura ei. Am intrat în ea, dintr-o mișcare, gemând amândoi zgomotos.

Era locul meu preferat din univers! Locul acela fin, moale, sensibil și delicios, umed și parfumat, parfum de

femeie și dorință...

Mă călărea în apă și, să-mi *pag* picioarele, ce bine era! Era strâmtă și caldă, se potrivea perfect în felul în care se ridică și cobora pe scula mea tare. O strângeam de fese cu putere, ajutând-o să se miște, iar sânii ei erau în dreptul feței mele. I-am prins un sfârc între buze și am început să îl sug cu putere, apoi mi-am trecut limba rapid peste el, de câteva ori.

Gemetele ei prelungi mă excitau atât de tare, faptul că mi se dăruia, de fiecare dată, doar mie îmi făcea inima să explodeze de iubire, să mă simt cel mai împlinit bărbat de pe lumea asta!

Se strângea deja în jurul meu și știam că nu mai rezistă mult. Femeia mea...

— Dă-ți drumul cu mine, iubito!

Am simțit-o explodând în jurul meu și eu am urmat-o, strângând-o de fese și sărutând-o sălbatic.

— Dumnezeuule, cât te iubesc! am șoptit răgușit și ea îmi zâmbi blând, privindu-mă cu drag.

Elena

Mai era o săptămână până la nuntă, iar eu am hotărât, până la urmă, să apelez la o croitoreasă pentru a-mi crea rochia dorită. Până acum, eram mai mult decât încântată de rezultat și mai aveam de pus la punct ultimele detalii.

Alesesem biserica, la restaurant totul era pregătit, buchetul meu era asortat cu tema întregii nunți, fiind compus din bujori roz, tuberoze și flori de portocal. Meniul

era stabilit, tortul era ales, totul era pus la punct, dar eu aveam emoții uriașe. Nu îmi venea să cred că 352 bărbatul dur, gelos și posesiv, extrem de rău și sexy, îmi va deveni soț. După ce trecusem prin atâtea...

Îmi aminteam, zâmbind, cum mă călcase pe nervi când îl întâlnisem prima dată, cum mă salvase de Paul, cum se strecurase în camera mea, îi bătuse pe Paul, Cristian, Saul și Vlad, din cauza mea, Ina și sarcina, meciurile de box, moartea tatăl său, faptul că aproape murise din cauza unei supradoze, mica noastră vacanță la cabană, despărțirile. Timpul care trecea mă făcea să îl iubesc mai mult, să mă simt în siguranță lângă el, să îl apreciez pentru faptul că mă alesese pe mine și lupta atât de mult ca să rămânem uniți.

Nu mai promisem nimic de la acel hărțuitor și detectivii nu găsiră nici măcar o amprentă, în afară de ale mele, ale Belei și ale recepționerei. Știam, până acum, doar cu ce obiectiv fuseseră realizate pozele.

Sperasem din suflet să se fi oprit și aveam de gând acum să mă concentrez numai pe Marco, pe noi, pe nunta noastră minunată.

Capitolul XV

— Vreau să o văd! tună Marco, bătând cu pumnul în ușă.

— Nu fi copil, îi strigă Maria, ținând de ea de parcă s-ar aștepta să o pună la pământ, dintr-o clipă în alta. Aduce ghinion să o vezi înainte de nuntă!

— Mă piș pe ghinionul vostru, vreau să îmi văd mireasa!

Am zâmbit ca o proastă. Acesta era viitorul meu soț. Iar felul în care spusese: „mireasa”, îmi făcu inima să tresară de emoție.

Fața exasperată a Mariei mă readuse cu picioarele pe pământ.

— Ești topită după el! mă acuză. Dar, te rog, fă ceva!

— Marco, mai așteaptă puțin, l-am rugat.

— Dar vreau să te văd! Am așteptat ziua asta de când te-am revăzut prima dată!

— Încă puțin, promit! am spus cu drag și bătaile au încetat.

— Vă mai dau o jumătate de oră. Dacă nu ieșiți, intru eu. Prin ușă!

Știam că amenințarea era reală, dar tot am chicotit. Maria își dădu ochii peste cap, revenind la mine.

— Doamne, cât poate fi de dificil!

Rochia mea albă, în întregime realizată din mătase fină, cu un „V” decoltat la spate, mai avea nevoie doar de legătura din talie. Buchetul aștepta cuminte pe masă, în părul aranjat într-un coc lejer aveam o agrafă mare, decorată cu flori vii, iar domnișoarele de onoare roiau în jurul meu, pentru a mă face să arăt impecabil.

Maria, Bela și Lara, o prietenă din copilărie, îmi formau trioul domnișoarelor. Bine, Maria era căsătorită, dar nu o puteam priva de o astfel de onoare, nu-i așa?

Mai ales că ele, împreună cu partenerii lor, erau singurii noștri martori în fața preotului, restul de două sute cincizeci de oameni erau invitați.

— Au trecut treizeci de minute? întrebă Lara.

— Douăzeci, se strâmbă Maria, verificându-și telefonul. Dar tu rămâi aici puțin, am o idee! spuse, arătând cu degetul spre mine.

Fața i se luminează și un zâmbet neastâmpărat îi apărură în colțul gurii, apoi ieși repede din cameră. Se întoarse după vreo cinci minute și spuse:

— Haide!

Am coborât scările restaurantului. Ni se oferise o cameră în care să ne pregătim și, în timp ce ceremonia era organizată afară, într-un decor mirific, desprins parcă din povești, petrecerea urma să aibă loc înăuntru, într-un cadru la fel de elegant și intim.

Eram tot mai emoționată, pe măsură ce mă apropiam de ușile imense, care dădeau spre curtea enormă. Am văzut scaunele ocupate de invitați, baldachinul imens înconjurat de flori, în față, preotul stând în mijloc și pe Marco, care mă aștepta îmbrăcat la patru ace. Costumul negru, la fel ca și papionul și cămașa albă, îi veneau ca turnate pe corpul lui perfect. Dar era legat la ochi și, din cauza agitației, scoase pachetul de țigări din buzunarul pantalonilor și își aprinse una, chiar și așa legat, trăgând din ea cu sete.

— Ce se întâmplă? am șoptit spre Maria.

— Ai să vezi, chicoti ea, apoi oftă greu. Nici acum nu poate lăsa țigara aia?

Cele trei au ieșit primele. Tata mă aștepta afară și, când am trecut de prag, toți s-au ridicat în picioare.

— Fata mea, exclamă el, cu lacrimi în ochi. Ești atât de

frumoasă!

— Mulțumesc, am spus, abținându-mă din greu să nu plâng, pentru a nu-mi strica machiajul.

— Te iubesc, draga mea!

— Și eu te iubesc, tată!

Am pornit spre baldachinul care ținea loc de altar. Auzind forfota făcută de mulțimea care se întorcea să ne privească, Marco așeză țigara jos și o călcă cu pantoful imaculat.

Am înaintat încet, iar când am ajuns, Maria a spus:

— Să vedem dacă îți recunoști iubita.

Invitații au chicotit amuzați.

— Soția, o corectă el, mândru.

Bela se apropie de el, iar Marco întinse mâinile spre ea, prinzând-o de brațe. Fiind mult mai corpolentă decât mine, se simțea diferența, așa că Marco spuse:

— Îmi pare rău, dar îmi vreau mireasa.

Invitații au aplaudat și eu am râs, în liniște. Era chiar amuzant joculețul Mariei. Venind vorba de ea, se apropie de Marco, însă el pufni înainte ca ea să ajungă lângă el:

— Bună încercare, Maria!

— De unde știi că sunt eu? întrebă ea, îmbufnată.

— Din cauza parfumului tău, îmi cade părul din nas. Toți au râs cu poftă, iar Lara se apropie timid. Marco îi luă mâna într-a lui.

— Scuze, dar pe tine nici măcar nu te cunosc! Invitații au aplaudat, încă o dată, iar eu l-am pupat pe tata pe obraz și am mers lângă el. Eram atât de impresionată de faptul că,

deși nu le atinsese prea mult, își dăduse seama, extrem de repede, că nu sunt eu. Am tras adânc aer în piept și el șopti:

— Iubito...

— Chiar eu, am spus, și i-am desfăcut legătura de la ochi.

Oricât aș încerca, nu aș putea să explic privirea care o avea acum. Mă cercetă cu atâta emoție, din cap până în picioare, încât mi-au dat lacrimile. Ochii lui s-au umezit și am simțit acest moment atât de intens, iar sufletele noastre s-au unit cu o singură privire.

— Ești minunată, vorbi el cu voce groasă, tremurândă. Atât de frumoasă și delicată... Dumnezeu, nu am fost atât de emoționat în viața mea!

Mi-am șters, pe furiș, o lacrimă.

— Te iubesc, am reușit să spun.

Preotul începu să vorbească și ne-am îndreptat atenția asupra lui. Era bătrân, vorbea rar și predica lui începea să plictisească invitații. Marco se muta de pe un picior pe altul, nerăbdător.

— Te rog, nu face o scenă, i-am șoptit.

Oftă exasperat și mai trecură astfel încă cinci minute, apoi mă privi enervat și amuzat, în același timp.

— Îmi pare rău, rânji obraznic.

Apoi, își îndreptă atenția spre preotul din fața noastră.

— Părinte, mă scuzați, interveni el și preotul se opri și îl privi, pe sub ochelari. Problema mea este că am lângă mine cea mai frumoasă femeie din lume, dar nu am sărutat-o încă. Dacă continuați așa, cu tot respectul, o iau pe sus și ne

întoarcem când terminați aici.

Câțiva au râs, alții l-au privit uimiți, în timp ce prietenii lui fluierau puternic, aplaudând.

— Putem să sărim peste?

Preotul clipi de câteva ori și spuse, privindu-l întrebător:

— Așa cum Dumnezeu i-a dăruit-o pe Eva lui Adam?

— Mai în față, gesticulă Marco cu o mână și priveam șocată tot ce se întâmpla.

— O iei în căsătorie...

— Perfect! zâmbi el larg și preotul îi trase cu ochiul.

Preotul îi trase cu ochiul?!

— Marco Sima, spuse preotul tare, iar el inspiră adânc, fericit. O iei în căsătorie pe Elena Maier?

— Da!

Ne-am privit cu drag. Chiar făceam asta?

— Elena Maier, îl iei în căsătorie pe Marco Sima?

— Da! am spus, simțind privirea lui care trecea prin mine.

— Dacă cineva este împotrivă, să vorbească acum sau să tacă pe vecie!

Marco se întoarse spre mulțimea de oameni, privindu-i pe sub sprâncene.

— Vă declar soț și soție!

În aplauzele tuturor, Marco mă cuprinse pe după talie, cu o mână, și mă trase spre el, lipindu-mă de pieptul lui. Cu cealaltă mână îmi mângâie ușor obrazul.

— Te iubesc, Elena Sima.

Și buzele lui s-au unit cu ale mele, într-un sărut plin de emoție, fericire, pasiune și iubire.

Petrecerea fusese mai mult decât perfectă, dansul nostru lent, în care ne-am devorat din priviri, pe acordurile instrumentale ale piesei „Lily was here”, inaugură oficial ringul.

La un moment dat, Marco fusese pus de cavalerii de onoare și de alți prieteni zăpăciți să îmi dea jos jartiera. Unul dintre ei îmi oferă un scaun și m-am așezat cuminte. Marco, care era cu țigara în colțul buzelor, trase, încă o dată, din ea și i-o înmână lui Matei. Își dădu jos sacoul, neluându-și ochii de la mine, își suflecă mânecile, lăsând tatuajele la vedere și își deschise cămașa la primii doi nasturi, pentru că de papion scăpase după prima jumătate de oră.

Se apropie de mine, îngustându-și ochii, și se puse în genunchi în fața mea, în fluierăturile și uralele tuturor, îmi ridică rochia peste genunchi și se răsti spre băieții din apropiere:

— Voi la ce vă holbați?

Am chicotit și l-am privit cum se apleacă, prinzând jartiera cu dinții și trăgând de ea foarte, foarte încet în jos. Apoi se ridică triumfător cu ea în mână.

— Arunc-o! strigă unul din prietenii lui.

— Aruncă-te tu! se răsti Marco spre el și băgă portjartiera în buzunar.

Toată această seară minunată fusese despre noi, despre felul în care inima mea bate când el e lângă mine, despre felul în care corpul meu se trezește la viață când mă atinge.

Nu puteam să înțeleg cum puteam să fiu atât de îndrăgostită de el, de ce mă pierdeam așa când mă săruta. Eram nebună după el, îl priveam și nu îmi venea să cred că este al meu. Cu adevărat al meu.

Târziu, după ce tortul a fost adus și servit, ne-am anunțat plecarea. Nu a vrut să îmi spună unde mergem, oricât de mult am insistat, așa că ne-am luat rămas bun de la invitați, prieteni și părinți, înainte să ne urcăm în Mustangul lui și să pornim spre aeroport.

Capitolul XVI

Bineînțeles că cei doi bodyguarzi erau în preajma noastră mereu, dar erau atât de subtili, încât am uitat repede de prezența lor. Am aflat, într-un final, și destinația celor două săptămâni care formau luna noastră de miere: Thailanda!

Eram mai mult decât fericită și nerăbdătoare, iar Marco se amuza de bucuria mea.

— Dacă știam că o să reacționezi așa, îți spuneam mai repede, spuse el, în timp ce așteptam zborul de legătură.

I-am zâmbit larg.

— Merg să-mi iau niște suc. Vrei și tu?

Marco se lăsă pe spate în scaun.

— Nu, dar dacă ai nevoie la baie, vin cu tine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— De ce te *gândești* mereu la sex? l-am întrebat, privind în jur pentru a mă asigura că nu ne aude nimeni.

— Pentru că asta simt. Te-aș fute în fiecare minut al zilei.

Am rămas cu gura *căscată*, în timp ce el rânji superior. Dar m-am hotărât să îi fac jocul.

— Nimeni nu poate atât de mult.

— Corect, dar asta nu înseamnă că nu pot să ți-o trag cât vreau eu. Ești a mea *acum*, *pot să fac ce vreau*.

Marco scoase o țigară și o plasă în colțul buzelor.

— Și dacă spun nu? am șoptit.

Bricheta aprinsă rămase suspendată câteva clipe, apoi Marco își aplecă *capul*, *aprinse țigara* și trase primul fum, lăsându-l să iasă lent. Mă privi pe sub sprâncene, prin norul cenușiu.

— O să îți dorești să nu fi spus asta, vorbi el și mie îmi bătea deja inima de două ori mai tare.

M-am ridicat și am mers la aparat, încercând să îmi liniștesc gândurile. Încercam să mă hotărăsc dacă pe lângă Cola mai vreau și M&M's sau Snickers.

— Pot să îți fac cinste cu ceva? mă întrebă un băiat cam de vârsta mea, înalt și frumușel.

De când stătea el aici?

— Nu, mulțumesc, am zâmbit politicoasă. Dar poți să o iei înainte.

— Nu pot să fac asta. Domnișoarele frumoase au mereu prioritate.

— Este doamnă, iar prioritatea mea acum este să îți bag un pumn în gură.

Marco apărură lângă mine și îmi trecu o mână pe după

gât, privindu-l superior pe băiatul de lângă noi.

— Îmi pare rău, nu am știut, se scuză el.

— Mișcă, până nu îți fut două! mârâi Marco și acesta făcu stânga împrejur, îndepărtându-se repede de noi.

— De ce ești mereu atât de arogant? Nu avea de unde să știe că sunt căsătorită!

— Ai o verighetă pe deget.

— Poate nu a văzut-o.

— Atunci, trebuia să i-o arăți! se răsti.

— Poate făceam asta, dacă nu apăreai tu în secunda doi!

Ești atât de violent, câteodată!

— De ce te cerți cu mine pentru ăla? Nici măcar nu îl cunoști! aproape strigă el, arătând nervos cu o mână spre culoarul pe care a dispărut băiatul.

— Nu e vorba de el, personal, ci de comportamentul tău, în general! am întins brațele, gesticulând.

— Acum sunt nebun? Nu suport să te văd în preajma nimănui, clar? Ești a mea!

— Nu sunt o proprietate, Marco!

El se apropie, până se uită în jos la mine, respirația lui căzându-mi pe față.

— A mea! Punct!

L-am privit cu ciudă. Nu aveam cum să câștig discuția asta.

— Las-o baltă, merg la baie. Poate vrei să verifici ca nu cumva să fie cineva ascuns în wc!

Și cu asta i-am întors spatele. Mă durea undeva de toți nervii lui, și eu eram nervoasă acum, iar el era la fel de

încăpățânat ca de obicei. Nu aveam de gând să fac o scenă, tocmai în aeroport.

Când m-am întors, Marco ținea o sticlă de Cola în mână și mi-o întinse. M-am prefăcut că nu îl văd și mi-am întors privirea. L-am văzut ridicându-se, aruncând nervos sticla neîncepută, în coșul de gunoi, și aprinzându-și o țigară.

Am oftat. Bun mod de a începe luna de miere.

După o jumătate de oră se anunță și zborul nostru, așa că ne-am luat bagajele și am început să ne pregătim. Eram extrem de tăcuți, dar în avion, Marco își puse o mână pe pulpa piciorului meu și închise ochii. Cred că și așa, nervos, simțea nevoia să arate lumii că îi aparțin.

Am coborât, după un zbor liniștit, în sfârșit, pe pământurile roditoare și exotice ale Thailandei. Priveam uimită în jur și nu îmi venea să cred că eram într-adevăr aici.

Ne-am îndreptat spre ghidul care ținea în mâini o hârtie cu numele nostru, iar el ne duse cu mașina până la hotelul de cinci stele în care eram cazați. Avusesem și înainte excursii de lux cu familia, dar nu fusesem niciodată într-o țară exotică, iar asta mă încânta peste măsură.

Am urcat la etajul douăzeci și unu și ghidul ne-a lăsat în camera noastră, după ce ne dădu toate indicațiile, stabilind să ne vedem a doua zi, după micul dejun. Eram epuizați și chiar aveam nevoie de odihnă.

Camera era imensă, mobilată foarte modern și cu bun gust. Aveam fructe, vase cu flori și chiar și laptop. Terasa dădea spre marea de un albastru atât de curat, încât nisipul se vedea clar prin ea mulți metri în depărtare. Aveam pe

terasă o măsuță de cafea și două fotolii joase.

Iar patul... era imens și apetisant. Cu cearșafuri din mătase, de un roșu închis, nu aveai cum să nu te gândești la prostii.

L-am văzut pe Marco privindu-l și el, apoi privindu-mă pe mine. Oare ce planuri își făcea în legătură cu asta?

— Ce vrei să mănânci? mă întrebă el, după ce am așezat hainele în dressing. Era prima dată când mi se adresa de când eram aici și începeam să mă simt prost pentru distanța dintre noi. Ar fi trebuit să iau sticla aia stupidă.

— Nu știu, am spus. Nici măcar nu știu ce mâncare au.

Marco luă de pe gheridonul de lângă ușă două meniuri în engleză și îmi înmână unul.

— Aripioarele marinate sună delicios, am spus și brusc am simțit cum stomacul meu aprobă.

Marco merse lângă telefonul aflat pe noptieră și ridică receptorul, apelând recepția. Peste douăzeci de minute, mi-am primit aripioarele, un Cola, iar el își comandase tradiționalul Phai Thai și un Red Bull. Primisem chiar și două cocktailuri de fructe, din partea casei.

— Putem să mâncăm pe terasă, te rog?

Marco

Tocmai mă întrebasese dacă putem să mâncăm pe terasă, cu o privire inocentă și dulce, cu o postură spăsită, de îmi venea să o iau aici pe covor și să dau naibii mâncarea aia delicioasă. Se simțea vinovată pentru cearta din aeroport,

dar nu îmi păsa. Aveam de gând să îi dau o lecție pentru că aproape spusese nu. Era topită după mine, când o atingeam inima ei bătea nebunește, iar la partea asta o cunoșteam mult prea bine. Nu ar spune niciodată nu, dar a vrut să mă provoace.

Tocmai suporta consecințele.

— Cum vrei! Am ridicat din umeri, indiferent, și am luat tava mare, ducând-o pe măsuta de afară.

Ne-am așezat și am început să mâncăm, curioși și înfometați. Era adorabilă cum luă o bucățică de carne, o mirosi puțin, apoi mușcă sceptică din ea, dar la final își linse vârfurile degetelor, făcându-mi scula să pulseze. Până la urmă, îi plăcea mâncarea și reușea și să mă ațâțe, involuntar.

— Acum e mult mai bine, am spus, luând o gură de energizant și aprinzându-mi o țigară. De obicei nu beam căcaturi dintr-astea, dar călătoria și schimbarea de fus orar mă întoarseră pe dos.

Seara se lăsa și o priveam atent. Era captivată de priveliște, îi plăcea mult aici și mi-am promis că o s-o mai aduc, curând. Însă era și foarte obosită, așa că m-am ridicat și am mers spre ea. Mă privi cu ochii mari, când mi-am băgat o mână pe sub genunchii ei și cu cealaltă am susținut-o de spate, ridicând-o în brațe. Automat își încolăci brațele în jurul gâtului meu.

— Ce faci? mă întrebă, surprinsă.

— Te trec pragul, am rânjit.

Am auzit-o chicotind slab și nu voiam să o las jos din brațe, dar, din păcate, eram deja lângă pat. Am așezat-o ușor.

— Vrei să faci tu duș prima?

Dădu din cap că da și am așteptat cuminte până a ieșit, apoi am intrat și eu în baia aburindă. Imagini cu ea la duș îmi provocau o erecție de toată frumusețea. Normal că m-am gândit să intru peste ea, dar voiam să îi dau nenorocita aia de lecție, în timp ce mă torturam singur.

Când am ieșit, ea era deja sub cearșaf. Părul ei lung și frumos era desfăcut și vedeam două bretele subțiri, de la o rochie de noapte, bănuiesc. Mă privi lung, deoarece eram doar în prosop, își coborî privirea spre pieptul meu făcut, spre abdomen, apoi privi repede mai în jos, dar se redresă automat.

Bun, Marco. Hai să o șocăm!

Mi-am desfăcut prosopul, fără să mă uit la ea, și l-am aruncat pe scaunul de lângă mine, rămânând gol în fața ei. M-am băgat în pat lângă ea, m-am întins să îi sărut cast buzele întredeschise și i-am urat „noapte bună”, întorcându-mă cu spatele la ea.

Nu se mișcă câteva clipe și nici nu își stinse veioza. În schimb, șopti, după câteva minute:

— Știi ce faci!

Nu știam dacă să râd sau să mă enervez. În schimb, am încercat să joc cartea indiferenței, în continuare.

— Nu știu despre ce vorbești, am spus calm.

— Ești sigur?

Ce dracu' de întrebare era asta?

— Da, m-am răstit!

— Atunci nu o să te deranjeze dacă dorm și eu ca și tine.

Am rămas trăsnit. Ce mama dracului?

Am simțit-o ridicându-se din pat și m-am întors automat, fără să mă pot abține; curiozitatea mă mânca de viu. Chiar avea de gând să facă asta?

Am privit-o cum își lăsa în jos bretelele rochiei, aceasta căzându-i la picioare, în timp ce ea se înroșea la față. Nu avea sutien, sânii rotunzi și frumoși stând mândri în fața mea. Apoi își puse degetele pe marginea chiloților și îi lăsa și pe ei să cadă.

Să-mi bag pula!

Era goală în fața mea, roșie la față, dar cu capul sus, vrând să-mi demonstreze că și ea poate juca acest joc. Se strecură sub cearșaf și îmi întoarse spatele, stingând veioza, acum urându-mi ea mie „noapte bună”.

Priveam tavanul, cu mădularul sculat de juma’ de metru, încercând să număr în gând, pentru a mă liniști.

Te-a bătut cu propriile arme, fraiere!

Am strâns din dinți, dar tot ce vedeam era corpul ei gol și absolut superb în fața mea.

Oh, la dracu’ cu toate! Îmi vreau femeia!

M-am întors spre ea și i-am așezat o mână pe talie, în timp ce îi sărutam de sus până jos și înapoi spatele. I-am făcut pielea de găină și am simțit-o tremurând. Se întoarse cu fața spre mine și mă privi în ochi. Am sărutat-o ca un nebun, cu poftă și pasiune, pentru că nu o sărutasem de la incidentul din aeroport. Mi-am băgat limba în gura ei și îmi răspunse imediat.

Doamne, cât era de bine! Aici era locul ei, în brațele

mele! Îmi aparținea, ea toată mi se cuvenea mie!

Am cuprins un sân în mână și mi-am coborât gura asupra lui, sugându-l și mușcându-l, până a început să geamă. Dar, spre surprinderea mea, ea se ridică, împingându-mă pe spate. Prindea curaj, iar tupeul ei mă excita brusc. De fapt, nici nu știam cum îmi plăcea mai mult, timidă și ascultătoare sau sigură pe ea.

Se aplecă asupra pieptului meu, sărutând și mușcând, coborând tot mai jos, până i-am simțit limba pe scula mea, lingând-o de jos până sus.

Dumnezeule mare!

Mi-o luă în gură și am gemut gros, femeia asta mă făcea să îmi pierd mințile! Cum naiba reușea să îmi golească mintea, când mă atingeau?

Am simțit cum se întărea tot mai tare în gura ei și am ridicat-o de pe mine. Cu o mișcare rapidă, am așezat-o pe spate, desfăcându-i picioarele. Voiam să o gust, mirosul ei dulce îmbătându-mă. I-am răsplătit plăcerea cu plăcere, trecându-mi limba și buzele peste locul ei moale și delicat, până când gemetele ei s-au întesit și am simțit-o tremurând. M-am ridicat în genunchi în fața ei, așa deschisă, și m-am potrivit, dar nu am intrat.

— Mă vrei? am întrebat-o.

— Da, gemea ea, tremurând de dorință.

— Și dacă spui nu? am tachinat-o, în timp ce îmi frecaam capul de locul ei umed și fierbinte.

Am văzut-o închizând ochii de plăcere.

— Trage-mi-o, Marco! aproape mă imploră și nu mai

rezistam nici dacă m-ar fi amenințat cineva cu moartea.

Am intrat adânc în ea și ne-am mișcat haotic, găsind plăcerea pură unul în celălalt, până când binemeritul final ne cutremură pe amândoi.

Capitolul XVII

Era minunat aici, îmi plăcea la nebunie. Templele, localurile, plaja, mâncarea... Totul era ireal de frumos. Astăzi mi-am propus să mă bronzez, până nu mă mai suportă soarele, voiam și eu o piele măslinie ca și în reviste. Am pregătit totul și am mers spre plaja privată a hotelului. Am găsit două șezlonguri și ne-am așezat lucrurile. Marco își întindea prosopul, când eu mi-am dat rochița jos, rămânând doar în costum de baie.

El se ridică și mă privi încremenit.

— Ce ai pe tine?

— Un costum... de baie, am răspuns, confuză.

— Bucata asta de material numești tu costum de baie? arătă el exasperat spre chilotul meu minuscul. Erau bikini, ce-i drept. De abia îți acoperă...

Își trecu o mână prin păr și nu știu de ce, dar nervii lui mă făcură să chicotesc.

— Vreau să mă bronzez frumos, uniform, i-am explicat, mușcându-mă de buza de jos, pentru a nu izbucni în râs.

De aceea mă îmbrăcasem în baie, dacă m-ar fi văzut așa, nu mai pupam eu plajă toată vacanța.

— Uniform? pufni el. Ești complet dezbrăcată! Ba mai

rău, doar ațâți privirile!

— Haide, Marco! Doar nu voiai să mă îmbrac ca doamna aceea! am spus, arătând spre o băbuță care purta un chilot ridicat până sub sâni și o bustieră.

— Nu, oftă el, dar...

— În plus, sunt cu tine!

L-am văzut cedând bosumflat și era mai bine așa, decât să cedeze nervos. Tocmai își dădu și el tricoul jos, lăsând la vedere pachetele acelea delicioase de mușchi și tatuajele, apoi își puse ochelarii lui negri. O tipă blondă, perversă, cu sâni goi, trecu doar în bikini pe lângă el. Îl privi admirativ, din cap până în picioare, și îi trase cu ochiul, apoi își continuă drumul.

Am simțit cum iau foc instant. Marco se prefăcu că nu o vede și își îndreptă atenția asupra mea.

— Se pare că ai deja admiratoare, am spus, încercând să par cât mai calmă.

— E doar o parașută, spuse el.

— Una cu sâni lăsați, am comentat, căutând cu nervozitate loțiunea de plajă.

— Doamnă Sima, mi se pare mie, sau sunteți geloasă? zâmbi el, îngustându-și ochii.

— Eu? Bineînțeles că nu! am spus, hotărâtă.

Rânjetul ăla malefic nu aducea nimic bun. L-am văzut privind în jur și ochii i s-au oprit asupra unui grup format din trei fete de vreo șaptesprezece ani, care deja îl priveau pe sub sprâncene. Apoi, se apucă cu mâinile de marginea de sus a umbrelei uriașe de lemn și, folosindu-se de mâini, își

ridică corpul în aer, de câteva ori, toate pachetele de mușchi și tendoanele ieșindu-i în evidență. Era atât de sexy!

Cele trei fete își dădeau acum coate, chicotind întruna.

— Mai au puțin și leșină, am comentat, fără a mai spune nimic de starea mea și zâmbetul lui se lărgi.

— Îmi place când ești geloasă!

— Nu sunt!

— Recunoaște!

— De ce insiști?

— Pentru că așa înțelegi și tu ce simt eu când te vrea altcineva.

— E o diferență, eu știu sigur ce simt pentru tine și niciodată nu m-ar interesa alt bărbat.

— Și tu crezi că pe mine mă va interesa vreodată altcineva?

— Nu știu, am șoptit.

— Nu, Elena! Răspunsul corect este „niciodată”.

L-am privit în ochii cenușii și am văzut că vorbise serios. I-am zâmbit și mi-am luat loțiunea, punând puțin în palmă și, așezându-mă pe șezlong, am început să îmi acopăr cu ea picioarele.

— Lasă-mă pe mine, iubito! sări Marco și îmi luă tubul din mână. Pe față sau pe spate? mă întrebă pervers și, dintr-odată, soarele nu mai era principalul motiv pentru care îmi era cald.

— Peste tot, am șoptit și zâmbetul lui se întindea până la urechi.

Am făcut plajă, am intrat în apă, unde Marco era lipit de

mine, pipăindu-mă peste tot, excitându-ne amândoi, așa că ne-am întors mai devreme decât am plănuit în camera de hotel.

Luna noastră de miere fusese perfectă. Îmi părea rău că trebuia să ne întoarcem, însă aveam activități acasă și trebuia să ne întoarcem la muncă.

Vineri ajunsesem acasă și mai aveam un singur weekend liber. Ne-am vizitat părinții și ne-am întors spre seară acasă. Am intrat în blocul rezidențial unde acum stăteam *noi*, însă în căsuța poștală de jos se întrevedea un plic mare și alb, exact ca cel pe care eu l-am primit la birou.

Am înghețat îngrozită și Marco m-a împins, automat, în spatele lui. S-a apropiat încet și extrem de tensionat și a luat plicul. L-a deschis și eu am privit, pe lângă el. Erau din nou poze, poze cu noi în aeroport și în vacanță, apoi cu noi înapoi în țară. Dar, în ultima poză, capetele noastre erau arse, iar cu ceva ce semăna a marker roșu era scris: „Tic-tac”.

— Nenorocitul dracului! Băga-mi-aș pula în gura ta de nenorocit ordinar! O să te îngrop de viu!

Marco se învârti nervos pe loc, turbând de furie și trecându-și o mână prin păr, iar eu simțeam că se învâрте pământul cu mine. Scoase telefonul și tună în receptor:

— În fix zece minute ești la noi, altfel jur că vei fi primul pe care o să-mi descarc nervii!

Mă luă de mână și am urcat în lift, apoi am intrat în casa care devenise a noastră, provizoriu. Aveam de gând să ne construim propria casă, chiar discutasem despre asta în Thailanda.

Marco își puse un pahar mare de tărie și îl dădu pe gât, în timp ce eu am mers în dormitor să mă schimb. Urletele lui m-au făcut să îmi țin respirația.

— Vreau să știu de ce dracu' te plătesc! în timp ce tu ți-o frecai, nenorocitul ăla ne urmărea în luna noastră de miere!

Am mers încet în sufragerie și l-am văzut pe Marco discutând aprins cu unul dintre detectivi.

— Încearcă să înțelegi că tipul e foarte atent, nu a lăsat nicio urmă!

— Și asta înseamnă că trebuie să stau cu mâinile în sân, să îi aștept următoarea mișcare? Are poze cu ea aproape goală, flutură Marco în fața lui o poză cu mine în minusculul costum de baie, la plajă. Dacă e vreun obsedat sexual?

— Nu știm încă... spuse detectivul, dar Marco nici măcar nu îl lăasă să vorbească.

— Bineînțeles că nu știi, pentru că nu îți faci meseria! Dacă îi iau urma înaintea ta, jur că îi tai scula jos și îl oblig să și-o mănânce! Nimeni nu se apropie de soția mea!

— Stai așa, spuse detectivul puțin mai tare. Ai vreo idee?

Marco își trecu o mână prin păr, iar acum eu îl priveam cu ochii mari.

— Nu știu cine este, dar dacă și-a permis să vină după noi în Thailanda și să cheltuie atâția bani, înseamnă că e cineva înstărit. Trebuie doar să aflăm de ce cineva care poate avea tot ce își dorește, vrea să ne distrugă.

Inima mea s-a strâns dureros.

— Ținem legătura, dădu detectivul din cap și luă și acest

plic. Îl băgă în servietă și ieși repede, înainte ca Marco să se mai descarce, încă o dată, pe el.

M-am apropiat și l-am strâns în brațe, pe la spate.

— Nu voi permite nimănui să se atingă de tine, iubito. Nu după ceea ce ți s-a întâmplat. Încă mă învinovățesc pentru ce ai pățit acum șase ani, aș face orice ca să te știu în siguranță!

— Am încredere în tine, am șoptit, și el se întoarse, prinzându-mi bărbia și sărutându-mă cu foame.

— Hai în dormitor, îmi șopti el gutural și nu îmi doream nimic altceva acum.

* * *

Trecuseră patru săptămâni deja de la acel incident. Detectivul ne-a spus că descoperise o amprentă parțială, dar nu se potrivea cu amprentele niciunui infractor din baza de date. Se pare că agresorul nostru nu avea antecedente, ceea ce ne întoarse iar de unde am plecat.

Nicăieri.

Ne-am întors la muncă și am revenit la viețile noastre, mai temători, ce-i drept. Bodyguardii nu mă slăbeau din ochi nicio clipă și țineau, în permanență, legătura cu Marco.

În dimineața aceasta nu am apucat să mănânc nimic, dar mi-am luat la prânz un sandviș de la mica brutărie de peste drum. Pe la jumătatea mesei, am simțit un gust ciudat și am privit sceptică șunca din sandviș. Dacă stăteam bine și mă gândeam, parcă și mirosea urât. L-am aruncat imediat și am suferit toată ziua de pe urma lui, nu am mai putut să mănânc nimic.

— Ești bine? mă întrebă Marco, după ce am ieșit din baie și m-am băgat lângă el sub pătură.

— Da, am mâncat azi un sandviș stricat la birou. Mi-a întors stomacul pe dos.

Marco chicoti.

— Atunci, te las în seara asta să stai liniștită.

M-am foit.

— Nu mă simt chiar așa de rău... am spus, iar el se întoarce automat spre mine.

— Doamnă Sima, doriți să vă fut și nu știți cum să o spuneți?

— Oh, domnule Sima, dacă nu este prea mare deranjul.

Mâna lui intră în pantalonii mei, trecu prin chiloți și se opri între picioare, începând să maseze și să intre cu degetele, în timp ce mă mușca de gât. Am închis ochii, respirând sacadat.

— Elena, te simți bine?

De când o invitasem să îmi fie domnișoară de onoare, eu și Bela ne-am apropiat mult mai mult, iar acum eram prietene bune.

— Amețesc puțin, cred că am o cădere de calciu, am spus, simțind și o durere apăsătoare de cap.

— Ești foarte palidă! Ar trebui să mergi la un control. Nu ai nimic în program astăzi ce nu pot rezolva și eu, spuse ea blând.

— Bine atunci, merg să văd despre ce e vorba. Poate reușesc să iau niște vitamine.

Am salutat-o, i-am mulțumit și, urmărită, de bodyguarzi, am condus până la cel mai apropiat spital privat. O doamnă drăguță, de la recepție, mă primi și îmi indică unde să merg. Am urmat indicațiile ei, am luat-o pe culoar la stânga și apoi a doua ușă pe dreapta. Acolo am găsit o asistentă îmbrăcată în roz, căreia i-am spus simptomele și faptul că aș dori să fac niște analize.

— Doriți și o ecografie? zâmbi ea, înțelegător.

— Ecografie? am repetat, dar adevărul mă izbi în forță.

Pilula! Luam anticoncepționale, de obicei, prescrise de ginecologul meu, iar ultima, înainte de pauza pe care trebuise să o iau, fusese în ziua nunții, iar cu toată nebunia, uitasem de ea. Apoi, am folosit prezervative, dar pilula aceea tot nu fusese luată.

Am simțit cum îmi tremură genunchii și asistenta mă privi îngrijorată.

— Sunteți bine?

— D... da. Aș dori doar un ecograf, vă rog, am spus tremurând.

— Desigur. Urmați-mă.

Am urmat-o în altă cameră, unde am așteptat-o pe doamna doctor. Aceasta veni după zece minute și îmi indică cum să mă așez, mi-am ridicat cămașa, în timp ce ea îmi pune puțin gel transparent pe burtă, plimbând apoi un fel de mâner pe toată suprafața acesteia, privind concentrată în monitor.

— Nu pot decât să vă felicit, vorbi ea, veselă. Sunteți însărcinată în șase săptămâni!

Ochii mi s-au umplut de lacrimi și nu știam dacă să mă bucur sau nu. Dar când doctorița îmi arătă ecranul, unde se vedea clar un mic cerculeț, am zâmbit din suflet, emoționată. Am primit chiar și o poză, la finalul consultației.

— Vă prescriu aceste vitamine, să luați din fiecare, câte una pe zi. Aveți un medic ginecolog?

— Da, am răspuns mecanic.

— Atunci nu trebuie să vă recomand unul. Multă sănătate!

— Mulțumesc, la fel, am spus și am ieșit grăbită din spital.

Am urcat repede în mașină și am stat așa câteva minute, respirând adânc. Însărcinată. Cu cerculeț. Am un bebe mic la mine în burtă.

Ce va spune Marco? Of, posesivul și gelosul meu Marco...

Am luat telefonul și l-am sunat.

— Alo? răspunse el și îl simțeam agitat.

— Bună, iubitul.

— Ce faci, iubire? mă întrebă el. Nu acolo, Marius! Pentru numele lui Dumnezeu, ce naiba faci?

— Ești ocupat?

— Puțin. Ești bine?

Nu, nu sunt. Tocmai am aflat că îți port copilul și sunt a naibii de îngrozită de cum vei reacționa.

— Da, sigur, am spus. Întoarce-te la muncă, vorbim mai târziu.

Dar mai târziu a fost prea târziu, pentru că ultima dată

când privisem ceasul, înainte să mi se închidă ochii, era unsprezece și jumătate noaptea. L-am simțit strângându-mă în brațe, la un moment dat, dar eram prea obosită să mai discut ceva.

Mă bucuram că pot să dorm cât vreau, era sâmbătă, și un miros delicios de clătite îmi făcea stomacul să tremure.

— Cineva s-a trezit cu pofta astăzi, am mormăit spre micul cerculeț și am oftat.

M-am dat jos din pat și am mers spre sursa mirosului: bucătăria. Marco nu știa să gătească, în schimb, făcea niște clătite grozave.

— Bună dimineața, am spus, privind spatele musculos al bărbatului meu, care tocmai învățea cu măiestrie o clătită prin aer, ținând o țigară între buze.

— Uite cine s-a trezit! exclamă el, zâmbindu-mi ștrengar.

— Dar... cât e ceasul?

— Aproape doisprezece, spuse el, și am rămas înmărmurită. Chiar dormisem atât de mult?

Am verificat repede ceasul de pe cuptorul cu microunde. Avea dreptate.

— Cred că am fost obosită, am spus, drept scuză.

— Haide, ia loc! vorbi, trăgând un fum. Ciocolată sau gem?

Îmi stătea pe limbă să spun „de toate”, dar îmi era frică să nu îmi fie iar rău.

— Ciocolată.

Mi-a pregătit două clătite, pe care mi le-a așezat pe o

farfurie, punând puțină frișcă din tub peste ele.

— Știi câte am putea face cu frișca asta? mă întrebă el, privindu-mă provocator, în timp ce își dădu capul pe spate și își umplu gura cu ea.

M-am înroșit toată, foindu-mă pe scaun.

— Sau, și mai bine, continuă să vorbească, trezindu-mi dorința la viață, vreau să te acopăr cu sos de ciocolată și să îl ling tot de pe tine, până dau în diabet.

Am chicotit excitată, iar el se apropie de mine, își băgă o mână în părul meu, trăgând ușor de el, pentru a-mi da capul puțin pe spate și pentru a-și băga adânc limba în gura mea. Dar telefonul meu începu să sune, stricând tot momentul.

— Ți-l aduc eu, oftă el. Mănâncă.

M-am întors la clătite, dar telefonul meu continua să sune și Marco nu apărea. La un moment dat, veni spre mine, cu o față încruntată și confuză, ținând vitaminele prescrise ieri în mână.

— Vitamine prenatale? întrebă el, privindu-mă intens și fix.

Of, Doamne!

Marco

Telefonul acela blestemat îi sunase fix în cel mai nepotrivit moment, tocmai când plănuiam o nebunie cu ciocolată. Dar oricum nu aveam de gând să întrerup ce începusem, va răspunde și apoi o voi lua pe sus și ne vom juca puțin împreună. Mădularul meu pulsa în semn de

aprobare.

De unde căcat suna? Ah, da. Din geanta ei.

L-am căutat câteva clipe, dând peste două cutii. Le-am privit din curiozitate, nu îi umblam prin lucruri pentru că aveam încredere în ea și mi se părea de prost gust să cotrobăi prin lucrurile ei. Dar acum mă lovisem de aceste cutii și scrisul mare de pe ele mă lovi pe mine în plin.

Vitamine prenatale.

Ce căcat...

Prenatale?

Ce pizda mă-sii?

Citesc bine sau frișca a fost stricată și eu am halucinații?

M-am întors la ea, cu acele cutii în mână, lăsând naibii telefonul și am întrebat-o ceea ce mie mi se învârtea continuu în minte:

— Vitamine prenatale?

Fața ei deveni albă și începu să își frângă mâinile în poală.

— Da, șopti ea.

— Ce înseamnă asta, Elena?

Voiam să îmi spună că nu e adevărat, că e doar o glumă stupidă și fără pic de umor.

— Sunt însărcinată!

Futai! Futai, futai, futai!

— Și, când aveai de gând să mă anunți și pe mine că avem în plan un copil? am întrebat-o rece.

Tremura. Eram a dracului de nervos acum și nu îmi păsa de asta, voiam răspunsuri.

— Nu a fost plănuit, Marco. Eu doar... trebuia să iau ultima pilulă în ziua nunții și... am uitat.

Parcă mi-a căzut cerul în cap. Eram furios, dezamăgit, frustrat, simțeam toate sentimentele negative ce le percepușem vreodată, la un loc.

— Dar nu înțeleg de ce reacționezi așa, vorbi ea cu ochii mari. Este un pas normal într-o căsătorie...

— Un pas normal, pe dracu'! am cedat și am urlat. Ți se pare că noi am fost, suntem un cuplu normal? Ți se pare că eu voi fi vreodată un tată bun?

Felul în care am spus „tată”, ne făcu pe amândoi să tresărim.

— Nu spune asta, mă rugă ea cu lacrimi în ochi și acum mă durea și pentru ea, și pentru mine.

— Sunt un fost pușcăriaș, dependent de droguri! Singurul model de tată pe care l-am avut, a fost un nenorocit alcoolic și violent! am continuat să urlu. De unde pula mea ți-a venit ideea că aș fi vreodată un tată bun?

Lacrimi amare îi curgeau pe obraji și am simțit cum sufletul mi se sfâșie în două. O parte voia să fie lângă femeia pe care o iubeam cu toată ființa mea și care îmi purta copilul. Copilul meu. Dar cealaltă jumătate, care îmi repeta că voi sfârși ca tatăl meu, și mă pune fața în față cu greșelile mele, era mai puternică.

Mi-am apucat geaca de pe fotoliu, am tras-o pe mine, m-am încălțat și am înșfăcat portofelul și cheile, ieșind afară și trântind ușa în urma mea, lăsând-o suspinând.

Capitolul XVIII

L-am auzit când s-a întors acasă. Era trei și un sfert dimineața. Se auzi un zgomot care mă făcu să tresar și bănuiam că s-a lovit de suportul pentru umbrele.

— La dracu', mormăi el.

După câteva minute bune, intră, împleticindu-se, în dormitor. Era mort de beat.

— Unde este soția mea frumoasă? întrebă el, aproape strigând și se apropie de pat.

M-am ridicat în fund și l-am privit încruntată.

— Ai idee câte griji mi-am făcut pentru tine? l-am întrebat, în șoaptă.

— Griji, pufni el, clătinându-se. Acum ai pe altcineva pentru care să îți faci griji, gesticulă el. Impostorul ăla mic, musafirul neinvitat.

Se clătină, făcu un pas în spate și căzu în fund.

— Marco! am exclamat, sărind din pat. Ce tot faci?

— Sunt beat muci, Elena. Am crezut că așa o să doară mai puțin.

— Proastă idee, am mormăit. Haide sus!

L-am ajutat să se ridice și mi se strânse inima. De ce suferea? Nu voia să avem o familie?

Se trânti în pat și l-am descălțat, apoi am tras pătura peste el.

— Un copil, mormăi el. Deja te-a cucerit, înainte să vină pe lume.

Apoi respirația i se îngreună, datorită somnului adânc în care s-a scufundat.

Mi-am dat ochii peste cap și am așezat o mână pe abdomen.

— O să fie bine, cerculeț. Eu te iubesc deja. Taică-tu e mai căpos de felul lui, sper doar să nu îi semeni la nebunie și tu!

Mă deranja felul în care alegea să se comporte, mă deranja faptul că plecase atâtea ore de acasă, fără ca măcar să mă anunțe dacă e bine și, mai ales, mă durea îngrozitor faptul că îl respingea pe cerculeț. Inima mea se sfâșia în două, dar eram mai mult decât convinsă că, dacă nu îl vrea pe el, nu mă va avea nici pe mine. Noi veneam la pachet.

Simțeam nevoia de o pauză de la tot ceea ce însemna Marco și suferința pe care o provoca. Nu voiam să îl văd mâine, dar nici nu aveam idee unde să merg, ținând cont că nimeni nu știa că sunt însărcinată. Dar acum eram extrem de obosită, așa că i-am întors spatele bețivului ambulant și am adormit instant.

Dimineață am mâncat un bol cu cereale, m-am îmbrăcat și am mers în garaj, urcând la bordul liniștitorului meu Fiesta. Unde aş putea să am câteva clipe de liniște? La birou probabil că mai erau câțiva colegi, care erau absorbiți de muncă, întrebările părinților sau ale Mariei erau ultimul lucru pe care îl doream acum.

Service-ul!

Este închis duminica, iar acolo ar fi ultimul loc unde s-ar găndi să mă caute!

Am pornit motorul și m-am îndreptat spre imensa clădire. Am parcat în față și am coborât, îndreptându-mă spre ușă. În momentul în care am băgat cheia în ușă și am răsucit de ea, un suflu, al unei imense explozii, mă aruncă câțiva metri în aer, iar ultimul lucru pe care l-am mai simțit, a fost cum am fost zburată prin aer și izbită violent de betonul de pe jos.

Marco

Un sunet al naibii de enervat se auzea ca prin tunel. De ce dracu' mă durea în halul ăsta capul? Am încercat să mă ridic.

Să-mi bag pula, ce rău mă doare capul!

Am băut aseară și am băut ca un bou. Vestea că Elena este însărcinată mi-a dat toată lumea peste cap.

Elena!

Unde este ea?

Patul e gol, dar sunetul acela deja mă zgâria pe creier! Am privit în jur și am găsit telefonul, care suna pe noptieră.

— Alo? am răspuns, în timp ce ieșeam din cameră, tulburat, în căutarea ei.

— Marco, am vești, se auzi vocea detectivului la celălalt fir. Era gravă și serioasă. Am căutat până acum infractori, drept suspecti, persoane comune. Dar bănuiala ta, cum că ar putea fi cineva mai înstărit, nu îmi dădea pace, așa că am căutat și în fișele și dosarele familiilor sus puse din oraș.

— Așa, și? am întrebat nerăbdător, simțind că mă sufoc,

când mi-am dat seama că Elena dispăruse.

— Și amprenta parțială aparține, în proporție de optzeci la sută, lui...

— La dracu'! am strigat furios.

— Marco, se auzi vocea mult prea calmă a detectivului. Unde e Elena?

— Nu știu, a dispărut!

— Am primit un mesaj chiar acum. Unul dintre service-urile tale a sărit în aer.

Nu îmi amintesc drumul până la service. Poliție, salvare, pompieri, flăcări, fum negru și gros, cărămizi și bucăți din clădire împrăștiate în jur. Nu auzeam nimic în afară de propria inimă, care îmi bătea nebună în piept. Era agonizant, mă rugam, în gând, să nu fie aici, să fie bine. Îmi făceam loc printre toți oamenii aceia în uniformă și, la un moment dat, *am văzut-o*. Era întinsă pe jos, inertă, albă, plină de sânge la cap și pe corp. Atât de nemișcată!

Am fugit spre ea și m-am prăbușit lângă corpul ei rece. De ce era rece? Elena mea... Ce am făcut?

I-am atins obrații, părul, brațele, i-am șoptit numele, printre lacrimi, și nici nu vedeam personalul medical care încerca să mă ridice de lângă ea.

— Domnule, vă rugăm! Domnule, lăsați-ne să o resuscităm!

M-am dat la o parte, într-un final, și i-am privit îngrozit cum se chinuiau să scoată la suprafață și ultima fărâmbă de viață din ea, dar corpul reacționa doar automat la șocuri.

Eu eram de vină, doar eu! Ea era atât de blândă, de

bună, mă suportase în toți acești ani și era mai mult decât dornică să îmi ofere o familie adevărată, ceea ce eu nu am avut niciodată. Iar eu, ca un prost, imbecil și nenorocit ce sunt, am îndepărtat-o! A venit aici din cauza mea, bomba asta futută e doar din vina...

Unde e? Unde e nenorocitul? Detectivul meu a luat legătura cu poliția, imediat ce a aflat; l-au prins la două străzi de aici, când încerca să fugă. Din păcate, a reușit să plaseze bomba. Își permitea astfel de jucării, doar familia lui învârtea orașul ăsta pe degete. Știam cu cine aveam de a face și cât de nebun putea fi când își propunea ceva. Doar mai încercase să mă distrugă și înainte.

M-am îndreptat spre singura dubă de poliție din zonă. Trei agenți, împreună cu șeful secției, stăteau în fața ușii.

— E înăuntru? am întrebat cu un calm periculos de forțat.

— Domnule Sima, știți că, oficial, nu avem voie să facem asta.

— Am pe mâini sângele soției și copilului meu nenăscut, care stau reci pe pământ, la douăzeci de metri de noi, din cauza lui! Nu am nevoie de aprobare!

Șeful secției făcu un gest discret din cap și doi agenți m-au lăsat să intru în dubă, închizând ușile în spatele meu.

— De data asta nu mai scapi, gunoi futut de viață! Te omor!

Fața îngrozită a lui Paul a fost ultimul lucru pe care l-am mai văzut, înainte ca furia să mă orbească. Îl loveam în neștire, cu sete și forță, dar nu voiam să îl omor. Voiam să

sufere, să se zvârcolească în propriul sânge și exact asta am și făcut! Ceea ce îi făceam eu lui acum, se numea tortură. Și simțeam o încântare diabolică!

Am coborât din dubă, cu mâinile pătate de sânge până la coate. Mi-a promis acum câțiva ani că mă va distruge și, se pare că astăzi, s-a ținut de cuvânt.

* * *

O priveam de ore întregi. Nu știam ce făcusem bun în această viață ca să o merit, ca Dumnezeu să mi-o țină încă în viață, după ce eu mă comportasem cu ea ca și ultimul om.

Îmi venea să îmi dau palme. Ce a fost în capul tău, Marco?

Teamă. Și nu în cap, ci în suflet.

Avusesem o viață de rahat, plină de pericol și violență. Apoi am întâlnit-o pe ea. Mi-a scăpat printre degete, doar pentru a mă nenoroci și mai tare. Făcusem greșală după greșală, eram nesăbuit, orgolios și violent, iar din cauza asta am pierdut-o și a doua oară. Nu știam cum să iubesc, ea mi-a arătat, de multe ori, dar felul meu nenorocit de a fi, a distorsionat totul. Eram egoist și nu acceptam să o împart, pentru că nici tatăl meu nu își împărțise afecțiunea cu mine.

Ce învățasem de la el? Ce puteam eu să îi transmit mai departe copilului meu? Ură pentru sânge din sângele meu? Dezamăgire, respingere, furie? Pentru că erau singurele lucruri pe care tata mi le împărtășise.

Dar nu pot lua trecutul drept scuză pentru prezent. Eu nu sunt el. Nu sunt condamnat să fiu ca el, decât dacă aleg asta. Și eu o aleg pe ea. Îi aleg pe ei. Familia mea.

Mai aveam încă o șansă la fericire, după tot ce s-a întâmplat, încă mai aveam o șansă! Acum puteam să am ceea ce nu am avut niciodată, cu adevărat, dar după care sufletul meu tânjea.

Doctorul ei își dresese glasul, stând în ușă, și îmi făcu semn să ies. Am mers cu el pe coridor, cu inima cât un purice.

— Domnule Sima, starea soției dumneavoastră este stabilă. Va avea nevoie de multă odihnă pentru a se recupera, are leziuni serioase în zona capului și a membrelor, dar se va face bine.

Ușurarea pe care am simțit-o acum, nu se putea compara cu nimic pe lumea asta! Elena mea era bine! Va fi bine!

— Mulțumesc mult, am spus, dând mâna cu el și se întoarse să plece.

— Domnule doctor, am strigat în urma lui? Și copilul? Copilul meu?

Inima mi se opri iar pentru o secundă. Aveam atât de mari emoții pentru acel mic intrus, încât nu îmi venea nici mie să cred ce simt. Poate că era intrus, dar era al meu. Al nostru.

L-am văzut ezitând o clipă și am înmărmurit.

— Sarcina doamnei Sima nu a fost afectată de acest trist incident, dar repet, aveți grijă să se odihnească suficient.

M-am întors în salonul Elenei, beat de fericire. Ea încă dormea. M-am așezat pe marginea patului și i-am așezat o mână pe abdomen, mângâind încet suprafața acestuia.

— Nu știu cum ai făcut, dar te iubesc, am șoptit și două futute de lacrimi mi-au împânzit ochii.

— Te-ai răzgândit în privința lui cerculeț?

Elena își deschise cu greu ochii și îmi vorbi cu o voce tremurândă, dar era atât de bine să îi aud vocea, din nou!

— Cerculeț? am chicotit încet, ștergându-mi repede lacrimile.

— Păi, așa arată. Deocamdată. Am chiar și o poză.

Nu știu de ce, dar faptul că avea deja o poză a copilului *nostru* mă emoționează, mă simțeam ca o adolescentă răsuflată.

Ce dracu' e cu tine, Marco? Ești bărbat, ce naiba!

— Ei bine, cerculeț, te-ai învârtit tu cumva și ai reușit să mă treci de partea ta, am șoptit, privindu-i abdomenul și ea zâmbi cu ochii mari.

Era atât de ușor să o fac fericită!

I-am luat ambele mâini și i le-am sărutat.

— Crezi că ai putea să mă ierți vreodată? am privit-o în ochi pentru a-i citi sentimentele.

— Ai fost atât de nedrept cu mine! șopti ea și faptul că îi provocam durere, mă sfâșia în interior.

— Știu, iubito! Și îmi pare atât de rău! Am fost confuz și speriat, eram convins că nu voi fi un tată bun pentru cerculeț, că voi deveni ca și tatăl meu. Dar când te-am văzut rece și nemișcată... am fost sigur că te-am pierdut. Atunci am știut, am știut că alegerile îmi aparțin și că depinde doar de mine ce fel de „om sunt și voi fi. Am trăit câteva minute bune cu gândul că nu mai sunteți, că mi-am pierdut singura șansă la fericire, pe care am avut-o vreodată, iar gândul ăsta mă

înnebunea. Nu aveam de gând să mai trăiesc fără voi, nici măcar o clipă!

— Oh, iubitule, suspină ea și am sărutat-o pe frunte.

— Voi sunteți viața mea acum. Mi-ai dăruit ceea ce nu am avut niciodată, propria mea familie. Jur să vă fac cei mai fericiți din lumea asta, în fiecare zi, de acum înainte.

Elena întinse mâinile spre mine și mă strânse la pieptul ei cald. Dumnezeuule, cât o iubesc pe femeia asta!

Capitolul XIX

Ne mutasem în casa noastră. Proiectul meu de suflet, totul schițat de mine, până în cel mai mic detaliu. Iar frumosul meu soț își încordase fiecare venă și tendon delicios, pentru a ne transpune visele în plan real. Alături de o echipă întreagă de muncitori, rareori lipsea, poate doar în cazurile urgente care necesitau insistent prezența lui.

Oriunde priveam, vedeam cutii. Zeci, poate chiar o sută. Știam că ne va lua timp, mobila la comandă va ajunge doar peste trei săptămâni, iar noi dormeam, încă, pe o saltea, pe jos, în dormitorul mare și gol. Dar era chiar amuzant, să luăm totul de la zero. O priveam amândoi ca pe o frumoasă aventură.

— Bine, cerculeț. Ce a fost mai greu, a trecut, am oftat, ținând o mână pe umflătura abia vizibilă, care reprezenta abdomenul meu. Aveam puțin peste patru luni de sarcină, acesta fiind și motivul pentru care am muncit din greu ca totul să fie gata cât mai repede. Voiam să îl aducem pe

cerculeț în noua casă, iar odată cu el, viața noastră să înceapă cu adevărat.

Am urcat în pod, unde aveam unele cutii și încercam să le găsesc pe cele care erau destinate bucătăriei. Îmi atrase atenția, însă, o cutiuță mai mică, neagră, aproape elegantă. Era legată cu o fundă de aceeași culoare, pe care am desfăcut-o încet. Inima mi-a stat în loc, când, sub capac, am văzut câteva perechi de chiloți, așezate una lângă alta.

Simțeam cum furia îmi cuprinde stomacul, urcă repede prin vene și se răspândește în tot corpul, arzând, apocaliptic, totul în mine.

Am luat cutia și am coborât în fugă scările. I-am auzit vocea, era în sufragerie, vorbea cu câțiva muncitori. Se întoarse când mă auzi, ochii lui căzând pe cutia din mâinile mele; ridică instinctiv brațele, în semn de apărare, când i-am aruncat cutia fix în cap, toată lenjeria zburând, care mai de care, în diferite direcții.

Am trecut pe lângă el, mi-am luat geanta și cheile de la mașină și, sub privirile tuturor, m-am îndreptat spre ușă, cu capul sus.

Un râs profund și sănătos se auzi, dintr-odată, în liniștea din casă. Era râsul lui, al bădăranului nesimțit cu care am trăit până acum!

— Unde pleci, iubito? mă întrebă el dulce.

M-am întors încet, privindu-l cu ochii îngustați. Tocmai aduceam expresia „Dacă privirea ar putea ucide” la un nou nivel.

— Cât mai departe de tine, domnule Sima! am accentuat

fiecare cuvîntel.

— Afară! mârâi el spre cei trei bărbați. Am ceva de lămurit cu scumpa și încăpățânata mea *soție!*

Oh, da... uitasem partea asta...

Cei trei bărbați au ieșit, pe rînd, dînd din cap spre mine, în semn de salut, în timp ce dispăreau pe ușă. Marco veni nervos spre mine, mă prinse de încheietura mîinii și aproape mă târî după el, pînă lângă canapea, lângă o pereche de chiloți din dantelă.

— Țștia, geloasă mică, i-ai purtat în seara în care am anunțat că ne căsătorim! Am avut cea mai perversă batistă din încăpere, îmi rânji el diabolic și îmi trase cu ochiul, apoi continuă să mă tragă după el.

Oh... erau ai mei!

Ups...

— Țștia, spuse despre altă pereche, atârnată de o lampă, i-ai lăsat în camera mea, după ce te-am făcut să tremuri doar cu limba, în mica ta excursie de Crăciun! Oh, am uitat să te întreb! ridică nervos tonul, încruntându-se. A fost haioasă joaca de-a relația cu labagiul ăla?

Eram deja roșie de la partea cu limba, deci am tăcut rușinată.

— Toți sunt ai tăi! Mici suveniruri, să îmi amintească de faptul că, de fiecare dată, îi dai jos doar pentru mine!

— Îmi pare rău! am șoptit, zâmbind timid, în semn de scuză.

— Oh, o să îți pară! spuse și mă ridică brusc în brațe. Din doi pași era lângă canapea, unde mă puse iar jos.

— Întoarce-te!

Am făcut întocmai, întorcându-mă cu spatele la el.

— Așează-te în genunchi!

Am înghițit nodul din gât și m-am așezat în genunchi pe canapea, ținându-mă cu mâinile de spătar. L-am simțit cum îmi prinde pantalonii scurți de margini și îi trage ușor peste fund, dându-i jos de tot și aruncându-i cât colo. Se aplecă peste mine, mușcându-mă de gât și de lobul urechii, în timp ce, cu o mână, îmi masa locul acela prin lenjerie.

— Vrei să vezi cum mai adaug una la colecție? șopti excitat în urechea mea și își băgă cealaltă mână sub tricoul meu, începând să se joace cu un sân.

Am închis ochii și am expirat printre buze, oftând. Mi-am ținut respirația când îmi dădu și chiloții jos, aruncându-i fix în cutie, gura înlocuind mâna și i-am gemut numele. Eram pierdută undeva în univers, când se ridică și intră brusc în mine, adânc și tare, făcându-mă să scot un: „Ahh” ascuțit de surprindere și plăcere.

Se retrase lent, ca apoi să intre, din nou, încet și adânc, făcându-mă să îl simt tot și dorindu-mi totodată să nu mă mai tachineze așa.

— Marco, îmi ieși numele lui ca un geamăt, o rugămintă, o dorință care exploda și el începu să mărească ritmul.

— Da, iubito...

Și tot nu era suficient. Știam că încă se joacă cu mine, dar nu mai aveam răbdare. Ne-am mișcat amândoi în sincron, în timp ce el mă strângea tare de șolduri și se împingea adânc în mine. M-am cutremurat, explodând de

plăcere și geamătul lui gros și profund era unul dintre semnele că și el mă urmărea.

Se aplecă și mă sărută pe spate, obosit.

— Te ador așa geloasă, chicoti și mi-am dat ușor ochii peste cap.

Și eu îl iubeam pe nesimțit.

* * *

Eram în luna a șaptea de sarcină, burtica era mărișoară și încă nu îi spuseseam lui Marco dacă este fată sau băiat. La insistențele părinților și ale Mariei, am organizat un baby shower, unde m-am hotărât să îi dezvălui sexul bebelușului, într-un mod inedit. Și acum îmi venea să râd când îmi aminteam cum l-a amenințat pe medicul meu ginecolog să îi spună ce este.

El era plecat să verifice cum decurge reconstrucția service-ului, iar eu m-am ocupat de pregătiri. Baloane, fundițe, ghirlande, bufet cu dulciuri, toate în două culori: roz și albastru. Pentru a-l induce în eroare.

Când Marco intră în noua noastră casă, îi căzu fața.

— Spune-mi naibii că îți bați joc de mine! exclamă el, privind în jur.

— Trebuie să înveți să vorbești mai frumos, altfel cerculeț îți va recunoaște vocea doar când înjuri, am chicotit.

Marco își trecu nervos o mână prin păr.

— Nici astăzi nu o să îmi spui ce e?

— Cerculeț, am răspuns râzând și l-am lăsat bombănind.

Musafirii au ajuns, pe rând. Părinții, Maria și Matei,

Manu cu doamna aceea cochetă cu care venise de Anul Nou și pe care uitasem cum o cheamă. Am primit o grămadă de cadouri, de la balansoar electric până la păturică pentru activități, o grămadă de scutece și biberoane.

După ce am tăiat tortul, am adus din camera de oaspeți un balon imens auriu, umflat cu heliu.

— Ce e ăsta? întrebă Maria, chicotind.

— Ăsta este un cadou pentru Marco, am spus și el făcu ochii mari. Iubitule, vii, te rog, puțin?

El veni lângă mine, confuz.

I-am înmănat un fel de ac mare și i-am spus:

— Când o să spargi acest balon, vei afla dacă este fetiță sau băiețel.

Ochii lui se luminară, dintr-odată, iar în aplauzele musafirilor, sparse imensul balon. Sute de confeti albastre au căzut peste noi, ca o ploaie strălucitoare.

— Băiat! exclamă el încântat și mă ridică în brațe, sărutându-mă cu dragoste. Mulțumesc!

Eram fericiți, în sfârșit, eram fericiți cu adevărat și, după tot trecutul nostru, meritam asta. Noi doi și cerculeț. Familia noastră.

EPILOG

Fuma pe terasă. Știa că nu are voie să fumeze în casă, nu era sănătos pentru copii.

Era la fel de sexy și atrăgător, își menținea corpul musculos și, de fiecare dată când stătea așa, fără tricou, îmi

plăcea la nebunie ce văd.

M-am apropiat de el și i-am cuprins talia cu mâinile, sărutându-i spatele. Expiră fumul și se întoarse spre mine, cu acei ochi întunecați, care mă dezgoleau.

— În seara asta vreau să te fut până îmi strigi numele, vorbi el cu acea voce groasă și sexy, excitându-mă teribil.

— Dacă reușești să culci copii, am zâmbit, rușinându-mă puțin. Îl doream la fel de tare.

Marco se întoarse brusc, stinse țigara repede și intra val-vârtej în casă.

— Copii, la culcare!

Am chicotit, în urma lui.

Un băiat de aproape cinci ani, cu păr șaten deschis și ochi cenușii își ridică capul de după canapea.

— Tati, chiar trebuie? se plânse el.

— Da, Max! Doar așa o să crești mare. Unde e sora ta?

O mogâldeață mică, de doi ani, la fel de șatenă ca fratele său, însă cu ochi verzi, traversă în fugă camera de zi și se aruncă, chicotind, direct în brațele deschise ale lui Marco.

— Ta-tati!

El o ridică în aer, apoi o strânse cu drag în brațe, acoperind-o cu sărutări. După ce i-am pupat pe toți trei, Max îl luă de mână și se îndreptară spre camera copiilor. Marco se întoarse spre mine și îmi făcu cu ochiul.

Era atât de pervers!

După aproximativ o jumătate de oră, apărură și el în dormitor. Se dezbracă în mers, ajungând gol lângă mine.

Mă prinse de bărbie și își trecu limba peste buzele mele,

cuprinzându-mi cu cealaltă mână un sân și jucându-se cu sfârcul lui.

Mâna îi coborî tot mai jos, ajungând în locul lui preferat, masând lent și torturându-mă dulce.

— Ești a mea, șopti el, apoi îmi dădu pantalonii scurți jos, limba luând locul degetelor.

— A ta, am expirat cu ochii închiși, bucurându-mă de senzațiile delicioase pe care mi le oferea.

Mă întoarse brusc pe burtă, ridicându-mi fundul în sus și mușcându-mă de fese. Apoi se ridică în genunchi și mă luă pe la spate, tare și plin, până i-am strigat, într-un final, numele.

Marco

Era o zi atât de aglomerată, încât tot ce îmi doream acum era să ajung acasă și să îmi fut bine nevasta, până uit de tot și toate. Aveam planul în minte. Voi cumpăra un vin, voi prepara ceva ușor pentru cină, pentru că, mai nou, știu și să gătesc. Cât să nu mor de foame.

Așa că am intrat în supermarket și am ales ingredientele. Până la urmă, am optat pentru un prosecco și am așteptat răbdător la casa de marcat. Între timp, telefonul meu vibră în buzunar.

„Nu ai uitat să iei copiii, nu-i așa? Am multă treabă la birou. Te iubesc!”

Inima mea se opri pentru o clipă, ca mai apoi să înceapă să bată nebunește.

Copiii!

M-am împins ca să îmi fac loc printre ceilalți clienți și am ajuns în față, uitându-mă fioros la oricine avea curaj să comenteze.

— Domnule, este lipsă de respect... începu femeia de la casă să vorbească.

— Mă doare în cur! Am uitat să îmi iau copiii și sunt în contratimp! am mârâit agitat.

— Unde v-a fost capul?

În același timp, amândoi am privit coșul meu de mână. Câteva ingrediente și prosecco. Mai clar de atât nici că se putea.

— Sunt niște... cadouri, am bombănit și m-am grăbit să plătesc și să ies din acel supermarket idiot.

Am condus în viteză până la școală, înjurând colorat tot drumul și am parcat exact în fața porții. Max stătea pe treptele din față, cu chipul în palme.

— Hei, eroule! Vino! i-am strigat.

Își ridică brusc capul, mă privi îngustându-și ochii, ca mai apoi să îi dea peste cap.

Să îmi aduc aminte să îi pedepsesc Elenei fundul ăla sexy și pentru faptul că i-a transmis fiului nostru obiceiul ăsta enervant.

Max se urcă în mașină, în spate, îmbufnându-se.

— Îmi pare rău, am spus.

— Mama îmi datorează cincizeci de lei, comentă el.

— De ce? m-am încruntat spre el în oglinda retrovizoare.

— Am pus pariu cu ea că nu o să ajungi.

M-am înfuriat teribil când am aflat. Deci, ei chiar nu mă cred responsabil?

Am condus iar cu viteză, până la grădiniță, i-am spus lui Max să mă aștepte în mașină și am fugit înăuntru. În grupa mică mă aștepta Anastasia. Era doar ea și educatoarea. Prințesei mele îi apărură lacrimi în ochi când mă văzu și îmi fugi direct în brațe. Mi se strânse inima.

Am răsuflat ușurat doar când am ajuns acasă. M-am dat peste cap pentru cina aia stupidă, mai ales că mă știam cu musca pe căciulă, dar Elena mă anunță că întârzie încă o oră. Am fumat câteva țigări, pe geam, și când am mers să verific copiii, deja dormeau. Ușa se deschise și frumoasa mea soție apărău în prag.

M-am îndreptat spre ea alene și am sărutat-o cu poftă, Elena rămânând puțin șocată.

— Ce ai făcut? întrebă ea.

— De ce întrebi? am încercat să zâmbesc relaxat. Cina? am întrebat și m-am întors pe călcâie, îndreptându-mă spre bucătărie.

— Spune-mi! am auzit-o, în spatele meu.

— Hai să mâncăm. Vorbim după, am spus cu un rânjel pervers pe față.

— Niciodată nu „vorbim” când spui asta, se înroși ea.

Zâmbetul meu se lărgi și am luat cina împreună, ea îmi povesti puțin despre proiectele de la birou și a strâns, la final, masa. Voia să și spele vasele, dar eu abia așteptam să mă bucur de ea, în întregime. Așa că am luat-o de mână și am

condus-o direct în dormitor.

Ne-am oprit lângă pat, unde am început să o dezbrac, până a rămas într-o pereche de chiloței din satin și un sutien pereche. M-am așezat în genunchi în spatele ei, am împins-o de la spate, pentru a se rezema de pat cu mâinile, și am început să îi sărut și să îi mușc fesele. Ea respira sacadat și mi-am strecurat degetele în chiloții ei, dându-i ușor jos și afundându-mi limba în feminitatea ei dulce. Un geamăt sexy ieși de pe buzele sale.

I-am alintat acel loc umed, până a început să tremure, și am intrat în ea cu două degete, simțind-o cum începe să se strângă și cum își ține respirația din cauza plăcerii.

— Respiră, Elena, i-am șoptit.

Ea inspiră printre gemete și, în secunda următoare, palma mea îi izbi fundul cu putere, făcându-l delicios de roșu.

— Faci pariuri pe mine? am șoptit gros, continuând să îmi mișc degetele în ea.

— Poate, răspunse ea ușor.

— Atunci, doamnă Sima, meritați un futai adânc, din răzbunare!

Mi-am dat repede blugii jos și am pătruns-o cu forță, strângând-o de talie, în timp ce o aveam și era al dracului de bine!

În pat, în brațele mele, ea șopti adormită:

— Măine am să pariez că întârzii la muncă.

Sfârșit!